

Giới thiệu Hoàng Gia Sủng Túc

Hãy theo dõi truyện Hoàng Gia Sủng Túc của tác giả Thái Điền lấy bối cảnh sau một cuộc gặp gỡ vô tình đầy khó hiểu, Tiêu Thiệu Giác buồn bực phát hiện ra, hắn không thể không quan tâm đến con nhóc con kia. Nàng đau, hắn cũng đau. Nàng bệnh, hắn cũng bệnh. Một vị tổ tông sống như vậy, hắn dám không nâng niu trong lòng bàn tay mà dốc lòng che chở à? Người người đều nói, Khánh Vương điện hạ phúc hắc hung ác nham hiểm, sát phạt quả quyết, huống chi kiếp trước hắn tạo phản thất bại, chết sớm vô cùng. Lục Thanh Lam nghĩ, vẫn nên triệt để vạch rõ giới hạn với hắn thì tốt hơn. Nhưng vạch vạch, vạch một hồi sao lại chui tọt vào trong chăn của người ta rồi? Mà vị Khánh Vương điện hạ ngôn tình sủng trước mắt này, muốn gì được nấy, ngàn y trăm thuận, nghe lời răm rắp, bao che khuyết điểm, rốt cuộc là cái quý gì vậy... Về tà mị lãnh khốc mà mọi người đồn đãi đâu? Đây là truyện xưa về một nữ chính đoạt lấy cơ hội sống lại của nam chính, vì trả nợ mà đành phải buộc lòng ủy thân gả cho hắn, đồng thời ân ái sinh bánh bao, từ nay về sau nửa đời thanh bình. Đọc truyện để rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nguyên Nhân

Lục Thanh Lam chết đứng vào ngày sinh nhật ba mươi tuổi của mình.

Ngày ấy là một ngày hiếm hoi mà Thành Khang để Tiêu Thiệu Huyền buông lỏng công vụ chồng chất như núi, bãi giá đến điện Nguyệt Tiên vì bữa tiệc chúc mừng sinh nhật này. Lúc say rượu đến nóng cả tai, hoàng đế vô cùng cao hứng, hứa hẹn sẽ tấn phong nàng lên làm quý phi, còn muốn cho nàng một đứa bé.

Lục Thanh Lam đã gả cho Tiêu Thiệu Huyền được mười bốn năm, làm Lục Thục phi tám năm, nhưng mãi vẫn không có con nối dòng. Không phải Lục Thanh Lam không thể sinh, mà Thành Khang để không muốn để cho nàng sinh. Tiêu Thiệu Huyền hiểu rõ việc này, Lục Thanh Lam lại càng rõ ràng hơn.

Lục Thanh Lam nung nấu tạ ân, phụ họa hòa theo nỡ nộ cười với y, nụ cười ấy vẫn tươi tắn như hoa xuân như trước. Khuôn mặt nàng e thẹn, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt đẹp ẩn sương như tắm trong một dòng suối trong vắt mát lạnh, đẹp đến kinh người. Ba mươi tuổi rồi mà da dẻ vẫn trắng ngần, dung mạo tươi đẹp như xưa. Ba nghìn giai nhân trong hậu cung Thành Khang để, nếu luận về dung mạo, không ai theo kịp nàng.

Tiêu Thiệu Huyền uống cũng khá nhiều, nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng, ôn nhu an ủi: "Ái phi, nàng cứ yên tâm. Lục gia là Lục gia, nàng là nàng. Lục Hân cùng Lục Văn Đình đại nghịch bất đạo, đã bị quốc pháp trừng phạt nghiêm khắc, chuyện này cứ để nó trôi đi theo quá khứ thôi, trăm cũng sẽ không truy cứu nữa. Nàng cứ việc đảm nhiệm vị trí Thục phi của nàng, hầu hạ trăm cho tốt, sinh con dưỡng cái cho trăm, tương lai trăm nhất định không bạc đãi nàng!" Nghe xong lời này, nụ cười của Lục Thanh Lam không khỏi cứng lại.

Lục Hân cùng Lục Văn Đình mà Thành Khang để nhắc tới, một người là đại bá phụ của nàng, một người là huynh trưởng ruột thịt của nàng. Một năm trước, hai người này đều là nhân vật quyền khuy triều dã của Đại Tề, chỉ là hôm nay đều đã hóa thành xương khô chôn sâu dưới đất, thành một nắm đất vàng.

Lục Thanh Lam xuất thân từ Trường Hưng hầu phủ. Trường Hưng hầu phủ là gia đình trâm anh thế phiệt số một số hai của Đại Tề, nhân tài trong phủ cường thịnh, vì giúp đỡ Tiêu Thiệu Huyền leo lên ngôi vị hoàng đế mà lập được vô số công lao hiển hách.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ, luận công ban thưởng, Lục Hân làm Hộ bộ Thượng thư, nắm quyền quản lý tài chính của Tề quốc. Lục Văn Đình làm tổng binh Văn Châu, thống lĩnh quân đội, thủ hạ trong tay có đến mười vạn. Trường Hưng hầu phủ một văn một võ, một trong một ngoài, Tiêu Thiệu Huyền vốn đa nghi, thấy thế lực Trường Hưng hầu phủ lớn mạnh như thế, quả thực khó mà an giấc.

Tiêu Thiệu Huyền đang muốn tìm cách giải trừ quyền lực của hai người, lại vừa vận gặp phải chuyện Khánh Vương làm phản.

Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác ít hơn Thành Khang đến năm tuổi, là hoàng tử thứ chín của tiên hoàng. Hắn lớn lên tuần mĩ vô song, phong thái bức người, được khen là "Mỹ nam đệ nhất trong hoàng thất". Trong đám huynh đệ, hắn là người thần bí khó lường nhất, tính tình cổ quái lãnh đạm, nhưng năng lực lại rất mạnh, giỏi về mưu lược, cực am hiểu quyền mưu thao lược. Trước khi băng hà, tiên hoàng từng giao lại cảm y vệ cùng Đông Hán cho Tiêu Thiệu Giác thống lĩnh.

Hắn tích cực thi hành cách thống trị đặc biệt, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã có thể trải rộng hai bộ máy bí mật ấy, thâm nhập vào bộ máy quốc gia, vào tất cả các ngõ ngách của các đại thế gia cùng với quân đội, khiến cho toàn bộ Đại Tề nằm trong một mảnh tình phong huyết vũ. Năm chữ "Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác" nghiêm nhiên trở thành biệt danh Hồn Thế Ma Vương.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, quy mô của cảm y vệ cùng Đông Hán bành trướng chưa từng có, trở thành "bộ máy siêu cấp" vượt trội hơn hẳn những nha môn thuộc sở hữu của triều đình. Nhờ đó mà hắn cũng nắm giữ quyền lực tối cao, từng một lần uy hiếp được hoàng quyền.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ luôn phải bên bị kiềm chế đấu tranh quyền lực với hắn, cuối cùng tước đoạt quyền hành của đệ đệ, đuổi hắn chạy tới đất Hải Châu cần cỗi làm phiên vương. Nhưng lại không ngờ, Tiêu Thiệu Giác chỉ dùng ba năm để chuẩn bị, sau đó đã kéo một đội quân khổng lồ đến, công nhiên đẩy binh làm phản.

Thành Khang để phái binh đón đánh, lại chưa từng nghĩ tới, Tiêu Thiệu Giác không những chỉ giỏi trong chuyện làm mấy việc bí mật, mà chỉ huy quân đội cũng vô cùng thành thạo, sai khiến dễ dàng. Thậm chí Tiêu Thiệu Huyền đã thay đến năm vị tướng quân thống lĩnh, lại vẫn luôn rơi vào tình cảnh binh bại như núi. Chưa tới nửa năm, Hải Châu, An Châu, Hạ Châu, Hưng Châu đều lần lượt rơi vào tay giặc, Tiêu Thiệu Giác hùng hổ tiến thẳng một mạch đến Nam Đô, kinh đô thứ hai của Đại Tề, nhét một nửa quốc thổ Đại Tề cùng nơi sản xuất ra bảy mươi phần trăm lương thực vào trong túi.

Rơi vào đường cùng, Thành Khang để chỉ phải một lần nữa bắt đầu dùng đến tổng binh Văn Châu Lục Văn Đình đã bị y kiểm soát giáng chức trước đó. Hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi nhất cũng tài hoa nhất kêu gọi tập hợp một đội quân trên trăm vạn ở Nhân Châu, triển khai giằng co kịch liệt, nhiều lần tranh đoạt, không ai nhường ai, không bên nào có thể đánh bại đối thủ trong thời gian ngắn hạn.

Chiến tranh, vừa xảy ra là đã đánh ba năm.

Về mặt cung ứng lương thực cùng tiếp viện hậu cần, quân triều đình vốn nằm ở thế xấu, nhưng may mà Đại Tề còn có một vị Hộ bộ Thượng thư tài giỏi. Lục Hân là một nhân tài trong chiến lược, cực kỳ am hiểu tổ chức cùng phối hợp. Trong lúc chiến tranh, ông tích cực cải cách chính sách thu thuế của quốc gia, trấn an lễ dân bách tính, bảo đảm chắc chắn cho việc cung ứng hậu cần cho quân đội.

Khi cuộc chiến bước vào năm thứ tư, tình thế rốt cuộc cũng có chuyển biến. Tiêu Thiệu Giác có sức khỏe luôn luôn tốt, nay đột nhiên mắc bệnh nặng, nằm liệt trên giường, không tài nào xử lý công việc cũng như chỉ huy quân đội được. Nhân vật được coi như linh hồn của đội quân bị bệnh, quân Hải Châu lại không có một vị thống soái nào có đủ uy vọng cùng năng lực để có thể địch nổi Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nắm lấy cơ hội, hai quân thủy bộ đồng thời phối hợp, đánh tan quân chủ lực của Hải Châu trên chiến trường sông Thanh Hà. Chiến dịch này khiến hơn hai mươi vạn quân Hải Châu bị chia ra bao vây ở hai bờ sông Thanh Hà, số người chết trong quân Hải Châu vượt quá mười vạn, toàn bộ số phần quân còn lại đều tước vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Giác bị ép lui về Nam Đô.

Lục Văn Đình thừa thắng xông lên, hơn mười vạn đại quân bao vây quanh Nam Đô. Mất thấy cuộc chiến đã hết hy vọng, Tiêu Thiệu Giác châm lửa tự thiêu trong hành cung Nam Đô. Nhân vật số hai của quân Hải Châu, Thủ Phi Bạch dẫn đầu tàn quân đầu hàng. Đến tận lúc này, cuộc chiến loạn Khánh Vương ròng rã bốn năm trời mới kết thúc.

Trưởng Hưng hầu phủ đứng ra ngăn con sóng dữ, giành được sức mạnh cùng uy vọng to lớn chưa từng có. Công lao vĩ đại như vậy, không thể không thưởng. Tiêu Thiệu Huyền chỉ phải gia phong Lục Hân làm Đông Các Đại học sĩ, bổ nhiệm Lục Văn Đình làm Binh bộ Thượng thư. Hai người, một thành các lão trong nội các, một thành lục bộ thượng thư, đều là vị cực nhân thân (1).

(1) Vị cực nhân thân: Chỉ người có địa vị cao nhất trong số các đại thần, là trọng thần, có quan chức rất cao.

Tiêu Thiệu Huyền là một vị quân chủ cực kỳ khắc bạc đa nghi, ngoài mặt y giả vờ giao trọng trách cho hai đại công thần, tín nhiệm trăm bề, nhưng trên thực tế lại luôn cảnh giác cao độ, rất sợ Lục gia không có lòng thần phục, đồng thời tìm mọi cách để làm suy yếu quyền lực và sức ảnh hưởng của Lục gia.

Lục Hân là người chìm nổi nhiều trong chốn quan trường, rất nhanh đã ý thức được điểm này. Vì vậy Lục Hân càng thêm ràng buộc các môn khách đệ tử, cũng bắt đầu cáo ốm không lên triều, không tham dự vào quyết sách của triều đình nữa. Lục Văn Đình cũng bị bá phụ thuyết phục, chủ động nộp lên toàn bộ binh quyền, biểu thị sự thần phục với Thành Khang đế.

Nhưng việc Lục gia thoái nhượng cũng không khiến Tiêu Thiệu Huyền yên tâm hoàn toàn. Ngay năm thứ hai sau khi Lục Văn Đình bình định loạn Khánh Vương, cũng chính là năm Thành Khang thứ chín, Tiêu Thiệu Huyền đã không kịp chờ đợi mà hạ thủ với Lục gia.

Khi ấy là thánh thọ của hoàng đế, quân thần uống tiệc rượu, bầu không khí đang vui vẻ, bỗng nhiên có một đội cấm vệ chạy ào vào, truy bắt Lục Hân ngay tại chỗ. Chỉ huy sứ của cấm vệ là Phiên Kiệt tuyên bố trước mặt mọi người, Lục gia kết bè kết cánh, âm mưu tác loạn, thông đồng ngoại quốc, mưu đồ gây rối... liệt kê hần mười hai tội lớn.

Lục Văn Đình dẫn dắt thân vệ kịch liệt phản kháng, vốn có thể mở một đường máu mà chạy. Hầu như tất cả tướng lĩnh trong quân Đại Tề đều từng theo vị đại soái này đi đánh giặc, trung quan hạ quan trong quân đều do một tay hần đề bạt lên, chỉ cần hần chạy ra khỏi hoàng cung, vùng cánh tay hô lên, chưa hần là không thể phế bỏ tên hôn quân Tiêu Thiệu Huyền này.

Tiêu Thiệu Huyền lại đem Lục Thanh Lam ra làm con tin, buộc hần đi vào khuôn khổ. Hai người huynh muội tình thâm, Lục Văn Đình bị ép buộc, chỉ có thể bất đắc dĩ buông vũ khí xuống.

Tiêu Thiệu Huyền vốn đã hứa hẹn, chỉ bắt chứ không giết người Lục gia, thế nhưng quay lưng đi lại thay đổi, bí mật xử tử Lục Văn Đình ngay trong đêm đó. Lục Hân bị nhốt trong thiên lao, khi hay tin cháu mình bị giết, ông tự biết khó có thể bảo toàn mạng sống mình, liền đập vỡ chén cơm, cầm mảnh vỡ cắt cổ tay tự sát.

Tiêu Thiệu Huyền không khoan dung không buông tha, tịch thu toàn bộ gia sản Lục gia, vợ, huynh đệ, con cháu của Lục Hân và Lục Văn Đình, tất cả hơn bảy mươi người đều bị xử tử.

Lục gia âm thầm sụp đổ, Lục Thanh Lam trong cung cũng mất đi chỗ dựa vững chắc, Tiêu Thiệu Huyền trái lại có thể yên tâm lớn mật mà sủng ái nàng, y vốn là một kẻ đam mê sắc đẹp.

Ngoài mặt, Lục Thanh Lam kính cẩn nghe theo, thực ra trong lòng hận thấu Tiêu Thiểu Huyền. Rốt cuộc nàng cũng nhìn ra được, tuy Tiêu Thiểu Huyền có một bộ dáng vô cùng bắt mắt, nhưng trong thâm tâm lại hoàn toàn là một tên khốn nạn, có thể nói chính là “cặn bã”.

Màn đêm buông xuống, Lục Thanh Lam đỡ hoàng thượng uống say đến mức lung lay sắp đổ đi đến ngự tháp. Tiêu Thiểu Huyền mất say lơ đãng, trong mộng lung nhìn ái phi thiên hương quốc sắc trước mặt, không khỏi nổi lên lòng dâm tà, liền đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng. Đang muốn ôm nàng lăn lộn trên ngự tháp dâm nhạc một phen, lại bất ngờ bị ngăn trở.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên rút một cây chủy thủ từ trong lòng ngực ra, hung hăng dùng toàn lực đâm về phía ngực y. Tính nàng cương liệt, có chết cũng tuyệt đối không chịu thỏa hiệp, khoảng thời gian qua phải là mặt lá trái với y, chẳng qua là vì muốn tìm cơ hội để báo thù cho đại bá phụ, báo thù cho ca ca, chứ không phải là vì không bỏ được vinh hoa phú quý chốn cung cấm này.

Vốn định thừa dịp đêm tối lúc y ngủ rồi mới động thủ, nhưng nàng thực sự là hận chết y, không tài nào chịu nổi việc phải nằm chung chăn gối, làm chuyện phu thê ân ái với y, vì thế mới gấp gáp ra tay trước như vậy.

Tiêu Thiểu Huyền là người tập võ, tuy rằng những năm gần đây ngồi trên ngôi hoàng đế bảo tọa, nhưng một thân võ nghệ cũng không bị mai một, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, lập tức nghiêng người, tránh được đòn công kích vào chỗ yếu hại, chủy thủ của Lục Thanh Lam cứng rắn đâm sâu vào cánh tay y, máu tươi phút chốc phọt ra.

Cánh tay không bị thương của Tiêu Thiểu Huyền vung lên, giáng một bạt tai lên mặt Lục Thanh Lam, khiến nàng ngã sấp xuống đất.

Khuôn mặt y hiện lên vẻ phẫn nộ khiếp sợ xen lẫn khó tin: "Tiện nhân! Trẫm đối xử với ngươi không tệ, ngươi lại dám vương giết vua?"

Lục Thanh Lam chậm rãi đứng lên, nâng tay lau chút máu chảy ra bên khóe miệng, hận ý tràn ra trong mắt, hùng hực thề咒: “Ngươi là tên hôn quân! Ngươi giết hơn bảy mươi người Lục gia ta, còn muốn ta phải mang ơn ngươi? Phi! Ta hận không thể ăn thịt ngươi uống máu ngươi!”

Trên cánh tay y vẫn còn cầm thanh chủy thủ, từng bước từng bước tiến tới gần nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Ngươi thật điên cuồng hoang đường, dám âm mưu đâm chết quân vương? Trẫm vốn không muốn vì chuyện Lục gia mưu nghịch mà liên lụy tới ngươi, hôm nay cũng là ngươi tự đi tìm đường chết.”

Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường, nhìn chăm chăm y: “Sống có gì vui, chết có gì khổ? Bắt đầu từ thời điểm khi Lục gia ta bị diệt, ta đã luôn luôn ngóng chờ thời khắc này. Chỉ tiếc là ta bất tài, không thể tự tay đâm kẻ thù, báo thù cho những người thân của ta!”

Lúc này, hoàng gia thị vệ đang đứng ngoài điện bảo hộ cho an nguy của hoàng đế nghe thấy âm thanh bên trong, liền mang theo đao kiếm vọt vào, bao vây xung quanh Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam nói xong câu đó, không chút do dự đâm đầu về phía thị vệ tay cầm cương đao.

Thị vệ kia không ngờ nàng cương liệt như vậy, né tránh không kịp, trong khoảnh khắc máu tươi liền phun ra. Trên cần cổ trắng ngần như bạch ngọc của nàng xuất hiện một vết thương thật lớn, máu tuôn trào như suối, nhuộm đỏ cả bộ cung trang màu tuyết trắng của nàng, cực kỳ khủng khiếp.

Tiêu Thiểu Huyền sợ đến mức lui về phía sau một bước.

Lục Thanh Lam run rẩy vươn một ngón tay, thốt ra những lời lên án cuối cùng. Vì vết hầu đã bị cắt, giọng nói của nàng cũng trở nên khàn đặc, vô cùng khó nghe: “Tiêu Thiểu Huyền... Lục Thanh Lam ta... đời này... việc hối hận nhất... chính là đã chung giường chung gối với ngươi suốt mười bốn năm ròng... Nếu có kiếp sau... Cho dù nam nhân trên thiên hạ này đều chết hết... Ta cũng tuyệt đối không liên quan gì đến ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sống Lại

Một tháng sau, tại Hải Châu.

Một tòa cung điện rộng lớn bí ẩn đầy khí thế sùng sững tọa lạc sâu trong những dãy núi lớn mịt mờ.

Tòa cung điện nguy nga tráng lệ này là nơi Hạ tộc dùng để thờ cúng Nguyệt thần, được Tiêu Thiểu Giác gọi là Trung Ương thần điện. Ngày rằm, trên bầu trời treo lơ lửng một vầng trăng tròn vàng ươm, đây chính là ngày mà Nguyệt lực phát ra mạnh mẽ nhất.

Lúc này, ở giữa Trung Ương thần điện, một pháp đàn rất lớn hình tròn được dựng lên. Trong ngoài thần điện, mấy nghìn tế sư thuộc Hạ tộc đang ra sức rầm rì cầu nguyện, những câu chú ngữ tối nghĩa hòa cùng với những lời cầu khẩn thành kính, dường như tạo thành một dòng nước lũ cuộn cuộn vang vọng ầm ầm trong Trung Ương thần điện.

Một nghi thức cực kỳ thần bí đang được cử hành.

Hạ tộc là chủng tộc thần bí nhất cũng là chủng tộc ưu tú nhất trên thế giới này. Với lịch sử sáng lập lâu đời cùng nền văn minh huy hoàng rực rỡ, họ từng gây dựng được một đại đế quốc có diện tích lãnh thổ rộng lớn nhất đời này – Hạ quốc. Sau hơn ba trăm năm truyền thừa, cuối cùng hoàng quyền Hạ quốc cũng suy tàn, ba thế lực lớn mạnh nhất trong triều đình Hạ quốc thừa cơ nổi dậy, chia cắt lãnh thổ Hạ quốc, lập nên ba đại đế quốc, chính là Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương ngày nay.

Dân số Hạ tộc rất thưa thớt, nhưng mỗi một người Hạ tộc đều mang trong mình tài trí cao tuyệt cùng dũng mạo tuyệt mỹ. Tuy nhiên, đồng hành với những ưu ái được trời ban đó, thọ mệnh cùng năng lực sinh sản của họ lại bị hạn chế.

Người Hạ tộc có tuổi thọ trung bình không quá ba mươi, cao nhất cũng không quá bốn mươi, hơn nữa năng lực sinh sản của người Hạ tộc cực thấp, nữ nhân Hạ tộc rất khó thụ thai, vì vậy dân số Hạ tộc luôn bị hạn chế. Sau nhiều năm phát triển, dân số Hạ tộc không những không tăng, ngược lại càng ngày càng giảm.

Đây chính là một chủng tộc vừa được trời xanh sủng ái, vừa bị trời xanh trừng rủa.

Người Hạ tộc thờ phụng Nguyệt thần, cho rằng Nguyệt thần là vị thần có thực duy nhất trong vũ trụ này. Trong Hạ tộc, cứ một trăm người thì sẽ có một tế sư. Theo truyền thuyết, tế sư có khả năng kết nối với Nguyệt thần, mượn Nguyệt lực thi triển một vài bí thuật thần bí khó lường. Ngày hôm nay, tụ tập tại Trung Ương thần điện này, chính là toàn bộ tế sư hiện có trong Hạ tộc.

Người đứng đầu trong nhóm các tế sư là một lão ông quốc thước mặc đạo bào hai màu đỏ vàng, râu tóc bạc trắng, đôi mắt sáng ngời như ánh sao. Người này họ Hạ tên Quang, được tôn xưng là Đại tế sư, thủ lĩnh của các đế sư trong Hạ tộc.

Lúc này nghi thức đã được tiến hành hơn phân nửa, tất cả các tế sư đều cảm thấy áp lực xung quanh tăng lên gấp bội. Đứng đằng sau Đại tế sư là một thanh niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo bào màu xanh đen, diện mạo mi thanh mục tú, cực kỳ tuấn mỹ.

Người này tên là Lâm Ngân Hà, cũng là người Hạ tộc, đồng thời cũng là tế sư. Hôm nay hắn xuất hiện trong nghi thức này là để bảo hộ cho sự an toàn của Đại tế sư. Lâm Ngân Hà còn có một thân phận khác, chính là ngự tiền thị vệ Đại Tề. Một tháng trước, Lục Thanh Lam xông thẳng vào đạo môn, đạo đó là của Lâm Ngân Hà.

Lòng bàn tay Lâm Ngân Hà ướt đầm mồ hôi, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào tế đàn vĩ đại ngay trước mặt. Đại tế sư đã từng rất nhiều lần nhắc về tầm quan trọng của nghi thức ngày hôm nay, thiếu chủ hao mất hai mươi năm tâm huyết, không tiếc khơi mào chiến tranh, đối lấy mười vạn tàn hồn mới có thể ngưng luyện thành một khối hồn bài, cũng chỉ vì mong muốn nghịch thiên cải mệnh, vì Hạ tộc mà cố gắng tranh thủ một cơ hội cuối cùng.

Lời nói của Đại tế sư lại vang lên bên tai hắn.

“Trong lịch sử, Hạ quốc ta bị diệt vong ba lần, lại phục quốc ba lần. Các bậc tiên hiền trí sĩ, hơn mười đại tâm huyết, hơn ba trăm năm truyền thừa, không thể để mất trong tay chúng ta. Nếu có thể khiến thiếu chủ sống lại một đời, bằng kỳ tài ngút trời, lại thêm kỳ ức một đời, nhất định có thể đoạt lại thiên hạ, phục hưng tộc chúng ta...”

“Di hồn trận này uy lực vô cùng, có thể khiến một người đã khuất quay lại kiếp trước. Nhưng việc này là nghịch thiên, trái với ý trời, một khi trận này được phát động, mặc kệ có thành công hay không, hơn một nghìn danh tế sư tiến hành trận này chắc chắn đều phải chết, hơn nữa còn bị giam cầm trong hắc ám, không được vào luân hồi. Lúc trận này toàn lực vận hành, lão phu cũng không thể phân thân làm chuyện gì khác nữa, đến lúc đó Ngân Hà ngươi chỉ cần canh lúc nghiệp hỏa trên tế đàn cháy vượng nhất, thả hồn bài vào đó là được.”

Hạ tộc đã sử dụng hết toàn bộ năng lực của tộc mình, liều mạng đánh một trận, chơi một ván cờ với mức tiền cược vô cùng lớn. Nếu di hồn trận thất bại, Hạ tộc sẽ hoàn toàn bị xóa đi trong sử sách.

Bàn tay Lâm Ngân Hà đỏ đầy mồ hôi, không nhìn được đưa tay sờ tấm bảng gỗ trong ngực. Đó chỉ là một miếng gỗ đen như mực nhưng lại không tầm thường chút nào, cảm giác lạnh lẽo truyền đến khiến trong lòng hắn bình tĩnh hơn.

Lúc này, dưới sự hướng dẫn của Đại tế sư, tiếng rầm rì cầu nguyện lại cao thêm tám độ. Đúng vào lúc đó, trên tế đàn bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa yếu ớt màu trắng xanh. Tất cả mọi người, bao gồm cả Đại tế sư, đều thở dài một hơi. Nghiệp hỏa đã được châm lên, nghi thức liền thành công một nửa. Nhiều tính mạng tộc nhân như vậy, cuối cùng cũng không hy sinh một cách vô ích.

Đại tế sư nhẹ nhàng ấn lên một cái nút dưới tế đàn, cùng với tiếng vang “ầm ầm”, một cỗ quan tài bằng thủy tinh trong suốt chậm rãi nâng lên. Trong quan tài là một nam nhân trẻ tuổi có dung nhan tuyệt lệ, hắn mặc một bộ cẩm bào có màu xanh trong veo như bầu trời sau cơn mưa, tuy hai mắt hắn đóng chặt, nhưng hàng mi đen dài rậm, tóc mai gọn ghẽ chỉnh tề, vóc người cao to ưu mỹ, da càng trắng nõn lạ thường, cả người như một pho tượng được điêu khắc nên từ bạch ngọc.

Hắn nằm an tường trong quan tài, không giống một người đã chết rất lâu mà cứ như vừa mới ngủ thiếp đi.

"Thiếu chủ!"

"Cửu điện hạ!"

Vô số người kêu lên.

Lâm Ngân Hà rơi nước mắt.

Người đang nằm trong quan tài kia, chính là tia hy vọng cuối cùng của Hạ tộc, là người đương thời cuối cùng của Hạ tộc mang trong mình huyết mạch hoàng thất, Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác, hoàng tử thứ chín của tiên đế, còn có một thân phận khác là thủ lĩnh Hạ tộc.

Hai năm trước, Lục Văn Đình mang binh vây đánh Nam Đô, Tiêu Thiểu Giác châm lửa tự thiêu. Lúc Lục Văn Đình dẫn quân tiến vào Nam Đô, việc đầu tiên hắn làm là phái người dập lửa, tìm thi thể của Tiêu Thiểu Giác, nhưng sống không thấy người chết không thấy xác, sau này lại trở thành một trong những lý do để Thành Khang để xử tử hắn.

Có ai ngờ, hai năm sau, thi thể hắn lại xuất hiện ở đây, còn được bảo tồn hoàn hảo đến thế.

Trong cái nhìn soi mói đầy khiếp sợ của Lâm Ngân Hà, quan tài thủy tinh chậm rãi tan ra, bốc hơi dưới nhiệt độ cực cao. Tiêu Thiểu Giác an tường nằm trong ngọn lửa, không chỉ huyết nhục mạnh khỏe không việc gì, mà ngay cả xiêm y cũng không bị thiêu cháy.

Mắt thấy ngọn lửa trên tế đàn càng lúc càng cao, càng lúc càng vượng, đôi tròng mắt của Đại tế sư cũng càng ngày càng sáng. Mà lúc này nghi thức cũng đang đi tới thời điểm quan trọng nhất, một tế sư lại một tế sư bị di hồn trận ép khô tinh huyết, gục ngã xuống đất.

Thậm chí vàng trắng sáng vàng vạc trên bầu trời dường như cũng bị lây nhiễm một tầng huyết sắc.

Lâm Ngân Hà nhìn cảnh tượng thảm liệt trước mắt, vành mắt như muốn nứt ra, khăn trương đến mức trái tim dường như cũng muốn nổ tung. Chỉ trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, ngoại trừ Đại tế sư, tất cả các tế sư khác đều đã ngã gục dưới đất.

Trên tế đàn, quan tài thủy tinh đã hóa thành tro tàn, nghiệp hỏa gần như đã đốt tới nóc thần điện, thi thể Tiêu Thiểu Giác được một luồng sức mạnh thần bí nâng lên, chìm nổi trong hỏa diễm.

Đến lúc này, Đại tế sư cũng đã hao hết tinh lực, nỗ lực mở miệng nói: "Ngân Hà, mau, hồn bài!"

Lâm Ngân Hà như sực tỉnh lại từ một cơn mộng dài, lấy từ trong lòng ra một khối bảng gỗ màu đen tuyền, dùng hết sức ném thẳng vào trong nghiệp hỏa màu trắng xanh.

Hồn bài vừa tiếp xúc với nghiệp hỏa, nghiệp hỏa đột nhiên bùng lên dữ dội, ngọn lửa cao thêm đến mấy trượng, nóc Trung Ương thần điện phút chốc hóa thành hư vô như chưa từng tồn tại. Lâm Ngân Hà ngẩng đầu nhìn vàng trắng trên bầu trời, sáng đến chói mắt, chợt thấy một quang sáng trút xuống như thác nước, liên thông với nghiệp hỏa. Tất cả mọi thứ bất chợt yên tĩnh lại, thoáng chốc toàn bộ thế giới dường như đều ngừng lại trong một lúc.

Đôi mắt Đại tế sư toát lên vẻ vui mừng: "Hơn mười năm tâm huyết, rốt cuộc cũng thành công!"

Đúng vào lúc này, đột nhiên xuất hiện dị biến. Trong ngọn lửa bốc cao hòa cùng với quang sáng, một đôi mắt nữ nhân mơ hồ hiện ra. Đôi mắt ấy đẹp đến cực hạn nhưng lại tràn ngập tuyệt vọng vô tận cùng hận ý khắc cốt ghi xương, kẻ khác vừa nhìn vào sẽ sinh ra cảm giác như linh hồn bị đoạt mất, hít thở không thông.

Đại tế sư nhìn cặp mắt kia, chợt phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất, tuyệt vọng kêu lên: "Đó không phải là Cửu điện hạ..."

Lâm Ngân Hà mặt mày run rẩy ngồi dưới đất, chuẩn bị hai mươi năm, tính mạng của ngàn vạn tộc nhân, lẽ nào đến cuối cùng, Nguyệt thần vẫn bỏ rơi Hạ tộc sao?

Hắn cũng không biết, ngày ấy hồn bài nằm trong ngực hắn, vì Lục Thanh Lam giận dữ xông tới, máu tươi bắn ra đã dần dần nhuộm hết hồn bài của Cửu hoàng tử...

***

Đại Tề, năm Gia Hòa thứ mười lăm. Trời đỏ tuyết lớn.

Trong Thụy Phong uyển của chi thứ hai Trường Hưng hầu phủ, mọi người đều tắt bật, ma ma nha đầu già sai vật người ra người vào, vô cùng bận rộn.

Tại chính phòng, lư hương bằng ngọc lưu ly khắc hình đầu thú vì đốt địa long mà tỏa khói lượn lờ, nơi góc tường lại bày thêm hai chậu than, trong phòng ấm áp như xuân.

Trương thái y ngồi trước giường Lục Thanh Lam, nhìn đứa bé như cầm tú bạch ngọc này, thần sắc nghiêm trọng. Hắn nâng tay thử độ nóng trên trán đứa bé gái một chút, cảm thấy kinh hãi.

Kỷ thị, mẫu thân của Lục Thanh Lam vội kêu lên: "Thái y, con bé còn cứu được không?" Giọng nói hơi run rẩy.

Gần đến cuối năm, lão thái thái Trương thị dẫn theo thứ nữ Lục Thanh Lam vào cung bái phỏng. Từ nhỏ đứa bé này đã hoạt bát nghịch ngợm, lúc thăm viếng hoàng hậu cùng chư vị phi tần xong xuôi, chuẩn bị xuất cung, bà gặp lão phu nhân Định Quốc công phủ, vừa tiến lên chào hỏi, quay đầu lại thì bé con đã chạy đi đâu mất, không thấy bóng dáng.

Lão thái thái một đường tìm tới, vừa vặn thấy Cửu hoàng tử mặc măng bào, hông đeo đai ngọc, bộ dạng tinh xảo xinh đẹp, đang dùng một tay đẩy người

vào trong ao.

Cơ thể Lục Thanh Lam vốn khá yếu, mùa đông nước ao lạnh lẽo như vậy, nào có chịu được? Chờ đến khi thị vệ tới vớt nàng lên, nàng đã mất hết nửa cái mạng, lại mất thời gian đưa nàng từ trong cung về đến nhà, tiểu cô nương càng thêm hấp hối. Cuối cùng, cũng là dưỡng mẫu Trình phi của Cửu hoàng tử từ thái giám đạt lý, tức khắc phái Trương thái y trong cung đến khám chữa bệnh.

Trương thái y cũng không sót ruột trả lời, ông chăm chú bắt mạch, lại nhìn đầy mắt, lưỡi... của bé con, cuối cùng mới cân nhắc từng câu từng chữ, nói: “Lệnh thiên kim bị trúng phong tà, nay phong tà đã thâm nhập sâu vào cơ thể, lại phát sốt quá cao... Trước tiên hạ quan kê một toa thuốc, cho bé thử trước. Có thể qua được ải này hay không, còn phải xem bé có gắng gượng qua được đêm nay hay không.”

Kỷ thị thấy nữ nhi về bị biến thành bộ dáng này, đã khóc đến mức sắp mù cả hai mắt, lúc này nghe được lời Trương thái y nói, càng cảm thấy người mềm nhũn như mất hết sức lực, thần trí bị đoạt mất. May mà trưởng phu Lục Thần có năng lực gánh vác, còn có thể nỗ lực chống đỡ, sai người dựa theo toa của Trương thái y mà sắc thuốc. Đến khi mớm thuốc, Lục Thanh Lam cắn chặt răng, hấn tự mình cạy mở khớp hàm nữ nhi ra, miễn cưỡng đồ chén thuốc vào.

Sống hay chết, đành phải xem số trời!

Lục Thần tiễn Trương thái y đi, quay về nhìn lại, thấy thê tử Kỷ thị đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, lệ như suối trào. Trưởng nữ Lục Thanh Nhân, trưởng tử Lục Văn Đình, tất cả đều ngồi vây quanh trước giường, liên tục nâng tay gạt lệ. Cả gian phòng như bao phủ trong mây đen mù sương, Lục Thần thấy mà tim như bị đao cắt. Trong ba đứa con, Lục Thanh Lam hoạt bát nghịch ngợm, thế nhưng cực kỳ thông minh, ông luôn luôn hiểu rõ đứa con gái út này nhất. Nhớ tới con gái nhỏ béo tròn khả ái tri kỷ của mình, ông buồn rầu nghĩ, chẳng lẽ mình nhất định không thể giữ được con bé sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chúc Phúc

Lục Thanh Lam cảm giác cơ thể mình rất nhẹ, như đang phiêu du trên trời, không nơi nương tựa.

Dường như chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi nàng tan biến mất.

Nàng cảm giác mình mệt mỏi, quá mệt mỏi!

Vì Trường Hưng hầu phù, vì gia tộc, mười sáu tuổi nàng đã gả cho Tứ hoàng tử Tiêu Thiếu Huyền. Nam nhân kia lớn hơn nàng 8 tuổi, nàng cũng không thương hắn. Nhưng mười bốn năm trôi qua, nàng phí hết tâm tư nịnh nọt hắn lấy lòng hắn, mỗi ngày đều hăm sâu trong những lục đục giữa nữ nhân hậu cung với nhau, vậy mà thậm chí một đứa bé nàng cũng không thể sinh. Trước mặt người khác thì quang vinh rạng rỡ, sau lưng gặp bao nhiêu khổ sở, nào có ai thấu?

Cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi. Chất bản khiết lại hoàn khiết khứ (1), cứ để cho nàng hóa thành một làn khói nhẹ, cứ thế tiêu tán đi.

(1) Chất bản khiết lại hoàn khiết khứ: Lúc sinh ra trong sạch thế nào, thì khi đi cũng trong sạch như thế ấy.

"Bảo nhi, tỉnh, tỉnh! Mau tỉnh lại!" Từng tiếng gọi ôn nhu thoáng xông vào tai của nàng.

"Con là con gái đáng yêu tri kỷ hiểu chuyện của mẹ, nếu con cứ thế mà đi, bảo mẹ phải sống thế nào đây?"

...

Tiếng khóc nỉ non của phụ nhân khiến tiếng lòng nàng rung động! Mẫu thân! Là giọng của mẫu thân!

Mẫu thân chính là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời nàng, vô luận như thế nào, trước khi chết, nàng luôn muốn đến nhìn mẫu thân một cái.

Lục Thanh Lam duy trì một tia thanh minh cuối cùng trong ý thức, mạnh mẽ mở hai mắt ra, chỉ thấy ở một nơi rất gần rất gần ngay trước mắt, một vầng trăng tròn to lớn treo lơ lửng. Nói là ánh trăng, lại cảm thấy không đúng lắm, bởi vì nàng chưa từng thấy vầng trăng nào có thể phát ra ánh sáng chói lòa đến vậy.

Khi còn đang trong kinh ngạc, nàng bỗng cảm giác thấy một lực hút mạnh mẽ, như kéo nàng bay về phía ánh trăng. Tia sáng quá gắt, theo bản năng nàng nhắm mắt lại. Chờ đến khi nàng mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy trong phòng một màu tối mịt, ánh nến nhàn nhạt hắt vào trong mắt nàng, trong lúc mơ hồ cảm giác như mình đang nằm trong một cái ôm ấm áp an toàn, có một đôi tay đang ôn nhu từ ái vuốt ve tóc nàng, da thịt nàng, như là đang vuốt ve trần bảo quý trọng nhất trên thế giới này. Thậm chí nàng còn chưa kịp thấy rõ bộ mặt của người kia, đôi mắt nàng đã bị che phủ bởi nước mắt.

"Mẫu thân!" Nàng nhào vào trong lòng Kỷ thị khóc rống lên.

***

Ngay thời điểm khi Lục Thanh Lam sốt cao không lùi, tại Ngọc Minh cung trong Tử Cẩm thành, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng bỗng nhiên không hề báo trước phát sốt rất cao. Trình phi nương nương lập tức phái người mời viện chính của Thái y viện Ngao Kinh Luân đại nhân đến khám, Ngao Kinh Luân đúng bệnh kê đơn. Nhưng căn bệnh này của Tiêu Thiệu Giác bất chợt âm ỉ kéo dài, lại cực kỳ cổ quái, vốn đã được rót một chén thuốc được kê cực kỳ đúng bệnh vào miệng, thế mà bệnh tình của hắn vẫn không hề thuyên giảm.

Khi các thái y đang hết đường xoay xở, thậm chí kinh động đến cả Gia Hòa đế, bệnh của Tiêu Thiệu Giác lại hết hẳn mà không cần đến thuốc, vô cùng khó hiểu.

Từ đó về sau, những việc kỳ quái liên tiếp phát sinh trên người Cửu hoàng tử. Có khi chẳng hiểu từ đâu ra, tự nhiên trên đầu Cửu hoàng tử lại xuất hiện một cục u thật lớn, giống như vừa va phải khung cửa. Hoặc là, rõ ràng vừa dùng qua điểm tâm, lại lập tức đói là người, ăn bao nhiêu cũng như chưa từng ăn.

Trong vòng một tháng, Tiêu Thiệu Giác lại vô duyên vô cớ bị bệnh hai lần, mỗi một lần đều uống thuốc châm kim nhưng vô hiệu, sau đó bệnh tình lại vô duyên vô cớ tốt lên.

Trình phi cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, mọi người trong Ngọc Minh cung lại hoảng sợ.

"A ——" Cậu bé đang nằm trên giường chợt bật ngồi dậy, thở hổn hển từng hơi từng hơi, đôi con ngươi óng ánh sáng ngời như sao sa tràn ngập áp lực cùng sợ hãi sâu sắc.

"Hoàng nhi, con sao vậy?" Trình phi ôm cậu bé thanh tú tuyệt luân kia trong ngực, "Hoàng nhi đừng sợ, mẫu phi ở đây."

Tiêu Thiệu Giác ôm lấy cánh tay Trình phi, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại được.

Trình phi hỏi: "Hoàng nhi lại mơ thấy con ác mộng kia à?"

Trong mắt cậu bé hiện lên chút sợ hãi, chậm rãi gật đầu. Từ sau khi hắn tự dưng bị bệnh, mỗi đêm hắn đều sẽ gặp cùng một con ác mộng, sợ đến mức giật mình tỉnh giấc. Cảnh trong mộng đều giống nhau như đúc, đều là ngọn lửa trắng xanh hừng hực bốc cháy, tiếng rầm rì cầu nguyện không rõ ràng, cùng với một đôi mắt nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Mỗi khi Tiêu Thiệu Giác ở trong mộng nhìn kỹ đôi mắt nữ nhân kia, đều cảm thấy hít thở không thông cùng nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Sau đó, hắn sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Vệ Bân, tiểu thái giám bên người Tiêu Thiệu Giác tiến đến, rót cho hắn một chén trà nóng, Tiêu Thiệu Giác uống ừng ực một hơi cạn sạch, lúc này mới cảm thấy khoan khoái hơn một chút.

"Mẫu phi, con không sao!" Giọng Cửu hoàng tử hơi khàn khàn, nhưng lại có sự trầm ổn cùng trấn định vượt quá tuổi, "Người mau đi ngủ đi! Vì giấc mộng kỳ quái này của con mà mấy ngày nay người cũng chưa từng được yên giấc."

Trình phi ôn nhu vuốt vuốt tóc hắn, chỉ cảm thấy thật đau lòng. Tiêu Thiệu Giác mới tám tuổi, nhưng hắn trưởng thành sớm hơn rất nhiều so với các cậu bé cùng tuổi, còn nhỏ nhưng rất có trách nhiệm. Bởi vì hắn là huyết mạch duy nhất còn lưu lại trên đời này của hoàng thất Hạ tộc, gánh vác trọng trách trọng chân Hạ tộc. "Mẫu phi không sao hết, chỉ cần hoàng nhi bình an trưởng thành thật tốt, đừng nói là thiếu ngủ vài đêm, cho dù tuổi thọ ngắn đi mười năm, mẫu phi cũng cam nguyện."

Tiêu Thiệu Huyền nói: "Không, mẫu phi nhất định phải sống lâu trăm tuổi."

"Sống lâu trăm tuổi?" Trình phi xoa xoa đầu hắn: "Hạ tỷ tỷ là kỳ tài ngút trời, nhưng cũng chỉ sống được hai mươi mấy năm, liền hương tiêu ngọc vẫn. Đừng quên, Hạ tộc chúng ta là chủng tộc bị Nguyệt thần nguyên rủa! Ta cũng mang trong mình một nửa dòng máu Hạ tộc, tuổi thọ của ta sao có thể kéo dài như người bình thường chứ?"

Trình phi cũng không phải là mẹ ruột của Tiêu Thiệu Giác.

Mẹ ruột của Tiêu Thiệu Giác là Hạ Huệ phi, vào cung năm Gia Hòa thứ nhất, là sủng quan lục cung (*nôm na là được hoàng đế cưng chiều sủng ái nhất trong số các phi tần hậu cung*), đến tận năm Gia Hòa thứ bảy mới lưu lại một chút huyết mạch cho Gia Hòa đế. Đáng tiếc, ông trời không cho nàng sống thọ, không lâu sau khi Hạ Huệ phi sinh hạ Cửu hoàng tử, bị bệnh đi mất, khi chết cũng chỉ mới hai mươi bốn tuổi. Gia Hòa đế vô cùng bi thương, đưa Tiêu Thiệu Giác đến Ngọc Minh cung, để Trình phi nuôi nấng thay.

Bởi vì Trình phi cùng Huệ phi tình như tỷ muội, hơn nữa vào cung mấy năm vẫn không có con, chỉ có giao Tiêu Thiệu Giác cho nàng, hoàng đế mới có thể yên tâm. Đây cũng là nguyện vọng của Hạ Huệ phi.

Quả nhiên, Trình phi đối xử với Tiêu Thiệu Giác như con ruột, luôn quan tâm hắn đầy đủ, chăm sóc cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Gia Hòa đế vẫn cho rằng Trình phi đối xử với Tiêu Thiệu Giác tốt như vậy, toàn bộ là vì nàng và Huệ phi có quan hệ tốt, lại không biết còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Trình phi chính là một nửa người Hạ tộc.

Tiêu Thiệu Giác nghe xong lời này, đôi mắt buồn bã, im lặng không nói gì.

Trinh phi thở dài một hơi, "Ngày mai ta sẽ mời Đại tể sư tới, gần đây con liên tục gặp chuyện kỳ quái, ta sợ con trúng phải vu cổ thuật của người nào!" Trong cung này, ngoài mặt nhìn như một gia đình lớn hòa hòa thuận thuận, nhưng từ lâu đã ngầm tranh tranh đấu đấu, mưu kế quỷ quyệt.

Gia Hòa đế đăng cơ mười lăm năm, sinh được tổng cộng mười một hoàng tử. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du cùng nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, một là đích trưởng tử của tiên hoàng hậu, xuất thân cực tốt; một là trưởng tử của hoàng hậu hiện thời, được sủng ái bội phần. Hai người đều đã trưởng thành, hơn nữa đều xuất cung khai phủ đại hôn thành thân, nhưng cũng không biết được trong lòng Gia Hòa đế có suy nghĩ gì, vẫn chậm chạp không chịu lập thái tử. Hai vị hoàng tử này, vì thái tử vị mà tranh đấu gay gắt, làm dấy lên từng trận sóng to gió lớn nơi hậu cung.

Trong số các hoàng tử, tuổi của Tiêu Thiệu Giác khá nhỏ, nhưng hắn kế thừa từ Hạ Huệ phi một dung mạo không ai bì kịp, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh, hiếm thấy trên đời. Vì vậy, hoàng đế khó tránh khỏi sủng ái Tiêu Thiệu Giác nhiều hơn một chút. Khi còn sống, Hạ Huệ phi từng được sủng quan lục cung, không biết đã đắc tội với bao nhiêu phi tần, người ghen ghét nằng vặc nhiều, nên Tiêu Thiệu Giác bị không ít người đâm sau lưng, hướng lưỡi dao sắc bén về phía hắn.

Hôm sau Đại tể sư tới, chính là Hạ Quang khi còn trẻ, tầm hai mươi mấy tuổi.

Người Hạ tộc thừa tuần nam mỹ nữ, Hạ Quang mặc trang phục thái giám theo kỳ lân tương xứng với tài năng của hắn, dung nhan tuấn mỹ trong sáng, phong thái nhanh nhẹn, tuy là hoạn quan thứ thiệt, nhưng lại khiến cho người ta vừa gặp đã có thiện cảm.

Hạ Quang là Đại tể sư đời thứ bảy mươi ba của Hạ tộc, vì bảo vệ mẹ con Hạ Cơ trong cung mà không tiếc tự hiến vào cung. Với kiến thức tài học của hắn, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã leo lên được tới chức Chung cổ ti Chương ấn thái giám.

Tại hậu cung, trong mười hai giám thi Chung cổ ti là một nhánh thuộc loại không có quyền thế nhất, nhưng dù sao cấp bậc của Chương ấn thái giám cũng đủ cao, tiện cho Hạ Quang lui tới Ngọc Minh cung.

Trinh phi cho lui tất cả cung nữ thái giám, thuật lại một lần tất cả những chuyện kỳ lạ xảy ra trên người Tiêu Thiệu Giác, sau đó tràn ngập mong đợi nhìn Hạ Quang.

Địa vị của tể sư trong Hạ tộc cực cao, Đại tể sư lại càng không thể nghi ngờ chính là người xuất sắc nhất trong tộc. Trong mắt Trinh phi, Hạ Quang tương trưng cho một điều gì đó vô cùng thần thông quảng đại. Sau khi hắn nghe xong lời tường thuật của Trinh phi, lại tỉ mỉ hỏi rất nhiều chi tiết, sau đó lấy từ trong người ra bốn viên đá thủy tinh có màu sắc khác nhau. Thứ này gọi là Nguyệt thạch, do người Hạ tộc trông coi, nghe nói có thể kết nối với Nguyệt thần, đạt được năng lực thần bí khó lường.

Hạ Quang chia ra đặt bốn viên Nguyệt thạch ở bốn góc Ngọc Minh cung, sau đó trong miệng lầm rầm vài câu, thi triển pháp thuật, bặt rộ mắt một lúc. Mắt thấy bốn khối Nguyệt thạch lóe ra ánh sáng, Trinh phi tràn ngập mong đợi hỏi thăm: "Đại tể sư, có tra ra được là ai động thủ với con ta không?"

Trên mặt Hạ Quang vừa vui vừa buồn, chậm rãi nói: "Cửu điện hạ không có trúng vu cổ thuật."

Trinh phi nói: "Không phải vu cổ thuật thì là gì?"

Tiêu Thiệu Giác cũng đóng tai lắng nghe.

Hạ Quang nói: "Chẳng biết nương nương cùng Cửu điện hạ có từng nghe qua... 'Nguyệt thần chúc phúc' ?"

***

Lục Thanh Lam đứng trên một cái ghế rất lớn làm từ gỗ hoàng dương, nhìn nhìn gương trang điểm bằng đồng thau cao hơn nửa người trên tường, trái soi phải soi.

Trong gương là một bé gái béo béo trắng trắng, gương mặt tròn tròn, hai má phúng phính, cái mặt bánh bao giống như một quả táo, khiến người ta vừa thấy liền không nhận được mà muốn cắn một cái, cánh tay căng chân nho nhỏ tròn lẳn như củ sen.

Bé gái nhìn không được mà néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cảm giác trơn mềm không gì sánh được, giống như một quả trứng gà vừa bóc vỏ. Hóa ra khi nàng còn bé, diện mạo là như thế này —— sao không có ai nói với nàng hết vậy!

Nhũ mẫu Tần thị mang theo hai đại nha hoàn thiếp thân Thạch Lự cùng Bò Đào, ba người vây quanh hai bên trái phải chiếc ghế, hai tay dang rộng, tiết trời đang giữa đông lạnh lẽo mà mồ hôi trên trán lại đổ ròng ròng. Giọng nói nức nở của Thạch Lự vang lên: "Lục cô nương, ngài mau đi xuống đi, nếu không sẽ dọa chết nô tỳ mất!"

Lục cô nương là thịt là tim của cả chi thứ hai, ai ai trong nhà cũng coi nàng như bảo bối. Lần trước, nàng ở trong cung bị rơi xuống nước, ốm một trận, gãy vỡ cả viện đến gà bay chó sủa, đến giờ mà Nhị lão gia Nhị thái thái vẫn còn vô cùng khẩn trương lo lắng kia kia. Nếu để Lục cô nương bị té, dù chỉ xước da một chút xiu thôi, thì cho dù các nàng chết một trăm lần cũng không đủ bồi tội.

"Cô nương, ngài mau xuống đây đi."

Cuối cùng cũng là vì Lục Thanh Lam đã soi đủ rồi, nhanh nhẩu nhảy "huych" một cái từ trên ghế xuống. Nàng nhìn nhìn tay chân tròn lẳn của mình, đôi môi chúm chím nở nụ cười.

Tiểu cô nương mặc bộ quần áo nhỏ nhỏ màu đỏ anh đào, vốn béo trắng mập mạp như một trái banh nhỏ, cười lên một cái lại sáng lạn như ánh mặt trời,

càng thêm ngây thơ khả ái.

Nàng chạy bịch bịch bịch đến trước mặt nhũ mẫu, kéo tay áo Tần ma ma, giọng nói non nớt cất lên: "Nhũ mẫu nhũ mẫu, bây giờ là Thành Khang năm thứ mấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phụ Mẫu

Lục Thanh Lam là đứa con thứ ba của Kỷ thị, lúc nàng ra đời, Kỷ thị không đủ sữa, nên Lục Thanh Lam bú sữa của Tần ma ma mà lớn, Tần ma ma đối xử với tiểu chủ tử này thậm chí còn tốt hơn so với con gái ruột của nàng. Lục Thanh Lam cũng rất thân cận với Tần ma ma.

Nàng ôm lấy cơ thể nhỏ nhỏ đầy thịt của tiểu chủ tử, từ ái nói: "Lục cô nương, không phải nhũ mẫu đã nói với người rồi sao, niên hiệu lúc này không phải là Thành Khang, mà là Gia Hòa —— Gia Hòa năm thứ mười lăm!"

Trong một tháng qua, hầu như ngày nào Lục Thanh Lam cũng hỏi câu này một lần. Tần ma ma cảm thấy thật kỳ lạ, tuy tiểu chủ tử còn nhỏ, nhưng trí nhớ luôn luôn tốt, sao lại không nhớ được niên hiệu hiện nay chứ?

Gia Hòa à...

Đôi mắt to tròn ngập nước của Lục Thanh Lam híp lại, trong mắt chứa đầy ý cười.

Từ khi Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương phân chia Hạ quốc, Gia Hòa đế là hoàng đế thứ ba của Đại Tề, tại vị ba mươi năm. Sau khi ông qua đời, Tư hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đánh bại Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du cùng Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, ngoài dự đoán của mọi người mà đoạt được ngai vàng, lên làm Thành Khang đế.

... Nói cách khác, nàng đã quay lại hai mươi lăm năm trước, biến thành một đứa bé gái năm tuổi không rành thế sự.

—— Có thể sống lại một đời, thật tốt!

Bây giờ Thành Khang đế Tiêu Thiệu Huyền vẫn chỉ là một hoàng tử bình thường không được sủng ái, cũng không có nhiều thế lực.

Nàng vẫn còn mười lăm năm, còn đủ thời gian để chậm rãi trù tính. Nàng lập lời thề, Tư hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, tên khốn nạn ấy đừng bao giờ mơ tưởng đến chuyện hủy diệt Trường Hưng hầu phủ, hủy diệt toàn bộ cuộc đời nàng nữa!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe đám nha đầu bên ngoài cất tiếng thỉnh an: "Nhị thái thái!"

Mẫu thân tới.

Chỉ thấy một thiếu phụ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, được một đoàn ma ma nha hoàn vây quanh, chậm rãi đi đến. Thiếu phụ kia mặc một thân áo tay rũ màu đỏ thắm xen vàng, da trắng hơn tuyết, dung mạo bức người, khuôn mặt có sáu phần tương tự như Lục Thanh Lam sau khi đã trưởng thành, chính là mẹ ruột của Lục Thanh Lam, Kỷ thị.

Lục Thanh Lam dùng đôi chân nhỏ xíu ngăn cản hộc tốc chạy tới, bỏ nhào vào trong vòng tay của mẫu thân, ôm lấy cánh tay mẫu thân, mềm mềm ngọt ngọt gọi một tiếng, "Mẫu thân", khiến Kỷ thị nghe mà lòng mềm nhũn.

Kỷ thị già đến Trường Hưng hầu phủ từ năm mười sáu tuổi, vào phủ chưa tới nửa năm đã mang thai, sinh ra trưởng nữ Lục Thanh Nhân, một năm sau lại có tin tốt, sinh trưởng tử Lục Văn Đình. Từ đó về sau, bất luận hai vợ chồng cố gắng thế nào cũng không thấy động tĩnh gì nữa, Kỷ thị nôn nóng kinh khủng, thẳng đến hai năm sau, mới lại mang thai Lục Thanh Lam.

Thai này vừa thành hình, nàng liền ốm nghén đủ loại, tuy rằng trước đó đã sinh hai lần, nhưng đến khi sinh nở vẫn cực kỳ không thuận lợi. Thứ nữ tới không dễ, nàng và trượng phu Lục Thần càng xem nàng như trân như bảo, thậm chí còn cưng chiều hơn cả trưởng tử.

Vậy mà đứa bé này vẫn không được mạnh khỏe, ốm đau không ngừng, một tháng trước vào cung suýt thì mất luôn cái mạng nhỏ, bây giờ Kỷ thị nghĩ lại mà vẫn còn sợ hãi.

Cũng may mà được thái y khám chữa cho, lại thêm nàng tỉ mỉ chăm sóc, cơn sốt của Lục Thanh Lam lùi dần, bệnh cũng từ từ tốt lên. Chỉ là sau khi tỉnh lại, con người Lục Thanh Lam thâm trầm u ám, khiến người ta khiếp sợ vô cùng, mấy câu nói ra lại càng không giống những lời mà một đứa bé năm tuổi có thể nói, đến nỗi ngay cả trượng phu cũng bị kinh hãi, đứng ngồi không yên, đêm không thể chợp mắt.

Mất thấy một tháng trôi qua, bé con rớt rוע cũng dần dần khôi phục về hoạt bát đáng yêu, tâm tình Kỷ thị cũng nhờ đó mà buông lỏng xuống. "Hôm nay Bảo nhi có ngoan không đấy, ở nhà có nghe lời ma ma không?" Nàng kéo nữ nhi đến bên cạnh, vuốt hai tay nữ nhi, thấy mặt bé con hồng hào, tay cũng

ấm, trong lòng vui mừng vô hạn.

Lục Thanh Lam khờ dại hỏi: "Không phải mẫu thân đến Vũ An bá phủ uống rượu mừng ă? Sao lại về sớm thế?"

Quan hệ giữa Trường Hưng hầu phủ và Vũ An bá phủ cũng không tệ, Vũ An bá Mạnh Bá Duyên từng cứu mạng lão Hầu gia Lục Kháng. Hôm nay là lễ tám ba ngày của tiểu thiếu gia Vũ An bá phủ, Kỳ thị không thể không đến chúc mừng.

Đi thì phải đi, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ tới nữ nhi, chỉ ngồi một chốc trong bá phủ, liền vội vã quay về. Lúc này nàng đặt cảm lên cái đầu nhỏ của bé con, cười nói: "Còn không phải là tại mẫu thân lo cho Bảo nhi của mẹ à!"

Lục Thanh Lam vui vẻ nói: "Mẫu thân đối với con tốt thật đó!"

Kỳ thị nhìn đôi mắt to trong suốt sáng ngời ngập tràn yêu mến của Lục Thanh Lam, cảm thấy trong lòng dâng lên niềm ngọt ngào vô hạn, giống như vừa được ăn đường.

Nàng hao tổn rất nhiều tâm tư trên người của đứa con gái này, nhưng từ nhỏ con gái vẫn luôn thân cận với trượng phu hơn, vì vậy mà nàng ghen tỵ với trượng phu không ít. Bây giờ thì được rồi, từ sau con bạo bệnh của con gái, địa vị của nàng trong lòng Bảo nhi thuận lợi vượt qua Lục Thần, khiến nàng thoải mái cực kỳ.

Khi không có ai, nàng còn đem chuyện này ra khoe với trượng phu mấy lần, lúc đó trượng phu còn điểm điểm lên mũi nàng, cười nhạo nàng đã là mẹ của ba đứa bé mà còn giống như một tiểu cô nương chưa lớn.

Kỳ thị suy nghĩ một hồi, tâm tư thoáng phiêu dạt đi, tận đến khi phát hiện con gái đang lắc lắc tay mình mới sực phản ứng lại, cười hỏi: "Bảo nhi vừa mới nói gì thế?"

Lục Thanh Lam làm nũng nói: "Mẫu thân, lát nữa chúng ta ăn điểm tâm được không!"

"Được! Được! Được! Bảo nhi muốn ăn gì?" Xem ra đã bình phục khá rồi, lại quay trở lại làm một bé con khoái ăn vặt.

Lục Thanh Lam đếm đếm đầu ngón tay, nói: "Con muốn ăn bánh hạch đào nè! Con còn muốn ăn cả bánh xốp táo, bánh xốp hoa quả nữa..." Bé con liệt kê liên tiếp bảy tám loại.

Lục Thanh Lam bị sinh non, ốm yếu từ bé, Lục Thần cùng Kỳ thị tốn không ít tâm tư, bắt đầu từ khi bé con cai sữa đã mời vài đầu bếp giỏi từ khắp bốn phương về nhà, chuyên làm đủ loại món ăn cho bé con, mấy năm này cũng đã nuôi bé con được trắng trắng tròn tròn, nhìn như con heo nhỏ.

Nhưng hai vợ chồng vẫn không tài nào yên lòng được. Đừng nhìn bé con béo béo mà lầm, đó cũng chỉ là béo giả thôi.

Được cái, đứa bé này quả thật cũng không cô phụ vợ chồng bọn họ, từ nhỏ đã thích ăn, ăn đủ các loại các món đa dạng, ngay cả tên của nha hoàn bên người cũng đều là tên các món ăn, chẳng hạn như Thạch Lựu, Bồ Đào. Chỉ cần đơn thuần nhìn vào tên của nha hoàn đã biết thuộc tính khoái ăn hàng của con bé.

Mất thấy sắp tới bữa ăn tối, Kỳ thị sợ bé con không ăn nổi bữa chính, chỉ cho bé ăn một ít điểm tâm. Lục Thanh Lam biểu hiện vô cùng nhu thuận, không có vừa khóc vừa nháo giống như ngày xưa. Kỳ thị thâm nghĩ, sau khi bé con vượt qua con bạo bệnh lại trở nên hiền chuyện hơn rất nhiều, cũng không nghĩ gì khác.

Ăn cơm xong, Lục Thanh Lam đi theo tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, ca ca Lục Văn Đình chơi một hồi, sau đó Kỳ thị dỗ Lục Thanh Lam ngủ ở phòng sát vách, rồi mới gọi nhũ mẫu Cảnh ma ma vào, hầu hạ nàng đến tịnh phòng rửa mặt chải đầu một phen, chờ trượng phu về.

Tắm màn thêu hoa lạc tiên buông xuống, đợi Kỳ thị chậm rãi đi xa, đôi mắt đang nhắm chặt của Lục Thanh Lam đột nhiên mở ra. Nhìn bóng lưng Kỳ thị, nàng chỉ cảm thấy vành mắt ẩm ướt xót xa.

Đời này sống lại, thu hoạch lớn nhất của nàng chính là được trở về bên cạnh mẫu thân một lần nữa.

Kiếp trước, năm nàng sáu tuổi, vì phụ thân nạp thiếp mà mẫu thân tự sát bỏ mình. Bởi vì tuổi còn quá nhỏ, nàng thậm chí còn không nhớ rõ hình dáng mẫu thân là thế nào, tất cả mọi chuyện về mẫu thân, đều nhờ sau này ca ca tỷ tỷ kể lại cho nàng nghe.

Chân chân thật thật ở cùng một chỗ, cùng sinh hoạt chung với mẫu thân, cảm nhận được mẫu thân bảo bọc che chở nàng, thật tốt!

Nhớ tới khi nàng sống lại, tất cả đều nhờ chấp niệm của Kỳ thị làm cảm động thần minh. Vì vậy đời này, nàng nhất định không thể để bị kịch kia diễn ra lần nữa.

Mẫu thân, đời này, con nhất định sẽ bảo vệ ngài sống lâu trăm tuổi!

***

Đến giờ lên đèn, Lục Thần từ Đông Sơn thư viện quay về nhà.

Trường Hưng hầu phủ lập nghiệp từ quân lính, lão Trường Hưng Hầu gia đời thứ nhất vốn là một gã đồ tể, đi theo khai quốc hoàng đế chém giết hơn hai

mười năm, quân công tích lũy dần dần, đổi được một cái Hầu tước. Những năm chinh chiến, võ tướng đương nhiên là nổi tiếng, nhưng từ đó về sau thiên hạ thái bình, ngồi trên lưng ngựa có thể đoạt được thiên hạ nhưng lại không thể trị vì thiên hạ, thế nên quan văn dần dần vượt qua võ tướng.

Mấy năm này thiên hạ thái bình, võ tướng không có đất dụng võ, địa vị càng lúc càng giảm, chiến công hiển hách không địch lại một bài văn chương lai láng. Có một vài gia đình quyền thế nhìn xa trông rộng, cố vũ thế hệ con cháu trong nhà đi theo đường khoa cử, chỉ có đậu Tiến sĩ, vào quan trường mới thật sự có tiền đồ tươi sáng.

Từ khi Đại Tề lập triều tới nay, trừ lão Trường Hưng Hầu gia đời thứ nhất là lão luyện trong việc đánh giặc, còn thì nhân tài Trường Hưng hầu phủ chẳng có mấy ai, vẫn chưa sinh ra được một nhân vật nào kinh tài tuyệt đỉnh. Như lão Hầu gia Lục Thần cũng chỉ làm một chức quan nhân tản hữu danh vô thực tại Ngũ quân đô đốc phủ, nếu cứ tiếp tục thế này, Hầu phủ nhò vào âm (1) của tổ tông thì tạm thời còn có thể đặt chân tại kinh sư, nhưng cứ miệng ăn núi lở như thế, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ bị loại bỏ khỏi vòng tròn thế gia vọng tộc.

(1) Âm: thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

Lão Hầu gia cũng hiểu rõ đạo lý này, tốn không ít tiền bạc, đưa Nhị lão gia Lục Thần cùng tam lão gia Lục Diệp đến Đông Sơn thư viện đọc sách, lại vì Lục Thần mà cầu cưới con gái một đại tộc Giang Nam là Kỳ thị làm vợ.

Lục Thần coi như thông tuệ, vốn dĩ nếu siêng năng chịu khó, cũng có thể sớm tranh thủ một cái công danh. Nào biết lão Hầu gia luôn luôn cưng chiều hấn, ở trong thư viện, hấn chỉ biết chơi chung với một đám công tử quân là áo lụa kém cỏi vô học, ngày ngày đi đá gà đấu chó, cưới ngựa xem hoa, cứ thế phí phạm mấy năm trời.

Đến khi Kỳ thị gả cho hấn, từ từ ràng buộc hấn, lúc này hấn mới bắt phóng túng, đặt tâm tư vào chuyện học hành. Cho đến bốn năm trước, rốt cuộc hấn cũng đỗ kỳ thi viện, trở thành tú tài, miễn cưỡng cũng có thể coi là có tài nhưng thành đạt muộn.

Kỳ thị thấy trọng phu về, ôn nhu tiến lên hầu hạ hấn coi áo tháo thất lưng, đổi một bộ trung y màu xanh lá trúc. Năm nay Lục Thần đã ba mươi, nhưng không hề lộ vẻ gì là già cả, ngược lại càng thêm phong thần tuấn lãng, đẹp như châu ngọc.

Hấn vốn định đi xem nữ nhi, lại bị Kỳ thị cản lại. “Con bé vừa ngủ rồi, chàng đừng đánh thức nó.”

Lục Thần rất tốt tính, nhéo nhéo mặt Kỳ thị cười nói: “Được, nghe lời nàng hết.”

Hai vợ chồng thành thân mười năm, sinh ba đứa con, tình cảm càng ngày càng nồng nàn.

Kỳ thị ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người hấn, hơi mất hứng nói: “Lại uống rượu à?”

Lục Thần cười một tiếng, kéo người vào trong lòng, ngã ra giường, vuốt ve từng chút một trên lưng nàng. “Đi Nguyệt Tiên lâu uống vài chén thôi, đều là bạn cùng trường... Yên tâm, trong lòng ta biết mà, không làm bậy đâu.”

Kỳ thị bĩu bĩu môi, “Thiếp mới lười quần chàng ấy. Chẳng qua là thiếp sợ mùi rượu trên người chàng xông hòng Bảo nhi thôi.”

Lục Thần nhéo nhéo gò má Kỳ thị, vợ hấn cũng sắp ba mươi, vậy mà da thịt vẫn trơn bóng nhắn mịn như thiếu nữ, kiều mị vô song, khiến Lục Thần nhìn không chớp mắt. Hấn cười nói sang chuyện khác: “Bảo nhi hôm nay sao rồi?” Đứa con này chính là bảo bối quý giá nhất của hấn, hấn luôn coi con bé như mạng của mình.

Nói đến con gái, Kỳ thị quả nhiên không quan tâm chuyện Lục Thần đi ra ngoài uống rượu nữa. Nàng tỉ mỉ kể lại chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày của bé con cho trượng phu nghe.

Lục Thần nghe chăm chú vô cùng, cuối cùng vẻ mặt thoáng ngưng trọng, nói: “Hôm nay đại ca nhắc ta, bảo nàng nên dắt Bảo nhi vào cung một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vào Cung

Đại ca, chính là Lục Hấn, hiện đang nhậm chức Thiếu chiêm sĩ chính tứ phẩm tại Chiêm sĩ phủ, là ngôi sao tương lai của Trường Hưng hầu phủ. Lục Thần luôn luôn hết sức tín phục vị huynh trưởng này, đôi khi lời của hấn còn có tác dụng hơn cả lão Hầu gia.

“Vào cung?” Kỳ thị nghe xong lời này liền nghiêng người ngồi dậy. “Thiếp thật không muốn dẫn Bảo nhi tiến cung nữa.”

Lần tiến cung trước, cũng không biết Bảo nhi đắc tội với Cửu hoàng tử thế nào, mà bị Cửu hoàng tử đẩy thẳng vào hồ sen ngay trong ngày đông giá rét như thế, suýt thì mất mạng rồi.

Cửu hoàng tử là thiên chi kiêu tử, các nàng không thể trêu vào, cũng không dám nói câu oán hận gì cả, nhưng kiêu gì thì kiêu, Kỳ thị cũng không muốn

đặt con gái vào cung thêm một lần nữa nữa.

Lục Thần ngồi dậy, ôm vai vợ mình: "A Hành, sao ta lại không hiểu tâm trạng của nàng cơ chứ? Bảo nhi cũng là máu là thịt của ta, trong lòng ta cũng tuyệt đối không muốn con bé vào cung nữa, lỡ như gặp phải Cừu hoàng tử không chịu nói lý kia..." Nói đến đây hần thở dài một hơi, "Nhưng nàng đừng quên, bệnh của Bảo nhi là nhờ Trương thái y trị dứt, Trương thái y lại là do Trình phi nương nương của Ngọc Minh cung đề cử đến đây, theo quy củ, chúng ta nên vào cung tạ ơn. E là chúng ta không né chuyện này được đâu."

"Huống chi... Bên Mục Nguyên đường cũng thúc giục chúng ta mấy lần rồi. Tính tình của lão thái thái, nàng không phải là không biết. Nếu nàng còn không chịu đi, ta sợ lão thái thái sẽ trực tiếp dẫn Bảo nhi vào cung, vậy còn không bằng nàng tự đi, ta còn có thể yên tâm hơn chút." Lão thái thái Trương thị là kế thất của lão Hầu gia Lục Kháng, không phải là tổ mẫu ruột của Lục Thanh Lam, cho nên cũng không để tâm đến Lục Thanh Lam lắm.

Lần trước Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là vì lão thái thái làm lạc mất con bé ở trong cung.

Nhớ tới kiểu cách của lão thái thái, Kỳ thị chợt cảm thấy thật khó chịu, trong lòng như bị nghẹn: "Nói thế nào, Bảo nhi cũng là cháu gái của bà ấy, sao bà ấy có thể mang Bảo nhi ra để lấy lòng nương nương trong cung chứ?"

Phải kính trọng trường bối, Kỳ thị xuất thân đại tộc, đọc nhiều sách vở, hiểu rõ lễ nghi nhất, nếu không phải tức chết rồi, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra mấy lời kiểu vậy.

Lục Thần nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể vỗ nhẹ từng cái từng cái lên lưng thê tử, thuận khí cho nàng.

Kỳ thị suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm: "Thôi được rồi, nếu không trốn được thì ngày kia thiếp sẽ dắt Bảo nhi vào cung."

Cách một ngày sau.

Sáng sớm, Kỳ thị dậy thật sớm đi sang phòng sát vách, thấy nữ nhi còn đang say giấc mộng đẹp, cả người xếp thành hình chữ đại – tay chân dang rộng ra, đầu hơi lệch qua một bên, nước bọt chảy ra một vệt thật dài.

Bé con này chả có lúc nào chịu ngủ ngoan, mà từ sau đợt bệnh lần trước, tướng ngủ lại càng xấu hơn.

Kỳ thị yêu thương cầm lấy khăn từ trong tay nha hoàn, cẩn thận lau nước miếng bên khóe miệng nữ nhi. Lục Thanh Lam mơ mơ màng màng tỉnh lại, cơ thể nhỏ nhắn chui chui rúc rúc, gọi một tiếng: "Mẫu thân."

Kỳ thị bế khuê nữ béo béo mềm mềm nhà mình lên, Lục Thanh Lam vui trong lòng Kỳ thị ăn vạ, không mở mắt nổi, trời còn sớm quá.

Kỳ thị nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Bảo nhi dậy nào, thay đồ trang điểm một tí, mẹ dẫn con đi gặp Mạnh di di với Kỳ tỷ tỷ, ha?"

Mạnh di di với Kỳ tỷ tỷ trong miệng Kỳ thị chính là thê tử cùng với con gái của Quảng Ninh vương Tiêu Ninh, Mạnh thị và Lâm An quận chúa Tiêu Kỳ.

Trong kinh có không ít vương gia, nhưng không phải vương gia nào cũng giống nhau. Quảng Ninh vương Tiêu Ninh là em trai của Gia Hòa đế, nhỏ hơn Gia Hòa đế tận mười lăm tuổi, thậm chí cũng không hơn Đại hoàng tử Tiêu Thiếu Du bao nhiêu tuổi. Năm Gia Hòa đế bước lên đế vị, cũng từng phải trải qua một trận tranh đấu chính trị đầy gió tanh mưa máu. Đối thủ giả truyền chỉ dụ của tiên đế, công kích hần muốn soán vị, khi ấy Tiêu Ninh tám tuổi, ngay trước mặt bao nhiêu người, một mực chắc chắn chính tai nghe phụ hoàng nói, truyền ngôi vị hoàng đế cho nhị ca, tức là Gia Hòa đế.

Vì thế, lúc Gia Hòa đế nắm lấy triều quyền trong tay, liền xem Tiêu Ninh như con trai mà nuôi lớn, cũng sủng ái hơn hẳn những huynh đệ khác, không những phong hần làm thân vương, mà còn cho hần nắm giữ binh quyền trong kinh, quả xứng với tám chữ "Tay cầm thực quyền, quyền cao chức trọng".

Tuy Lục Thần là công tử Hầu phủ, nhưng đến nay vẫn là bạch thân (1). Còn với thân phận của Kỳ thị, vốn là không tài nào với được đến dòng dõi cao như Quảng Ninh vương phủ. Nhưng Quảng Ninh Vương phi Mạnh thị lại là nhân sĩ của Ninh phủ tại Hưng Châu, không chỉ có tình đồng hương với Kỳ thị, mà hai người còn quen biết từ nhỏ, trước khi xuất giá từng là bạn thân cực kỳ thân thiết.

(1) Bạch thân: Chỉ người bình dân, không có quan chức, không có tước vị.

Sau này, hai người, một gả cho vương gia trẻ tuổi anh duệ, một gả cho công tử thiếu niên của Hầu phủ, tuy rằng thân phận cách xa, lại không hề ảnh hưởng gì đến tình cảm của hai người.

Bên này, Kỳ thị thấy nữ nhi đã tỉnh hẳn, liền bế bé con đến trên băng ghế trước gương trang điểm, bắt đầu tự mình động thủ trang điểm cho nữ nhi. Mặc xiêm y, mang đồ trang sức, lần qua lộn lại đến nửa canh giờ mới chuẩn bị xong. Kỳ thị nhìn khuê nữ trắng trắng mập mập trong gương, nhìn không được hôn một cái lên khuôn mặt tròn trĩnh của Lục Thanh Lam: "Bảo nhi của chúng ta xinh xắn thật đấy!"

Lục Thanh Lam liền cong đôi môi nhỏ, nở nụ cười.

Hai mẹ con vừa ăn xong bữa sáng, Kỳ thị liền dẫn Lục Thanh Lam đi đến Mục Nguyên đường.

Trương thị mặc một bộ quần áo màu đình hương thêu hoa văn bướm vờn hoa nho, tuổi không tính là lớn, trên đầu lại mang chiều quân bộ (1) khắc hình chồn bắt chuột, đôi mắt hẹp dài mà lại sắc bén, lúc nhìn tới khiến người ta có cảm giác vênh vào hung hăng như người từ trên cao nhìn xuống. Lục Thanh Lam cực chán ghét vị kế tổ mẫu này, nhưng vẫn phải theo quy củ tiến lên hành lễ một cái.

(1) Chiêu quân bộ: Hình:

Kỷ thị nói với Trương thị về dự định tiến cung của mình, Trương thị dặn dò vài câu "Ở trong cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm", "Trông Bảo nhi cho kỷ đừng để con bé chạy loạn" các kiểu rồi đuổi hai mẹ con đi.

Kỷ thị thấy sắc trời không còn sớm, liền trực tiếp dắt Lục Thanh Lam lên xe ngựa ngồi, chẳng mấy chốc đã chạy đến Đông Hoa môn. Ở đây đã có một chiếc xe bánh đỏ mui vàng đỗ sẵn đợi mẹ con các nàng.

Kỷ thị mang theo Lục Thanh Lam xuống xe ngựa.

Từ trên chiếc xe kia cũng có một đôi mẹ con bước xuống, đi trước là một vị quý phu nhân khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, mặc một chiếc áo màu vàng ánh trắng cùng váy yên la mềm mại, chải búi tóc vọng nguyệt kể nhìn rất hoa mỹ, trên đầu cài kim bộ điêu hình bướm khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng. Bình thường nàng vốn có nhan sắc mỹ miều, mặc một thân quần áo này lại càng thêm đẹp đẽ vô song.

Kỷ thị tiến lên kéo lấy tay nàng, áy náy nói: "Hôm nay lại phải làm phiền muội muội rồi."

Vị quý phu nhân này chính là Mạnh thị, nghe xong lời của Kỷ thị liền sẵn giọng: "Chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, tỷ tỷ còn coi muội là người ngoài như thế, muội sẽ giận đấy."

Cùng xuất thân từ thư hương môn đệ, Kỷ thị là điển hình của dạng tiểu thư khuê các, mà Quảng Ninh Vương phi lại rất có khí phách, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Nhưng nghĩ lại, nếu tính nàng không như thế, Quảng Ninh vương gia tại kinh thành có tiếng là soi mói cũng sẽ không cưới nàng làm phi.

Lúc này Lục Thanh Lam quy củ tiến lên hành lễ với Mạnh thị, mềm ngọt kêu: "Mạnh di di!"

Mạnh thị thấy bé con ngây thơ động lòng người như thế, hết sức vui mừng, lập tức bế nàng lên, xốc xốc mấy cái, nói: "Bảo nhi ngoan, có nhớ Mạnh di di không nào." Lại quay đầu nói với Kỷ thị: "Hình như Bảo nhi lại béo lên?"

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam thỏa sức ăn uống, không béo mà được à?

Quảng Ninh Vương phi và Kỷ thị thân thiết với nhau, thường xuyên qua lại. Lục Thanh Lam còn nhỏ tuổi, bề ngoài thoạt nhìn nhu thuận khả ái, trên thực tế tính tình lại quật cường, ăn oán phân minh, hợp ý Mạnh thị nhất, cho nên Mạnh thị thích nhất là đùa bé này.

Lục Thanh Lam liền hôn chụt một cái lên mặt Quảng Ninh Vương phi, nói: "Mạnh di di, Bảo nhi rất nhớ người." Nàng thật sự rất thích thân cận với Quảng Ninh Vương phi. Đồi trước, Kỷ thị chết sớm, nhờ có Quảng Ninh Vương phi chăm sóc chiếu cố, lúc nào cũng làm chỗ dựa cho mấy người Lục Thanh Lam, tam phòng mới không dám quá mức hà khắc đối với mấy người bọn họ.

Mạnh thị cao hứng cười khanh khách không ngừng. Lúc này chợt nghe thấy một giọng nói ôn nhu dễ nghe vang lên. Đầu tiên là yếu ớt thờ dài, sau đó nói: "Con biết mà, Bảo nhi muội muội vừa tới, mẫu phi nhất định sẽ quên con mất tiêu luôn!"

Đó là một bé gái sáu bảy tuổi, mặc áo mầu đỏ thắm dệt hoa mẫu đơn vàng, phía dưới là váy cùng màu thêu hoa sen lượn lờ, bên hông đeo một miếng ngọc Hòa Diên, xinh xắn tươi vui, thướt tha dịu dàng, đẹp như một búp bê bằng ngọc. Mặc dù bé gái phát ra mấy lời oán giận, nhưng trên mặt lại tràn ngập tươi cười, vốn đã xinh xắn, càng nhìn lại càng có thiện cảm.

Đây chính là hòn ngọc quý trên tay Quảng Ninh vương phủ, Lâm An tiểu quận chúa Tiêu Kỳ.

"Kỳ tỷ tỷ!" Lục Thanh Lam núp trong lòng Quảng Ninh Vương phi, nghịch ngợm đưa tay tóm lấy nụ hoa trên đầu Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ nghiêng đầu tránh khỏi, thừa dịp người lớn không chú ý, thè lưỡi làm một cái mặt quỷ với Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam mở to miệng, cao hứng cười rộ lên.

Kiếp trước tính tình Lục Thanh Lam kiêu ngạo cương trực, sống một đời mà bằng hữu lại chẳng có mấy ai, nhưng mỗi một người đều có thể coi là tri tâm, sống chết vì nhau. Tiêu Kỳ chính là một trong số những người ít ỏi đó.

Hai đôi mẹ con hàn huyên vài câu việc nhà, Mạnh thị lấy đồng hồ bỏ túi ra, nhìn canh giờ một chút, nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta đi vào thôi."

Kỷ thị gật đầu, ôm nữ nhi lên chiếc xe ngựa bánh đỏ mui vàng của Quảng Ninh vương phủ. Quy củ trong cung rất nhiều, đa số xe ngựa đều không được phép thông hành, chỉ có thể đi bộ, nhưng xe ngựa của Quảng Ninh vương phủ thì lại có thể ra vào thoải mái.

Xe ngựa vương phủ rộng rãi cực kỳ, bên trong bày biện đầy đủ mọi thứ, Tiêu Kỳ mang theo tiểu muội muội ngồi một bên chơi dây hình. Bên cạnh, Mạnh thị đang an ủi Kỷ thị: "Tỷ tỷ yên tâm đi. Trình phi nương nương thông tình đạt lý, tính nết hiền hòa, sẽ không để cho tỷ với Bảo nhi chịu ủy khuất đâu. Huống chi còn có muội nữa mà!"

Trong cung, Mạnh thị rất được coi trọng. Quảng Ninh vương phủ ở tại Đại Tề này có địa vị rất cao, tầm ảnh hưởng lớn, ngay cả tiên hoàng hậu cũng muốn mượn sức vương phi này, muốn nàng ủng hộ đưa con trai tiên hoàng hậu lên làm thái tử.

Kỷ thị than thở: "Tỷ đây cũng là vì một lần bị rấn cấn, sợ dây thừng ba năm. Nếu không phải là tỷ không an lòng về Cửu điện hạ, tỷ cũng sẽ không làm phiền đến muội muội." Nàng mời Mạnh thị ra mặt, trong lòng cũng kiên định hơn được vài phần.

Mạnh thị cau mày nói: "Tiểu cửu là một đứa bé rất nhu thuận khôn khéo, sao lại đẩy Bảo nhi xuống nước cơ chứ? Lại thật đấy." Mạnh thị chính là một người thích xinh đẹp, trong số tất cả các hoàng tử, Tiêu Thiệu Giác là tuần mỹ nhất, vì thế ấn tượng của Mạnh thị đối với hắn cũng rất tốt.

Kỷ thị nói: "Tỷ chỉ hy vọng Bảo nhi bình an thôi." Cửu điện hạ gì gì đó, cách thế giới của mẹ con các nàng quá xa, nàng không dám có ý nghĩ xa vời là sẽ báo thù, cũng lười phải biết chuyện gì của hắn.

Đang vui vẻ chơi dây với Tiêu Kỳ, Lục Thanh Lam bỗng chứng người lại. Trải qua hai đời, nàng vẫn không tài nào hiểu được, tại sao Tiêu Thiệu Giác lại muốn đẩy nàng vào trong ao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sơ Ngộ

Xe ngựa xa hoa của vương phủ đi thẳng tới trước cửa Ngọc Minh cung, người của Mạnh thị đã sớm đưa bài tử xin tiến vào, Trình phi dẫn theo đại cung nữ chờ nàng ở trước cửa.

Hai cặp mẹ con xuống xe ngựa, cùng nhau tiến lên hành lễ với Trình phi. Trình phi mặc một thân váy dài nhiều lớp màu hồng đào, trên đầu chải búi tóc Đọa Mã kế phức tạp với ngọc trai đính xung quanh. Một khuôn mặt tươi cười rực rỡ vô song, điểm lệ đoan trang, nàng là nửa tộc nhân của Hạ tộc, tất nhiên dung mạo không thể kém, trong toàn bộ hậu cung, cũng là người đẹp nhất.

Đối với việc mẹ con Kỷ thị đến, Trình phi cũng không kỳ quái, bởi vì Mạnh thị đã báo trước.

Trình phi cười đưa các nàng vào chính điện, phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình.

Kỷ thị trình trọng nắm tay Lục Thanh Lam quỳ xuống nói: "Hôm trước tiểu nữ bị nhiễm phong hàn, sốt cao không lui, may mà có nương nương sai Trương thái y của thái y viện đến chữa trị cho tiểu nữ, lúc này nàng mới hồi phục lại, thần phụ và tiểu nữ tạ đại ân của nương nương."

Lục Thanh Lam dựa theo lời Kỷ thị dạy, cũng nãi thanh nãi khí nói: "Tạ đại ân của Trình phi nương nương."

Nếu không có mặt mũi của Mạnh thị, Trình phi chưa chắc sẽ gặp Kỷ thị. Để cho nàng dập đầu một cái bên ngoài cung rồi đuổi đi cũng được. Nay nhìn thấy tiểu nữ oa trắng trẻo mập mạp ngây thơ đáng yêu, trong lòng không khỏi mềm đi vài phần. Cả đời nàng không có một mụn con, mặc dù có Cửu hoàng tử dưỡng dưới gối, nhưng hắn lại có tính cách thanh lãnh, vẫn thích nhất tiểu cô nương ôn nhu mềm mại như thế này, liền cười vẫy tay nói: "Tiểu cô nương mau lại đây, để bản cung nhìn một cái!"

Lục Thanh Lam vô cùng nghe lời đứng lên, đôi chân ngắn mũm mĩm chạy đến trước mặt Trình phi, làm Kỷ thị sợ hết hồn, đây là hoàng cung chứ không phải Trường Hưng hầu phủ, nữ nhi tùy ý như vậy, không khéo chọc giận vị phật lớn trước mặt.

Ngoài ý muốn là Trình phi một chút cũng không tức giận, ngược lại còn càng xem càng thích tiểu nữ oa này. Nàng lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt béo của Lục Thanh Lam, cảm giác tốt đến bất ngờ, lấy một khối điểm tâm làm từ hạt trần đưa cho Lục Thanh Lam cười nói: "Bé ngoan, ăn đi."

Lục Thanh Lam thập phần nhu thuận nói một tiếng: "Cám ơn Trình phi nương nương." Không khách khí nhận lấy miếng điểm tâm nhu thuận ăn như một con sóc nhỏ.

Lúc này Kỷ thị mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Trình phi bỗng dung khách khí nói: "Lại nói tiếp, đứa nhỏ này rơi xuống nước cũng là do hoàng nhi, nay có thể bình an không có việc gì, bản cung cũng an tâm." Nói xong phân phó đại cung nữ đứng một bên: "Đi mang chiếc vòng tay kim tương ngọc của bản cung đến đây, liền thưởng cho Lục tiểu cô nương đi."

Rất nhanh cung nữ cầm vòng tay đến, đó là một chiếc vòng kim tương ngọc chạm khắc hoa văn sóng nước, mặt trên đính vài viên hồng ngọc lớn bằng ngón tay cái, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Hơn nữa vòng tay kia còn treo một chiếc chuông nhỏ, khi rung cổ tay, sẽ phát ra tiếng leng keng, rất thích hợp cho tiểu cô nương như Lục Thanh Lam đeo.

Trình phi tự mình đeo vòng tay lên cổ tay cho tiểu cô nương.

Kỷ thị vội vàng nói: "Nương nương ban thưởng vốn không dám chối từ, nhưng vòng tay này cũng quá quý trọng."

Trình phi nói: "Dù sao cũng là do hoàng nhi sai trước, này không đáng gì." Lại cúi đầu hỏi tiểu nữ oa: "Thích không?"

Lục Thanh Lam lắc lắc cổ tay, chuông bạc trên vòng tay phát ra tiếng đing đing đang đang, nàng lộ ra dáng vẻ thật cao hứng: "Thích!"

Trình phi nhìn tiểu cô nương trắng trẻo mập mập này, càng xem càng thích, lấy tay sờ sờ đầu nàng, mới kêu nàng trở lại bên cạnh Kỳ thị.

Bầu không khí trong điện thoải mái hơn rất nhiều. Mặc dù Trình phi xuất thân nhà tướng môn Thành quốc công phủ, nhưng lại cực kì hiền lành, một chút cũng không kiêu ngạo, mấy người cũng tự nhiên mà nói về đứa nhỏ, Trình phi nói: "Ta cũng làm mẹ, biết đứa nhỏ bị bệnh khiến cho người mẹ thật lo lắng." Nhớ tới nàng cùng đại tể sư đang tìm nữ hài được nguyệt thần chúc phúc, cho tới bây giờ cũng không có một chút manh mối, ánh mắt không khỏi nhuốm một tầng buồn rầu.

Nữ hài có quan hệ sinh tử với hoàng nhi đang ở đâu!

Nữ nhân đều giống nhau, nói về đứa nhỏ nhà mình đều thao thao bất tuyệt, ba người phụ nữ cùng tùm lại, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua. Buổi sáng Lục Thanh Lam thức dậy quá sớm, nghe một chút liền cảm thấy buồn ngủ, ngồi bên cạnh Kỳ thị gật gà gật gù như con gà mổ thóc, cũng sắp ngủ.

Trình phi nhìn thấy bật cười, nói với Tiêu Kỳ: "Kỳ nhi, người dẫn Lục tiểu cô nương đi ra ngoài chơi thôi. Không cần ở đây."

Vốn đã tạ ơn xong, xem như hoàn thành nhiệm vụ, Kỳ thị sớm đã muốn đứng dậy cáo từ. Nhưng mà Trình phi nương nương đang nói thật say sưa, nàng không dám cắt đứt, trong lòng Kỳ thị cũng hơi sốt ruột, nghe Trình phi kêu bọn nhỏ ra ngoài, nàng càng thêm thấp tha thấp thỏm.

Mạnh thị liền đưa tay qua cầm lấy tay nàng, ý là bình tĩnh chờ nóng vội, còn có Kỳ nhi đi theo.

Tiêu Kỳ được Trình phi phân phó đáp một tiếng, kéo tay Lục Thanh Lam nói: "Bảo nhi, chúng ta đi ra ngoài!"

Lục Thanh Lam gật đầu. Kiếp trước nàng ở hoàng cung gặp người mười năm, đối với nơi này vô cùng quen thuộc, cho nên nàng một chút cũng không sợ hãi.

Trình phi lại phái đại cung nữ của chính mình đi theo các nàng, tránh gặp chuyện không may.

Lại nói hai tỷ muội đi ra từ trong Ngọc Minh cung, trong cung ngoại trừ phòng ở lớn một chút, nhà nhiều một chút thì cũng không có gì vui để chơi. Hai người đi dạo ở trước cửa Ngọc Minh điện, Tiêu Kỳ đề nghị: "Hay ta chơi đá cầu đi!"

Lục Thanh Lam nài thanh nãi khí nói: "Được."

Đại cung nữ biết Lâm An tiểu quận chúa ở trong cung được sủng ái, ngay cả đại bá phụ Gia Hòa đế cũng vô cùng thích, tất nhiên muốn nịnh nọt, vội vàng gọi người mang quả cầu đến.

Hai người liền ở trong sân chơi đá cầu. Đang chơi cao hứng, một tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ chạy tới, lớn tiếng la hét: "Ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi, Kỳ tỷ tỷ ta cũng muốn chơi!"

Tiểu cô nương búi tóc trái đào, mặc quần áo đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn, phía dưới là váy màu trắng sữa, trên cổ đeo một cái khóa trường mệnh bằng vàng. Nàng lớn lên thanh tú xinh đẹp, nhất là hai đôi mắt to đào quanh rất là linh động, nhìn tuổi ước chừng lớn hơn Lục Thanh Lam một hai tuổi.

Lúc này một đám nha hoàn bà tử mới từ sau chạy tới, la hét: "Tam công chúa, ngài chậm một chút! Chậm một chút!" Khóe miệng Lục Thanh Lam hơi nhếch lên, không nghĩ tới lại gặp Tiêu Nguyên San ở đây.

Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam hành lễ với tam công chúa.

Tam công chúa Tiêu Nguyên San, mẹ đẻ là Tống quý tần. Gia Hòa đế có mười một đứa con, tổng cộng chỉ có ba nữ nhi, trưởng nữ gả đến Đại Lương hòa thân, thứ nữ mới bốn tuổi liền chết non, nay trong cung chỉ còn lại tam nữ nhi Tiêu Nguyên San này. Bởi vậy tuy rằng thân phận mẹ đẻ nàng không cao, nhưng vật hiếm thì quý, Gia Hòa đế vẫn là hết sức sủng ái nàng.

Có chỗ dựa là hoàng đế, tiểu nha đầu này từ nhỏ liền bướng bỉnh, quả thực thành tiểu bá vương ở hậu cung, ai cũng không dám trêu chọc nàng. Nhân Tống quý tần vẫn có quan hệ tốt với Trình phi, Tiêu Nguyên San lại hết sức sùng bái cửu hoàng huynh Tiêu Thiếu Giác của mình, bởi vậy không có việc gì liền chạy tới Ngọc Minh cung.

Lúc này tam công chúa vung tay nhỏ lên, nói: "Đừng hành lễ, chúng ta mau đá cầu! Chúng ta thi đấu, ai thua chính là con chó nhỏ!" Nói xong liền đoạt quả cầu trong tay Lục Thanh Lam, không nói hai lời liền đá lên, đừng nhìn nàng tuổi nhỏ, bình thường cũng hay đá cầu với các cung nữ, một hơi đá mười mấy trái.

Lúc này mới tới lượt Tiêu Kỳ, tuy tuổi của Tiêu Kỳ không lớn, nhưng nàng đã sớm biết rõ cách sinh tồn trong cung, đương nhiên sẽ không vượt qua tam công chúa, cẩn thận đá mười cái trái liền cố ý làm rớt quả cầu.

Tam công chúa vui sướng đến phát rồ, liên tục vỗ tay: "Ta thắng, ta thắng!"

Dường như lúc này nàng mới phát hiện ra Lục Thanh Lam, hỏi: "Kỳ tỷ tỷ, bé mập này là ai vậy?"

Bé mập... Khóe miệng Lục Thanh Lam giựt giựt, nghĩ đến sau này tam công chúa không quản được miệng mình, ăn cho béo liền tự mình đến Nguyệt Tiên điện cầu nàng mắng cho tỉnh, nghĩ rằng ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, tương lai hai chúng ta còn chưa biết ai béo đâu!

Tiêu Kỳ nói: "Vị này là Lục cô nương của Trường Hưng hầu phủ."

Tam công chúa không phải là một người có kiên nhẫn, gật gật đầu, sốt ruột nói: "Tốt lắm tốt lắm, người mau bắt đầu đi."

Lục Thanh Lam biết tính tình của nàng, cũng không nói nhiều, lấy quả cầu trong tay Tiêu Kỳ đá lên. Trên tay nàng đeo vòng tay kim tương ngọc khắc hoa văn sóng nước mà Trinh phi cho, chuông bạc phát ra tiếng leng keng linh linh vô cùng dễ nghe, ánh mắt tam công chúa sáng lên: "Ngừng ngừng ngừng, trên tay người đeo cái gì?"

Vội vội vàng vàng chạy tới bắt lấy tay của Lục Thanh Lam nhìn chiếc vòng trên cổ tay của nàng

"Vòng tay này sao lại ở trên tay người?" Tam công chúa nhìn thấy chiếc vòng này ở trong hộp trang sức của Trinh phi, nàng cũng rất thích. Nếu không phải Tổng quý tần luôn dận dò, nàng đã sớm mở miệng xin Trinh phi, không nghĩ tới vật mình thích lại mang trên cổ tay người khác.

Tam công chúa nhất thời cảm thấy tức giận không có chỗ phát tiết, lớn tiếng nói: "Vòng tay này là của ta! Người mau cởi ra trả lại cho ta!" Nói xong liền muốn cậy mạnh tháo vòng tay trên cổ tay Lục Thanh Lam ra.

Tiêu Kỳ biết tam công chúa tức giận, chạy lên kéo tam công chúa ra, lớn tiếng nói: "A San, vòng tay kia là Trinh phi nương nương thưởng cho Bảo nhi, nếu người muốn, ngày mai ta đưa cho người một chiếc giống y như vậy, người không nên hồ nháo!"

Lục Thanh Lam chẳng phải tiểu hài tử chân chính, kiếp trước nàng ở hậu cung mười năm, thứ tốt gì chưa thấy qua, một cái vòng tay kim tương ngọc nàng cũng không để vào trong mắt, nếu là bình thường nàng cho tam công chúa cái vòng tay này cũng không sao, nhưng hôm nay vòng tay này là của Trinh phi nương nương cho, vì vậy liền không nói gì.

Trong lòng nàng cũng rất khó chịu, kiếp trước cô em chồng này bị nàng sửa trị cho dễ bảo, vô cùng nghe lời của nàng, kiếp này lần đầu gặp mặt liền khi dễ nàng, nàng cũng là người không chịu ủy khuất, trong lòng không khỏi có chút căm tức.

Tam công chúa làm sao nghe được lời khuyên nhủ, la lớn: "Vòng tay là của ta, mau đem tới cho ta!" Nàng thấy Tiêu Kỳ ngăn cản không cho nàng đi qua, liền hô một cung nữ giữ chặt Tiêu Kỳ, mình thì chạy tới cướp vòng tay của Lục Thanh Lam.

Nàng lớn tuổi hơn so với Lục Thanh Lam, dùng sức đẩy Lục Thanh Lam một chút, Lục Thanh Lam liền thực sự té ngã xuống đất. Lần này ngã không nhẹ, chỉ cảm thấy cái mông bị đập cho nở hoa.

Đang huyền não lợi hại, một tiểu thiếu niên trắng ngần dẫn theo một tiểu thái giám tuổi không sai biệt hần lăm đi vào trong viện. Vừa lúc nhìn thấy tam công chúa đẩy Lục Thanh Lam ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giao Phong

Người nọ chính là Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác.

Hôm nay hắn mặc một bộ áo bào nhỏ màu xanh đen với hoa văn thủy tiên in chìm, vì bộ quần áo này được may rất khéo khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn càng thêm rung động lòng người. Diện mạo của hắn vốn đã cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, làn da tuyết trắng, ngũ quan như khắc như họa, đôi mắt to đen láy thâm thúy còn sáng hơn cả sao trên trời. Lục Thanh Lam cũng xinh xắn, Tiêu Kỳ lại càng đáng yêu, nhưng dường như thiếu niên nho nhỏ này còn đẹp hơn các bé gái ấy vài phần.

Tuy hắn có một vẻ đẹp diễm lệ như thế, nhưng lại mang theo nét trong trẻo lạnh lùng, tuổi còn nhỏ mà giữa trán đã hiển thị phong thái thờ ơ lạnh nhạt như từ chối người ngoài ngàn dặm, khiến người khác không dám lại gần thân cận.

Vốn dĩ hắn cũng lười liếc mắt nhìn ba cô nương trước mặt cãi nhau đánh nhau nghiêng trời lệch đất, thế nhưng... Hắn sờ sờ cái mông đau âm ỷ của mình, trong mắt lóe lên một tia kinh dị, lập tức mang theo vẻ mặt sương lạnh đi tới.

Lúc này Tam công chúa đang cười trên người Lục Thanh Lam, cô bé cũng là một người thích cái đẹp, người mà cô bé sùng bái nhất từ nhỏ chính là ca ca mặt liệt này, liền lớn tiếng nói: "Cửu ca ca, huynh đến rồi à! Mau mau giúp muội đánh kẻ xấu đi!"

Mặt Tiêu Thiệu Giác vẫn không thay đổi, đưa tay ra tóm lấy cổ áo Tam công chúa, xách cô bé lên cao. Tam công chúa còn nhỏ, tương Tiêu Thiệu Giác đang đùa với cô bé, cao hứng cười khanh khách, cũng buông lỏng Lục Thanh Lam ra. Vậy mà Tiêu Thiệu Giác lại nâng tay lên, vứt cô bé ra xa, mông đập cái bịch xuống đất.

Khả năng nhận nhìn của Tam công chúa không bằng Lục Thanh Lam, đau đến mức oa oa khóc lớn lên.

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống nhìn tiểu cô nương trước mắt. Hôm nay Lục Thanh Lam xuất môn, mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, trên đầu là hai búi tóc nhỏ nhỏ, bím tóc bên dưới lấn vào áo gấm hồng nhạt, rũ xuống hai bên vai. Tiết trời khá lạnh, Kỳ thị cho bé con đội nón hình đầu hổ, càng tôn lên khuôn mặt trắng nõn béo tròn của bé con, dễ thương khả ái vô cùng. Mặc dù nhìn hơi béo chút, nhưng lại hết sức đáng yêu.

Tiêu Thiệu Giác sực nhớ ra nàng. Lần ấy hẳn đang định hỏi cung, khi đến hồ sen gần cung Vĩnh Hòa, lại gặp tiểu cô nương này vội vội vàng vàng chạy tới, bất chợt ôm chặt lấy chân hắn khóc lớn đòi tổ mẫu, nước mắt nước mũi bồi đầy lên áo choàng của hắn.

Trước giờ tính hắn luôn khó chiều, lại có bệnh sạch sẽ thái quá, làm sao chịu nổi chuyện này? Hắn lập tức giơ tay đẩy ra, nào ngờ tiểu cô nương lại giống một hình nhân làm bằng giấy, thoát cái bị hắn đẩy vào trong hồ sen.

Khi đó hắn cũng hoảng sợ, gọi Vệ Bân xuống dưới cứu người, chờ đến khi cứu được thì tiểu cô nương ấy cũng đã mất nửa cái mạng, còn hắn đêm hôm ấy cũng tự đứng phát sốt.

Thật không ngờ tiểu cô nương này lại tiến cung nữa.

Nói một cách thật lòng, ấn tượng của Tiêu Thiệu Giác đối với vị tiểu cô nương khóc sụt sướt này, quả thực là không tốt nổi.

Hắn lại vươn tay sờ sờ mũi mình, đuôi mình, cảm giác đau đớn vẫn rõ ràng như thế. Chẳng lẽ tiểu cô nương này chính là bé gái được Nguyệt thần chúc phúc mà mình đang tìm?

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống, đôi con ngươi đen như mực, mặt không thay đổi nhìn Lục Thanh Lam, nhìn đến mức Lục Thanh Lam tự dung thấy lạnh cả người, trong lòng thầm kêu một tiếng toi rồi, sau lại nghĩ, đối phương chẳng qua chỉ là một đứa bé tám tuổi, hình như mình suy nghĩ hơi nhiều quá rồi?

Kiếp trước, Tiêu Thiệu Giác là em chồng của nàng, hai người rất ít khi gặp mặt. Chẳng qua, đối với vị Cừu hoàng thúc đại danh鼎鼎 này, Lục Thanh Lam lại không xa lạ gì, trong cung lan truyền rất nhiều chuyện về hắn. Tuần mỵ vô song, thủ đoạn độc ác, giết người như ngóc... Quả thực là khiến người khác vừa thương vừa sợ!

Hai người cứ bốn mắt giao nhau nhìn trong một lát, sau đó Tiêu Thiệu Giác bất chợt đưa tay tóm lấy cổ Lục Thanh Lam, nhấc nàng lên. Lục Thanh Lam thâm khủng hoảng, hỏi một câu: "... Ngươi làm gì vậy?"

Tiêu Thiệu Giác lại không có biểu cảm gì mà buông lỏng tay, mũi Lục Thanh Lam lại đập mạnh xuống đất lần nữa, đau này chồng lên đau kia, suýt thì Lục Thanh Lam không kiềm được mà phát khóc.

Nàng nghĩ thầm trong lòng, sao mình lại trêu phải kẻ gian ác này chứ, thật không hiểu nổi mà!

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ mũi mình đuôi mình lần nữa, căn bản đã xác định được tiểu cô nương này chính là người mình muốn tìm. Thực đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công!

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Lục Thanh Lam, đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác béo tròn này ngược lại rất khá. Hắn lên tiếng: "Hóa ra là ngươi!"

Lục Thanh Lam rơm rớm nước mắt bò dậy, sờ sờ cái mũi vừa chịu đủ mọi loại chà đạp của mình, hơn nữa lần trước còn bị thằng nhóc này đẩy vào trong nước, chỉ cảm thấy tên này âm tình bất định khó nắm bắt, ấn tượng về hắn kém tới cực điểm.

Chẳng qua, nàng hiểu rõ một đạo lý, tay không đo được với chân, trong cung mà đấu với thằng nhóc này thì đúng là muốn tìm chết. Vì vậy, tuy trong lòng cực hận tiểu thiếu niên đầy bụng xấu xa này, nhưng rốt cuộc lại không dám làm gì, chỉ có thể dùng ánh mắt giận sôi gan mà trừng hắn.

Tiêu Thiệu Giác ngược lại có chút ngoài ý muốn, tiểu cô nương này thoát nhìn còn nhỏ hơn Tam công chúa, hẳn vốn tưởng lần này bé con bị quăng ngã sẽ oa oa khóc lớn giống Tam công chúa, lại không ngờ chẳng khóc tiếng nào, quả thực khác hẳn lần gặp trước.

Lúc này Tiêu Kỳ đã thoát khỏi tay cung nữ đang giữ nàng, vội vã chạy tới, vươn tay bảo vệ Lục Thanh Lam ở đằng sau mình, lớn tiếng nói: "Cừu hoàng huynh, Bảo nhi là bạn tốt của muội, huynh đừng bắt nạt muội ấy."

"Bảo nhi?" Tiêu Thiệu Giác lăm lăm, đứng dậy hỏi: "Ngươi tên gì?"

Lục Thanh Lam vốn không muốn phản ứng đến hắn, nhưng nghĩ đến tên này tương lai sẽ quản lý cảm y vệ cùng Đông Hán, quyền khuynh triều dã, lại biết hắn hành sự tàn nhẫn, nhỏ nhen thù dai, là kẻ mà mình trăm triệu lần không thể đắc tội, nên đành cắn răng trả lời: "Ta là Lục Thanh Lam."

Giọng nói ngọt ngào mềm mại, đặc biệt êm tai.

Mặc dù Tiêu Thiệu Giác lạnh lùng xa cách, nghe được giọng nói ngọt như vậy cũng không nhịn được mà nhu hòa đi vài phần.

Hắn vẫy vẫy tay với Lục Thanh Lam, nói: "Ngươi qua đây."

Lục Thanh Lam chẳng biết trong lòng thằng nhóc này đang suy tính điều gì, nhưng cân nhắc lợi hại một lúc, thấy vẫn đừng nên chọc giận tiểu sát tinh thì hơn, liền từ sau lưng Tiêu Kỳ đi vòng ra, đến trước mặt Tiêu Thiệu Giác.

Đừng thấy Tiêu Thiểu Giác chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi mà nhảm, hắn cao hơn tiểu cô nương này nhiều. Hắn bồng cúi người xuống, bế bồng Lục Thanh Lam lên. Một tiểu thiếu niên cao hơn nửa người bế một tiểu cô nương béo béo, nhìn lại có cảm giác khá là hài hòa.

Lục Thanh Lam sợ thằng nhóc này lại quăng mình ra đất, cảm thấy sợ hãi, ôm chặt lấy cổ tên nhóc không buông tay.

Dường như Tiêu Thiểu Giác biết tiểu cô nương cố kỵ cái gì, nhân nhật nói một câu: "Yên tâm." Có lẽ là sợ dọa đến tiểu cô nương, giọng hắn nhu hòa hơn một chút: "Chúng ta đi." Nói xong liền đi đến thiên điện của mình. Hắn cảm thấy tiểu cô nương trong ngực mình thơm thơm mềm mềm, còn có một mùi sữa nhân nhật dễ ngủ, đặc biệt động lòng người. Hắn ghét nhất là động chạm cơ thể với người khác, nhưng khi ôm tiểu cô nương này, hắn lại không có chút cảm giác khó chịu nào.

Lần này không chỉ Lục Thanh Lam cùng Tiêu Kỳ há hốc mồm, mà ngay cả Tam công chúa đang ngồi bệt dưới đất khóc lớn cũng ngừng khóc, ở phía sau la lớn: "Cửu ca ca, muội cũng muốn ôm một cái, muội cũng muốn ôm một cái!"

Cô bé đòi Tiêu Thiểu Giác ôm cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng trước giờ Tiêu Thiểu Giác chưa từng nhìn cô bé lấy một cái. Lần này cũng vậy, mặc cho cô bé gọi thế nào, Tiêu Thiểu Giác vẫn mắt điếc tai ngơ, làm như không nghe thấy.

Tiêu Kỳ cũng tròn tròn mắt, nàng không biết Cửu hoàng huynh muốn ôm Bảo nhi đi đâu làm gì, rất sợ Bảo nhi bị úy khuất, liền vội vàng vàng đến chính điện tìm viện binh.

Trong chốc lát, Tiêu Thiểu Giác bế Lục Thanh Lam đi, Tiêu Kỳ cũng rời khỏi, chỉ còn lại một mình Tam công chúa ngồi bệt dưới đất không ai để ý, tức giận đập loạn đôi chân nhỏ, khóc càng thêm lợi hại.

Trong lúc Lục Thanh Lam còn đang đầy hoang mang, Tiêu Thiểu Giác bế nàng vào trong Tây thiên điện.

Tây thiên điện là tắm cung của Tiêu Thiểu Giác, sạch sẽ đến mức một hạt bụi cũng không có, mỗi một mảnh đất một cục gạch đều được lau đến khi có thể dùng làm gương soi, có khi ngay cả tắm cung của hoàng thượng cũng chưa chắc sạch bằng chỗ hắn. Thông với tắm điện là một tịnh phòng (*phòng tắm*) cực lớn, bên trong là một hồ tắm nước nóng, có thể dùng để tắm rửa hàng ngày. Tiêu Thiểu Giác tắm ít nhất ba lần một ngày, mỗi ngày ngoại trừ thượng thư phòng với tắm điện, thì tịnh phòng chính là nơi hắn ở lâu nhất.

Tiêu Thiểu Giác bế Lục Thanh Lam đi tới, vốn định đặt bé con trên ghế thái sư, nhưng nghĩ đến mông bé con đã bị đập xuống đất hai lần liên tiếp, hiển nhiên là đau vô cùng, do dự một chút liền đặt Lục Thanh Lam lên cái giường mà hắn thường ngày vẫn ngủ.

Lục Thanh Lam chẳng biết hắn muốn làm gì, định xoay người lại, nhưng Tiêu Thiểu Giác vỗ vỗ lưng nàng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên: "Đừng nhúc nhích!"

—— Làm mông nàng đau, hắn cũng sẽ đau theo.

Lục Thanh Lam sợ chọc giận vị gia hỏa hi nộ vô thường này, bản thân mình sẽ lại phải chịu nỗi khổ da thịt, đành phải im thin thít không dám nhúc nhích.

Vệ Bân thấy Tiêu Thiểu Giác bế một bé gái về, cảm thấy không tài nào tưởng tượng nổi. Không ai biết rõ hơn hắn, bệnh sạch sẽ của tiểu chủ tử nghiêm trọng đến mức nào, điều mà tiểu chủ tử ghét nhất chính là đụng chạm cơ thể với người khác. Mà hành động hôm nay của Tiêu Thiểu Giác lại khiến nhận thức của hắn vọt lên một tầm cao mới. Cái giường kia chính là cấm địa của tất cả mọi người tại Ngọc Minh cung, phạm là có ai ngồi lên giường một chút, tiểu chủ tử đều cảm thấy người khác làm dơ giường của hắn, cả đêm sẽ ngủ không yên.

Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây à.

Tiêu Thiểu Giác bế Lục Thanh Lam về rồi, lại không biết nên xử lý bé gái này thế nào, liền bảo Vệ Bân trước tiên hầu hạ hắn thay một cái áo choàng khác màu thiên thanh, nơi mép vạt áo có thêu hoa văn mai lan trúc cúc. Áo choàng này thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng thực ra được làm từ vải do Cao Câu Ly tiến cống, tên là "Cao Ly cẩm", hàng năm trong cung cũng chỉ có hơn mười xấp vải, nếu không thật sự được Gia Hòa để coi trọng, thì cho dù có là hoàng tử cũng đừng mơ tưởng. Có thể nói là số lượng có hạn.

Tên nhóc này cực kỳ chú trọng chuyện ăn mặc, chuyện này cũng bình thường thôi, vì kiếp trước hắn mắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, cực kỳ soi mói những người những vật xung quanh. Lục Thanh Lam đang ở tuổi cần ngủ nhất, sáng nay nàng dậy quá sớm, vốn buồn ngủ vô cùng, vừa rồi đánh nhau với Tam công chúa lại tiêu hao không ít thể lực, bây giờ được ngồi trên giường lớn mềm mại thư thái, chỉ cảm thấy thật buồn ngủ. Ban đầu nàng còn tự nhắc nhở mình, không thể ngủ ở đây, nhưng con buồn ngủ kéo tới, muốn ngăn cũng ngăn không được, chỉ một lát sau nàng liền ngủ mất.

Tiêu Thiểu Giác thay áo xong đi tới giường nhìn, thấy bé con đã ôm cái gối to màu xanh lá trúc của hắn ngủ say sưa. Vì nằm ngủ nên từ trong miệng tiểu cô nương chảy ra một vệt nước miếng trong suốt, đặc biệt chói mắt, lập tức rơi lên cái gối xanh của hắn.

Vệ Bân thầm hô một tiếng tiêu rồi, tiểu cô nương làm bẩn gối đầu của tiểu chủ tử, lại còn bằng kiểu này nữa chứ, tiểu chủ tử không giết nàng mới lạ.

Đôi mắt Tiêu Thiểu Giác tối sầm lại, ánh mắt lập tức toát ra vẻ âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thỉnh An

Đúng vào lúc này, Tiêu Kỳ rút cuộc cũng dẫn cứu binh tới, Trình phi mang theo Mạnh thị và Kỳ thị cùng đi đến.

Kỳ thị nghe Tiêu Kỳ nói Lục Thanh Lam bị Tiêu Thiệu Giác bế đi, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán. Hôm kia nữ nhi rơi xuống nước chính là do thiếu niên này một tay gây nên, bây giờ hẳn lại muốn làm gì?

Vành mắt Kỳ thị ửng đỏ, Trình phi cũng cảm thấy kỳ lạ. Đứa con trai này do nàng nuôi lớn, có tính xấu nào của thằng bé mà nàng không biết chứ? Có bao giờ thằng bé chịu chủ động bế một bé gái đâu, hôm nay thật đúng là lần đầu.

Trình phi vội vàng mang theo hai người đến Tây thiên điện.

Vừa vào điện đã nhìn thấy Lục Thanh Lam đang nằm ngủ say sưa trên giường Tiêu Thiệu Giác, còn hẳn thì mang về mặt âm trầm đứng một bên.

Vì mẩu tắc cường (1), Kỳ thị cũng không quan tâm nấy quy củ gì gì đó nữa, bước nhanh xông lên phía trước, ôm lấy Lục Thanh Lam, oán giận nói: "Bảo nhi, mau tỉnh lại đi, sao con lại ngủ ở đây chứ?"

(1) Vì mẩu tắc cường: Người làm mẹ vì con cái mình sẽ trở nên mạnh mẽ can đảm.

Lục Thanh Lam đang ngủ say, bị mẩu thân tắc tỉnh, thoáng mất hứng làm bầm hai tiếng, mở đôi mắt nhem nhèm còn đang mộng lung buồn ngủ, gọi một tiếng "Mẫu thân", chui chui trong lòng Kỳ thị rồi lại ngủ tiếp.

Kỳ thị trầm nghĩ, nha đầu ngốc này thật đúng là gan, cũng không xem xem đây là đâu, cứ thế mà ngủ chẳng biết trời trăng mây đất gì. Nàng thấy nữ nhi bình an vô sự, lúc này mới thở dài một hơi, ôm nữ nhi cong gối thi lễ với Cửu hoàng tử: "Đa tạ Cửu điện hạ đã trông nom cho Bảo nhi nhà ta."

Tuy thái độ cũng coi như thành khẩn, nhưng sự đề phòng cùng xa cách toát ra từ trong xương vẫn bị Tiêu Thiệu Giác miễn cảm bắt được, hẳn nhất thời cảm thấy không có gì thú vị, khoát tay áo nói: "Không có việc gì, lui ra đi."

Kỳ thị đã muốn bỏ chạy từ sớm, nghe được câu này giống như hoàng ân đại xá, lại hướng về Trình phi nói: "Thần nữ xin cáo từ." Mạnh thị vừa thấy vậy, đương nhiên cũng cáo từ về theo.

Trình phi nóng lòng muốn hỏi rõ Tiêu Thiệu Giác xem vừa nãy xảy ra chuyện gì, nên cũng chỉ khách khí nói: "Vây bản cung sẽ không tiến các người." Sau đó lệnh cho đại cung nữ của mình đưa các nàng đến đại môn.

Kỳ thị đang định rời khỏi Tây thiên điện, Tiêu Thiệu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: "Chậm đã." Kỳ thị ngừng chân nói: "Cửu điện hạ còn có chuyện gì muốn dặn dò sao?"

Tiêu Thiệu Giác đi tới trước mặt Kỳ thị, nhìn tiểu cô nương buồn ngủ đến mức dúi cả mắt trong lòng nàng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Xin phu nhân hãy chăm sóc Lục tiểu cô nương thật tốt, đừng để nàng bệnh nữa."

Mặc dù Lục Thanh Lam sắp ngủ, nhưng tai vẫn nghe thấy rõ ràng, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Tiêu Thiệu Giác... đang quan tâm nàng đấy à?

Kỳ thị cũng ngạc nhiên, vội nói: "Bảo nhi là con gái ta, đương nhiên ta sẽ chăm sóc con bé kỹ càng."

Tiêu Thiệu Giác nghe vậy mới cảm thấy thoả mãn.

Chờ tiễn Kỳ thị cùng Mạnh thị đi rồi, Trình phi cho bình lui mọi người, sau đó hấp tấp hỏi: "Chuyện hôm nay là thế nào vậy?"

Tiêu Thiệu Giác chậm rãi nói: "Mẫu phi, nhi tử nghĩ Lục tiểu cô nương chính là bé gái được Nguyệt thần chúc phúc."

"Sao có thể thế được?" Trình phi căn bản là không tin, "Con bé đâu phải người Hạ tộc, sao có thể được Nguyệt thần chúc phúc?"

"Nhi tử cũng thấy lạ," Tiêu Thiệu Giác cau chặt hàng lông mày, nói: "Hoặc là tiểu cô nương này vốn cũng là người Hạ tộc, chẳng qua chúng ta không biết mà thôi?" Sau đó hắn liền kể rõ mọi chuyện xảy ra ngoài điện cho Trình phi nghe.

Trình phi nói: "Chuyện này vô cùng quan trọng, hôm nay không kịp mời Đại tể sư đến, lần tới chúng ta lại mượn cớ để tiểu cô nương tiến cung một chuyến. Nếu tiểu cô nương này thực sự là người chúng ta muốn tìm, vậy thì phải bảo đảm cho an toàn của con bé mới được." Theo lời của Đại tể sư, nếu tiểu cô nương này chết, Tiêu Thiệu Giác cũng không sống nổi.

Hai cặp mẹ con ngồi trên chiếc xe bánh đỏ mui vàng ra khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị ôm con gái xuống, lên xe ngựa của Trường Hưng hầu phủ, chào từ biệt mẹ con Mạnh thị, hơn nửa canh giờ sau mới về tới Trường Hưng hầu phủ.

Cuối cùng cũng bình an về nhà, hôm nay có kinh sợ nhưng lại không nguy hiểm, trái tim đang treo cao của nàng rốt cuộc cũng bình thường trở lại.

Cả một đường ngồi xe, Lục Thanh Lam đều ngủ, về đến nhà tỉnh thần lại hăng hái ngồi ngồi.

Vì lo lắng cho vợ con, Lục Thần đã sớm từ Đông Sơn thư viện quay về.

“Tiểu Bảo nhi của ta, hôm nay vào cung có vui không?” Lục Thần mặc một thân cẩm bào màu xanh biển bằng gấm Tô Châu sải bước tiến vào, ôm ngang Lục Thanh Lam lên, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé con. Lục Thanh Lam quay đầu đi không để ý tới hắn, mặc dù Lục Thần cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Màu xanh biển sắc sỡ như vậy, người bình thường chắc chắn không dám mặc, bởi vì dung mạo sẽ bị nhấn chìm, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy xiêm y không thấy người. Thế nhưng Lục Thần có diện mạo tuấn mỹ, mặc bộ cẩm bào này chẳng những không làm hắn thất sắc, trái lại còn làm nổi bật lên, khiến hắn càng thêm sáng rỡ chói mắt. Hiện tại hắn đã là cha của ba đứa con, tuổi cũng gần ba mươi, nhưng thoát nhìn chỉ nghĩ hắn cũng lắm chỉ chừng hai mươi tuổi, hơn nữa phong độ nhẹ nhàng, khí độ thanh nhã.

Kỷ thị nhìn thấy trượng phu cứ như gặp được người tâm phúc, càng cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc này Lục Thần cũng hỏi nàng: “Hôm nay thế nào?”

Kỷ thị gật đầu: “Ít nhiều cũng nhờ Vương phi cùng Kỳ nhi ở một bên trông nom, nói chung là thần tiên Bồ Tát phù hộ, tất cả đều thuận lợi.” Vì sợ Lục Thần lo lắng nên nàng cũng không nói với hắn chuyện Tam công chúa.

Ánh mắt Lục Thần toát ra ý cười nhân nhật, vui vẻ nói: “Vây thì tốt, vậy thì tốt. Chỉ cần người một nhà chúng ta bình an, ta cũng không cầu gì hơn. Ta ở trong thư viện lo lắng cả một ngày đấy!”

Kỷ thị nghe xong lời này, vẻ mặt càng thêm ôn nhu.

Lục Thần tốt tính, thấy con gái bày ra vẻ mặt ghét bỏ, cũng không tức giận, chỉ đưa tay捏捏 cái mũi nhỏ của nàng, nói: “Rất cuộc cha chọc Bảo nhi của chúng ta chỗ nào, mà khiến Bảo nhi giận lâu thế?”

Nói thật, Lục Thần người phụ thân này đối xử với nàng tốt vô cùng, nhưng Lục Thanh Lam vừa nghĩ đến chuyện không quá một năm sau, Lan di nương kia vào phủ, mẫu thân bị ép tự sát, thì nàng liền cảm thấy cho dù thế nào cũng không tha thứ cho phụ thân được. Nhưng rồi lại nghĩ tới kết cục thể lương của phụ thân trong kiếp trước, không được chết từ từ, lại không tài nào thật sự cứng rắn đối với phụ thân, nhất thời vô cùng mâu thuẫn.

Lục Thần cho rằng bé con không thích được mình ôm, lập tức buông bé con xuống, cười nói: “Hôm nay Bảo nhi của chúng ta có nhớ cha không nào?”

Lục Thanh Lam giong già đáp: “Không nhớ!”

Lục Thần lắc đầu cười khổ: “Con bé không có lương tâm này.” Kỷ thị cười to không ngừng.

Lục Thần cũng không nổi giận, vẫy tay nói với Lục Thanh Lam: “Bảo nhi qua đây, xem cha mang về cho con cái gì nè?” Nô tài Quan Ngôn bên cạnh nghe vậy lập tức từ trong gói đồ lấy ra một cái chong chóng đủ màu, cung kính đưa lên.

Tuy không phải là thứ quý trọng gì, nhưng tâm ý của hắn thật khiến người ta cảm động.

Bồ Đào vô cùng hiểu chuyện kêu lên một tiếng: “Ái chà, cái chong chóng này đẹp quá!” Giọng nói hơi khoa trương.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nếu nàng thật sự là một đứa bé năm tuổi, đương nhiên sẽ thích cái chong chóng này, nhưng tuổi của nàng hai đời cộng lại so ra còn lớn hơn cha nàng... Nàng dùng đôi chân ngắn cùn bịch bịch chạy tới, đoạt lấy chong chóng từ tay Quan Ngôn, cũng không thèm nhìn liền tiện tay nhét vào tay Bồ Đào: “Bồ Đào tỷ tỷ thích, vậy đưa cho tỷ đó!”

“Cô nương...” Bồ Đào choáng váng, cảm giác như mình đang cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, nhận không được mà không nhận cũng không được.

“Có thứ gì tốt mà cứ đẩy tới nhường đi thế...” Một giọng nói trong trẻo tùy tiện truyền đến, tỷ đệ Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau đi vào.

Tỷ đệ hai người, một bảy tuổi, một chín tuổi. Lục Thanh Nhân đang học trong học đường ở Hầu phủ nhà mình, Lục Văn Đình thì đi theo lão Hầu gia Lục Kháng tập võ, hai người đều nghe nói muội muội từ trong cung về, đặc biệt chạy tới hỏi thăm muội muội.

Tính Lục Văn Đình vốn cởi mở tùy tiện, lập tức đoạt lấy chong chóng từ tay nha hoàn, nói: “Muội muội đừng nha, đưa cho huynh đi!” Tuy hắn còn nhỏ tuổi, nhưng bản chất thông minh, vừa nhìn đã biết đây là quà phụ thân mua cho muội muội.

“Tỷ tỷ! Ca ca!” Lục Thanh Lam cực kỳ thân cận với ca ca tỷ tỷ mình, liền mềm giọng ngọt ngào kêu lên, chạy tới mỗi tay dắt lấy một người. Kiếp trước, ba huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ chính là lòng tin, là trụ cột để nàng sống tiếp.

Lục Văn Đình thấy muội muội đáng yêu khả ái, nhìn không được đưa tay sờ sờ đầu nàng, nếu là bình thường, Lục Thanh Lam sẽ không để hắn đắc thủ, đã xoay người tránh từ sớm rồi. Nhưng ngày hôm nay, nàng lại hết sức nhu thuận, không tránh không né mà để mặc cho hắn sờ soạng vài cái. Lục Văn Đình không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lục Thanh Nhân kéo lấy bàn tay nhỏ bé của muội muội, nhẹ giọng hỏi chuyện nàng vào cung thế nào, Lục Thanh Lam chọn lấy vài chuyện để kể. Ba đứa bé vừa nói vừa cười vô cùng hài hòa, vứt bỏ phụ thân mẫu thân sang một bên.

Kỷ thị thấy ba đứa con nhà mình tương thân tương ái, không khỏi bất ngờ. Sau khi Bảo nhi bệnh dậy, dường như hiểu chuyện không ít.

Hôm nay vào cung, đương nhiên sau đó phải đến Mục Nguyên đường kể lại tình hình cho Trương thị nghe. Vì vậy, vợ chồng hai người liền dẫn theo ba đứa bé đi đến chính viện thỉnh an Trương thị.

Lục Thanh Lam vừa nghe đến chuyện lại phải đến gặp lão thái bà kia, cái miệng nhỏ bĩu ra dài đến mức có thể treo một cái hồ lô.

Lúc nàng bị bệnh, Trương thị cũng chỉ phái một ma ma đến xem một cái, có thể thấy rằng bà ấy thật sự không quan tâm gì đến chi thứ hai, đến đứa cháu gái là nàng.

Lão thái thái coi trọng nhất chính là tam phòng, bởi vì Tam lão gia Lục Diệp mới là con trai ruột của bà.

Lão thái thái xuất thân từ Ngạc Quốc công phủ, tính tình cứng nhắc khắc bạc, cho dù trời mưa gió bão bùng, ba phòng Hầu phủ vẫn phải ngày ngày sớm chiều đến thỉnh an, dứt khoát không thể thiếu! Thay vì nói là coi trọng quy củ, thật ra là vì gia tăng quyền uy, bày ra cái giá của Hầu phủ thái phu nhân mà thôi.

Trên đường đi, người một nhà cười cười nói nói, Lục Văn Đình phụ trách kể chuyện cười cho phụ thân mẫu thân tỷ tỷ muội muội nghe, đừng thấy hắn còn nhỏ, miệng lại dẻo vô cùng, chọc cho Lục Thanh Lam cười ha ha. Lục Thần tìm được cơ hội ôm lấy nữ nhi bảo bối lần nữa, mặc dù Lục Thanh Lam ngậm mắng nhiếc hắn vô số lần, nhưng vẫn không thể kiên quyết cứng rắn, đành tùy ý để phụ thân bế mình.

Lục Thần đắc ý nháy nháy mắt với Kỷ thị, nụ cười trong sáng thuần túy, chói đến mức Lục Thanh Lam có chút hoa mắt. Nhớ tới kiếp trước, sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân sa sút tinh thần, lánh đời lánh người, chán chường không chịu nổi, trước mặt mấy đứa con cũng chưa từng nở nụ cười. Có lẽ, sau khi mẫu thân mất, trong lòng cha cũng chịu không thấu.

Nhớ tới những chuyện này, vành mắt nàng đỏ ửng, suýt thì rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bất Công

Ở lối rẽ, đứng phải cả nhà đại bá phụ.

Lục Hân dẫn theo thê tử Phùng thị, cùng với hai gái hai trai đi tới, hai nhà dừng lại hàn huyên một lát, sau đó kết thành một đội, cùng đi đến Mục Nguyên đường.

Lục Hân mặc một bộ trường bào màu thạch anh cổ tròn, dáng người cao gầy, để râu dưới cằm, bộ dạng tuy không tuấn mỹ bằng Lục Thần, nhưng cũng được coi là đường hoàng, nụ cười của ông ôn hòa thân thiết, làm cho người ta như được tắm trong gió xuân. Người Lục gia, trừ vài người có dụng tâm kín đáo, còn lại đều thực thích ông.

Kiếp trước đại bá phụ làm quan tới chức Hộ bộ thượng thư, Đông Các Đại học sĩ, còn nàng là Thục phi cao quý, trong gia tộc hai người đều là nhân vật hết sức quan trọng, thường xuyên gặp nhau trong cung. Nàng biết rất rõ đại bá phụ là người đa mưu túc trí, phúc hắc và biết ẩn nhẫn, ông mới thật sự là trụ cột của gia tộc này.

Lục Thanh Lam là nữ tử, rất khó tiếp xúc với chính trị, muốn thay đổi bi kịch gia tộc bị giết, thì phải trông cậy cả vào Lục Hân, cho nên đã sớm tính toán ôm lấy bắp đùi của đại bá phụ.

Cơ thể nhỏ bé liền vịn vào trong lòng Lục Thần, giờ tay về phía Lục Hân hô một tiếng: "Đại bá phụ, ôm!"

Lục Thần đang nói sự tình Kỷ thị vào cung hôm nay với Lục Hân, nghe xong liền sững sờ, có chút bất đắc dĩ nói: "Bảo nhi, không thể bướng bỉnh." Vừa cười vừa xin lỗi Lục Hân: "Đại ca, con nít không hiểu chuyện, huynh đừng chấp nhặt với nàng."

Lục Hân không khỏi cười lên ha ha, đưa tay nhận lấy cháu gái, còn trêu ghẹo đệ đệ nói: "Thế nào, nhị đệ lo lắng ta đoạt khuê nữ của đệ sao?" Trong lòng hơi kỳ quái, từ khi nào thì cháu gái này thích hắn như vậy?

Kiếp trước, Lục Thanh Lam và đại bá phụ cũng không thân cận, bởi vì lại nói tiếp, Lục Hân và Lục Thanh Lam cũng không có quan hệ máu mủ.

Lại nói tiếp, Trường Hưng hầu phủ cũng là một đóa kỳ ba lộng lẫy ở kinh thành. Ba vị lão gia trong phủ, mỗi người một mẹ.

Vốn dĩ từ trước tới nay con nối dòng của Trường Hưng hầu phủ cũng không nhiều, bắt đầu từ đời ông nội của Lục Kháng, ba đời đơn truyền. Đến đời Lục Kháng này, mười bảy tuổi lấy đích nữ Giang Âm Lạc làm vợ, nỗ lực cây cầy mười ba năm vẫn chưa có một đứa con. Trong ba tội bất hiếu, không có người nói dối là nặng nhất, mất thấy sẽ đoạn tử tuyệt tôn, vợ chồng lão hầu gia đều gấp đến độ mắt.

Nếu không có người thừa kế gia nghiệp, như vậy đơn thư thiết khoán(*) của Trường Hưng hầu phủ sẽ bị triều đình thu hồi. Lão tổ tông đánh đổi xương máu để có được cơ nghiệp như ngày hôm nay, sao có thể để mất trong tay hân, không còn cách nào khác, Lục Kháng đành phải nhận con thừa tự.

(*) Đơn thư thiết khoán: là vật được hoàng đế ban cho vị trọng thần có công hiến nhiều nhất, hoặc có công đức lớn, như trong chiến tranh lập được công trạng hiển hách giết được tướng giặc. Trong truyền thuyết được hoàng đế ban thưởng vật này là điều vô cùng vinh dự, dù cho phạm tội tày đình cũng được miễn tội chết.

Vì thế mở từ đường, Lục Hân lúc ấy vừa mới năm tuổi liền thành con nối dòng của Lục Kháng. Lục Hân thông minh lanh lợi, học giỏi, cũng là người khôn khéo, ngay từ đầu liền sống chung hòa thuận với tổ phụ, tổ mẫu, nếu Lục Kháng vẫn mãi không có con trai, hai người phụ từ từ hiểu cũng có thể trở thành một đoạn giai thoại.

Nào biết sau một năm từ khi Lục Hân trở thành con thừa tự, chuyện xảy ra biến hóa. Một ngày, Lạc thị cảm thấy khó chịu, thỉnh thoảng đến bắt mạch, lại là có thai. Tất nhiên tổ phụ, tổ mẫu mừng rỡ như điên, sau mười tháng mang thai, tổ mẫu sinh hạ một bé trai, đó là phụ thân Lục Thần.

Tổ phụ, tổ mẫu hơn ba mươi tuổi mới có được một đứa con trai duy nhất này, tất nhiên là vô cùng cưng chiều, yêu như trân bảo.

Lúc này, địa vị của Lục Hân có chút xấu hổ. Vốn gia nghiệp của Trường Hưng hầu phủ rất lớn, nuôi thêm một đứa trẻ, thì nhiều lắm cũng là cho hân một ngụm cơm ăn thôi. Nhưng dựa theo luật pháp đương thời, quyền kế thừa của con thừa tự còn được xếp trước con trai ruột. Nói cách khác, tương lai, sau khi lão hầu gia qua đời, cả Trường Hưng hầu phủ to lớn này sẽ vào tay Lục Hân, mặc dù Lục Thần là con ruột của hân, cũng không có quyền kế thừa hầu phủ.

Tất cả của cải to lớn, cơ nghiệp tổ tông vất vả gây dựng... Mặc dù tổ phụ là người rộng rãi, cũng không thể nuốt trôi cục tức này.

Từ đó về sau, tổ phụ đối với đại bá phụ thấy thế nào cũng không vừa mắt. Cũng may tổ mẫu là người thông tình đạt lý, nàng nuôi đại bá phụ ở dưới gối vài năm, sớm đã có cảm tình sâu đậm. Tổ mẫu bằng mọi cách chăm sóc đại bá phụ thật chu toàn, lại nghĩ cách khuyên tổ phụ, có thể này đại bá phụ mới có thể bình an lớn lên, thành gia lập nghiệp.

Cũng bởi vậy, đại bá phụ luôn ghi nhớ công ơn của tổ mẫu, quan tâm đến Lục Thần và chi thứ hai rất nhiều.

Tuy nhiên, ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi tổ mẫu sinh hạ phụ thân, chưa đến một năm lại sinh cho tổ phụ một cô con gái, dù sao tổ mẫu tuổi cũng đã lớn, lúc sinh hạ đại cô cơ thể bị tổn thương, một năm sau liền bỏ lại hai đứa con mà đi.

Rất nhanh, tổ phụ liền tái giá, lấy đích nữ của Ngạc quốc công phủ làm vợ, đó là kẻ tổ mẫu Trương thị. Trương thị liên tục sinh hạ ba người: tam thúc, nhị cô, tam cô.

Bởi vì tằng quan hệ đó với Trường Hưng Hầu Phủ, nên đứng là cắt không đứt, mà gỡ lại càng rối thêm.

Lục Thần đành phải bật cười lắc đầu, nói: "Đứa nhỏ này, bị đệ làm hư ..."

Lục Hân không thêm để ý chút nào. Hân chỉ cảm thấy bé gái trong lòng thật mềm mại đầy thịt, một đôi mắt to trong suốt giống như những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, Lục Hân cảm thấy thật yêu thích, đôi tay bé eo của nàng không khỏi xiết chặt hơn một chút.

Đang muốn mở miệng trêu chọc cháu gái nhỏ một chút, Lục Thanh Lam bỗng nhiên nói một câu: "Đại bá phụ, Bảo nhi có một bí mật muốn nói cho ngài!"

Lục Hân liền cảm thấy hứng thú: "Bảo nhi muốn nói gì với đại bá phụ?"

Tiểu nữ oa cảnh giác nhìn bốn phía, thật cẩn thận tiến gần đến bên tai Lục Hân nói: "Bảo nhi rất thích đại bá phụ!"

Lục Hân nghe được giọng nói ngây thơ của đứa bé, dù lòng dạ hân có thâm trầm đến mấy, cũng cảm thấy thật ấm áp, liền cúi xuống nói một câu ở bên tai Lục Thanh Lam: "Đại bá phụ cũng thích Bảo nhi!"

Chỉ một lát liền đến Mục Nguyên đường.

Mới đến chính viện, liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng bé gái làm nũng, cùng với tiếng cười sang sảng của lão phu nhân Trương thị.

Tiểu nha đầu nhanh như chớp đi vào thông báo cho lão phu nhân, đợi lão phu nhân kêu vào, lúc này mọi người mới dựa theo thứ tự lớn bé mà bước vào nhà chính.

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Trương thị ngồi ở chính giữa sạp la hán, tam lão gia Lục Diệp, tam phu nhân Triệu thị một trái một phải ngồi trên ghế lớn làm bằng gỗ lê hoa. Tứ thiếu gia Lục Văn Tuyên, ngũ cô nương Lục Thanh Đông vô cùng ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Triệu thị, tứ cô nương Lục Thanh Nhân ngồi ở bên cạnh lão phu nhân, không biết nói gì mà làm cho lão phu nhân cười không ngừng.

Trương thị là người rất trọng quy tắc, Lục Hân dẫn đầu, mọi người cùng nhau quỳ xuống dập đầu làm đại lễ cho lão phu nhân, xong xuôi mới đứng dậy. Bên cạnh lão phu nhân cũng không có chỗ ngồi cho văn bối, từ sau khi đại phòng và chi thứ hai tiến vào, tam phòng mọi người cũng đứng lên. Chỉ có mỗi tứ cô nương Lục Thanh Nhân bị lão phu nhân ôm trong lòng, không có đứng dậy, tất nhiên cũng không ai dám nói gì nàng.

Ánh mắt lão phu nhân thân nhiên lướt qua người Lục Hân, dừng ở trên người Lục Thần: "Đều miễn lễ đi." Thái độ coi như ôn hòa.

Chèn ép đại phòng, mượn sức chi thứ hai luôn là sách lược của lão phu nhân và tam phòng.

Trương thị vốn là người kiêu căng, việc con trai mình còn không có quyền lực bằng một đứa con thừa tự làm cho trong lòng nàng như mắc một cây gai, đối với Lục Hân đều là xem không vừa mắt. Có nàng ở chính giữa quấy nhiễu, tuy rằng Lục Hân đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng đến giờ vẫn chưa được lập làm thế tử Hầu phủ.

Chờ mọi người hành lễ xong, lúc này người của tam phòng mới tiến lên chào hỏi đại phòng và chi thứ hai.

Đầu tiên lão phu nhân hỏi Kỷ thị tình hình tiến cung, Kỷ thị cung kính trả lời, lão phu nhân nghe xong cũng chỉ gật đầu vài cái, không nói thêm gì.

Lão phu nhân quay đầu nói với Lục Thần: "Vừa nghe lão tam nói ở con ở Đông Sơn thư viện chế văn bát cổ, được Nam Sơn tiên sinh khen ngợi, là thật sao?" Nam Sơn tiên sinh chính là hiệu trưởng của Đông Sơn thư viện, có uy vọng cực cao trong giới tri thức, có thể được một câu đánh giá "Rất tốt" của ông, là có thể chắc chắn, ở khoa thi tiếp theo Lục Thần sẽ trúng cử.

Lục Thần đứng dậy nói: "Lão phu nhân quá khen, là do con may mắn thôi, cũng không phải là giỏi giang gì."

Triệu thị có chút chua xót nói: "Xem ra hầu phủ chúng ta không lâu nữa sẽ có một vị cử nhân." Nói xong không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn trượng phu Lục Diệp một cái.

Lục Thần cũng là một người biết hối cải, Lục Diệp lại hoàn toàn không phải là người có thể đi theo con đường học tập, lão phu nhân đốc thúc vô cùng nghiêm khắc, nhưng hắn lại hoàn toàn đọc không vào đầu cái gì, liên tục đi thi mấy lần, đến bây giờ còn chưa đậu tú tài. Mọi người trong nhà ngay cả lão phu nhân cũng đều rõ ràng hắn không thích hợp với con đường khoa cử này.

Lục Thần đối Triệu thị thường xuyên quấy rối, gây sự này không có một chút ấn tượng tốt nào, liền thân nhiên đáp một câu: "Tam thẩm thẩm nói đùa." Rồi không nói gì nữa.

Ánh mắt Triệu thị lại hướng về phía Kỷ thị, thấy ánh mắt nàng dịu dàng nhìn Lục Thần, trong mắt tràn đầy sùng bái. Sự ghen tuông trong mắt Triệu thị như là muốn tràn ra. Nàng xuất thân từ Bình Lương hầu phủ, từ nhỏ đã hiểu thắng, đại phòng luôn luôn cụp đuôi làm người, mũi nhọn liền hoàn toàn hướng về phía nhị tâu Kỷ thị.

So về dung mạo, nàng luôn tự cho là có dung mạo xuất chúng, Kỷ thị lại cố tình áp nàng một đầu; so về con cái, Kỷ thị vừa vào cửa liền mang thai, tuy rằng đầu tiên là con gái, nhưng rất nhanh liền sinh ra con trai trưởng, nàng lại cố gắng bảy tám năm mới có thể sinh ra một đứa con gái; so trượng phu, Lục Thần dịu dàng săn sóc, không những cùng Kỷ thị tương kính như tân, hơn nữa vẫn luôn giữ mình trong sạch, không cần nói di nương mà một cái thông phòng cũng không có. Trượng phu của nàng thì sao, mặc dù quân nghiêm như vậy, hắn vẫn lén lút ra ngoài vụng trộm! Nay Lục Thần mất thấy sẽ trúng cử, lão hầu gia liền có thể chạy một chức quan cho hắn, còn trượng phu của mình vẫn là một kẻ trắng tay.

Dựa vào cái gì mà tất cả những chuyện tốt đều bị nàng chiếm hết? Triệu thị thiếu chút nữa vò hông khản rồi.

Trong lòng lão phu nhân cũng không vui vẻ gì, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ: "Mấy năm nay lão nhị tiến bộ rất nhiều. Tốt lắm tốt lắm!" Rồi quay sang giáo huấn mấy đứa cháu trai: "Đại Tề ta từ trước đến nay đều là trọng văn khinh võ, các cháu phải nhớ kỹ, nếu ý vào gia sản tổ tông để lại, làm một phú ông rất dễ dàng, nhưng muốn đạt được chức tước, có được địa vị to lớn, thì chỉ có một con đường đọc sách khoa cử này. Đừng bắt chước những kẻ kiến thức hạn hẹp, cho rằng sinh ra trong nhà hầu tước liền mọi sự không lo! Về sau, phải học tập nhứt tâm các cháu nhiều hơn!"

Vài cháu trai đều gật đầu nghe chỉ bảo.

Lục Thanh Lam lại âm thầm bĩu môi, Lục Thần cha nàng chẳng qua chỉ là một tú tài, được Nam Sơn tiên sinh khích lệ vài câu, có thể trúng cử nhân hay không còn chưa biết, mà trước mắt đã có sẵn một vị hai bảng tiến sĩ, bà ta cũng không nhắc tới! Lục Hân mười bốn tuổi đã trúng tú tài, mười bảy tuổi trúng cử nhân, chưa tới hai mươi tuổi liền có tên trên bảng vàng, đứng thứ hai trong Nhị giáp, con đường thi cử vô cùng thuận lợi, chính là đại tài tử số một số hai trong kinh thành. Nếu so sánh năng lực học tập, phụ thân nàng thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Lão phu nhân một lòng muốn đoạt tước vị cho tam phòng, nên chèn ép đại phòng khắp nơi, làm cho người ta khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vạch Trần Khuyết Điểm

Tiếp tục trò chuyện thêm vài câu, lão phu nhân mới chợt nhớ tới bệnh tình của Lục Thanh Lam, hỏi: "Lục nha đầu bệnh tật thế nào rồi, có khỏi hẳn chưa? Mấy ngày nay trời rét lắm đấy, nếu chưa khỏe thì không cần đến đây cũng được, nơi này cũng đâu thiếu thốn gì một cái đập đầu thỉnh an của con bé."

Kỷ thị thực sự rất là bất mãn, lúc đầu Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng do Trương thị không cẩn thận trông nom, nhưng nay lại chỉ hỏi thăm một câu

cho có lệ như thế.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, bà vẫn đứng dậy cung kính trả lời: “Thưa lão phu nhân, sức khỏe Bảo nhi đã khá hơn nhiều rồi, con bé vẫn luôn một mực nhớ đến chuyện phải sang đây dập đầu thỉnh an lão phu nhân.”

Lão phu nhân nghe được lời này, vẻ mặt tốt cuộc cũng hòa ái hơn một chút, nói với Kỷ thị: “Lục nha đầu là một đứa bé rất hiếu thuận, cũng nhờ bậc làm cha mẹ như con biết cách dạy dỗ!” Sau đó lại quay sang vỗ tay với Lục Thanh Lam: “Lục nha đầu qua đây nào, đến ngồi bên cạnh tổ mẫu này, để tổ mẫu nhìn một chút xem!”

Lục Thanh Lam đang mãi suy nghĩ về chuyện tiến cung hồi sáng nay, buột miệng nói ra: “Con không qua!”

Giọng nói trong veo, lời lẽ đầy khí phách!

Chỉ ba từ ngắn ngủi nhưng lại chọc trúng tổ ong vò vẽ.

Mặt lão phu nhân lập tức trầm xuống, trong phòng thoáng chốc im phăng phắc, đến nỗi cây kim rơi nhẹ xuống đất cũng nghe thấy được, ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều tập trung trên thân hình nhỏ nhỏ của Lục Thanh Lam.

Kỷ thị vô cùng hoảng sợ, lão phu nhân là một người chuyên bói lông tìm vết, chuyện nhỏ nhất cũng có thể xé ra cho to, lần này con gái ngoan của bà khiến lão phu nhân mất sạch thể diện như thế, lão phu nhân há lại dễ dàng dung thứ cho con bé? Chỉ trong một thoáng thời mà trên chóp mũi của bà đã lấm tấm mồ hôi: “Lão phu nhân, Bảo nhi còn bé, không hiểu chuyện, cũng do con dâu dạy dỗ không tốt...”

Cứ thế tự đổ hết tội lên đầu mình.

Lúc này Lục Thanh Lam mới phát hiện ra mình đã gây ra họa gì. Kiếp trước nàng ở trong hoàng cung, cuộc sống cũng coi như thoải mái tùy tiện, nay sống lại một đời, thật không muốn để bản thân mình phải chịu tù chịu nhục, nên cũng không cảm thấy hối hận vì hành vi vừa rồi của mình, lập tức lớn tiếng nói: “Có liên quan gì đến mẫu thân đâu! Do con phải đứng từ nãy đến giờ, người mệt chân đau, đi đường không nổi thôi!”

Một đứa bé mới năm tuổi đầu, đạo lý trên đời cái hiểu cái không, người định bắt chẹt kiểu gì? Cho dù trong lòng lão phu nhân đang giận sôi sùng sục, cũng không thể phát tiết với một đứa con nít, chỉ đành kìm nén lửa giận, nói: “Không phải bệnh của con đã khá hơn rồi à?”

Lục Thanh Lam cau cái mũi nhỏ: “Nơi này của tổ mẫu ngay cả cái ghế nhỏ để dựa cũng không có, Bảo nhi đứng lâu, đương nhiên chân sẽ đau.” Lời này vừa thốt ra, đám tiểu bồi đều không tự chủ được mà nhúc nhích đổi chân.

Có chân ai mà không đau đâu?

Ngũ cô nương Lục Thanh Dung của Tam phòng chợt tiến lên một bước, nói: “Lời này của Lục muội muội không đúng rồi. Tổ mẫu không ban ghế ngồi cho chúng ta, không phải vì không thông cảm với con với cháu, mà thật ra là muốn tốt cho chúng ta thôi. Muội có biết cái gì gọi là không có phép tắc không? Đại Tề coi trọng đạo hiếu nhất, thử nghĩ xem, sao chúng ta có thể ngồi ngay trước mặt lão phu nhân cùng với các vị lão gia phu nhân khác?”

Lão phu nhân nghe được lời này, liên tục gật đầu, nói với Tam phu nhân: “Tiểu ngũ thật hiểu chuyện. Tốt! Tốt!”

Ngũ cô nương chính là thứ nữ của Tam phòng, để sống sót được dưới bàn tay của Triệu thị quả thật vô cùng gian nan, nay được lão phu nhân khích lệ một câu, kích động đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng cả lên.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lục Thanh Lam lại khiến mọi người ngậm miệng ngay tức khắc: “Vậy tại sao Tứ tỷ tỷ lại có thể ngồi, trong khi bọn con phải đứng?”

Lão phu nhân luôn luôn như thế, đối với Đại phòng cực kỳ nghiêm khắc, đối với Nhị phòng thì tốt hơn một chút, còn Tam phòng là được bà dung túng nhất, vậy mà lúc nào cũng bày đặt ra vẻ công bằng chính trực không thiên vị ai.

Hôm nay Lục Thanh Lam cứ luôn một mực nhắm thẳng vào lỗi sai của lão phu nhân mà nã. Vì sao Tứ cô nương có thể ngồi yên ổn bên cạnh lão phu nhân, còn đám cháu trai cháu gái khác thì đều phải khoanh tay cung kính đứng ở dưới?

Vì sao à? Đương nhiên vì Tứ cô nương là con gái do chính Tam phu nhân sinh ra, cũng chính là cháu gái ruột của lão phu nhân rồi. Nhưng lời giải thích này lại hoàn toàn không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Lão phu nhân và Tam phu nhân liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy được nỗi lòng hậm hực cùng sự tức giận đang tuôn trào trong mắt đối phương. Mà đau một cái là, người gây ra chuyện này lại chỉ là một đứa con nít chưa hiểu sự đời, đầu thế nào phát tiết lên người con bé?

Dưới sự tức giận cùng cực, Tam phu nhân rộng to với Tứ cô nương Lục Thanh Nhân: “Còn ngồi ngốc ở đó làm cái gì! Không mau đứng lên cho ta!”

"Mẫu thân..." Tứ cô nương cúi đầu đứng dậy, “Con không muốn đứng...” Đám con cháu ở đây đều còn ít tuổi, mà đứa nào đứa nấy đều được nuông chiều từ tấm bé, bất đứng trước mặt lão phu nhân cả nửa canh giờ, quả thực chả ai chịu nổi.

Trong mắt lão phu nhân lóe lên lửa giận, phản phệ đại nha hoàn Trân Châu đứng hầu bên cạnh mình: “Còn đứng đó ngẩn ngơ làm gì? Không mau mau đi lấy ghế đến cho các vị lão gia phu nhân cùng công tử tiểu thư đi?”

Lúc này lão phu nhân quả thực có khổ mà không nói được. Bây giờ muốn phát giận với Kỳ thị, la rầy bà ta dám lên lút xúi giục Lục Thanh Lam nói ra những lời như vậy, nhưng ngẫm lại Kỳ thị đâu phải thần tiên, nào có đoán được hôm nay Tử cô nương vừa khéo ngồi ngay bên cạnh bà? Càng ngẫm càng thấy, chỉ có thể đổ lỗi là do con nít không hiểu chuyện, nghĩ gì nói vậy không chịu suy xét cẩn thận mà thôi.

Chẳng qua, nếu những lời này lọt ra ngoài, rất có thể bà sẽ phải gánh cái tiếng khất khe, đối xử hà khắc với đám con cháu, hơn nữa mấy đứa cháu này lại còn không có quan hệ máu mủ ruột rà gì với bà, mấy lời bình luận sẽ càng khó nghe hơn ấy chứ.

Con giận của lão phu nhân cứ thế mà bị dè nén trong ngực, không phát ra được, cảm thấy hết sức khó chịu, thành ra nhìn ai cũng không vừa mắt. Ngược lại, con cháu trong nhà nhờ chuyện này mà thu được lợi ích vô cùng thực tế, ai nấy đều vui mừng phấn khởi. Lục Thanh Lam thì dường như chẳng biết mình đã đắc tội với lão phu nhân, một mình một ghế cực kỳ sung sướng, cơ thể nhỏ nhỏ lọt thõm trong ghế dựa, cầm quả táo cắn nhai ròn rột.

Hết sức vô tư hồn nhiên.

Nhóm ca ca tỷ tỷ đều cùng chung suy nghĩ, hôm nay Lục muội muội đáng yêu dị thường. Chỉ có Lục Thanh Nhân là hung hăng trừng nàng, nhưng Lục Thanh Lam vờ như không thấy.

Đời trước hai người cũng là kẻ thù đối địch với nhau. Ngay từ thuở ấu thơ Lục Thanh Nhân đã thích con trai út của Nam An Hầu phủ, chính là mỹ nam tử đại danh lẫy lừng cả kinh sư - Lý Ngọc. Nhưng đời lâm ế le, người Lý Ngọc chọn trướng lại không phải Lục Thanh Nhân nàng, mà là Lục Thanh Lam của Nhị phòng, lại còn nặng tình với Lục Thanh Lam vô cùng, dứt khoát không rời không bỏ.

Vì chuyện đó mà Lục Thanh Nhân hận không thể tự cầm đao đâm chết đường muội của mình.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân ý mình là đích nữ duy nhất của Tam phòng, lại có lão phu nhân cùng Tam phu nhân làm chỗ dựa, tạo ra cái tính ‘mình ta là nhất’, ngang ngược phò trương, cấu kinh dễ giận, không chỉ riêng muội muội cùng cha khác mẹ với nàng ta là Ngũ cô nương bị nàng ta suốt ngày khi dễ, mà tiểu đường muội Lục Thanh Lam không có mẫu thân cũng bị nàng ta làm nhục không ít lần.

Cái tính của Lục Thanh Lam vốn mạnh mẽ, há có thể mặc cho người chém giết mà không phản kháng lại? Vì vậy, mặc dù nàng rõ ràng không thích Lý Ngọc, nhưng càng muốn dây dưa với hắn, khiến Lục Thanh Nhân phải sụp đổ.

Những ân oán gút mắt trong đó, không phải chỉ một hai câu là có thể kể rõ đầu cua tai nheo thế nào.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân cũng chỉ có trước mặt lão phu nhân là dè dặt nàng được, nay nàng sống lại một đời, có thêm vài chục năm kinh nghiệm cùng với năng lực thấy trước được tương lai, hiển nhiên không đặt Lục Thanh Nhân trong lòng.

Tiếng nói cười cuối cùng cũng được khôi phục, nhưng thật ra cũng chỉ có lão phu nhân cùng Tam phu nhân trò chuyện vui đùa với nhau, Đại phu nhân thì từ khi bước chân vào gian phòng này đã biến thành không khí, trừ khi lão phu nhân hỏi bà chuyện gì bà mới trả lời, không thì đến một tiếng động cũng không phát ra. Kỳ thị cũng mất nhìn mũi mũi nhìn miệng, im thin thít, có thể không nói là dứt khoát không nói.

Chuyện trò thêm một lúc, lão phu nhân mới nói: “Không còn sớm nữa, ta cũng mệt rồi, các người giải tán hết đi.” Mọi người vui mừng như được đại xá, đứng dậy cúi chào lão phu nhân, ra khỏi Mục Nguyên đường, quay về phòng của mình.

Tam phòng vừa trở lại Hằng Phong uyển, Dương ma ma liền tiến vào nội thất xin chỉ thị: “Lão gia, phu nhân, bầy com lên chưa ạ?”

Dây dưa rõ lâu trong chính viện, Lục Diệp đã sớm đói bụng, liền gật đầu, lại không biết Tam phu nhân ăn trứng thuốc nổ ở đâu, cả giận nói: “Com gì mà com! Lui xuống hết đi!”

Dương ma ma vội vàng dẫn theo toàn bộ nha hoàn lui ra ngoài.

Lục Diệp không hài lòng nói: “Có ai trêu chọc gì nàng đâu? Đang yên đang lành tự dưng tức giận gì chứ?”

Tam phu nhân nói: “Rõ ràng Đại phòng Nhị phòng đều cùng một giuộc, thông đồng với nhau bức hiếp Tam phòng chúng ta, vậy mà chàng vẫn còn lòng dạ ngồi ăn ngồi uống à!”

Lục Diệp nói: “Nàng dựa vào đâu mà nói vậy?” Nụ cười thật đầy.

“Chuyện hôm nay rõ ràng như vậy mà chàng còn thắc mắc?” Triệu thị nói, “Nhân nhi của chúng ta chẳng qua chỉ ngồi cạnh lão phu nhân một chút thôi, thế mà Nhị tẩu lại đi xúi giục một đứa bé mới tí tuổi đầu như Lục nha đầu đi nói mấy lời sáo rỗng, lăng mạ Nhân nhi của chúng ta. Hiện giờ phụ thân vẫn còn mà đã như thế, sau này phụ thân đi rồi, đại ca lên kế thừa tước vị Hầu phủ, liệu còn mảnh đất nào cho Tam phòng chúng ta dung thân sao?” Nói xong liền cảm lấy khăn tay chấm chấm giọt lệ nơi khóe mắt.

Lục Diệp đau đầu, “Đang êm đẹp tự dưng khóc làm gì! Mấy lời Lục nha đầu nói lúc này chưa chắc đã do Nhị tẩu dạy, ta thấy chẳng qua con bé còn nhỏ không biết gì, nói năng không suy nghĩ mà thôi!” Ông vốn là người không ôm chí lớn, nhưng mẫu thân với thế tử lại hăng hái quá mức, ông lại không có tính quyết đoán, dễ bị ảnh hưởng, nên ông chỉ đành phải kiên trì xông lên.

Tam phu nhân quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Sao mà chàng có thể yếu đuối đến thế! Lão đại căn bản không phải là con ruột của cha, đến tận bây giờ mà cha vẫn chưa chịu lập thế tử, tức là tước vị Trường Hưng hầu này, cha tuyệt đối không cam lòng dâng cho Đại phòng. Vậy tương lai...” Nói đến đây, mắt Tam phu nhân sáng rõ.

Hiển nhiên là muốn Tam lão gia giành lấy tước vị Hầu phủ.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng bên trên không phải còn có nhị ca à?” Tam lão gia chỉ chỉ lên trời phản đối.

“Chàng thử còn không thèm thử, thì sao biết được mình có được hay không!” Tam phu nhân hận vô cùng tận, “Chàng đừng quên, bên phía Nhị phòng, mẫu thân thì mất sớm, lại không thể dựa dẫm vào bên nhà cữu cữu. Còn chàng thì sao? Chàng là cháu họ của Hoàng hậu nương nương đó! Chính là Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh đó! Có bà ấy ủng hộ, phần thắng của chúng ta chưa chắc kém Nhị phòng!”

Thấy Tam lão gia vẫn tỏ vẻ không đồng ý, Tam phu nhân liền cầm khăn lau mắt khóc hu hu, “Ta đây chính là đích nữ của Hầu phủ, còn người thì chỉ là con út do kẻ thất sinh ra thôi, hồi trước vì sao ta lại chịu gả cho người cơ chứ? Không phải là trông mong vào tiền đồ sáng lạn của người, hy vọng người cố gắng kiếm được cái danh mệnh phụ cho ta hay sao! Nào ngờ người lại không có chí tiến thủ như thế... Thật đáng thương cho cái thân này của ta, bao nhiêu năm qua cực khổ sinh con nuôi con, lo liệu việc nhà cho người, sao mạng của ta lại khổ đến thế chứ...”

Tam lão gia nghe tiếng bà ta khóc lóc kể lể mà phát phiền: “Thôi được rồi được rồi! Đừng có khóc nữa! Ta chịu khó vuron lên, chịu khó xông pha là được chứ gì!”

Tam phu nhân nhớ tới chuyện hôm nay, càng cảm thấy tức giận không biết phát tiết vào đâu, bèn la lớn: “Chịu khó chịu khó! Người và nhị ca vào Đông Sơn thư viện học cùng một lúc, nhị ca không những đã sớm thi trúng tú tài, mà hôm nay còn được tiên sinh khích lệ nữa! Còn người tự nhìn lại bản thân người xem! Ngày ngày chỉ biết đi xem đá gà đua chó cùng với mấy tên công tử quần là áo lượt khác, không thì lại tụ tập chơi bời với đám lưu manh đầu đường xó chợ! Cứ tiếp tục thế này, Tam phòng chúng ta còn có hy vọng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiến Cung Lần Hai

Lưu Diệp bị Triệu thị chửi mắng một trận, nhưng do hấn quá nhu nhược, nên cũng không dám phản bác, chỉ ngập ngừng nói, “Ta vốn cũng không phải là ham thích đọc sách mà...”

Triệu thị lại nghĩ mình đến nay vẫn chưa sinh được con trai trưởng, thành thân cũng đã bảy tám năm rồi, chỉ sinh được đích nữ Thanh Nhân, tim giống như đang trong chảo dầu nóng, càng nhìn gương mặt Tam lão gia càng thấy phiền, “Còn đứng ngốc ở chỗ này làm gì, không mau đi đọc sách đi. Năm nay nếu ông còn không đỗ tú tài, thì mấy người thông phòng và di nương trong viện này, ông đừng hòng biết vào phòng người nào hết.”

Tam lão gia nghĩ thầm, cơm còn chưa ăn, lấy đâu ra khí lực để đọc sách chứ. Chỉ là nhìn thấy sắc mặt thê tử không được tốt, nên cũng không dám nhiều lời, chỉ vâng dạ đi ra.

Tam thái thái cảm thấy có một luồng khí uất hận bị nghẹn trong ngực, không thể thả lỏng. Thiếp thân Hồ ma ma vội vàng tiến đến, rót cho Tam thái thái một chén trà nóng rồi nói, “Lão gia không hiểu rõ sự việc, thái thái chậm rãi chỉ bảo hẳn là được. Không nên tức giận như thế này, không tốt cho thân thể, mà như thế cũng không đáng.”

Tam thái thái khóc ròng nói, “Ma ma, người nói coi, ta đây đến cùng là gây phải nghiệt gì, từng chuyện từng chuyện một, không có nổi một chuyện vừa lòng.” Ở trước mặt Tam lão gia, bà chỉ giả bộ dữ dằn một chút, nhưng bây giờ lại khóc thiệt.

Hồ ma ma tận tình khuyên nhủ, tất nhiên bà hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Tam thái thái, dù sao bà cùng Nhị thái thái đều có xuất thân giống nhau.

Tam thái thái xuất thân từ Bình Lương Hầu phủ, vốn là đích trưởng nữ. Bình Dương Hầu phủ cũng có danh thế hiển hách, người của họ dương dương tự đắc. Nhà mẹ đẻ cực kỳ cường thế, vốn có thể nào đi nữa thì Tam thái thái không đến mức phải gả đến Trường Hưng Hầu phủ, thành thân với ấu tử của kẻ thất, dù sao cuộc nhân duyên này cũng do Trương thị mặt dày đi cầu xin hoàng hậu, nhờ người đứng ra tư hôn cho.

Trương thị có chút quan hệ thân thích với Tiền hoàng hậu. Tiền hoàng hậu còn phải gọi bà là biểu di, đó cũng chính là chỗ dựa để cho lão thái thái kiêu ngạo ương ngạnh trong Trường Hưng hầu phủ này.

Hồ ma ma cật lực khuyên nhủ, “Dù Tam lão gia không được việc, nhưng còn có lão Hầu gia cùng mấy vị lão gia khác giúp đỡ. Tương lai đến lúc ra ở riêng, cũng không đến mức sống không nổi.” Lão hầu gia trong lời bà chính là Bình Lương Hầu Triệu Bình. Triệu Bình Hòa là trưởng tử của lão, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, là cánh tay đắc lực của Nhị điện hạ.

Tam thái thái lau khô nước mắt nói, “Không thể chuyện gì cũng trong cậy vào phụ thân và các ca ca, chính chúng ta cũng phải lo tính toán chuẩn bị mới được.” Dừng lại một chút, lại nói, “Ta rốt cuộc cũng thông suốt, đối thủ lớn nhất của Tam lão gia không phải là Đại phòng, mà chính là chi thứ hai. Chi thứ hai bên kia, không thể để cho bọn họ cứ thuận buồm xuôi gió như thế.”

Hồ ma ma hỏi lại, “Ý tứ của thái thái là?”

Triệu thị suy nghĩ một chút nói, “Không phải hôm kia người đã nói với ta, người mà phụ thân bị giết, các ca ca bị lưu đày, Triệu Huệ Lan từng tới tìm ta?”

Hồ má má gật đầu.

Triệu Huệ Lan cũng là con gái của nhà quan lại, có chút giao tình với Bình Lương Hầu phủ. Chỉ vì cha nàng từng đắc tội với binh bút thái giám* Hạ Tùng, nên bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, lấy đi tính mạng, các nam nhân trong nhà đều bị lưu đày. Triệu Huệ Lan cùng đường nên lúc này mới đến cầu xin Tam thái thái. Tam thái thái lại không muốn vì nàng mà nhất thời đắc tội với Hạ Tùng, căn bản coi như không nhìn thấy, chỉ kêu Hồ ma ma cho nàng hai mươi lượng bạc rồi đuổi đi.

*Binh Bút thái giám là thái giám đứng đầu trong cung.

Tam thái thái nói, “Năm nay Triệu Huệ Lan vừa mới mười lăm, chưa lập gia đình, lớn lên cũng có chút tư sắc... Cha nàng đã chết, các ca ca thì bị lưu đày, cũng không có nơi tốt để đi. Nhị bá bên kia, chỉ có mình Nhị tẩu, trong phòng rất quanh quẩn. Ngươi nói xem, nếu chúng ta nghĩ cách, để nàng làm lương thiếp cho Nhị bá, cho Nhị bá hồng tự thêm hương, mà Huệ Lan cũng có người phụ quân tốt, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

Hồ ma ma giục mình, hay cho chiêu gấp lừa bỏ vào tay người khác, nếu Lục Thần nạp Triệu Huệ Lan làm thiếp, Hạ Tùng tất nhiên sẽ báo thù, sẽ không dễ dàng buông tha cho ông. Nhị gia đắc tội với đại thái giám trong cung, lão gia tự nhiên sẽ không thích. Điều quan trọng nhất là, chuyện này sẽ như một cây gai, cắm ngay giữa Nhị thái thái cùng Nhị lão gia, làm ly gián tình cảm vợ chồng của bọn họ...

*Nguyên bản chính là “Họa thủy đông dân”, cũng có nghĩa là chiêu nghĩ kế để gây họa cho kẻ khác, có nghĩa gần giống như câu Gấp lừa bỏ vào tay người khác nên mình dùng câu ấy cho dễ hiểu.

E rằng đây mới là điều mà Tam thái thái muốn thấy nhất!

*****

Bên này Lục Thanh Lam chưa nghỉ ngơi được mấy ngày, trong cung lại lần nữa truyền ý chỉ đến chỉ điểm đích danh muốn Lục Thanh Lam vào cung bồi Tam công chúa đọc sách.

Người một nhà nghe xong ý chỉ này, toàn bộ đều tròn tròn con mắt. Ai chả biết Tam công chúa trong cung luôn luôn kiêu căng, lại còn ngang bướng. Ngày đó lúc về Kỳ thị cũng có nghe Tiêu Kỳ kể lại. Bây giờ lại đưa Lục Thanh Lam vào cung, còn không biết nàng sẽ phải chịu đựng cùng ủy khuất gì nữa. “Sao có thể tốt như thế, sao tốt như thế được chứ!” Kỳ thị gấp đến nỗi rơi cả nước mắt.

Dù gì thánh chỉ cũng đã truyền xuống, tuyệt đối không thể thay đổi được.

Ngày thứ hai dậy sớm ăn mặc một phen, Lục Thanh Lam bị đem đến Đông Hoa Môn. Kỳ thị vốn cho rằng có thể đi theo nữ nhi vào cung một chút, nhưng không ngờ ở Đông Hoa Môn bị một tên thái giám không khách khí cản lại.

Lục Thanh Lam biết Kỳ thị đang lo lắng điều gì, hôn trên mặt Kỳ thị một cái, ngọt ngào mềm mại nói, “Mẫu thân đừng lo lắng cho con, Bảo nhi sẽ cố gắng tự chăm sóc chính mình thật tốt.” Đối với Tiêu Nguyên San, nàng cảm thấy mình vẫn có biện pháp để ứng phó với nàng ấy.

Kỳ thị thấy nữ nhi hiểu chuyện như thế, thoáng một cái nước mắt lại lấp đầy hai mắt.

Chuyển qua một chiếc kiệu nhỏ, thẳng một đường đem Lục Thanh Lam đến Trường Hi cung của Tổng quý tần. Tính tình của Tam công chúa không tốt, nhưng có một điểm, nàng là người mau quên. Vài ngày không gặp, đã đem chuyện ngày đó hai người oán hận với nhau mà quên mất tiêu, tự mình ra cửa của Trường Hi Cung để tiếp đón Lục Thanh Lam.

Đừng xem nàng là kim chi ngọc diệp, lớn như vậy rồi mà trong cung ngay đến một người bạn để chơi cùng cũng không có. Ngày đó khi Cửu hoàng huynh bảo để Lục Thanh Lam tiến cung làm thư đồng cho nàng, mặc dù nàng có chút chán ghét Lục Thanh Lam, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Lục Thanh Lam đang tính hành lễ với nàng, ai ngờ nàng lại kéo tay Lục Thanh Lam, hùng hùng hổ hổ nói, “Mau mau mau, bốn công chúa chờ ngươi lâu lắm rồi. Ngươi nhanh đến chơi đùa cùng Bốn công chúa đi.” Nói xong liền lôi kéo Lục Thanh Lam vào đại điện.

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, nha đầu này còn là một người nóng tính nữa.

Nói là thư đồng, kỳ thực chính là chơi đùa. Hai tiểu cô nương ngồi trong điện sôi nổi chơi trò xếp gỗ. Đại khái nửa canh giờ trôi qua, mà cũng không thấy Tổng quý tần đi ra, cung điện lớn như vậy mà chỉ có hai ba cung nữ hầu hạ, Lục Thanh Lam cảm thấy thế này thì có vẻ rất kỳ quái.

Lục Thanh Lam âm thầm quan sát chung quanh, thấy hai bên đại điện có bày một bình phong rất lớn, trong lòng không khỏi sợ run, chẳng lẽ còn có người ẩn nấp phía sau bình phong kia sao?

Sau bình phong quả thật có người.

Đại tể sư, Trình phi cùng Tiêu Thiếu Giác thấy ánh mắt nàng quét qua đây, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi, như lại quá thông minh đi.

Kết quả trong lúc Lục Thanh Lam không để ý, lại làm đổ khối gỗ của Tam công chúa. Tam công chúa nhất thời giận dữ, “Sao ngươi lại làm ngã khối gỗ của ta?”

Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, cho rằng nàng muốn nhảy vào đánh nhau với mình một trận, nhưng không ngờ Tam công chúa chỉ tức giận nói vài câu, lại nhớ lại lời Cửu hoàng huynh uy hiếp, nếu nàng còn dám động thủ đã thương Lục Thanh Lam lần nữa, Cửu hoàng huynh sẽ xem nàng như trò chơi đang thịnh hành trong kinh thành, mà phóng nàng lên tận trời cao. Từ nhỏ Tam công chúa đã sợ độ cao, chỉ tưởng tượng cái cảnh trong lời nói của Cửu hoàng huynh một chút thôi mà lòng dài lòng ngắn đều dừng đứng lên hết, cho nên lúc này nàng mới như quả bóng bị xì hơi nói, “Quên đi, ta không đánh nhau với người đâu.”

Lục Thanh Lam thật không ngờ nàng có thể nhịn xuống, không phát hỏa như thế. Điều này lúc nàng mười lăm mười sáu tuổi còn chưa làm được, huống chi là bây giờ? Nhất định có người sau lưng dạy dỗ nàng. Trong nhất thời, Lục Thanh Lam cảm thấy có vô số nghi vấn không hiểu.

Lục Thanh Lam cầm một miếng gỗ ném xuống, rồi đơn giản nói, “Ở đây không có gì vui hết, chúng ta ra ngoài chơi đi.” Nàng cũng không muốn bị người phía sau tầm bình phong kia theo dõi.

Tam công chúa cũng là người không chịu ngồi yên, nghe xong lời này liền đem miếng gỗ ném đi, hào hứng đáp, “Tốt, chúng ta ra ngoài chơi.”

Sau khi hai tiểu cô nương vui sướng đi ra ngoài, ba người phía sau bình phong mới đi ra.

Trình phi nhíu mày hỏi, “Đại tể sư, người xem có phải nàng ấy không?”

Đại tể sư bấm ngón tay tính toán một chút, cuối cùng gật đầu, “Mệnh cách của cô gái này so với Cửu điện hạ có chín phần giống nhau, chính là người chúng ta muốn tìm.”

Trên mặt Trình phi lộ vẻ kinh hãi vô cùng, “Làm sao có thể chứ, rõ ràng nàng không phải là người của Hạ tộc.” Trong khoảng thời gian này, bọn họ phải toàn bộ thuộc hạ trong Hạ tộc bí mật điều tra tất cả mọi chuyện của Trường Hưng Hầu phủ, rốt cuộc kết quả cuối cùng lại là Lục Thanh Lam đến một cộng đồng cũng không có quan hệ với Hạ tộc bọn họ.

Đại tể tư nói, “Việc này quả thật là rất khó giải thích. Nhưng Nguyệt thần đã an bài như thế, tất nhiên là có đạo lý của người.” Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Thiệu Giác, “Việc cấp bách nhất là cần phải giữ kín bí mật này, không thể để người khác biết tiểu cô nương này chính là mạng môn* của điện hạ. Đồng thời phải cố gắng để nàng bình an lớn lên.”

*Mạng môn: tính mệnh, điểm chết người

Tiêu Thiệu Giác vừa mới gật đầu, lại cảm thấy sau óc đột nhiên đau nhói.

Lúc này trong vườn hoa gần Trường Hi Cung, Lục Thanh Lam đang chơi đùa bỗng nhiên ôm đầu gào khóc ầm ĩ. Chuyện là Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam đi ra khỏi Trường Hi Cung, Lục Thanh Lam liền hỏi Tam công chúa ở đây có nơi nào chơi vui, Tam công chúa liền dẫn nàng đến vườn hoa này.

Trong vườn hoa có một khu rừng nhỏ, bên trong nuôi rất nhiều chim chóc. Tuy bây giờ là mùa đông, không có hoa hay cây cảnh gì, nhưng hai tiểu hài tử vẫn chơi vui vẻ tung búng. Hai người xoay quanh một thân cây trơ trụi, người đuổi ta trốn, chơi vui đến nỗi quên trời quên đất.

Tĩnh tĩnh Tam công chúa cũng rộng lượng, không mang thù, rất nhanh đem những chuyện không thoải mái quên hết. Tiếng cười như chuông bạc của hai tiểu cô nương truyền đi thật xa.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên Lục Thanh Lam kêu “Ồ” một tiếng, cuống quýt lấy tay che kín đầu mình, chỉ thấy một viên đạn màu vàng rơi xuống dưới chân, đang xoay tít rất nhanh.

Tam công chúa vội chạy đến, kỳ quái hỏi, “Làm sao thế? Làm sao thế?” Có chút nghi ngờ khom lưng nhặt viên đạn màu vàng trên đất lên nhìn. Kỳ lạ chính là, cách đó không xa, một viên đạn khác lại bay tới, đánh vào cánh tay của nàng, làm Tam công chúa cũng “Ài da” một tiếng, tức giận quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó vài chục bước, có một thiếu niên mặc bộ quần áo màu vàng, tay có sắc đỏ, mang theo mấy tiểu thái giám đứng đó, trong tay cầm một cây cung, chính là chia về chỗ các nàng đang vui chơi. Thoạt nhìn thiếu niên này lớn hơn Tiêu Thiệu Giác một chút, dáng vẻ lớn lên có chút nhả nhặn đoan chính, vẻ mặt cả lơ phất phơ nhưng lại quần là áo lụa, làm người ta nhìn vào có cảm giác không thích.

Tam công chúa quát to một tiếng, “Bát hoàng huynh, huynh làm gì mà lại tùy tiện đánh người như thế!” Lục Thanh Lam là thư đồng của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỗ Dưa

Lục Thanh Lam cũng nhận ra, thiếu niên này là hoàng tử thứ tám của Gia Hòa đế, Tiêu Thiểu Mân. Tiêu Thiểu Mân là con trai thứ hai của Tiền hoàng hậu, nói cách khác hẳn chính là đệ đệ cùng mẹ của Nhị hoàng tử Tiêu Thiểu Cảnh, nhờ có hoàng hậu cùng nhạ ca làm chỗ dựa cho hắn, từ nhỏ hắn đã ăn chơi suốt ngày không chịu học hành gì, ở trong cung hoành hành ngang ngược, làm muru làm gió, quả thực khiến người và quý đều ghét.

Kiếp trước Nhị hoàng tử đoạt ngôi thất bại, đầu tiên là bị Tiêu Thiểu Huyền giam cầm, sau lại bị bí mật xử tử. Bát hoàng tử vì bất tài vô học, không được lòng người nên được Tiêu Thiểu Huyền giữ lại, hời hợt ban cho một tước vị Quận vương hoàn toàn không có thực quyền gì, chỉ có tác dụng duy nhất là tăng thêm danh tiếng cho Tiêu Thiểu Huyền mà thôi. Cái vị thô lỗ, ngang tàng lại không có đầu óc ấy tại kinh thành này từng gây ra không ít chuyện khiến người ta chê cười, mọi người cũng gọi hắn là Hoang Đường vương gia.

Tiêu Thiểu Mân ha ha cười một tiếng: "Bỏ cung thích thì làm thôi, ngươi quản được sao?" Vừa nói vừa ném thêm một khối cầu tới đây. Viên cầu của hắn đều được chế tạo từ vàng hòa lẫn đồng thau, đánh trúng vào người đau kinh khủng, vai Tam công chúa bị trúng một viên, đau đến mức oa oa khóc lên.

Nàng hét lớn: "Bát hoàng huynh, huynh là người xấu! Người xấu!"

Tiêu Thiểu Mân thấy nàng khóc nháo lại càng thêm vui vẻ, tiếp tục kéo dây cung vừa lui vừa bắn, "vèo vèo vèo" bắn trúng hai người mấy phát liên tiếp, khiến Tam công chúa khóc càng lớn. Tiêu Thiểu Mân hết sức thích thú, nói: "Lần này không có lão Cửu khôn kiếp kia giúp ngươi, ngươi khóc cũng vô ích."

Lục Thanh Lam cũng bị trúng vài viên, cũng đau dữ dội, nhưng lại không khóc. Thấy Tam công chúa muốn xông lên liều mạng với Tiêu Thiểu Mân, nàng đánh giá tình thế hiện giờ một chút, thấy bên người Tiêu Thiểu Mân có chừng mười tên thái giám, cứ cho là các nàng có thể xông đến gần Bát hoàng tử để đánh hắn đi, thì chính bản thân các nàng cũng không hay ho gì.

Vì vậy nàng kéo Tam công chúa lại, nói: "Đừng để ý tới người xấu này, chúng ta đi!" Lôi kéo Tam công chúa muốn rời khỏi đó.

Tiêu Thiểu Mân đang chơi vui đến quên trời quên đất, sao có thể để mặc các nàng rời đi như vậy, "Muốn chạy à, không dễ đâu!" Hắn vừa ra lệnh cho mấy tên thái giám tiến lên ngăn cản hai tiểu cô nương, vừa tập trung bắn đạn về phía Lục Thanh Lam, nhất quyết không làm cho Lục Thanh Lam khóc lên sẽ không ngừng.

Dù sao Lục Thanh Lam cũng còn nhỏ, thân thể yếu ớt, rõ ràng thấy viên đạn bay tới, nhưng tốc độ phản ứng của cơ thể không theo kịp tư duy, không tránh thoát được.

"Tiểu cô nương, ngươi khóc đi, khóc một tiếng bốn điện hạ sẽ bỏ qua cho ngươi."

Lại bị bắn thêm hai phát, quả thực như kim châm muối xát, nhưng dù sao nàng không phải là đứa nhỏ, tính tình lại quật cường. Tiêu Thiểu Mân càng muốn làm cho nàng khóc, nàng càng dứt khoát không khóc.

Mắt thấy lại thêm một khối cầu bay tới, bỗng có một bóng người lao ra, rút chủy thủ bên hông ra, leng keng một tiếng đánh rớt khối cầu kia.

Viên cầu này bay cực nhanh, phải là người có nhãn lực cùng tốc độ phản ứng cỡ nào mới có thể thoáng cái đánh rớt một viên cầu đang bay trên không như thế, quả thực không phải là một nhân vật bình thường.

Người nọ chậm rãi thu hồi chủy thủ, lạnh lùng nói: "Chắc chắc chắc, Bát ca ức hiếp hai bé gái như vậy, thực sự là anh hùng đó nha!"

Thiếu niên này mặc áo choàng nhỏ màu xanh ngọc thạch, trên đầu đội kim quan khảm ngọc quý báu, mặt như quan ngọc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho không ai dám thân cận, không phải Tiêu Thiểu Giác thì là ai?

Tiêu Thiểu Mân thấy đệ đệ, miệng hùm gan sứa nói: "Cứu đệ, việc của Bát ca đệ quản ít chút đi."

"Nếu như đệ không thể không can thiệp thì sao?" Tiêu Thiểu Giác vừa dứt lời, liền lao nhanh tới trước mặt Bát hoàng tử, vừa rồi mỗi một lần Lục Thanh Lam bị bắn trúng, hắn đều cảm nhận được nỗi đau đớn, không khác gì những viên cầu ấy đang bắn thẳng vào người hắn. Hắn cũng giống Lục Thanh Lam, không bao giờ để bản thân phải uất ức, lúc này mặt ngoài nhìn khá bình tĩnh, thực ra trong lòng đã phẫn nộ như điên.

Bát hoàng tử chỉ cảm thấy hoa mắt, còn không kịp phản ứng, đã bị Tiêu Thiểu Giác đoạt lấy cây cung. Bát hoàng tử lại càng hoảng sợ, dần lui về phía sau, nhưng đã không kịp nữa rồi. Tiêu Thiểu Giác nện thẳng một quyền lên mặt hắn, chỉ thoáng chốc Bát hoàng tử đã chảy máu mũi đầm đề, bị Tiêu Thiểu Giác đánh ngã ra đất.

Lại nói tiếp, Bát hoàng tử còn lớn hơn Tiêu Thiểu Giác một tuổi, nhưng Tiêu Thiểu Giác là người của Hạ tộc, bất luận là thể chất hay là trí tuệ, đều so với Bát hoàng tử cao hơn không chỉ một bậc, Bát hoàng tử đâu phải là đối thủ của hắn.

Tiêu Thiểu Giác giẫm đế giày mềm lên mặt hắn, Bát hoàng tử lập tức gào lên như lợn bị giết: "Không dám, huynh không dám nữa! Cứu đệ tha mạng!"

Tam công chúa thấy Tiêu Thiểu Giác chinh cho Bát hoàng tử phải khóc oa oa, cũng dừng khóc, chạy đến trước mặt hắn liên tục vỗ tay: "Đánh hay lắm! Đánh hay lắm! Xem huynh còn dám bắt nạt muội với Bảo nhi nữa hay không!" Vừa trải qua một phen đồng cam cộng khổ, xưng hô đối với Lục Thanh Lam đã được thăng cấp từ "Này" lên "Bảo nhi".

Tiêu Thiểu Giác vẫn chưa nguôi giận, cầm lấy khối cầu trong ngực Bát hoàng tử, dùng cung bắn loạn xạ lên người hắn, đánh cho Bát hoàng tử kêu cha gọi mẹ, oa oa khóc gào.

Lục Thanh Lam thấy vậy, rất là hả giận. Người xưa có câu “Đĩ bì chi đạo, hoàn thi bì nhân”, nói cho dễ hiểu chính là người ta dùng cách gì đối phó với mình thì mình cũng dùng chính cách đó đáp trả lại họ, ăn miếng trả miếng, cứ để cho hắn ném thử mùi vị bị bắn đạn như thế đi.

Tận đến khi tất cả viên đạn đều đã được bắn hết, Tiêu Thiệu Giác mới ngừng tay. Trên mặt Bát hoàng tử nào là nước mắt nào là nước mũi, nhìn vô cùng bẩn thỉu, liên tục cầu xin tha thứ: "Cửu đệ tha mạng, đệ tạm tha cho ca ca đi. Ca ca cũng không dám nữa!"

Cái tên nhát gan yếu đuối này!

Mấy tên thái giám Bát hoàng tử mang tới muốn giúp đỡ chủ tử chạy thoát, đều bị Vệ Bân mang người bắt giữ lại, có mấy người muốn chạy đi Vĩnh Ninh cung của hoàng hậu báo tin, cũng bị bắt trở về, quỳ thành một hàng.

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới quăng cung sang một bên, "Bát ca thực sự không dám?"

Tiêu Thiệu Mân liên tục xua tay, không hề dám phản kháng, chỉ biết là liên tục cầu xin tha thứ, "Thực sự không dám, huynh không bao giờ dám bắt nạt Tam muội muội nữa."

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng: "Chỉ có Tam muội muội thôi sao?"

Tiêu Thiệu Mân lúc này lại trở nên nhanh trí, "Còn có tiểu cô nương này..."

Tiêu Thiệu Giác nói: "Lục tiểu cô nương..."

Tiêu Thiệu Mân biết nghe lời phải, "Huynh cũng không dám bắt nạt Tam muội muội và Lục tiểu cô nương nữa. Huynh, huynh thề với trời." Liền chỉ lên trời mà thề độc.

Tiêu Thiệu Giác nở nụ cười như một ác ma: "Đệ nhớ hình như hồi trước Bát ca từng thề, không bao giờ đến Ngọc Minh cung và Trường Hi cung gây sự nữa, trí nhớ của Bát ca kém thật đấy!" Hắn vỗ tay một cái nói: "Thế này đi, đệ sẽ làm người tốt đến cùng, bớt chút thời gian làm vài chuyện để giúp Bát ca ghi nhớ được lâu hơn chút."

Sắc mặt Tiêu Thiệu Mân đại biến: "Đệ, đệ định làm gì?"

Tiêu Thiệu Giác không đáp, đưa tay kéo Tiêu Thiệu Mân lên, từng bước một đi đến cạnh ao sen, Tiêu Thiệu Mân sợ đến mức mặt tái xanh hết cả, "Không, Cửu đệ đừng như vậy, huynh không biết bơi mà!"

Tiêu Thiệu Giác mất diết tai ngo, "rào rào" một tiếng ném hắn vào trong hồ sen lạnh như băng.

Mùa này nước ao lạnh đến tận xương, có nhiều chỗ còn kết thành một tầng băng mỏng, Tiêu Thiệu Mân vừa rơi vào nước, tim mặt gì đó đều đã sợ đến tê liệt, ở trong ao đập tay đập chân loạn xạ, "Có ai cứu mạng! Cứu mạng với!"

Tiêu Thiệu Giác lạnh lùng nhìn, nét mặt không có chút biểu cảm nào. mấy tên thái giám hắn dắt tới đều câm như hến, không ai dám nói một chữ.

Tiêu Thiệu Mân càng vùng vẫy thì càng chìm xuống, chẳng mấy chốc nước đã ngập qua đầu của hắn, làm hại hắn uống ừng ực ừng ực hai ngụm nước ao. Chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Thiệu Mân đã chìm hẳn tới đáy, trên mặt hồ chỉ còn lại một ít bong bóng.

Vệ Bân bồn chồn lo sợ, "Điện hạ..." Nếu như thật sự chìm chết một vị hoàng tử, bất cứ người nào có mặt ở đây cũng đừng mong sống sót.

Về mặt Tiêu Thiệu Giác lại hết sức tự nhiên, khoát tay áo: "Không sao!"

Vệ Bân cũng không dám nói thêm cái gì.

Tam công chúa vốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi này giờ, đến lúc này cũng hơi sợ, trốn phía sau Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, thậm chí nghĩ thẳng nhóc này còn nhỏ mà đã ra tay độc ác như vậy, thảo nào sau này hắn có thể thống lĩnh cấm vệ cùng Đông Hán, trở thành thủ lĩnh chỉ huy lớn nhất.

Thời gian thoáng chốc kéo dài như cả một năm. Lại sau một lúc lâu, Tiêu Thiệu Giác thấy cũng tạm được rồi, mới khoát tay áo nói với Vệ Bân: "Vớt hắn lên đi."

Vệ Bân không nói hai lời, y phục cũng không kịp cởi, "bồm" một tiếng nhảy vào trong ao sen, nhanh chóng cứu được Tiêu Thiệu Mân.

Vớt lên rồi mới thấy, Bát hoàng tử quả thực đã dùng hết sức bình sinh mà chống đỡ, sau khi nôn ra vài ngụm nước liền từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Thiệu Giác, quả thực tựa như thấy được kẻ địch trời sinh, trong mắt đều là kính sợ.

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Như vậy, Bát ca đương nhiên sẽ không quên lời thề độc mà mình vừa phát." Nói xong câu đó, hắn xoay người lại gọi Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam: "Chúng ta đi!"

Đi được vài bước, Vệ Bân tâm trạng không yên hỏi: "Hay là, nô tài phái người đưa Bát điện hạ về Vĩnh Ninh cung?"

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Không cần, người đưa hắn mang tới chỗ mấy tên thái giám được thả, bọn họ tự nhiên sẽ đưa hắn về."

Tiêu Thiệu Giác mang theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam trở về tắm điện của mình trong Ngọc Minh cung.

Lục Thanh Lam chẳng biết hắn muốn gì, thực ra hành động vừa rồi của Tiêu Thiệu Giác làm nàng cũng rất kinh sợ, nàng đã hạ quyết tâm, nhất quyết không thể trêu chọc con người gian ác này.

Tiêu Thiệu Giác gọi hai tiểu cô nương đến ngồi ở trên ghế, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, da mềm mịn, trên trán bị Bát hoàng tử dùng cung đánh một cái, sưng lên một cục u thật lớn, nhìn có chút dọa người.

Tiêu Thiệu Giác không tự chủ được sờ sờ trán của mình, cũng là vô cùng đau đớn, chẳng quakhông có nổi u mà thôi.

Hắn phân phó Vệ Bân: "Mang cao băng cơ tiêu sưng tới."

Đôi mắt Lục Thanh Lam sáng bừng lên, nàng biết cao băng cơ tiêu sưng này, đây chính là một loại thuốc giảm sưng giúp lưu thông máu cực kỳ quý báu, nữ nhân dùng còn rất tốt cho da dẻ, kiếp trước ở trong cung nàng đã từng được dùng. Cao băng cơ tiêu sưng này chuyên cung cấp cho hoàng thất Đại Chu, trân quý vô cùng, dù là kiếp trước nàng cũng không thể thường dùng, không nghĩ tới hắn có một lọ ở đây.

Vệ Bân nhanh chóng cầm tới một bình nhỏ tinh xảo màu trắng, mở nắp chai, lập tức liền có một mùi thơm kỳ lạ truyền đến. Tiêu Thiệu Giác ngồi xổm trước mặt của Lục Thanh Lam, dùng ngón trỏ lấy cao, chuẩn bị bôi lên mặt Lục Thanh Lam, hai người cách quá gần, Lục Thanh Lam hầu như có thể thấy từng lỗ chân lông trên mặt hắn, liền nghiêng đầu một chút.

Tiêu Thiệu Giác nhíu mày, giọng điệu không vui: "Ngồi im!" Tiêu Thiệu Giác đương nhiên mất hứng, vận mạng của mình cùng người khác buộc chung một chỗ, không có một chút cảm giác an toàn, khiến hắn đặc biệt khó chịu.

Lục Thanh Lam vốn nghĩ hắn vừa cứu nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích với hắn, nhưng bây giờ thấy thái độ hắn ác liệt như vậy, chợt cảm thấy không thoải mái, thậm chí người này âm tính bất định, khó hiểu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bôi Thuốc

Ngón tay thon dài trắng nõn của Tiêu Thiệu Giác linh hoạt bôi bôi trét trét trên trán nàng, động tác của hắn nhẹ nhàng thích hợp, giống như là tự bôi thuốc cho chính mình.

Thực ra Tiêu Thiệu Giác rất khâm phục tiểu cô nương này, bị khối cầu bắn trúng nhiều lần như vậy, trên đầu sưng lên một cục lớn, lại không rên tiếng nào, thật là một tiểu cô nương kiên cường. Tam công chúa cũng gặp chuyện tương tự giờ này vẫn đang ở một góc nức nở khóc liên tục.

Lục Thanh Lam âm thầm kinh ngạc, thậm chí kiếp trước vị Cửu điện hạ này có tiếng là lãnh khốc vô tình, thủ đoạn máu tanh. Thế mà sao lúc giúp đỡ người ta lại thông thạo thành thực, thuận buồm xuôi gió như vậy?

Hiện tại Tam công chúa đang rất không vui. Nàng còn đang ngồi đợi mốc mủ ở một bên, bản thân nàng cũng bị Bát hoàng tử đánh cho rất chật vật. Nhưng Tiêu Thiệu Giác lại không bôi thuốc cho nàng trước, ngược lại hắn giúp Lục Thanh Lam bôi thuốc trước. Rốt cuộc ai mới là muội muội của hắn chứ?

Tam công chúa lập tức chạy tới, lôi kéo cánh tay Tiêu Thiệu Giác, mắt long lanh nói: "Cửu ca ca, bôi thuốc cho muội trước, bôi thuốc cho muội trước."

Lông mày Tiêu Thiệu Giác cau lại, nói: "Trước tiên muội ngồi ở một bên đi."

Tam công chúa nói: "Không, huynh phải bôi thuốc cho muội trước."

Lục Thanh Lam cũng cảm thấy, dù là luận về mức độ thân thiết hay là địa vị cao thấp, Tiêu Thiệu Giác trước hết đều phải quan tâm Tam công chúa xong rồi mới tới lượt nàng.

Không ngờ Tiêu Thiệu Giác lại nói: "Trong hai người ai nhiều tuổi hơn?"

Tam công chúa so sánh giữa nàng và Lục Thanh Lam rồi nói: "Muội lớn hơn."

Tiêu Thiệu Giác gật đầu, "Đúng rồi. Phụ hoàng vẫn thường hay dạy chúng ta phải biết kính già yêu trẻ mà, nàng ấy nhỏ tuổi hơn muội, đương nhiên là phải bôi thuốc cho nàng trước."

"Nhưng, nhưng....." Tam công chúa dù sao cũng mới sáu tuổi, đầu thế nói lại được với Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Thiệu Giác nói: "Không nhưng nhị gì cả, muội ngồi ở một bên cho huynh, huynh giúp Lục tiểu cô nương bôi thuốc xongsẽ giúp muội!"

"Vâng." Tam công chúa hơi sợ vị Cửu ca ca này, không dám nói nữa, ngồi lại về ghế.

Lục Thanh Lam rất là kinh ngạc, nàng hậu tri hậu giác mà nghĩ đến: Cửu hoàng tử... Vì sao đối đãi với nàng tốt như vậy?

Động tác Tiêu Thiệu Giác rất nhanh, chẳng bao lâu đã bôi một lượt thuốc lên vùng đầu bị đánh của nàng, sau đó dùng một đôi mắt không có biểu cảm gì mà bảo Lục Thanh Lam "Cởi xiêm y."

Lục Thanh Lam vừa nghe lời này nhất thời trợn tròn mắt. Thằng nhóc này muốn làm gì?

Mây đẹp của Tiêu Thiệu Giác cau lại, vươn tay trực tiếp cởi nút buộc trên áo nàng. Lục Thanh Lam bắt đắ dĩ, đành phải tự cởi áo ngoài của mình ra, trên bả vai của nàng bị bắn trúng một phát, bầm tím, không biết sao Tiêu Thiệu Giác lại biết được.

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng cởi áo ngoài, lộ ra áo trung y màu trắng tuyết bên trong, mặc dù áo trung y trắng tinh, nhưng lại không sánh được với làn da trắng hồng của nàng. Tiêu Thiệu Giác bôi cao băng cơ găm sung lên trên bả vai nàng, dù gì Lục Thanh Lam cũng không thật sự là một nhóc con năm tuổi, bị một nam tử xa lạ nhìn bả vai, lại còn tiếp xúc da thịt, khiến mặt nàng không khỏi ửng hồng.

Tiêu Thiệu Giác lại không có chút nào khác thường, với hấn mà nói, đối phương chỉ là một bé gái năm tuổi.

Chỉ vậy mà thôi.

Hấn xúc thuốc vào vết thương của nàng xong, liền thở phào nhẹ nhõm nói: "Được rồi."

Lục Thanh Lam vội vàng mặc lại xiêm y.

Tam công chúa lúc này mới cao hứng chạy tới, lôi kéo cánh tay Tiêu Thiệu Giác, hai mắt sáng ngời trong suốt: "Cửu ca ca, giờ đến lượt muội."

Tiêu Thiệu Giác không nhịn được thoát khỏi tay Tam công chúa, vút bình nhỏ cho Vệ Bán nói: "Người bôi thuốc cho muội ấy." Liền xoay người đi ra.

Tam công chúa không ngờ Tiêu Thiệu Giác không nể mặt mình như vậy, vừa đuổi theo vừa nói: "Cửu ca ca, Cửu ca ca chờ muội chút, huynh nói không giữ lời!"

Tiêu Thiệu Giác mất điếc tai ngo, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Tam công chúa buồn tui vô cùng, oa một tiếng khóc lớn lên.

Lục Thanh Lam chưa từng thấy ca ca nào như vậy, lòng nhất thời tràn đầy căm phẫn. Nghĩ lại vừa rồi, Tiêu Thiệu Giác không kiên nhẫn với muội muội mình như thế, vì sao lại đối đãi với nàng tốt vậy?

Vệ Bán đến gần Tam công chúa, cười nói: "Công chúa điện hạ, hãy để cho nô tài bôi thuốc cho ngài đi."

Tam công chúa vừa khóc vừa nháo, nhưng cũng không làm trễ nải việc Vệ Bán bôi thuốc cho nàng.

Nán lại Tây thiên điện nghỉ ngơi một lát, Tiêu Thiệu Giác để Vệ Bán đưa Lục Thanh Lam ra khỏi cung. Trước khi đi Tam công chúa tức giận, cũng không nói chuyện với Lục Thanh Lam. Theo ý nàng, Tiêu Thiệu Giác chỉ quan tâm Lục Thanh Lam lại mặc kệ nàng là Lục Thanh Lam đoạt ca ca của mình.

Lục Thanh Lam cười híp mắt, không hề lo lắng. Tính tình Tam công chúa nàng hiểu rất rõ, muốn làm nàng ấy vui cũng chỉ là chuyện trong chốc lát mà thôi. Huống chi Tam công chúa mất hứng mới tốt, như vậy sẽ không gọi nàng tiến cung khiến nàng chịu giày vò nữa. Nàng nghĩ nàng và hoàng cung này quả thực là bất tự tương khắc, không có lần nào tiến cung là không xảy ra chuyện.

Lục Thanh Lam xuất cung, Kỳ thị còn đang ở Đông hoa môn chờ nàng, tựa như vẫn mãi chờ ở đây, chưa từng về nhà. Hốc mắt Lục Thanh Lam không khỏi nóng lên.

Kỳ thị liếc mắt đã nhìn thấy trên trán Lục Thanh Lam có một cục u lớn, thoáng chốc nước mắt chảy xuống, lập tức ôm nữ nhi vào lòng: "Tam công chúa lại ăn hiếp con à, Bảo nhi đáng thương của mẹ!"

Không phải là Tam công chúa!

Lục Thanh Lam cọ cọ trong lòng Kỳ thị, sợ khai ra Bát hoàng tử thì lại càng hù dọa mẫu thân, liền nói: "Mẫu thân, Tam công chúa đối xử với Bảo nhi rất tốt, là Bảo nhi không cẩn thận ngã sấp xuống đập đầu vào ngưỡng cửa, mẫu thân đừng lo!"

Kỳ thị đầu chịu tin.

Hai mẹ con trở lại Hậu phủ, Lục Thanh thấy đầu nàng sưng lên một cục, cũng cảm thấy đau xót. Thực rakhối u trên đầu Lục Thanh Lam đã tan không ít, nhưng hai vợ chồng vẫn không yên tâm, vội vàng mời đại phu đến xem.

Đại phu kiểm tra tỉ mỉ thương thế của Lục Thanh Lam rồi cười nói: "Tiểu hài tử da mềm mại, dù chỉ va chạm một chút cũng rất dễ sưng lên, Lục cô nương

đã bôi cao băng cơ tiêu sừng quý giá, lão phu ở đây cũng không có thuốc nào tốt hơn, nên sẽ không cho cô nương đơn thuốc khác."

Hai vợ chồng nhìn nhau, đều có chút giật mình, bọn họ cũng từng nghe tới cao băng cơ giảm sừng, quý báu vô cùng, thật không ngờ Trường Hi cũng lại lấy ra cho nữ nhi sử dụng.

Bên này vừa tiễn đại phu đi, trong cung lại có người đến.

Người tới là một thái giám hơn ba mươi tuổi, nhìn rất hiền lành. Tự xưng là người của Trường Hi cung, cầm một lọ cao băng cơ giảm sừng mới, đưa cho Kỷ thị nói: "Tam công chúa nhớ tới thương thể của Lục cô nương, đặc biệt sai nô tài mang một lọ thuốc tới, xin Nhị lão gia Nhị phu nhân vui lòng nhận cho."

Trong cung ban thưởng đồ, Lục Thần cùng Kỷ thị không dám không nhận.

Lục Thanh Lam vừa chơi với mấy ngón tay của mình, vừa ngẩng đầu lên nhìn tên thái giám, cái gì mà Trường Hi cung, cái gì mà Tam công chúa phái tới, toàn là nói bậy. Chính Tam công chúa cũng không có cao băng cơ giảm sừng!

Nàng biết rõ đây chính là thái giám bên cạnh Tiêu Thiệu Giác, Lục Thanh Lam từng gặp hắn ở Ngọc Minh cung. Hiện nhiên Tiêu Thiệu Giác đang dùng danh nghĩa của Tam công chúa để đưa cao cho nàng.

Việc này không cần thiết nói cho phụ mẫu, nàng cũng không vạch trần lời nói dối của tên thái giám. Chỉ là nàng cảm thấy hết sức bất an, rốt cuộc Tiêu Thiệu Giác có mưu đồ gì?

Vĩnh Ninh cung.

Tiền hoàng hậu nhìn nhi tử bị lạnh đến mức sắc mặt tái xanh, tay ôm lò sưởi răng đánh bò cạp run cầm cập, tức đến mức suýt nữa cắn nát hàm răng. Tiền hoàng hậu mặc một bộ cung trang màu vàng thêu hình phượng và mẫu đơn, đầu đội mũ phượng bằng Bát Bảo lưu ly, mặc dù tuổi đã bốn mươi, nhưng bảo dưỡng tốt, thoát nhìn cũng mới qua ba mươi một chút, mặc lên bộ phục sức đầy hoa lệ này lại càng có vẻ ung dung hoa quý, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

Khó trách được Gia Hòa để phù chính từ quý phi lên làm hoàng hậu, hơn hai mươi năm quang vinh cung chiều không dứt, lại còn sinh hạ hai đứa con trai cho ngài.

Bát hoàng tử khóc lóc ỉ ôi, nói: "Mẫu hậu, người nhất định phải làm chủ cho hài nhi!"

Tiền hoàng hậu yêu thương nhi tử hết mực, nhưng thấy hắn không có tiền đồ như thế, không khỏi cá giận nói: "Con thật đúng là một kẻ bất lực, con còn lớn hơn hắn một tuổi, sao bị hắn đánh thành như vậy mà không biết đánh lại?"

Bát hoàng tử lầu bầu nói: "Mẫu hậu cũng không phải không biết, Tiêu Thiệu Giác ngày thường thông minh, từ nhỏ đã theo bọn thị vệ học tập võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung, nhi tử đâu phải là đối thủ của hắn? Lần này nhi tử, nhi tử suýt thì bị hắn hại cho chết đuối, suýt thì không còn được gặp lại mẫu hậu nữa rồi...Hu hu hu..."

Tiền hoàng hậu nghĩ đến những thủ đoạn độc ác của Tiêu Thiệu Giác, tức giận đến mức trên trán nổi lên một đường gân xanh.

Bát hoàng tử vẫn còn lầu bầu làm nũng: "Mẫu hậu phải báo thù cho nhi tử đó!"

Đang nói, cung tỷ tiến đến thông truyền: "Hoàng hậu nương nương, Lỗ vương điện hạ tới."

Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh một năm trước đã thành thân mở phủ riêng, được phong là Lỗ vương. Theo tổ chế, hoàng tử nào được phong vương sẽ phải tới đất phong làm phiên vương, nhưng Gia Hòa đến vẫn chưa lập thái tử, nên hai vị Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều ở lại kinh thành.

Tiêu Thiệu Cảnh năm nay hai mươi một tuổi, nhỏ hơn Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du ba tuổi. Hắn mặc một bộ măng trường bào cổ tròn màu lục sắc, đầu đội kim quan màu tím, thân hình cao lớn, dáng vẻ đầy khí phách. Những năm gần đây hắn cùng Đại hoàng tử tranh đoạt vị trí thái tử, mặc dù hắn còn trẻ tuổi, ngược lại lòng dạ lại khá sâu xa.

Tiêu Thiệu Cảnh hướng đến mẫu hậu hành lễ.

Tiền hoàng hậu thấy nhi tử anh khí bừng bừng, một đôi mắt hổ sáng ngời, trong lòng không khỏi vui mừng, nói: "Con biết tin rồi à."

Tiêu Thiệu Cảnh đi tới trước giường ngồi xuống, đầu tiên là hỏi: "Bát đệ không sao chứ?"

Tiền hoàng hậu tức giận nói: "Không chết đuối nhưng suýt thì bị chết lạnh, tên tiểu súc sinh Tiêu Thiệu Giác, hạ thủ quá độc ác!"

Tiêu Thiệu Mân nước mắt lăn lăn nhìn hắn, "Nhị ca, huynh nhất định phải báo thù cho đệ!"

Tiêu Thiệu Cảnh an ủi vài câu, bảo hắn dưỡng bệnh thật tốt, sau đó cùng Tiền hoàng hậu đi vào trong mật thất bàn bạc.

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiền hoàng hậu liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện. Tiêu Thiểu Cảnh cau mày nói: "Bát đệ thật không nên thân, lớn tòng ngồng rồi mà suốt ngày chỉ biết ở trong cung bắt nạt Tam muội muội và một tiểu cô nương. Mẫu thân nên tìm cho đệ ấy một lão sư cao tay có nhiều học vấn, để dễ quản giáo đệ ấy."

Tiền hoàng hậu không vui nói: "Nó là đệ đệ con, cùi chỏ của con thế nhưng lại hướng ra bên ngoài?"

Tiêu Thiểu Cảnh cười nói: "Mẫu hậu, AMân với con là cùng một mẹ, trong tất cả huynh đệ chỉ có con và đệ ấy là có quan hệ gần nhất, con không hướng về đệ ấy chẳng lẽ lại hướng về Cửu đệ à?"

"Vậy sao con..."

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Mẫu hậu muốn xử lý việc này như thế nào?"

Tiền hoàng hậu nói: "Đương nhiên là kẻ nào đã gây ra họa phải bị trừng phạt nghiêm khắc, cũng là để đệ đệ con được hả giận, miễn cho sau này trong cung mọi người đều muốn cười lên đầu Vinh Ninh cùng chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phân Xử

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Mẫu hậu cũng biết, trên danh nghĩa Cửu đệ là con của ngài, nhưng nếu ngài muốn động đến một sợi tóc của hắn, cũng phải được phụ hoàng đồng ý. Còn Ngọc Minh Cung thì đã sớm bị Trinh Phi kiểm soát đến mức gió mưa không lọt vào. Giờ ngài muốn trừng phạt Cửu đệ, ngài có nghĩ tới chuyện phụ hoàng có chịu hay không?"

Tiền hoàng hậu nghĩ tới đây không khỏi tức giận: "Phụ hoàng con... thật bị Hạ Cơ dụ dỗ mê hoặc mất rồi, đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn đối với ả nhợ mãi không quên, tìm mọi cách che chở tên tiểu súc sinh này. Nếu không có phụ hoàng con làm chỗ dựa, tên tiểu súc sinh này sao dám ngồng cuồng đến thế chứ?"

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Đúng là như vậy, nếu như chúng ta truy cứu việc này đến cùng, càn tào ráo máng với hắn, phụ hoàng nhất định sẽ che chở Cửu đệ, đến lúc đó chúng ta không chỉ không thể bắt hắn phải trả một cái giá thật lớn, trái lại còn có thể chọc giận phụ hoàng. Hơn nữa, đại ca vẫn luôn muốn lấy lòng hắn, một lòng muốn lôi kéo Cửu đệ về phe của mình, đến lúc đó tự dung chúng ta lại có thêm một cường địch. Cửu đệ thông minh nhạy bén, năng lực cũng rất mạnh, chúng ta không thể khơi khơi dâng tặng đại ca một nhân tài như vậy. Huống chi hắn còn có Quốc Công phủ làm chỗ dựa."

Tiền hoàng hậu nhíu nhíu mày nói: "Vậy theo ý con thì phải làm thế nào?"

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Nếu chúng ta biết rõ không làm gì được hắn, tại sao lại không rộng lượng một chút, chứng tỏ rằng mình khoan dung, bỏ qua chuyện cũ, để hắn phải nợ ơn nghĩa của chúng ta. Như vậy vừa được lòng của phụ hoàng, mà sau này chúng ta cũng có thể nhân cơ hội lợi dụng hắn."

Tiền hoàng hậu tức giận bất bình: "Lẽ nào cứ thế bỏ qua cho tiểu súc sinh kia? Mân Nhi chịu thiệt thòi nhiều như vậy mà không trả thù hắn chút nào sao?"

Tiêu Thiểu Cảnh lạnh mặt. Diện mạo của hắn khá tốt, nhưng khi nghiêm mặt lại, giữa hai hàng lông mày sẽ toát lên vẻ hung ác nham hiểm, ngược lại cũng có chút dọa người. "Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ tương lai nhi tử đoạt được ngai vàng, không phải chúng ta có thể mặc sức xử lý hắn hay sao!"

Tiền hoàng hậu không cam lòng, cứ do dự mãi, rốt cuộc đại nghiệp của nhi tử vẫn quan trọng hơn. "Việc nhỏ không nhẫn việc lớn sẽ loạn, nghe lời con vậy."

Trong Ngọc Minh cung, hai mẹ con Trinh Phi cùng Tiêu Thiểu Giác cũng đang bí mật thương nghị với nhau.

Trinh Phi rầu rĩ nói: "Mẫu phi biết con rất oán hận Vinh Ninh cung. Năm đó nếu không phải do Vinh Nung cung giờ trò, Hạ tỷ tỷ cũng sẽ không sớm như vậy liền ngọc nát hương tiêu, những năm gần đây Vinh Ninh cung xem chúng ta như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, làm không ít chuyện xấu sau lưng chúng ta... Nhưng lần này con suýt thì làm Bát hoàng tử chết đuối, ta sợ bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ."

Trên mặt Tiêu Thiểu Giác hiện lên ý cười nhạt. Năm xưa Tiền hoàng hậu thiết kế hại chết Hạ Huệ phi, tưởng là người chẳng biết quý không hay, đầu gối đến thực lực và hiệu suất làm việc của mật vệ Hạ tộc so với Đông Hán cầm y vệ còn cao hơn một bậc, sớm đã bị Tiêu Thiểu Giác tra ra dấu vết. Thật nực cười là Nhị hoàng tử Tiêu Thiểu Cảnh còn bày ra bộ dạng huynh trưởng từ ái để lôi kéo hắn.

"Mẫu phi yên tâm đi, nhi tử cũng không phải chỉ nhất thời muốn phát tiết oán hận mà làm vậy." Ánh sáng rét lạnh lóe lên trong đôi mắt hắn: "Mấy ngày trước đây Quốc tử giám Tế tửu Lâm đại nhân dâng tấu chương lên cho phụ hoàng, xin phụ hoàng lập Đại hoàng huynh làm thái tử, để bản dân thiên hạ được yên lòng. Mặc dù phụ hoàng không tỏ thái độ gì, nhưng trong triều lại xôn xao hết cả lên, một phái ủng hộ Đại hoàng huynh, một phái ủng hộ Nhị hoàng huynh, thế lực coi như là ngang nhau. Ngoại tổ phụ trong quân đội có uy vọng rất cao, nếu ngoại tổ phụ tỏ thái độ ủng hộ Đại hoàng huynh, thì e là cho dù Nhị hoàng huynh không muốn cũng vẫn phải đi đến đất phong làm phiên vương ... Đương nhiên trước mắt, Nhị hoàng huynh tuyệt đối không dám đắc tội chúng ta."

"Đây..." Trình Phi khó tin nhìn đứa nhỏ năm nay mới tám tuổi, "Lúc con đẩy Bát hoàng tử vào hồ, chỉ trong một khoảnh khắc đó thôi mà đã suy tính kỹ càng mọi việc như thế?"

Tiêu Thiệu Giác gật đầu.

Tuổi thọ của người Hạ tộc nhân ngắn hơn người bình thường, cho nên tâm trí cũng trưởng thành sớm hơn chút. Thế nhưng đứa nhỏ này mới tám tuổi thôi mà, Trình Phi chỉ cảm thấy thật đau lòng.

Chuyện này tuyệt đối không ém nhem được. Đêm vừa buồn xuống, Gia Hòa để lập tức cho truyền hoàng hậu, Trình Phi, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử... tất cả mọi người đều được triệu tập đến Kiến Thủy điện.

Ngoại trừ bốn người bọn họ, Gia Hòa để còn gọi tất cả nhi tử của mình, cùng với nữ nhi duy nhất là Tam công chúa Tiêu Nguyên San tới đây.

Gia Hòa để ngồi ở trên long ý to lớn, nhìn các phi tử cùng con cái quỳ đầy trên mặt đất, tức giận đến mức vỗ bàn. "Từng người từng người cả người thực sự là quá tốt. Trẫm vừa nhận được thư cầu cứu khẩn cấp từ Vân Châu, đề ngăn sông Vân Thủy vừa vỡ, huyện Huỳnh Xương gặp đại nạn, ngàn vạn người không có nhà để về, bị lũ lụt cuốn cho chết chìm có đến mấy nghìn người. Con dân của trẫm bụng ăn không no quần áo rách rưới, thậm chí còn có người chết vì bị đông lạnh. Trẫm lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, các người thì hay rồi, không những không san sẻ giúp đỡ gì được cho trẫm, trái lại huynh đệ tương tàn. Đệ đệ đẩy ca ca vào hồ nước, suýt thì chết đuối! Trong lòng các người để chữ hiếu ở đâu, để tình cảm huynh đệ như tay chân ở đâu? Sách thánh hiền học được vắt đầu hết hả?"

Bát hoàng tử được Tiễn hoàng hậu dắt tới, vì muốn tỏ ra hần bị đệ đệ bắt nạt quá mức, nên trước khi đến Tiễn hoàng hậu cố ý phái một đôi cung nữ đến để hóa trang cho hần, bây giờ nhìn đôi môi hần tím bầm, hai mắt đại ra, trông thê thảm không gì sánh được. Bát hoàng tử nghe thấy hình như phụ hoàng có ý bênh vực cho mình, khóc thút thít mà nói rằng: "Phụ hoàng, cầu phụ hoàng làm chủ cho nhi thần ạ, nhi thần bị lão Cửu đẩy vào hồ nước lạnh, suýt thì chết đuối chết lạnh, suýt thì không được đến đây gặp phụ hoàng nữa!" Hần vừa nói vừa lết gối đến trước mặt Gia Hòa để, ôm lấy bắp đùi của ông, nước mắt mũi đua nhau chảy xuống.

Gia Hòa để nhìn bộ dạng nhi tử liền giận không chỗ phát tiết, giơ chân đá một cước khiến hần lăn sang một bên, chỉ vào mũi hần mắng to: "Người còn có mặt mũi ở trước mặt của trẫm mà khóc? Người là ca ca, còn lớn hơn lão Cửu một tuổi, thế mà bị hần đánh cho một trận lại không trả đòn được, thật đúng là một phế vật! Nếu như người không có học vấn không có bản lĩnh đến thế, vậy trẫm đây lập tức đưa người đến Nam đại doanh, để tướng lĩnh ở đó huấn luyện cho người!"

Nam đại doanh nằm ngay biên giới giữa Đại Lương và Đại Tề, hai nước giằng co tranh chiến quanh năm, cứ năm năm lại có một trận đánh lớn, ba năm một trận đánh nhỏ, chết người như cơm bữa. Người ta đồn tướng sĩ Nam đại doanh hung hãn vô cùng, nếu Gia Hòa để thật sự đưa hần đến đó, thì không biết hần sẽ phải ném bao nhiêu khổ đây!

Bát hoàng tử nghe được ba chữ này, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nghệ. Ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Tiền hoàng hậu tái xanh mặt mày, những lời này của hoàng thượng là đang mắng bà không biết dạy con.

Hoàng đế mắng xong Tiêu Thiệu Mân, lại quay sang mắng Tiêu Thiệu Giác, "Lão Cửu, con quỳ đến đây cho trẫm"

Đầu gối Tiêu Thiệu Giác xê dịch lên hai bước, quỳ đến trước mặt Gia Hòa để. Gia Hòa để thấy trên khuôn mặt anh tuấn của hần tràn đầy sắc thái quật cường, đôi môi mỏng mím chặt, tư thái cực kỳ giống mẫu thân đã mất của hần. Tim của Gia Hòa để lập tức mềm nhũn đi.

Gia Hòa để nổi giận mắng: "Lão Cửu, con có biết con sai chỗ nào không?"

Tiêu Thiệu Giác cứng đầu nói: "Hồi bẩm phụ hoàng, nhi tử không biết!"

Hoàng đế tức giận đến ngã ngửa. "Người là đàn em mà lại hỗn láo với anh trai, đối xử với ca ca của mình như kẻ thù, như vậy là đại nghịch bất đạo, thế mà vẫn không biết sai sao!" Hoàng đế tức giận, cầm lấy nghiên mực định ném về phía đầu Tiêu Thiệu Giác.

Khỏe miệng Tiêu Thiệu Giác hàm chứa ý cười nhàn nhạt, mắt không chớp lấy một cái.

Nghiên mực này được điêu khắc chế tạo ra từ loại đá Kê Huyết cực phẩm, hoàng đế cũng biết nếu lần này đập trúng, đầu nhi tử sẽ không tránh khỏi bị tổn thương. Tiểu tử này tính tình quật cường, ấy thế mà không hề né tránh, hiện giờ ông đã leo lên lưng hổ, không ném thì lại rất ngượng.

Cũng may Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du bước nhanh tiến lên, giữ lại cổ tay của hoàng đế, sau đó quỳ trên mặt đất nói: "Phụ hoàng bớt giận, bọn đệ đệ không hiểu chuyện, đều là do nhi thần thân là huynh trưởng lại không chịu để ý dạy bảo, ngài đừng quá tức giận như vậy, ngài còn phải lo cho giang sơn xã tắc, nhất định phải giữ gìn sức khỏe mới được."

Trong khoảnh khắc lên lút đoạt lấy nghiên mực trên tay hoàng đế, không để lại chút dấu vết nào. Thực ra hoàng đế vốn cũng không định thật sự ném nghiên mực vào Tiêu Thiệu Giác, nên cũng vô cùng phối hợp buông lỏng tay ra.

Tiêu Thiệu Du mặc một bộ quần áo màu trắng, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thừa kế toàn những đặc điểm tốt của hoàng thất, mắt sao mày kiếm môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn lãng, mà càng khó có được chính là trên người hần luôn toát ra vẻ ung dung hoa quý cùng khí chất nho nhã chỉ thuộc về văn nhân, tính tình hần khá là ôn hòa, hết mực tôn trọng văn nhân, nên cũng rất được tầng lớp nho sĩ trí thức yêu quý.

Giọng nói của hắn vô cùng êm tai, có thể dễ dàng khiến cho người ta nguôi giận, còn được tất cả người dân kinh thành tán dương là có tính khiêm tốn. Nhắc tới vị trí thái tử, hắn chính là người có tư cách kế thừa nhất. Đáng tiếc là tiên hoàng hậu mất sớm, hắn không có mẫu tộc giúp đỡ, thậm chí trong cuộc đấu tranh với Nhị hoàng tử, hắn còn đứng ở thế hạ phong.

Tiêu Thiệu Du nói: "Là do nhi tử không có dạy bảo tốt bọn đệ đệ, phụ hoàng muốn phạt thì phạt nhi tử trước đi."

Tiêu Thiệu Cảnh tức giận đến ngửa răng, trong lòng nhủ thầm, Đại hoàng huynh nói vậy mà cũng nói được. Chẳng qua, thân là đại ca, nói những lời này là chuyện đương nhiên, hắn là đệ đệ mà lại đi nói những lời này thì thật chả ra làm sao.

Gia Hòa để lại khá là ôn hòa với Đại hoàng tử: "Chuyện này không liên quan gì đến con, con lui xuống trước đi."

Tiêu Thiệu Du không dám kháng mệnh, quỳ lui sang một bên.

Gia Hòa để thấy Tiêu Thiệu Giác vẫn ngang bướng không chịu nhận tội, liền nổi giận: "Hay lắm, ngươi đã không biết hối cải như thế, vậy trăm không thể làm gì khác hơn là cho ngươi ném thử đòn roi. Ngươi ——"

Gia Hòa để đang muốn gọi thị vệ vào, bỗng nhiên từ trong đám người vang lên một tiếng "Oa" thật lớn, sau đó Tam công chúa hấp tấp chạy ra, ôm lấy Tiêu Thiệu Giác khóc lớn nói: "Phụ hoàng, Cửu ca ca là người tốt, người đừng đánh Cửu ca ca. Bát ca ca là người xấu, người muốn đánh thì đánh Bát ca ca đi."

Tiêu Thiệu Giác không thích nhất chính là đụng chạm với người khác, hoàng muội ôm hông của hắn khiến hắn không khỏi nhủ mảy.

Tam công chúa mới sáu tuổi, lúc khóc nhìn vô cùng đáng thương, cho dù ai nhìn cũng cảm thấy mềm lòng. Giọng hoàng đế nhu hòa hơn một chút, hỏi: "Lão Bát bắt nạt con à? Nó làm gì con?"

Tam công chúa vừa khóc vừa nức nở nói: "Bát ca ca đánh con, dùng một khối cầu lớn cỡ này nè." Tam công chúa một tay chỉ vào khối u to dùng trên đầu mình, một tay dùng sức mình họa. Theo động tác khoa tay múa chân của nàng, khối cầu kia cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng còn to hơn cả đầu của Tam công chúa.

Lúc đó Tiêu Thiệu Giác mới không nhanh không chậm lấy từ trong lồng ngực ra một khối cầu. Tam công chúa nhìn thấy mắt liền sáng lên, chỉ vào khối cầu trong tay Tiêu Thiệu Giác nói: "Chính là cái này!"

Thái giám tổng quản vội vàng cầm lấy khối cầu trình lên cho Gia Hòa để xem, sau đó thấp giọng nói một câu bên tai Gia Hòa đế: "Đúng là thế ạ."

Gia Hòa để nhìn viên cầu một lúc lâu, càng nhìn càng thấy giận. Viên cầu này dùng vàng trộn với đồng thau chế thành, trọng lượng cũng không nhẹ, nếu dùng cung bắn ra, trúng vào người sẽ đau cỡ nào chứ. Nếu thứ này mà bắn thẳng vào đầu, tuyệt đối có thể làm chết người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tham Ăn

"Ngươi hay dùng cách này để đối phó muội muội ruột của ngươi?" Hoàng đế quả thực giận không kiềm được, rít gào với Bát hoàng tử. "Rất cuộc con bé trêu chọc ngươi chỗ nào, mà ngươi phải dùng viên đạn lớn như vậy đi bắn con bé, muốn bắn chết con bé mới được à? Nó mới được có sáu tuổi thôi!"

Hoàng đế hung hăng nện viên đạn lên vai Bát hoàng tử, Bát hoàng tử không dám trốn, toàn thân hắn run lên vì đau. Gia Hòa đế nói: "Sức sinh như ngươi cũng biết đau sao, thời điểm ngươi đánh muội muội ngươi sao lại không nghĩ thử, nếu viên đạn này đánh vào người ngươi, chính ngươi có đau hay không?"

Bát hoàng tử bị ai kêu lên: "Con không dám, con không dám"

Lúc này Tiêu Thiệu Giác lên tiếng, "Nếu Bát ca còn bắt nạt tam muội muội như thế, con sẽ còn quăng huynh ấy vào hồ sen. Từ nhỏ con đã phải chịu những đau khổ đó, thật không muốn khiến tam muội muội phải vết xe đổ của con!". Hắn nói thật nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng hàm ý trong đó chính là Tiêu Thiệu Mân từ nhỏ đã bắt nạt đệ đệ là hắn, oán khí tích lũy qua bao nhiêu ngày tháng, lúc này mới bùng nổ.

Ai cũng đều biết hắn là đứa nhỏ không có mẹ, Trình phi ở trong cung cũng không có sức ảnh hưởng gì quá lớn, từ bé đến giờ hắn chịu không biết bao nhiêu là uất ức. Trong lúc nhất thời không ít người đều cảm thấy đồng tình với hắn. Theo như lời nói thì Tiêu Thiệu Giác hành động như vậy cũng không tính là quá đáng.

Tiêu Thiệu Cảnh thấy Ngọc Minh cung chiếm hết thượng phong, nếu mình vẫn im lặng không nói, e là Vĩnh Ninh cung không có cơ hội xoay người. Bất đắc dĩ lúc này mới mở miệng nói, "Phụ hoàng, con nít cãi nhau âm ỉ cũng là chuyện bình thường. Bát đệ quả thực có lỗi, nhưng đó cũng chỉ là nhất thời ham chơi, tuyệt đối không có ý định muốn dồn người khác vào chỗ chết. Tục ngữ nói, đầu lưỡi không thể không chạm vào răng nanh, mấy người lớn như con với Đại hoàng huynh, hồi nhỏ cũng thường hay cãi nhau âm ỉ, đến khi trưởng thành còn không phải hòa hòa thuận thuận, huynh nhường đệ kính hay

sao? Hai vị đệ đệ đều còn nhỏ, không bằng tiểu trùng đại giới (1), ngài thấy thế nào?"

(1) Tiểu trùng đại giới: chỉ cần có khuyết điểm nhỏ là dạy bảo khiển trách ngay, tránh cho sau này phạm phải sai lầm lớn.

Về mặt cảm tình, Gia Hòa đế vốn thiên về Tiêu Thiểu Giác, thấy Tiêu Thiểu Cảnh chủ động tỏ thái độ như vậy, ông cũng liền mượn nước đẩy thuyền, hỏi Tiền Hoàng Hậu ngồi bên cạnh một câu: "Hoàng hậu có ý kiến gì không?"

Tiền hoàng hậu hận đến nỗi hàm răng cắn chặt, nhưng nhớ đến lời nói của con, vẫn lấy đại cục làm trọng: "Cảnh Nhi nói có lý, thần thiếp không có ý kiến."

Hoàng đế lúc này mới nói: "Mẫu hậu cùng Nhị ca con đều cầu tình cho con, như vậy lần này trăm sẽ tạm thời cho qua. Nếu lại có lần sau, hai tội cùng phạt, nhất định sẽ không nhẹ." Ông suy nghĩ một chút, nói: "Mau mau quay về cung của mình ngoan ngoãn học hành hết đi, trong vòng một tháng không ai được xuất môn!"

Bên ngoài thoát nhìn đều là trừng phạt như nhau, trên thực tế Bát hoàng tử lại bị thua thiệt nhiều nhất, hoàng đế thiên vị ai vừa nhìn là biết ngay.

Tiêu Thiểu Giác đã sớm đoán được kết cục này, cũng không ngoài ý muốn, dập đầu nói: "Tạ phụ hoàng ân điển."

Tam công chúa thấy Cửu ca ca không bị phạt, vui sướng cười toe toét.

Mọi người rời khỏi Kiến Thủy điện, Nhị hoàng tử đi đến trước mặt Tiêu Thiểu Giác, đưa tay vỗ vỗ lên vai hắn, tươi cười ấm áp: "Bát đệ không hiểu chuyện, huynh về sẽ dạy bảo lại đệ ấy."

Vai Tiêu Thiểu Giác hạ xuống, tránh thoát bàn tay hắn, gật gật đầu với Nhị hoàng tử: "Nếu Bát ca không đi trêu chọc Ngọc Minh cung và Trường Hi điện, sau này đệ cũng sẽ không khó xử huynh ấy nữa."

Nhị hoàng tử cười cười, nhưng nụ cười kia lại có vài phần miễn cưỡng: "Đây là điều hiển nhiên!"

Tiêu Thiểu Giác chấp tay chào hắn rồi xoay người rời đi với Trinh phi.

Nhị hoàng tử nhìn theo bóng dáng Tiêu Thiểu Giác chậm rãi đi xa, ánh mắt trở nên âm trầm. Lúc này một thiếu niên cao lớn mặc trường bào cổ tròn màu xanh đen, bên ngoài khoác áo gấm màu xanh ngọc thêu hoa đi tới, nói: "Đệ tiền Nhị ca xuất cung!"

Tiêu Thiểu Cảnh quay đầu nhìn hắn một cái, trên mặt hiện lên ý cười, kêu một tiếng "Tứ đệ", sau đó nói: "Chúng ta đi nào."

Đây chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền.

Tiêu Thiểu Huyền khoảng mười ba mười bốn tuổi, đầu đội ngọc quan màu trắng, tóc được buộc chặt chẽ gọn gàng bên trong. Trong số các hoàng tử, hắn không phải là người khô khan tuấn tú nhất, nhưng thân hình hắn cao lớn, đôi mắt thâm thúy âm u, anh khí bùng bùng. Hơn nữa với thân phận hoàng tử cao quý, hắn thoát nhìn hết sức ung dung trang nghiêm, quyền rũ vô cùng.

Tam hoàng tử là kẻ ngốc, vì vậy ngoại trừ Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, thì Tiêu Thiểu Huyền được xem là vị hoàng tử lớn nhất. Mẹ ruột hắn có xuất thân thấp hèn, chỉ là một cung tì. Vì có một ít tư sắc, Gia Hòa đế khi còn trẻ từng có một lần uống say, liền lâm hạnh nàng. Sau khi xong việc Gia Hòa đế quên khuấy chuyện này, thật không ngờ chỉ một lần đó, cung tì kia liền hoài thai, về sau hạ sinh được một hoàng tử chính là Tiêu Thiểu Huyền.

Năm Tiêu Thiểu Huyền được năm tuổi, mẹ ruột qua đời, Gia Hòa đế giao hắn cho Tôn Hiền phi nuôi nấng. Ở hậu cung Tôn Hiền phi luôn luôn phụ thuộc vào Tiền hoàng hậu, bởi vậy Tiêu Thiểu Huyền từ nhỏ đã đi theo sau bóng Nhị hoàng tử lớn lên, đối với Nhị hoàng tử trung thành và tận tâm, là người thuộc "đảng của Nhị hoàng tử" mà ai ai cũng biết.

Hai người sống vai mà đi.

Tiêu Thiểu Huyền nói: "Phụ hoàng thiên vị Lão Cửu như thế, thật khiến người ta hậm mộ!" Hắn xuất thân hèn mọn, Gia Hòa đế đối xử với hắn rất nhạt nhẽo xa cách, không hề sủng ái hắn giống như sủng ái Nhị hoàng tử, Cửu hoàng tử.

Tiêu Thiểu Cảnh thở dài một hơi, nói: "Lão Bát không tốt, mẫu hậu lại quá cưng chiều đệ ấy... Đệ sống ở trong cung, hãy giúp huynh quản giáo chi điểm đệ ấy nhiều hơn." Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bằng hữu như heo, bảo đệ ruột thịt của hắn chẳng những không thể hỗ trợ, mà còn suốt ngày cản trở hắn.

Tiêu Thiểu Huyền kính cẩn nói: "Đệ đệ nhớ kỹ." Lại nói: "Lão Cửu khắp nơi che chở Trường Hi cung, chẳng lẽ thật sự muốn làm một ca ca tốt bảo vệ muội muội à?"

"Tổng Quý tần vốn là thị nữ hồi môn của Trinh phi nương nương, Ngọc Minh cung cùng Trường Hi cung luôn luôn hỗ trợ lẫn nhau, cùng suy nghĩ cùng hành động..." Lúc này hắn mới nghe ra hàm ý trong lời nói của Tiêu Thiểu Huyền: "Ý của tứ đệ là?"

Tiêu Thiểu Huyền nói: "Ngày nào đệ cũng học chung với lão Cửu, tính tình hắn thế nào, đệ là người hiểu nhất. Hắn luôn luôn ngạo mạn lạnh lùng, thường ngày cho dù có thấy người ta bắt nạt tam muội muội, cũng vờ như không thấy, nhị ca không cảm thấy lần này lão Cửu phản ứng có hơi quá khích rồi sao?"

***

Có băng cơ hóa úr cao, không qua mấy ngày, vết thương của Lục Thanh Lam đã lành lại.

Tam công chúa lại cho vòl nàg vào cung làm bạn.

Ngày hôm ấy, Kỳ thị trang điểm cho Lục Thanh Lam, lại một lần nữa tự mình đưa nàng tiến cung. Ra đại môn Hậu phủ, Lục Thanh Lam năn nỉ nói: "Mẫu thân, chúng ta vào cung từ chợ đông đi."

Kỳ thị cười chột chột lên trán nàng, nghĩ rằng nàng tham ăn, lại nghĩ nữ nhi trước nay vẫn được sủng ái trăm bề, vài lần tiến cung bị không ít khổ, bà không đành lòng từ chối, liền đồng ý.

Chợ đông là nơi buôn bán sầm uất nhất, náo nhiệt nhất kinh thành. Xiếc, ảo thuật, mãi nghệ, quán ăn vặt... cái gì cần có đều có. Ở đây quầy hàng bán đồ ăn vặt rất nhiều, vừa đến chợ đông, Lục Thanh Lam liền cảm thấy hưng phấn, muốn xuống xe đích thân đi mua đồ ăn.

Kỳ thị không lay chuyển được đứa con thích ăn vặt này, liền mang theo nón che, nắm lấy bàn tay mập mạp của khuê nữ xuống xe ngựa, tự mình đi mua đồ. Lục Thanh Lam vừa đi dạo một bên, vừa mua kẹo hồ lô, kẹo đường, kẹo hình người, khoai lang nướng, hạt dẻ nướng... cả một đồng hồ.

Kỳ thị thấy khuê nữ nhà mình tham ăn như thế, nhin không được trêu ghẹo nói: "Mua lắm đồ như vậy, con có ăn hết được không?"

Lục Thanh Lam cười tủm tỉm nói: "Tất nhiên là không kịp ăn rồi, con mang đến cho Tam công chúa ăn."

Kỳ thị ngây cả người, vốn cảm thấy mang đồ ăn vặt dân gian vào trong cung, đưa cho các chủ tử ăn hình như không ổn, phải biết rằng mấy thứ này thường ngày ngay cả Trường Hưng hậu phủ cũng không ăn. Nhưng lại nghĩ đến nếu có thể dùng những thứ này đến "hối lộ" Tam công chúa, Bảo nhi ở trong cung cũng có thể tốt hơn chút, nên không ngăn cản nữa.

Kỳ thị nheo nheo khuôn mặt bánh bao của nữ nhi, "Bảo nhi của chúng ta thật thông minh, biết mua đồ ăn đồ chơi cho Tam công chúa vui vẻ."

Lục Thanh Lam ưỡn ưỡn ngực thẳng, đắc ý dào dạt nói: "Hiển nhiên!" Nàng đây còn không hiểu Tiêu Nguyên San thì ai hiểu chứ, muốn thu mua nàng ấy thật sự rất dễ dàng.

Kỳ thị sai người dùng giấy dầu bọc kín đồ ăn, ôm nữ nhi một lần nữa lên xe. Nán lại ở chợ đông thêm một chút, lúc đến Đông Hoa môn, tiểu thái giám Trường Hi cung đã đang đứng chờ.

Kỳ thị ôm Lục Thanh Lam xuống xe. Lục Thanh Lam hôn một cái chụt lên mặt mẫu thân, nói: "Mẫu thân về nhà đi, không cần ở chỗ này chờ Bảo nhi đâu, buổi chiều giờ Mùi phái quân sự tới đón Bảo nhi về là được rồi."

Vô cùng hiểu chuyện.

Kỳ thị ở trên gương mặt nàng hôn rồi lại hôn, nói: "Bảo nhi mau vào đi thôi, không cần quan tâm đến mẫu thân."

Lục Thanh Lam thở dài một hơi, biết mẫu thân sẽ không về nhà.

Đi theo tiểu thái giám đến Trường Hi cung, Lục Thanh Lam vào phòng của Tam công chúa, liền thấy Tam công chúa mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, chân mang giày vải, búi song nha kế, đang ngồi nghịch một cái cừu liên hoàn.

Tam công chúa là người lộ rõ cảm xúc trên mặt, thấy Lục Thanh Lam vào, tất cả chán ghét viết ngay trên mặt. Nếu không phải Cừu hoàng huynh răn đe nàng không được ức hiếp Lục Thanh Lam, nàng hận không thể nhảy lên đuổi Lục Thanh Lam ra ngoài.

Lần trước Cừu hoàng huynh tự mình bôi thuốc cho nàng ta, lại quở mìn cho Vệ Bản, Tam công chúa hiện tại còn đang tức giận, thế sẽ không chơi chung với Lục Thanh Lam.

Cho nên Lục Thanh Lam tiến vào, nàng không để ý cũng không quan tâm.

Lục Thanh Lam cũng không hành lễ với nàng, trái lại tự đến một cái ghế nhỏ bằng gỗ từ đàn ngồi xuống bên cạnh, lấy bọc giấy dầu ra, bày từng món từng món ăn nàng mua đến ra trước mặt.

Kẹo hình người, kẹo đường, kẹo hồ lô, hạt dẻ nướng...

Trong phòng thoáng chốc tràn ngập các loại mùi hương khác nhau. Lục Thanh Lam cầm lấy một chuỗi kẹo hồ lô ăn ngon lành.

Ngay từ đầu Tam công chúa còn có thể khống chế được chính mình không quay sang nhìn Lục Thanh Lam, nhưng nàng là công chúa được trăm cung ngàn sủng, chưa từng ra khỏi cung ăn đồ ăn vặt dân gian này nọ, đừng nói đến gặp, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe tới.

Con nít nào có chịu nổi dụ dỗ mê hoặc như vậy, huống chi nàng là một kẻ còn tham ăn hơn cả Lục Thanh Lam.

Cổ nàng càng kéo càng dài, thấy Lục Thanh Lam nhai kẹo hồ lô răng rắc rắc rắc, rốt cục không chịu nổi ném cừu liên hoàn sang một bên, chạy đến đứng ngay gần cạnh Lục Thanh Lam, thật cẩn thận hỏi: "Bảo nhi, người đang ăn gì thế?"

Nghe được xưng hô "Bảo nhi" này, Lục Thanh Lam biết, chỉ vì cái ăn mà Tam công chúa đã vứt tôn nghiêm ra xa vạn dặm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Làm Bạn

Thấy Tam công chúa đã bị dụ dỗ, Lục Thanh Lam cười toe toét: "Cái này gọi là kẹo hồ lô đường, ta mua ở chợ đông đó."

Đôi mắt to xinh đẹp của Tiểu công chúa tràn đầy tò mò, "Chợ đông, chợ đông là ở đâu?"

"Chợ đông à..." Lục Thanh Lam kiên trì giải thích cho nàng: "Chợ đông chính là một cái chợ rất lớn," nàng dùng tay mình họa, "Trong đó có bán rất nhiều rất nhiều đồ." Cuối cùng lại nhấn mạnh thêm một câu: "Còn có thể mua được thật nhiều thật nhiều thức ăn ngon nữa."

Tam công chúa nghe tới có nhiều đồ ăn vặt lập tức liền đổi với chợ đông hứng thú bừng bừng: "Chợ đông tốt thật đó nha!" Nàng cẩn thận từng li từng tí cầm lấy một cây kẹo đường, kẹo đường vốn dĩ được nặn thành đủ loại hình thù, hôm nay Lục Thanh Lam mua tới là một con thỏ nhỏ. Tam công chúa nói: "Đây là cái gì?"

"Đây là kẹo đường!" Lục Thanh Lam giải thích cho nàng: "Sự phụ nặn kẹo đường sẽ căn cứ theo yêu cầu của người mua mà nặn kẹo đường thành các hình động vật, người xem cây kẹo hình con ngựa nhỏ này cũng là kẹo đường." Lục Thanh Lam chỉ vào một cây kẹo đường khác, nói với nàng,

Tam công chúa ngạc nhiên nói: "Cái này cũng ăn được à?"

"Đương nhiên là ăn được, người thử một miếng xem." Lục Thanh Lam động viên nói.

Một thứ đáng yêu như vậy, Tam công chúa thật không nỡ cắn, nhưng nàng lại thêm chết rồi, cuối cùng vẫn cảm thấy ăn là trên hết, liền cắn vào lỗ tai của con thỏ nhỏ: "Ngon thật đấy!" Tam công chúa vừa ăn, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thật rạng rỡ.

Lục Thanh Lam nói: "Đây có là gì đâu! Đồ ăn ngon ở chợ đông còn nhiều gấp nghìn gấp vạn lần đồng này. Sự phụ nặn kẹo đường ở chợ đông có thể nặn một cái kẹo lớn cỡ này lận nè!" Tay chân của nàng dùng sức mà minh họa.

Tam công chúa nhìn đến choáng váng, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Bảo nhi người lợi hại thật đấy! Đáng tiếc mẫu phi ta không cho ta xuất cung, nếu không ta nhất định phải đi đến chợ đông xem thử cho biết."

"Không sao!" Lục Thanh Lam rất hào khí mà vỗ bả vai của nàng: "Người không thể đi ra ngoài, nhưng người thích ăn cái gì, ta sẽ mua vào cho người ăn."

"Thật không!" Tam công chúa vui đến muốn điên luôn rồi, "Bảo nhi người đối với ta thật tốt." Những chuyện không thoải mái lúc trước đã sớm quên sạch.

Lục Thanh Lam vỗ ngực nhỏ của mình: "Hai chúng ta là bạn tốt mà, bạn tốt sẽ giúp đỡ lẫn nhau. Người nói có đúng hay không?"

Tam công chúa liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, hai ta là bạn tốt, là bạn cực tốt!" Giọng nói mười phần khẳng định.

Lục Thanh Lam liền nở nụ cười.

Đánh rắn phải đánh đập đầu! Thu phục được rồi!

Hai tiểu cô nương vô cùng vui sướng ngồi ăn vặt cùng nhau, Tam công chúa như một đứa trẻ hiếu kỳ liên tục hỏi han, hết chuyện này đến chuyện kia, liên miên không dứt, Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Mới vừa rồi vẫn còn đang giận nàng kia, nhưng kẻ tham ăn với kẻ ăn tham là dễ có tiếng nói chung với nhau nhất, nên chỉ trong chớp mắt Tam công chúa đã coi Lục Thanh Lam là bạn tri kỷ, là bạn thân tốt nhất trần đời.

Tam công chúa lần lượt nếm thử tất cả các món, ăn đến nỗi cái bụng nhỏ tròn vo. Hai cung nữ giữ cửa lối đầu vào nhìn một chút, thấy hai tiểu cô nương vừa nói vừa cười, bầu không khí đặc biệt hài hòa, không khỏi lấy làm kì lạ.

"Nguy rồi!" Tam công chúa chợt như nhớ tới cái gì, hét to một tiếng.

Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Tam công chúa xịu khuôn mặt nhỏ nhắn xuống nói: "Mấy thứ này ăn ngon như vậy, mà ta không nhớ đến Cừu ca ca."

Lục Thanh Lam nghĩ thầm, Tiểu Thiếu Giác là người quy củ như vậy, sao có thể ăn những món ăn vặt bình dân được mua từ chợ phía đông được. Giống

như là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc cùng tiết mục cây nhà lá vườn, Tiêu Thiểu Giác là loại người không nhiễm khói bụi trần gian, chỉ ăn những loại thức ăn tinh xảo giống như hân vậy.

Tam công chúa nói: "Cửu ca ca vì giúp ta, đã bị phụ hoàng phạt cấm túc tại viện của mình. Phụ hoàng phạt huynh ấy ở trong cung đóng cửa đọc sách, một tháng không được ra khỏi cửa."

Lục Thanh Lam tay vẫn đang ăn, trong lòng thầm nghĩ lần trước hân suýt làm Bát hoàng tử chết đuối chết lạnh, chỉ bị phạt cấm túc một tháng đã được coi là rất nhẹ rồi.

Tam công chúa nhìn trên bàn ăn có bảy tám loại đồ ăn vặt, chỉ còn lại có cây kẹo hình người đang bay trên trời là còn nguyên vẹn, chưa bị hao tổn. Tam công chúa thật ra là người rất có tình có nghĩa, liền dùng giấy dầu gói kỹ cái kẹo hình người, lôi kéo Lục Thanh Lam nói: "Đi, chúng ta mang cái kẹo hình người này tới cho Cửu hoàng huynh ăn đi."

Lục Thanh Lam không có ý định muốn gặp Tiêu Thiểu Giác, bởi vì nàng nghĩ Tiêu Thiểu Giác lúc lạnh lúc nóng, tâm tình bất định, thật khó để hầu hạ. Nhưng vẫn bị Tam công chúa kiên quyết lôi đến Ngọc Minh cung.

Ở cửa Tây Thiên điện liền gặp được Vệ Bân.

Vệ Bân năm nay mười tuổi, gia cảnh trong sạch, là người được Đại tể sư đặc biệt chọn ra để hầu hạ Tiêu Thiểu Giác. Vì hân cũng là người Hạ tộc, cho nên hân là tâm phúc đáng tin của Tiêu Thiểu Giác.

Vệ Bân thấy hai tiểu cô nương vội vã chạy tới đây, hành lễ cười nói: "Tam công chúa, Lục cô nương, hai vị muốn gặp điện hạ sao? Điện hạ đang đọc sách trong tiểu thư phòng đấy ạ."

Lục Thanh Lam tỉ mỉ quan sát Vệ Bân, thấy hân mặc một bộ quần áo thái giám màu đen, dáng vẻ môi hồng răng trắng cực kỳ thanh tú, ở trong đám thái giám tuyệt đối là đẹp mắt nhất, trong lòng lập tức cũng thoải mái. Tiêu Thiểu Giác thật là biết thưởng thức, bên cạnh hân có người nào, vật nào mà ko đẹp mắt đâu?

Tam công chúa gật đầu: "Vậy chúng ta đi tìm Cửu hoàng huynh."

Cũng không cần Vệ Bân thông báo, liền lôi kéo Lục Thanh Lam đi vào tiểu thư phòng.

Nói là tiểu thư phòng, kỳ thật chỉ là một gian trong Thiên điện mà thôi. Ở đây cũng trang trí cũng thật ngăn nắp, dưới khung cửa sổ nhỏ ở phía tây bày một thư án bằng gỗ được chạm khắc hình hoa lê, trái phải hai bên tường lần lượt là hai giá sách to lớn, sách vở được sắp xếp thật ngay ngắn, Tiêu Thiểu Giác đang ngồi trên ghế thái sư, chăm chú viết chữ trên tờ giấy tuyên thành trắng tinh.

Hôm nay Tiêu Thiểu Giác mặc một áo choàng lụa dệt hoa màu vàng pha đỏ, đeo đai ngọc màu xanh nhạt, mặt mày của hân tinh xảo như là búp bê vậy. Lục Thanh Lam đã gặp hân mấy lần, nhưng chưa bao giờ thấy hân mặc trùng bộ quần áo nào, trong lòng không khỏi thầm oán: "Mới có bao tuổi mà đã bày đặt để ý ăn mặc!"

Tiêu Thiểu Giác để bút xuống, nhíu nhíu mày: "Sao các người lại đến?" Thời gian hân viết chữ, thường không thích người khác tới quấy rầy, ngay cả Vệ Bân cũng bị đuổi ra ngoài.

Vừa nghe thấy giọng điệu này, Lục Thanh Lam liền biết hai người bọn họ không được hoan nghênh. Nhưng Tam công chúa thì nghe không hiểu, vô cùng vui vẻ chạy đến bên hân, lôi kéo tay áo Tiêu Thiểu Giác, thật cẩn thận lấy gói giấy dầu ra như đang hiến vật quý: "Cửu ca, đây là kẹo hình người Bảo nhi mua cho muội, ăn rất ngon, muội không ăn, cầm tới cho huynh ăn thử."

Tiêu Thiểu Giác không dấu vết lại nhíu mày, khẽ giật tay áo của mình ra khỏi tay Tam công chúa, liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam. Tiểu cô nương này còn nhỏ mà đã biết dùng thức ăn lấy lòng Tam công chúa, cũng không phải ngu ngốc.

Cửu hoàng tử điện hạ từ trước đến nay thích người thông minh.

Tam công chúa đã không kịp chờ đợi liền mở gói giấy dầu lộ ra kẹo hình người bên trong, tràn ngập mong đợi mà đưa cho Cửu hoàng tử. "Cửu ca, huynh ăn thử! Cái này rất ngon."

Cửu hoàng tử ừ một tiếng, nói có lệ: "Huynh không đói, muội ăn đi." Đây là một lời cự tuyệt rất rõ ràng.

Nhưng Tam công chúa tuổi còn nhỏ, còn chưa biết nhìn thái độ người khác, "Cửu ca, đây là Bảo nhi muội muội mua được từ chợ đông. Bảo nhi muội muội nói ở chợ đông có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon." Liên tiếp thổi phồng cho thức ăn của mình.

Cửu hoàng tử không nhận được, đẩy cánh tay Tam công chúa ra: "Các người đi ra ngoài chơi đi, ta muốn viết chữ."

Lục Thanh Lam thấy không vừa mắt, tiến lên giữ cánh tay Tam công chúa: "Công chúa, chúng ta đi ra ngoài đi." Người ta đã biểu hiện rõ ràng như vậy, cũng không cần phải mặt nóng mặt lạnh nữa.

Tam công chúa là một đứa bé rất bướng bỉnh, nhét đồ vào tay Lục Thanh Lam rồi nói: "Bảo nhi, cái này là người mua, người đưa cho Cửu ca ca ăn đi."

Lục Thanh Lam như đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, trong lòng thầm nói, người là muội muội hân, đưa cho hân mà hân còn không ăn thì ta

càng không có cách. Nhưng khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tam công chúa tràn ngập mong đợi, nàng cũng không thể lên tiếng cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là giờ tay lên cho có lệ, "Nè, mau ăn đi."

Kiểu gì cũng bị cự tuyệt thôi, Lục Thanh Lam hoàn toàn không ôm hy vọng gì.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Thiếu Giác cứ thế nhìn chằm chằm Lục Thanh Lam, đến khi thấy Lục Thanh Lam có chút sợ hãi, mới nói ra một câu: "... Người gọi ta là gì?"

Lục Thanh Lam không thích thái độ của hắn đối với muội muội, cho nên ngay cả "Cửu điện hạ" cũng không gọi, với cả tuổi nàng còn nhỏ, Tiêu Thiếu Giác cũng không thể lấy cớ này để trị tội nàng.

Không nghĩ tới con rùa thú này lại nghe thấy.

Lục Thanh Lam không thể làm gì khác hơn là nói lại một lần: "Cửu điện hạ, ăn kẹo hình người đi ạ."

Tiêu Thiếu Giác vốn định cự tuyệt, nhưng không hiểu thần xui quỷ khiến thế nào lại cầm lấy gói giấy dầu, cầm kẹo hình người được nặn hết sức khéo léo tinh xảo lên, nhìn hồi lâu mới cắn xuống.

Cắn một miếng rất nhỏ.

... Liên tan vào miệng.

Dù là những món ăn vặt được mua ở ngoài đường, thế nhưng Lục Thanh Lam lúc mua cũng rất chú ý, về mặt vệ sinh là tuyệt đối không có vấn đề, chứ nếu Tam công chúa ăn xong mà bị đau bụng, nàng liền khéo quá hóa vụng.

Tam công chúa thấy Cửu ca rốt cục cũng chịu ăn đồ do nàng đề cử, liền cười thật tươi. Lục Thanh Lam cũng không nghĩ tới hắn lại nể tình như thế, sờ đầu một chút, nhất thời cảm giác mừng lung.

Cảm thấy món này miễn cưỡng cũng có thể gọi là ăn được, Tiêu Thiếu Giác liền chậm rãi ăn hết toàn bộ cây kẹo hình người. Có tướng mạo đẹp thật là tốt, Lục Thanh Lam không muốn thừa nhận cũng không được, động tác trong lúc ăn của Cửu hoàng tử vô cùng ưu nhã, cực kỳ bắt mắt, hết sức mê người.

Tam công chúa gấp rút hỏi: "Thế nào, Cửu ca, ăn ngon không?"

Vệ Bân dâng lên một chiếc khăn sạch sẽ, Tiêu Thiếu Giác tỉ mỉ lau miệng lau tay rồi mới nói: "Ăn cũng được."

Có thể có được một câu đánh giá như vậy của Cửu hoàng tử chuyên môn soi mói đã là mười phần đáng quý.

Vốn chờ Tiêu Thiếu Giác ăn xong kẹo hình người, Lục Thanh Lam đã muốn lời kéo Tam công chúa rời đi. Nhưng Tam công chúa lại muốn xem Cửu hoàng tử viết chữ, nên Lục Thanh Lam phải cùng Tam công chúa và Tiêu Thiếu Giác ở trong viện ngắm người cả buổi sáng.

Lúc hai tiểu cô nương rời đi, Vệ Bân quả thực thấy thật hy hữu. Không ai hiểu rõ chủ tử hơn hắn, Cửu hoàng tử là một người thích thanh tịnh, khi ngủ cũng phải bắt bọn thái giám đều hết chìm chóc trong sân đi. Hồi trước Tam công chúa cũng thích quần quít lấy hắn, nhưng chưa bao giờ hắn để nàng bước vào thư phòng của hắn. Ngày hôm nay hai tiểu cô nương lui ra lui riu suốt từ sáng cho tới trưa, không hề dừng lại lấy một lần.

Rốt cuộc chủ nhân làm cách nào mà nhận được tới bây giờ?

Tiêu Thiếu Giác thấy mình cũng thật lạ, hôm nay ở cùng với hai tiểu cô nương, sao tâm tình lại hiền hòa yên lặng đến thế, nhưng hắn cũng không nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trắc Phi

Tam công chúa ở trong viện của mình chiêu đãi Lục Thanh Lam cơm trưa, tự mình đưa Lục Thanh Lam tới cửa. Tam công chúa chính là một người như thế, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, tới đều là vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ, thế giới ở trong mắt nàng chỉ có hai màu đen trắng, mọi người không là bằng hữu chính là địch nhân.

Dĩ nhiên, tuyệt đại đa số mọi người đều bị tính vào hàng thù địch nhân, bằng hữu thì căn bản không có mấy. Nàng một khi đã cho rằng người nào là bằng hữu là của nàng, sẽ khẳng định một mực đối tốt với nàng.

Lục Thanh Lam mang đến cho nàng đồ ngon như vậy nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy, thoảng cái liền chinh phục lòng của nàng. Huống chi nàng còn biết một chỗ thú vị như chợ phía đông, biết nhiều đồ ăn ngon mà nàng chưa từng gặp qua, Lục Thanh Lam đáp ứng tương lai đợi nàng trưởng thành, thời điểm phụ hoàng cho phép nàng xuất cung, mang nàng đi ăn những đồ ăn ngon của kinh sư, Tam công chúa liền lập tức đem Lục Thanh Lam thành tri kỷ tốt nhất của mình rồi.

Đến Đông Hoa môn, Tam công chúa lôi kéo tay Lục Thanh Lam không nỡ buông ra, Lục Thanh Lam liên tục cam đoan hai ngày nữa nàng nhất định tiến cung, đến lúc đó lại mang cho nàng mấy thứ ăn vặt dân gian, Tam công chúa lúc này mới lưu luyến không rời nhìn nàng ra khỏi đại môn của Tử Cấm thành.

Kỷ thị ở cửa gần đó, thấy rõ ràng, thấy hai tiểu cô nương lưu luyến không rời, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ. Lục Thanh Lam lên xe ngựa, Kỷ thị vội vã hỏi nàng: “Tam công chúa tại sao tốt với người như vậy?”

Tại trong ấn tượng của nàng, Tam công chúa điều ngoa tùy hứng, ngang ngược kiêu ngạo, luôn khi dễ Bảo Nhi.

Lục Thanh Lam cười nói: “Mẫu thân, ta không phải nói nha, Tam công chúa rất tốt. Chúng ta đã trở thành hảo bằng hữu rồi, nương sau này rút cuộc không cần lo lắng cho ta nữa rồi.”

Kỷ thị cười đến mức không ngậm miệng được, nàng và Tam công chúa quan hệ tốt rồi, tiến cung cũng sẽ không bị khi phụ sĩ nhục, cuối cùng có thể yên tâm.

Hai mẹ con trở lại Hầu phủ, vừa lúc gặp phải đại tỷ tỷ Lục Thanh Oánh nhà cữu cữu vừa thăm người thân trở về. Lục Thanh Oánh là trưởng nữ Lục Hân, mặc một thân thân bôi từ màu xanh nhạt thêu hoa mai, bên dưới là một cái váy bạch thủy mai hoa sa màu trắng, nàng năm nay mười lăm rồi, dáng người cao gầy, dung mạo tuy không phát triển bằng hai nha đầu chỉ thứ hai, nhưng cũng là khí chất đoan trang tự nhiên hào phóng, rất có khí độ của đại gia khuê tú.

Lục Thanh Oánh tiến lên hành lễ với Kỷ thị, lại sờ lên đầu Lục Thanh Lam, kêu lên: “Bảo Nhi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn nàng, ngọt ngào kêu một tiếng: “Đại tỷ tỷ.”

Đại phòng tuy không phải thân sinh của Lão Hầu gia, nhưng quan hệ cùng nhị phòng từ trước đến giờ luôn luôn thân cận, Kỷ thị cũng rất thích chất nữ đảm thỏ văn nhã, hành sự quy củ này, liền cùng Lục Thanh Oánh hàn huyên mấy câu lúc này mới tách ra.

Trên đường trở về, Lục Thanh Lam bỗng nhiên ghé vào tai Kỷ thị hỏi: “Mẫu thân, Đại bá mẫu có phải là đang làm mai cho đại tỷ tỷ? “Lục Thanh Oánh mười lăm rồi, theo lí mà nói Phùng thị nên làm mai cho nàng rồi.

Kỷ thị cười ha ha, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nàng nói: “Người bé tí hiểu được cái gì gọi là hôn sự sao? Liền hỏi vấn đề này.”

Lục Thanh Lam kháng nghị nói: “Ta sao không biết. Bảo Nhi biết bàn việc hôn sự sẽ phải thành thân, thành thân sau sẽ phải sinh em bé.”

Kỷ thị thấy nàng nói được giống như giồng như khuôn hình, cực kỳ đáng yêu, không nhịn được đem nữ nhi ôm vào trong ngực, hôn một cái. Nàng hôm nay cao hứng, liền cùng Lục Thanh Lam nhiều lời vài câu: “Đại bá phụ của người vốn là ý định đem đại tỷ tỷ người bàn cho nhị tử của một vị đồng môn hảo hữu, là một người đọc sách. Nhưng là nhà kia không có sản nghiệp gì, đại bá mẫu của người lo lắng đại tỷ tỷ người chịu khổ, vẫn không đáp ứng.”

“Đại bá mẫu từ trước đến giờ rất nghe lời Đại bá phụ, cửa hôn sự này nhất định có thể thành, đúng không mẫu thân?”

Kỷ thị điểm cái trán nữ nhi cười nói: “Bảo Nhi thật là thông minh!” Vị đại tẩu kia của nàng xuất thân tiểu môn nhà nghèo, không có chủ kiến gì, sao có thể lay chuyển được Lục Hân chứ.

Lục Thanh Lam lại lẩm bẩm một câu: “Đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân thì tốt rồi.” Nàng quần quít lấy Kỷ thị nói: “Mẫu thân, chúng ta có thể giúp đỡ đại bá phụ hay không, để cho đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân a?”

Kỷ thị kỳ quái nói: “Người sao lại muốn cho đại tỷ tỷ sớm đi thành thân?”

Lục Thanh Lam ra vẻ con nít đáp: “Đại tỷ tỷ sớm đi thành thân, có thể sớm một chút sinh tiểu cháu ngoại trai cho ta rồi.”

Lục Thanh Oánh được chỉ cho Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi, Lục gia bất đắc dĩ bị trói lại chiến thuyền của Hoàng trưởng tử. Về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại bị giết, Nhị hoàng tử muốn đem Trường Hưng Hầu phủ nhổ tận gốc. Trường Hưng Hầu phủ đến bước đường cùng, chỉ đành phải tìm kiếm chỗ dựa mới, lúc này mới đầu phục Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, trở thành một thanh đao sắc bén trong tay hắn.

Có thể nói bị kịch đời trước nàng và Trường Hưng Hầu phủ bắt đầu, cũng là bởi vì Lục Thanh Oánh gả cho Hoàng trưởng tử.

Nàng nhất định phải nghĩ cách phá hư cửa hôn sự này mới được.

Lại nói đến chuyện Tế từ* Quốc Từ Giám Lâm Hằng dâng thư thỉnh lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, mấy ngày nay ở trong triều ồn ào huyền ảo. Hoàng đế mặc dù không nhắc tới, nhưng thái độ thập phần ái mộ. Lâm quan viên hạ cấp, điều thứ nhất chính là hiểu rõ thánh ý, đều cảm thấy thái độ của Gia Hòa đế lần này có chỗ buông lỏng, nói không chừng chính là điểm báo trước muốn lập thái tử. Lúc này, ai không vội vàng dâng tấu, bần cho thái tử tương lai một cái ân huệ, tương lai thái tử đăng cơ cũng có thể đi theo kiếm nhiều thứ tốt.

祭酒(Tể tửu): Vốn chỉ vị trưởng bối vậy rượu tế thần trong yến tiệc thời cổ đại, đến đời Hán bắt đầu dùng làm danh xưng thầy giáo trong các học quan.

Bởi vậy đám đại thần như ong vỡ tổ dâng tấu, xin lập Hoàng trưởng tử, cũng có xin lập Hoàng thứ tử, nhất thời tấu chương giống như tuyết rơi mà bay đến Kiến Thủy điện.

Cho đến khi chuyện này phát sinh không sai biệt lắm, Gia Hòa đế triệu tập năm vị Các lão của nội các, cùng với các vị Thượng Thư của lục bộ tại Kiến Thủy điện mở hội nghị. Mọi người thỏa mãn cho rằng hoàng đế đây là đang cùng các vị đại thần thương lượng chọn lựa nhân tuyển cho vị trí thái tử, không nghĩ rằng hội nghị tối cao cấp biệt này vừa kết thúc, nhân lúc trời tối Đại Lý Tự liền dẫn người bắt Lâm Hằng đưa vào ngục giam.

Gia Hòa đế ở đại triều hội tuyên bố tội danh của Lâm Hằng: “Vọng nghị quốc chính, nguyên rủa quân thượng.” Lập hay không lập thái tử vốn nên là chuyện do một mình hoàng đế quyết định, người đi theo làm chuyện không phải là vọng nghị quốc chính thì là cái gì? Hoàng thượng đang xuân thu chính thịnh, người thế nào cũng phải buộc hoàng đế lập thái tử, người đây không phải là chửi mắng nguyên rủa hoàng đế chết sớm thì là cái gì.

Trong lúc nhất thời đại thần toàn bộ triều đình người người cảm thấy bất an. Quá nửa ở đây đều dâng tấu cho Gia Hòa đế, đây chẳng phải là mỗi người đều được gánh một cái tội danh “Vọng nghị triều chính, nguyên rủa quân thượng”. Đúng lúc này hoàng đế nói tha cho bọn hán chỉ là phạm lỗi lần đầu, không nhắc chuyện cũ, lần này cũng chỉ trừng trị thủ phạm.

Trong lúc nhất thời ai cũng không dám nhắc lại chuyện lập thái tử.

Gia Hòa đế trở lại Kiến Thủy điện, cho mời Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tiến vào. Hai người mới là trung tâm của bão táp chính trị lần này, bởi vì ai cũng không đoán ra tâm tư của Hoàng đế, bởi vậy hai người không yên bất an tiến vào, không biết phụ hoàng thu thập bọn hán như thế nào.

Gia Hòa đế đối với hai nhi tử ngược lại là vui vẻ hoà nhã, nửa câu cũng không đề cập chuyện lập thái tử, ngược lại hàn huyên cùng bọn họ việc nhà. “Hai người các người ra Tử Cấm thành, đều tự khai phủ thành thân, cũng đã được mấy năm đi. Trẫm chính là vẫn chờ ôm Hoàng tôn đầu, hai người các người phải nhanh lên.”

Tiêu Thiệu Du và Tiêu Thiệu Cảnh liếc nhau một cái, nhất thời đều có chút lúng túng. Hai người bọn họ một người xuất cung hai năm, một người xuất cung một năm, Tiêu Thiệu Du sinh hai nữ nhi, Tiêu Thiệu Cảnh sinh một nữ nhi, toàn bộ đều không có nhi tử. Cũng khó trách hoàng đế sốt ruột rồi.

Gia Hòa đế nói: “Ấn quy chế, hai người các người thành thân vương, ngoại trừ một vị chính phi, còn có hai vị Trắc Phi. Trẫm hôm nay liền cho các người bổ sung đi. “Hắn suy nghĩ một chút nói: “Thiếu chiêm sĩ Chiêm sĩ phủ Lục Hân, học văn tài giỏi nhân phẩm cũng tốt., ta nghe nói hắn có một trưởng nữ tên là Lục Thanh Oánh, phẩm mạo đều là nhân vật tốt nhất để tuyển chọn, ta xem liền chỉ cho lão Đại làm Trắc Phi đi.”

Không đợi Lục Thanh Lam nghĩ ra biện pháp nhanh đưa Đại tỷ tỷ xuất giá, thái giám phái tới tuyên chỉ của nội cung cũng đã tới cửa.

Gia Hòa đế chọn đích trưởng nữ Trường Hưng Hầu phủ Lục Thanh Oánh làm Trắc Phi Hoàng trưởng tử.

Già trẻ toàn gia quỳ gối trước cửa chính đường Hầu phủ tiếp chỉ, nghe xong văn phong hoa lệ của thánh chỉ ngày đó, biểu tình tất cả đều tựa như lão tử chết nướng.

Lại nói tiếp Gia Hòa đế năm nay cũng sắp năm mươi rồi, thế nhưng trong triều đến nay vẫn chưa lập thái tử. Hiện giờ hoàng tử trưởng thành chỉ có hai, thái tử vị ứng với một trong hai. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du là trưởng tử, vừa chiếm đích lại chiếm trưởng, nhưng người cho rằng Hoàng trưởng tử là người có năng lực tranh đoạt đại vị thái tử nhất vậy thì sai lầm rồi.

Bởi vì Hoàng trưởng tử cũng không được hoàng thượng quá ưa thích. Nguyên nhân nha, trong cung có đủ loại phiên bản, có một loại cách nói là nguyên hậu của Gia Hòa đế, thân mẫu của Hoàng trưởng tử mã hoàng hậu, là tiên Hoàng cũng rắn đưa cho Gia Hòa đế, cũng không được chào đón. Sau khi Mã hoàng hậu chết vèn vèn một tháng, hoàng đế liền đem tiền quý phi phủ chính (từ thấp lên làm vợ) thành hoàng hậu, có thể thấy được những thứ truyền thuyết này không phải là tin đồn vô căn cứ không có lừa thì sao có khó*.

空穴来风 không huyệt lai phong. Có lỗ trống thì gió mới vào

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, đều là con trai trưởng, một người là nhi tử của người mình ghét, một người là nhi tử của chân ái, người nói Gia Hòa đế nghiêng về người nào?

Lần này hoàng đế trừng phạt nặng Quốc Tử Giám Tể tửu Lâm hằng vì dâng thư bảo vệ Hoàng trưởng tử, liền mơ hồ có thể thấy được một chút manh mối. Đoạt đích cũng không phải là đùa giỡn đâu, một khi thất bại, đây chính là toàn gia cũng muốn chết hết theo.

Vốn là Trường Hưng Hầu phủ thực lực hùng hậu, chỉ cần làm thuần thần trung thành với hoàng đế, tương lai bất luận người nào làm hoàng đế, không thể thiếu một phần vinh hoa Phú Quý, bây giờ bị cột vào một chỗ cùng với Hoàng trưởng tử vị tăng mình lẫm*, ai có thể cam tâm tình nguyện?

未曾明朗 vị tăng minh lẫm: chưa từng tỏa sáng

Tiền thái giám tuyên chỉ, các nam nhân của Trường Hưng Hầu phủ tề tựu tại trong thư phòng của Lão Hầu gia triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Về mặt Lục kháng u ám, thần sắc nghiêm trọng nói với Lục hân: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Đại nha đầu làm sao lại trở thành Trắc Phi của Hoàng trưởng tử? Lúc trước như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Lục hân cũng có chút mộng: “Nhi tử lúc trước cũng không nghe thấy chút tiếng gió nào. Nhi tử vừa rồi lặng lẽ hỏi vị nội thị truyền chỉ kia, nội thị nói cho

nhi tử, chuyện Trắc Phi của các hoàng tử lần này là Thánh thượng thánh tâm độc đoán, lúc trước cũng không cùng Hoàng hậu nương nương và các nương nương trong cung thương nghị. Chuyện này, làm nhi tử có chút nhìn không ra. ”

Trong lòng hần âm thầm hồi hận, hôn sự của nữ nhi sớm đi quyết định thì tốt rồi.

Lẽ ra chuyện tuyển phi cho các hoàng tử, đó là chức trách của Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đột nhiên nhúng tay, rốt cuộc trong lòng là nghĩ như thế nào? Thật là thánh tâm khó dò a

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Độc Kế

Lục Kháng phiền não đi tới đi lui trong thư phòng, "Cái này như thế nào cho phải?" Hiện đang ở trong trường hợp này, hần là thật không muốn cùng đánh lú quan hệ gì với Hoàng trưởng tử.

Ý nghĩ của Lục Thần thì đơn giản hơn nhiều: “Nếu là ý chỉ hoàng thượng, vậy còn có cái gì thương lượng, nở mày nở mặt mà đem chất nữ gả đi là được, chúng ta cho dù không muốn còn có thể kháng chỉ bất tuân sao?”

Lục Hần chợt đứng lên: "Ta hỏi thăm một chút, xem trong các đồng僚 có tin tức gì không!" Lục Kháng trầm trọng gật gật đầu: "Ngươi đi đi."

Người một nhà thương lượng mấy câu, liền giải tán.

Lục Diệp từ đầu đến cuối chỉ như đồ bài trí, bản thân cũng không có nhận xét gì, cũng không nhúng vào. Trở lại hăng Phong uyển, Triệu thị hỏi tới, hần liền đem thương nghị của mọi người nói cho thê tử nghe.

Triệu thị nghe xong, con ngươi chuyển chuyển nói: "Chẳng lẽ Lão thái gia thật sự định đem Đại nha đầu gả cho Hoàng trưởng tử, đem Trường Hưng Hầu phủ đóng đinh ở góc cây Hoàng trưởng tử phản tráng không lớn này ư?"

Lục Diệp nói: "Thánh chỉ cũng đã tuyên rồi, ngoại trừ gả đi, còn có thể làm gì?"

Tam thái thái cười lạnh: "Những nam nhân các ngươi lo chuyện còn không chu toàn bằng một vị phụ nhân như ta. Muốn phải sạch quan hệ cùng Hoàng trưởng tử, lại không đến mức kháng chỉ bất tuân, biện pháp cũng không phải là không có."

"Ngươi một cái nữ tặc nhân gia, có thể có được biện pháp gì?" Lục Diệp có chút không tin.

Trong mắt Triệu thị hiện lên một tia hung ác ngoan tuyệt: "Đại nha đầu xuất giá còn một đoạn thời gian, mà tổng yếu cũng phải từ Trường Hưng Hầu phủ xuất giá. Nếu trước khi xuất giá có chuyện gì không hay xảy ra, hoàng thượng cũng không thể trách đến Hầu phủ chúng ta không phải sao!"

Lục Diệp nghe rõ ý của nàng: "Ngươi nói những gì đấy, rốt cuộc là một cái mạng, lại là chất nữ chúng ta. . . Biện pháp này, vô luận như thế nào cũng không được!"

Triệu thị hừ lạnh nói: "Ngươi nghĩ người Lục gia lương thiện? Ngươi cho rằng ta lại nguyện ý làm ác nhân sao, ta làm như vậy còn không phải là vì cả cái hầu phủ này. Hiện giờ Nhị hoàng tử được Thánh thượng trúng ý nhất, mẫu tộc cũng cường đại nhất, Thánh thượng sau trăm tuổi người lên ngôi hần là Nhị hoàng tử không thể nghi ngờ. Hiện giờ hai Hoàng tử thành tranh giành thái tử vị cang đầu đến tựa như ô nhân kê, ngươi cho rằng về sau Nhị hoàng tử thượng vị, sẽ đối với Hoàng trưởng tử hạ thủ lưu tình? Đến lúc đó Trường Hưng Hầu phủ có thể có cái gì tốt? Huống chi, nói đến nói đi, Đại nha đầu cũng không phải là chất nữ ruột thịt của ngươi, ngươi đau lòng cái gì?"

Nhà mẹ đẻ của Triệu thị Bình Lương hầu chính là đem hết bảo vật đều thế chấp trên người Nhị hoàng tử, nàng cũng không hi vọng nhà mẹ đẻ nhà chồng đối nghịch, nàng kẹp ở giữa có thể làm sao bây giờ?

Lục Diệp nhất thời nói không ra lời. Triệu thị cứng rắn bắt hần đi thư phòng của Lão Hầu gia Đạt Quan đường.

Lão thái thái cũng ở đây.

Tâm tư Lục Kháng giờ phút này lo lắng không yên, tức giận nói: "Các ngươi tới làm cái gì?"

Tam thái thái đẩy Lục Diệp một cái, Lục Diệp bất chấp nói: "Nhi tử nghĩ đến một biện pháp, có thể khiến cho Hầu phủ thoát khỏi cục diện lúng túng hiện giờ."

Lục Kháng đối với nhi tử không đến nơi đến chốn vẫn có chỗ hiểu biết: "Ngươi có thể nghĩ ra cái biện pháp gì tốt? Đi đi đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Lão thái thái nghe xong lời này có chút mất hứng, "Hầu gia, để cho lão Tam nói biện pháp của hần một chút, nếu có chỗ nào không thích đáng, ngươi lại

đuổi người đi cũng không muộn."

Lục Kháng và Tam lão gia giống nhau, có vài phần sợ vợ, chẳng qua không có nghiêm trọng như Tam lão gia mà thôi, nghe xong liền cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này bên ngoài thư phòng của Lão Hầu gia, có hai vị khách không mời mà đến, nhưng lại là huynh muội Lục Văn Đình và Lục Thanh Lục Thanh Lam. Lão Hầu gia đem Lục Văn Đình coi là đích trưởng tôn, thập phần coi trọng, vẫn luôn mang theo bên người tự mình giáo dưỡng, Lục Văn Đình buổi chiều muốn đi theo Lão Hầu gia học cưỡi ngựa bắn cung, Lục Thanh Lam liền theo hấn cùng đến.

Hai người được gã sai vặt của Lục Diệp mang đến ngăn ở ngoài cửa, chết sống không cho đi vào. Lục Thanh nhìn thấy vẻ mặt thần sắc Lục Diệp và Triệu thị quý đi vào thư phòng của tổ phụ, liền ý vào bản thân tuổi nhỏ không ai phòng bị, đi vào nghe mưu kế của bọn họ là cái gì.

Vì vậy hướng về phía ca ca đưa cái ánh mắt. Hai huynh muội cũng là tâm ý tương thông, Lục Văn Đình hiểu ý, một phen nín lấy cổ áo của gã sai vặt kia.

Mắng: "Thằng ranh con nhà ngươi có phải mắt bị mù rồi hay không, cũng không nhìn một chút tiểu gia ta là ai? Người nào không biết Đạt Quan đường này, cho tới bây giờ đều là tiểu gia ta tự mình quản, ngươi là hạ hạng gì, còn dám ở trước mặt tiểu gia ta ra oai?"

Gã sai vặt kia vốn so với Lục Văn Đình còn lớn hơn hai tuổi, nề hà Lục Văn Đình ngày thường cao lớn, lại từ nhỏ đi theo danh sư học nghệ, một thân võ nghệ đã cực kỳ thuần thực, lại bị hấn nắm cổ không thể động đậy. Không khỏi hoảng hốt.

Lục Thanh Lam thừa cơ hội này, "Huych" Một tiếng vào trong phòng.

Lục Diệp rốt cuộc là người mềm lòng đấy, lấp bắp nửa ngày, cũng không nói ra được về sau. Triệu thị thật sự là nhìn không được, nhận lấy đầu đề, nói: "Triều đại Long Hưng, hoàng đế đột nhiên đem chi nữ của Lễ bộ Thị Lang chỉ cho đương kim thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên xem xét biết hoàng đế đối với thái tử bất mãn, làm khôi lên chi tâm của thái tử, sợ tương lai chuyện xấu của thái tử làm liên lụy toàn gia Diệp phủ, liền lệnh kỳ nữ uống một ly rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai nhà bỏ mặc. Sau đó bất quá một năm, hoàng đế hạ lệnh phế thái tử, quan viên trong triều bị dính líu vô số, Diệp Hạo Nhiên bởi vì trắng sạch đoạn cổ tay, toàn gia có thể bảo tồn, về sau Diệp Hạo Nhiên làm quan tới Văn Uyên các Đại học sĩ, trở thành hiền tướng một đời triều ta."

Nói được đến phần thượng này, người ngu dốt cũng đều minh bạch.

Trương thị cũng là không tán thành cửa hôn sự này, lúc này tỏ thái độ nói: "Cái này cũng có thể coi là một biện pháp tốt. Hầu gia, sự cấp tòng quyền, trắng sạch đoạn cổ tay, vì Trường Hưng Hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có thể noi theo người trước, làm theo hạ sách này thôi."

Dù sao người chết lại không phải là đích tôn nữ ruột của nàng, đại phòng chết hết nàng lại càng cao hứng ấy chứ.

Lục Thanh Lam Ở ngoài cửa nghe lén trong lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Lục Kháng đến cùng có chút khí phách, phản đối nói: "Lục Kháng ta anh hùng một đời, há có thể bán tôn nữ cầu vinh? Ngươi để cho thế nhân chê cười ta sao? Cái gọi là giấy không gói được lửa, vạn nhất việc này truyền ra ngoài, thế nhân đều sẽ nhận định Hầu phủ ta ngoan độc, sau này ai còn dám đem nữ nhi đến Lục gia, ai còn dám thú nữ hải của Lục gia ta nữa?"

Lão thái thái hừ một tiếng, nói: "Chuyện cho tới bây giờ, là tính mạng hơn ba trăm miệng ăn của Trường Hưng Hầu phủ trọng yếu, hay là hư danh của Hầu gia trọng yếu? Huống hồ chúng ta chỉ cần làm gọn gàng chút, bên ngoài ai có thể biết? Sự tình trọng đại, Hầu gia vạn không được mềm lòng a!"

Lục Thanh Lam núp ở phía sau bức rèm che, nghe được trong lòng giật mình. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, tam phòng làm việc cư nhiên lại có thể ác độc như vậy! Nàng sẽ không hi vọng Đại tỷ ty gả cho Hoàng trưởng tử nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chủ ý ác độc bức này, đều là người một nhà, tam phòng thật sự là không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến thanh âm tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười nghe nhiều, liền từ trong phòng Lão Hầu gia đi ra.

Lục Văn Đình đang ở chỗ này giáo huấn gã sai vặt, thấy muội muội đi vào nhanh, ra càng nhanh hơn. Lúc này mới một tay đẩy gã sai vặt kia qua một bên, Tiểu gia ta hôm nay có chuyện, tạm thời bỏ qua cho ngươi, lần sau nếu còn tái phạm, xem ta thu thập ngươi như thế nào."

Gã sai vặt như được đại xá.

Lục Văn Đình đi tới nắm bàn tay của muội muội, hai người đi ra được mấy bước, Lục Văn Đình mới nhỏ giọng hỏi: "Bảo Nhi vừa rồi có thể nghe được cái gì rồi? Nhanh như vậy đã đi ra."

Lục Thanh Lam vạch lên đầu ngón tay nói: "Tổ phụ, tổ mẫu, Tam thúc và tam thẩm ở đây, cũng không biết đang thương lượng cái gì, muội nghe cũng không hiểu, liền đi ra." Ca ca dù sao tuổi còn nhỏ, nàng cũng không muốn khiến chuyện bát nháo này làm bận tâm hồn thuần khiết của ca ca.

Lục Văn Đình không nghi ngờ gì, bất quá hấn cũng không phải một kẻ thất phu lỗ mãng chỉ biết khoe mẽ, nói: "Tam thúc tam thẩm lúc này cầu kiến tổ phụ, hấn là thương lượng chuyện Đại tỷ ty gả cho Hoàng trưởng tử. . ."

Lục Thanh Lam gật đầu, tương lai ca ca là chỉ huy mấy chục vạn đại quân Vân Châu, cũng không phải chỉ dựa vào một thân võ nghệ hơn người, tâm nhãn cũng cần phải có, bao nhiêu người bị hấn bán còn vui vẻ giúp hấn kiếm tiền đấy.

"Dù sao cũng có tổ phụ và Đại bá phụ lo liệu, nơi nào đến phiên chúng ta quản?"

Lục Văn Đình vỗ đầu một cái: "Nói đúng. Hiếm khi tổ phụ không quản ta, phải suy nghĩ thật kỹ nên đi đâu chơi mới đúng."

Lục Thanh Lam nói: "Vây ca ca tự mình đi thôi, ta có chút mệt, phải về phòng đi ngủ đây."

Lục Thanh Lam trở lại Thúy Phong uyển, nhưng không thật sự đi ngủ, mà là đi gặp Lục Thần trước.

Nàng không biết kiếp trước tam phòng có xảy ra "chủ ý ác độc" giết Đại tỷ ty hay không, là bị Đại bá phụ phá giải, hay là căn bản cũng không có chuyện này. Bất quá nếu lúc này bị nàng biết được, nhất định phải nhất định phải nhắc nhở Đại bá phụ, miễn cho tam phòng đắc thủ.

Lục Thần cũng đang thương lượng với Kỳ thị chuyện Lục Thanh Oánh gả cho Đại hoàng tử. Thấy Lục Thanh Lam vào nhà tìm phụ thân, một phen ôm lấy Lục Thanh Lam cười nói: "Tiểu nha đầu rốt cuộc biết phụ thân mới là tốt nhất rồi ư?"

Gần đây tiểu nha đầu này đối với hắn như gần như xa, làm cho phụ thân là hắn thật là cảm thấy mất mát, lúc trước nàng thế nhưng vô cùng thích dính lấy hắn.

Lục Thanh Lam cảm thấy phụ thân không chút ôn trọng, ngầm nhìn khinh bỉ một phen. Một đôi mắt to đen láy của nàng nhìn chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề* nói: "Phụ thân người có biết triều Long Hưng có một người tên là Diệp Hạo Nhiên không?"

(*)Khai môn kiến sơn : 开门见山 mở cửa nhìn thấy núi, đi thẳng vào vấn đề

Lục Thần sững sờ: "Làm sao người biết Diệp Hạo Nhiên? Người là từ đâu nghe được?" hài tử còn nhỏ, chưa học vỡ lòng, không thể nào biết đại thần tiền triều.

Lục Thanh Lam nói: "Nữ nhi ở trong thư phòng của tổ phụ nghe được, tổ phụ và Tam thúc, còn có tam thái thái đang nói cái gì Diệp Hạo Nhiên, gả cho thái tử gì gì đó." Đôi mắt to của nàng phát sáng, cực kỳ giống tiểu oa nhi không biết thế sự.

Cũng không cần nhiều lời, vài từ mấu chốt này, thực dễ dàng khiến cho Lục Thần và Kỳ thị liên tưởng đến mưu kế của tam phòng.

Quả nhiên hai vợ chồng liếc nhau một cái, tất cả đều thần sắc đại biến.

Lục Thần nói: "Bảo Nhi ngoan, người có nghe được rõ ràng, lời nói của tổ phụ bọn họ chính xác là chuyện Diệp Hạo Nhiên gả cho thái tử sao?" Vẫn là quay lại nói chuyện nghiêm túc cùng nữ nhi.

Lục Thanh Lam hết sức khẳng định nói: "Nữ nhi nghe được nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai."

Mấy chuyện này nữ nhi muốn thêu dệt cũng thêu dệt không được, Lục Thần đương nhiên là tin tưởng.

Kỳ thị hiểu rõ kinh sử, lại là người mềm lòng, vội la lên: "Các nàng đây là muốn độc chết . . . Vậy phải làm sao bây giờ?" Cố kỵ nữ nhi còn ở đây, liền không nói thêm gì nữa.

Lục Thần đem nữ nhi đặt xuống giường đất, cẩn thận hỏi ngọn nguồn. Sau đó vội vã đứng lên, "Không được, ta phải đi báo cho đại ca biết một tiếng."

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm. Phụ thân và Đại bá phụ là một nương nuôi lớn, từ trước đến giờ quan hệ rất tốt. Quả nhiên có được tin tức nguy cấp liền muốn đi nhắc nhở đại bá phụ. Bằng thủ đoạn của Đại bá phụ, một khi đã biết âm mưu của tam phòng, nhất định có biện pháp phá giải, cái này nàng hoàn toàn không lo lắng.

Kỳ thị nói: "Sự tình quan hệ đến tính mạng Đại nha đầu, chàng nhanh đi đi."

Trước khi đi Lục Thần đỡ bà vai nhỏ nhắn của Lục Thanh Lam, nghiêm túc dị thường nói với nàng: "Hôm nay người ở đâu nghe được tổ phụ nói lời nói này, ngoại trừ cha nương, không thể nói cho bất cứ người nào, hiểu chưa?"

Lục Thanh Lam giả bộ như cái hiểu cái không gật gật đầu, Lục Thần lúc này mới yên lòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Phá Vỡ Cục Diện

Lục Thần đi tới Thanh Phong uyển, Lục Hân ra ngoài thám thính tin tức còn chưa về. Phùng thị mời hắn vào nhà chính, nói: "Nhị thúc như vậy vội vã tới

đây như vậy vội vã, là có chuyện gì vậy?”

Những chuyện này không thể nói cùng đại tẩu. Lục Thần gấp đến độ trán đổ mồ hôi: “Không có việc gì, ta ở đây đợi đại ca. Đại tẩu có việc cứ làm trước đi.”

Không có chuyện còn muốn ở đây đợi Lục Hân?

Phùng thị thử thăm dò nói: “Nếu không, ta phải người đi tìm đại ca của đệ trở lại.”

Không nghĩ tới Lục Thần thế nhưng liền đáp ứng: “Cũng được.”

Phùng thị càng cảm thấy sự tình không tầm thường, liền kêu một quản sự ra ngoài tìm Lục Hân.

Lục Thần ở đại phòng chờ đợi đứng ngồi không yên, Mục Nguyên đường bên này sai một bà tử đưa một chén cháo tổ yến tới, nói là Lão Hầu gia, lão thái thái thường cho đại cô nương dùng.

Lão thái thái thường đồ cho phòng lớn thật đúng là việc lạ, bất quá Phùng thị cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là nữ nhi được chỉ cho Hoàng trưởng tử, Mục Nguyên đường bên kia tỏ vẻ cũng hợp tình lý.

Phùng thị kêu bà tử kia đem cháo tổ yến để xuống, bà tử cái kia lại nói: “Đại thái thái, nô tỳ phụng mệnh Lão thái thái, phải xem đại cô nương uống hết cháo tổ yến mới có thể trở về có thể trở về phục mệnh.”

Thì ra là Lão thái thái và Triệu thị rốt cuộc không thuyết phục được Lục Kháng, mẹ chồng nàng dâu trở về thương lượng, dứt khoát hoặc là không làm, trước độc chết Lục Thanh Oánh rồi hãy nói, đến lúc đó vấn đề đã đóng thuyền, Lục Kháng cũng không thể làm gì các nàng.

Phùng thị không nghi ngờ gì, đứng dậy liền muốn mang bà tử tới viện của Lục Thanh Oánh.

Lục Thần chợt đứng dậy quát lên: “Đứng lại!”

Phùng thị và bà tử kia đều có chút khó hiểu, Lục Thần bước nhanh đến phía trước, nổi giận vung tay hất đổ chén cháo tổ yến kia.

Bà tử kia đang không hiểu ra sao, Lục Hân đã kêu gã sai vặt thiếp thân nói: “Đem bà già kia trói lại cho ta, trước ném tới phòng chứa củi đi.”

Phùng thị còn không kịp phản ứng: “Nhị thúc người đây là?”

Sắc mặt Lục Thần nghiêm trọng nói: “Cháo tổ yến này không thể uống, trong này có độc! Bắt đầu từ bây giờ, thức ăn Mục Nguyên đường còn có Hằng Phong uyển đưa tới, cũng không được ăn.”

Phùng thị xuất thân nhỏ cửa nhà nghèo, nơi nào trải qua những việc này, nghe lời này chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất.

Sau nửa canh giờ, Lục Hân vội vã trở lại. Nhìn thấy một phòng hỗn độn đầy đất, hân vẫn bảo trì bình thản, kêu người rót trà cho Lục Thần, mới nói: “Nhị đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không vội, chúng ta từ từ nói.”

“Đại ca, là Hầu phu có lỗi với đại phòng các người!” Lục Thần ngẩng đầu, khuôn mặt xấu hổ.

Phùng thị há miệng run rẩy nói: “Lão Hầu gia và Lão thái thái muốn độc chết Oánh tỷ nhi nhà chúng ta.”

Lục Thần lúc này mới đem tiền căn hậu quả nói toàn bộ. Cuối cùng nói: “Phụ thân còn chưa đưa ra định đoạt cuối cùng, nghĩ đến phụ thân chắc sẽ không đồng ý việc này.”

Lục Hân sau khi nghe xong lặng yên trong chốc lát, trên mặt một mảnh tiêu điều, nội tâm lại càng vạn phần thê lương. Nói đến nói đi, tam phòng dám ra chủ ý như vậy, còn không phải bởi vì Lục Hân không phải là con trai thân sinh của Lão Hầu gia.

Lục Hân đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với Lục Thần. “Nhị đệ, người cứu Oánh tỷ nhi một mạng. Ca ca tạ ơn người! Xin nhận của ca ca một lạy!”

Lục Thần nói: “Ta chẳng qua là muốn an lòng, đại ca người cần gì như thế! Huống chi phụ thân. . .” hân còn muốn nỗ lực xoay chuyển quan hệ Lục Kháng và Lục Hân.

Lục Hân lắc đầu nói: “Nhị đệ, Mục Nguyên Đường có thể đưa chén cháo tổ yến này, đã nói rõ thái độ của phụ thân.” Cho dù không ủng hộ, ít nhất cũng là ngầm đồng ý đầu.

Lục Thần xấu hổ cúi đầu, trong chuyện này hân không cách nào thay phụ thân biện bạch. “Vậy Đại ca chuẩn bị ứng đối như thế nào?”

Lục Hân vỗ vỗ bờ vai của hân: “Người yên tâm, ca ca ta tự có biện pháp, cái này người không cần quan. Bà tử kia ta sẽ tìm cách xử lý, người không nên để người khác biết chuyện này là người nói cho ta biết, tránh cho tam phòng bên kia ghi hận.”

Lục Thần tin tưởng năng lực của ca ca, quay người trở về.

Đại khái là bà từ đi đưa cháo tổ yến kia chậm chạp trở về phục mệnh, Mục Nguyên đường bên kia rất nhanh lại phái người tới, trực tiếp mời Lục Thanh Oánh đi Mục Nguyên đường.

Trong phòng chỉ có Lão Hầu gia cùng Lão thái thái ở đây.

Lão Hầu gia cũng không biết Lục Hân đã biết được toàn bộ kế hoạch của hắn, vốn muốn hỏi một câu: “Sao ngươi lại tới đây?” Nhưng nghĩ tới chuyện này chung quy là thiệt thòi cho hắn, cũng là ngầm đồng ý sự xuất hiện của hắn. Đến lúc đó vấn đề đã đóng thuyền, hắn cho dù có oán hận, có thể làm gì mình?

Lục Thanh Oánh thỉnh an Lão Hầu gia cùng Lão thái thái. Lão thái thái đầu tiên là về mặt ôn hoà hỏi mấy câu chuyện thường ngày. Lão Hầu gia liền thuận tiện nói: “Thánh chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống, ít ngày nữa ngươi liền phải gả tới phủ Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi. Phủ Hoàng tử so với người bình thường không giống nhau, ngươi cần phải luôn luôn ghi nhớ ngươi là trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, làm việc phải vạn phần cẩn thận, ngàn vạn không được chuốc họa cho gia tộc. Ngày sau hầu hạ Hoàng trưởng tử cho tốt, có chuyện gì Hầu phủ cũng sẽ vì ngươi ra mặt.”

Lục Thanh Oánh kính cẩn nói: “Đa tạ tổ phụ quan tâm dạy bảo. Tồn nữ nhất định cẩn thận ngôn hành, nhất định không để cho Hầu phủ hổ thẹn.”

Lão Hầu gia gật đầu, hướng Lão thái thái hơi ra hiệu, Lão thái thái hiểu ý vỗ vỗ tay, Tôn má má hầu hạ nàng hơn ba mươi năm tự mình nâng một cái khay gỗ lim đi lên, phía trên đặt một ly trà nóng.

Lão thái thái nói: “Nói hồi lâu, chắc khát nước rồi. Bích Loa Xuân này là phần thưởng Hoàng hậu nương nương hôm kia ban cho ta, ngươi ném thử đi.”

Lục Thanh Oánh có chút giật mình vì sự hào phóng của Lão thái thái, bất quá “Trường giả ban thưởng không dám từ”, nàng cung kính nói một câu: “Ta ơn tổ mẫu ban thưởng trà.” Đang muốn uống một ngụm, chợt nghe được Lục Hân nói một tiếng: “Chậm đã.”

Lục Thanh Oánh không khỏi kinh ngạc. Lục Hân nhìn nàng một cái nói: “Ngươi lui xuống trước đi, ta có mấy câu nói muốn cùng tổ phụ tổ mẫu của ngươi.” Lục Thanh Oánh không dám làm trái mệnh phụ thân, đứng dậy rời khỏi Mục Nguyên đường.

Lão thái thái không vui nói: “Lão đại, ngươi đây là ý gì?”

Lục Hân bùng lên chung trà kia, thần sắc bình tĩnh nói: “Trong trà này có độc, không thể vì Oánh tỷ nhi mà hại hai vị lão nhân gia bất nghĩa, ta đây mới lên tiếng quát bảo ngưng lại.”

Sắc mặt Lão Hầu gia cùng Lão thái thái đều biến đổi mấy lần, Lão Hầu gia nói: “Ngươi nếu như đã biết, chúng ta cũng không dấu diếm ngươi nữa, vì toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ, chỉ có thể ủy khuất ngươi bỏ xuống nha đầu Oánh tỷ nhi.”

Lục Hân nói: “Ta không phải là không nỡ bỏ Oánh tỷ nhi, sợ là dù bỏ mặc nàng, chẳng những không thể kiến chúng ta thoát khỏi Hoàng trưởng tử, ngược lại sẽ làm hầu phủ bị Thiên gia trách tội, người nghĩ ra cái chủ ý này thật là một kẻ ngu xuẩn, nên kéo ra đánh một trăm trượng!” Lời này đem Lục Kháng cùng Trương đều mắng.

Lão thái thái cười lạnh liên tục: “Nói đến nói đi ngươi còn không phải là không nỡ bỏ phần cốt nhục thân tình này, ngươi chớ quên ngươi có thể có hôm nay toàn bộ dựa vào Trường Hưng hầu phủ một tay cất nhắc. Ngày xưa triều Long Hưng, Lễ bộ Thị Lang Diệp Hạo Nhiên. . .”

“Mẫu thân chớ nói đến Diệp Hạo Nhiên.” Lục Hân cắt đứt lời nói của Lão thái thái: “Mẫu thân đại khái không biết Diệp Hạo Nhiên sau đó tranh giành đại vị thủ phụ cùng người ta không thành cuối cùng thân hãm ngục tù, bị nhóm chính địch liệt vào mười hai tội lớn, trong đó một cái chính là sát hại thân sinh nữ nhi. Hồ đồ không ăn thịt con, nếu ngay cả hài nhi của mình còn có thể hạ thủ được, trong triều còn ai dám cùng người như vậy làm việc?”

“Huống chi hôm nay Oánh nhi cũng coi như mang danh hoàng gia, bỗng nhiên ở trong phủ đột tử, Thánh thượng chỉ cần phái một gã thái y nghiệm thi thể, việc làm chúng ta gây nên liền không thể che dấu. Đến lúc đó tội khi quân coi rẻ hoàng gia, chúng ta phải thừa nhận như thế nào?”

Lão thái thái cười lạnh liên tục, “Ngươi đây là nói chuyện lừa bịp. Hoàng hậu nương nương luôn luôn đối đãi với ta thân thiết, chỉ cần ta tiến cung van cầu Hoàng hậu nương nương, chuyện này từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

Lục Hân không nhanh không chậm chấp tay nói: “Mẫu thân sống ở hậu trạch, đối với chuyện triều đình đại khái là không biết rõ. Vừa rồi nhi tử ra ngoài hỏi thăm rồi một vòng, càng thêm kết luận, hành động tự mình chọn Trắc Phi cho hai vị hoàng tử lần này của Hoàng thượng là có thâm ý.”

Thần sắc Lục Kháng căng thẳng nói: “Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì?”

Lục Hân thần nhiên nói: “Thánh tâm khó dò, nhi tử cũng không biết rõ. Bất quá nghĩ tới không tránh khỏi hai chữ ‘thăng bằng’. Thánh thượng thủy chung không chịu lập thái tử, phụ thân có biết là tại sao?”

Lục Kháng hừ một tiếng, nếu hắn biết còn hỏi làm cái gì?

Lục Hân chậm rãi mà đàm đạo: “Thánh thượng làm sao mà nào đoạt được ngôi vị hoàng đế, phụ thân chắc phải biết.”

Lục Kháng chấn động toàn thân: “Ý của ngươi là. . .”

Tiền hoàng, từng lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, sau thái tử cuốn vào một cọc án mưu nghịch bị phế. Hoàng thượng lại lập Nhị hoàng tử làm thái tử, tức Gia Hòa đế hiện tại. Tiền hoàng năm đó đối với việc truyền ngôi cho Nhị hoàng tử hay là Tử hoàng tử do dự bất định, ngay lúc đó Gia Hòa đế tuy

được lập làm thái tử, nhưng địa vị nguy khốn, tùy thời có thể có bị phế.

Gia Hòa liền hiệp một đám đại thần thân tín, thừa dịp tiên hoàng bệnh nặng không chế Từ Cẩm thành, trình diễn một vở tuồng bức vua thoái vị, bức bách tiên hoàng thoái vị làm Thái thượng hoàng, hơn nữa bắn chết Từ hoàng tử tranh vị cùng hần, lúc này mới có Gia Hòa đế hôm nay.

Lục Hân nói: “Phụ thân ngài thử nghĩ xem, Thánh thượng hôm nay sợ nhất là cái gì?”

Gia Hòa đế nay tuổi tác đã cao, thân thể suy bại, dĩ nhiên sợ lịch sử trên người Tiên hoàng năm đó lại tái diễn trên người hần!

“Ý của ngài là nói, Thánh thượng vẫn không chịu lập thái tử, cũng là bởi vì . . .”

Lục Hân gật đầu. “Thật ra thì nói đến nói đi, sở cầu của Thánh thượng, bất quá chính là hai chữ ‘thăng bằng’ thôi.” Không lập thái tử, không có nhân vật số hai danh chính ngôn thuận, người mà mọi tuyệt đại đa số mọi người đều thần phục cũng chỉ có một người là Hoàng thượng.

Hần chỉ muốn bảo đảm thế lực Hoàng trưởng tử cùng Nhị hoàng tử ngang nhau, liên vĩnh viễn không cần sợ hãi có một ngày nhi tử của hần cũng sẽ giống như hần năm đó, mang mấy vạn đại quân buộc hần thoái vị nhượng hiền.

Trải qua một chút nhắc nhở như vậy, Lục Kháng cũng hiểu. Nếu bàn về nhìn xa hiểu rộng, hần còn kém xa Lục Hân. Sắc mặt Lục Kháng rất khó nhìn: “Nói như vậy, Trường Hưng Hầu phủ chúng ta chẳng qua là một con cờ Thánh thượng chọn đến để thăng bằng thế lực Nhị hoàng tử mà thôi ư?”

Lục Hân nói: “Hiện giờ Hoàng trưởng tử thế yếu, ta sợ Hoàng thượng nhìn trúng chính là lực ảnh hưởng của ngài ở trong quân sao?” Hoàng trưởng tử trong quân cơ hồ không có bất kỳ lực ảnh hưởng gì, mà ở phương diện này Nhị hoàng tử lại rất cường mạnh.

“Quân cờ, phải có sự tự giác của quân cờ!” Nếu hoàng đế bỏ bao công sức an bài, nếu Trường Hưng hầu thực có can đảm tại lúc máu chốt này giết chết Lục Thanh Oánh, chọc giận hoàng đế vậy quả thực là không ổn.

Lời nói này phân tích cặn kẽ đỉnh đặc, nói xong trên trán Lão Hầu gia xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trương thị vội la lên: “Hầu gia, đừng để hần cường tử đoạt lý* làm mê hoặc.”

(*) già mồm át lễ phải; cả vú lấp miệng em

Lão Hầu gia đưa tay ngăn nằng lại, nói: “Lão Đại nói có lý, ngài vẫn là lo liệu chuyện Oánh tỷ nhi xuất giá cho tốt đi, không nên nghĩ đến những thứ vô

Lam. Lão Hầu gia xem Lục Văn Đình như đích trưởng tôn, rất coi trọng hần, vẫn luôn mang theo bên cạnh đích thân dạy bảo. Chiều nay Lục Văn Đình phải đến đây học cưỡi ngựa bắn cung với lão Hầu gia, Lục Thanh Lam cũng đi theo cùng.

Hai người bị gã hầu do Lục Diệp mang tới ngăn lại ngay ngoài cửa, dứt khoát không cho vào. Lục Thanh Lam thấy Lục Diệp cùng Triệu thị vác theo vẻ mặt đầy gian trá bước vào thư phòng của tổ phụ, liền muốn ý vào việc mình còn nhỏ tuổi không ai phòng bị, chạy vào trong nghe lén xem bọn họ định mưu tính chuyện gì.

Vì thế nàng đưa mắt ra hiệu cho ca ca, hai huynh muội này cũng thuộc dạng tâm ý tương thông, Lục Văn Đình nhìn ánh mắt muội muội là hiểu ngay, lập tức níu chặt lấy cổ áo gã hầu, chửi ầm lên: “Tên ranh này người bị mù à? Cũng không chống mắt lên mà nhìn một chút xem ông đây là ai? Có

kẻ nào mà không biết từ trước đến giờ Đạp Quan đường này là nơi mà ta có thể tự nhiên lui tới, người là cái thá gì mà dám ra oai với ông?"

Editor: Diệp Nhược Giai

Gã hầu này vốn lớn hơn Lục Văn Đình hai tuổi, nhưng thân hình Lục Văn Đình khá cao to, hơn nữa từ nhỏ đã được theo danh sư học nghệ, nên võ công của hắn rất cao cường, gã hầu bị hắn nắm lấy cổ áo không thể động đậy gì được, vô cùng hoảng hốt.

Lục Thanh Lam lợi dụng cơ hội này chạy bịch bịch vào trong phòng.

Bên này, Lục Diệp rất cuộc vẫn là một kẻ mềm lòng, lắp bắp nửa ngày không thốt ra được một câu nào cho rõ ràng.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Triệu thị thực sự không nhịn nổi nữa, tiếp lời của ông, trình bày rành mạch: "Triều đại Long Hưng, Hoàng đế chỉ hôn nữ nhi của Lễ bộ Thị lang Diệp Hạo Nhiên cho Thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên biết Hoàng đế bất mãn với Thái tử, thậm chí còn có ý nghĩ muốn phế Thái tử, sợ tương lai Thái tử gặp phải chuyện xấu làm liên lụy toàn bộ Diệp phủ, liền bày mưu để đưa con gái này uống phải một ly rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai bên do đó cũng không thành. Chỉ vẻn vẹn một năm sau, Hoàng đế hạ lệnh phế Thái tử, vô số quan viên trong triều bị liên lụy, nhưng Diệp Hạo Nhiên nhờ trước đó đã làm tráng sĩ tự chặt cổ tay (1), nên tính mạng cả nhà cũng được đảm bảo, sau đó Diệp Hạo Nhiên làm đến chức Đại học sĩ của Văn Uyên các, trở thành một đời hiền tướng của triều ta."

(1) Tráng sĩ tự chặt cổ tay: Thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rấn cấn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do

dự.

Hoàng Gia Sủng Túc

Đã nói đến tận nước này, cho dù là kẻ ngu cũng hiểu ra.

Trương thị cũng không tán thành mối hôn sự này, bây giờ liền nhân cơ hội tỏ thái độ rõ ràng: "Đây ngược lại có thể xem là một biện pháp tốt. Hầu gia, chuyện gấp gáp phải biết tùy cơ ứng biến, tráng sĩ tự chặt cổ tay, vì Trường Hưng hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có noi theo tổ tiên, thực hiện hạ sách này."

Editor: Điện Nhược Giai

Dù sao kẻ phải chết cũng đâu phải cháu gái ruột của bà, Đại phòng chết hết bà càng vui.

Lục Thanh Lam đứng nghe lén ở ngoài cửa, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lục Kháng lại có chút khí phách, phản đối việc này: "Lục Kháng ta một đời anh hùng, há có thể bán cháu gái cầu vinh? Các người bảo người đời sẽ nhìn ta bằng ánh mắt gì? Có câu giấy không thể gói được lửa, lỡ như chuyện này lan truyền ra ngoài, mọi người đều sẽ cho rằng Hầu phủ ta hung ác vạn phần, sau này còn ai dám gả nữ nhi đến Lục gia ta, còn ai dám rước nữ nhi Lục gia ta về nhà?"

Lão phu nhân hừ một tiếng, nói: "Chuyện đã đến nước này, tính mạng của hơn ba trăm người trong Trường Hưng hầu phủ quan trọng, hay là hư danh của Hầu gia quan trọng hơn? Huống chi, chỉ cần chúng ta hành động dứt khoát tỉ mỉ một chút, người ngoài nào ai biết được? Chuyện này vô cùng trọng đại, Hầu gia tuyệt đối đừng nhẹ dạ mềm lòng!"

Lục Thanh Lam trốn sau bức rèm che, nghe những lời này mà giật mình không thôi. Nàng hoàn toàn không thể ngờ tới, Tam phòng có thể làm ra chuyện ác độc đến nhường này! Cho dù nàng thật tình không muốn Đại tỷ tỷ gả cho Đại hoàng tử, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến phương pháp tàn nhẫn đến thế! Tất cả mọi người đều sống cùng dưới một mái hiên, Tam phòng quả thực không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến tiếng tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười không muốn nghe thêm nữa, liền lên ra khỏi phòng lão Hầu gia.

Lục Văn Đình vẫn còn đứng đó giáo huấn gã hầu, thấy muội muội lên vào đã nhanh mà ra còn nhanh hơn, bấy giờ cánh tay này giờ vẫn giữ chặt gã hầu mới hát ra, quãng hán sang một bên, “Hôm nay ta bận việc, tạm thời buông tha cho ngươi, lần sau nếu lại lần lên trên đầu của ta, xem ta xử ngươi thế nào.”

Gã hầu như được đại xá.

ích kia nữa.” Dứt lời đứng dậy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Xử Phạt

Từ Cẩm thành – Cảnh Vận môn, Tiễn Đình.

Nơi này là chỗ hoàng đế cùng các hoàng tử cưỡi ngựa bắn tên luyện tập võ nghệ. Cừu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác tựa vào trên lan can đá bạch ngọc, sắc mặt trắng bệch, ho khan không ngừng. Nhìn tứ, ngũ, thất, bát, thập, các hoàng tử phóng ngựa chạy như bay.

Dựa theo quy củ của lão tổ tông, công phu cưỡi ngựa bắn cung không thể mất, vì vậy các hoàng tử chưa ra ngoài khai phủ đều là buổi sáng học văn hóa, buổi chiều đi theo thị vệ tập võ. Các hoàng tử học tập «Tứ thư» «Ngũ kinh» không hứng thú, nhưng cưỡi ngựa bắn tên lại được mọi người ưa thích.

Thập hoàng tử Tiêu Thiểu Vĩ so với Tiêu Thiểu Giác nhỏ hơn một tuổi, bình thường chơi giỏi nhất, giục ngựa chạy lên. Chợt nhìn hán mới bảy tám tuổi, thể nhưng cưỡi một con ngựa cao to. Hán chế nhạo nói: “Cừu ca, phụ hoàng mới cấm túc ngươi một tháng, ngươi đã đến mức ngựa không cưỡi được, cung cũng kéo không nổi rồi sao? Phụ hoàng nếu giam ngươi thêm hai tháng, ngươi chẳng phải là ngay cả xuống giường cũng không nổi!”

Đang tốt lành bỗng nhiên toàn thân bần rần, ho khan, chảy nước mũi, Tiêu Thiểu Giác cũng biết là bên Lục Thanh Lam có vấn đề. Hán kêu Vệ Bân đến

Trường Hi cung hỏi, quả nhiên Lục Thanh Lam xin Tam công chúa cho nghỉ, nói là cảm nhiễm phong hàn, không xuất môn được.

Như thế này đã là lần thứ hai trong tháng rồi.

Không phải là bình thường trắng trẻo mập mập lắm sao, sao thể chất lại kém như vậy? Trong lòng Tiêu Thiệu Giác hết sức không thoải mái.

Lục Thanh Lam quả thật là cảm nhiễm phong hàn, thể chất nàng suy yếu, từ trong bụng mẹ đã như vậy rồi, mùa đông hàng năm cũng bệnh mấy đợt.

Nàng bị bệnh, Kỳ thị ngày ngày ở bên giường nàng chăm sóc, Lục Thần ở Đông Sơn thư viện cũng không còn tâm tư đi học, toàn gia cũng đi theo gà bay chó sủa.

Thật vất vả dưỡng khỏi bệnh, bên Tam công chúa lại thúc dục nàng tiến cung. Tam công chúa là một người tính nết nóng, trong lúc Lục Thanh Lam ngã bệnh, cũng thúc dục nàng ba bốn lần. Lục Thanh Lam không có cách nào khác, đành tiến cung lần nữa.

Giá khinh tỵ thực* đến Đông Hoa môn, hai tiểu thái giám Tam công chúa phái tới đã mang một kiệu nhỏ chờ ở nơi đó. Lục Thanh Lam lên kiệu không đến một lát, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Lục Thanh Lam vừa bắt đầu không nghĩ gì, nhưng tiếng vó ngựa kia thuy chung ở gần kiệu nhỏ, không nhanh không chậm theo sát.

(*)Giá khinh tỵ thực:cưỡi xe nhẹ đi đường quen; việc quen thì dễ làm; quen tay làm nhanh; thông thạo; quen việc

Lục Thanh Lam không khỏi cảnh giác.

Phải biết hai tiểu thái giám này nâng kiệu đi cũng không nhanh, không có lý nào chạy song song với người cưỡi ngựa. Nàng liền vén rèm lên nhìn ra phía ngoài.

Liền thấy một vị thiếu niên thân hình cao lớn cưỡi một con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, đi theo bên cạnh kiệu nhỏ, giống như dạo chơi nhàn nhã.

Người nọ mặc một bộ kỳ trang màu xanh nhạt thêu hoa văn bảo tượng, bên hông buộc một thắt lưng phẩm xanh hoa văn long Phụng giác, có một đôi mắt u thâm như hồ, thân hình ngay thẳng, quả nhiên là phong tư tuấn tú đáng vẻ đường đường.

Người nọ thấy Lục Thanh Lam nhìn ra, nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

Hắn là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới lại đụng phải tên khốn kiếp này ở đây, hai quả đấm không tự chủ siết chặt. Nàng nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt khác thường, xoạt một tiếng buông màn xe xuống.

Tiêu Thiệu Huyền hơi sững sờ, hắn có chút không rõ tiểu cô nương này là sợ hắn hay làm sao. Hắn ôn hòa nói với hai tiểu thái giám: “Các ngươi đừng kiệu lại.”

Hai tiểu thái giám nào dám làm trái với lệnh hoàng tử, liền đem cỗ kiệu để ở trên đất, Lục Thanh Lam đành phải từ trong kiệu đi ra.

Nàng hôm nay mặc nhũ quần màu hồng thêu hoa lan, chải song nha kế, bộ dạng ước chừng năm sáu tuổi, bộ dạng trắng trẻo mập mập, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt to ướt át, làm người ta hết sức yêu thích. Nếu có thể xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm xúc nhất định là không tệ!

Tiêu Thiệu Huyền tung mình xuống ngựa, bởi vì vóc dáng rất cao, chỉ có thể cúi người xuống cùng Lục Thanh Lam nói chuyện: “Tiểu cô nương, ngươi muốn đi đâu? Cỗ kiệu của ngươi quá chậm, ta cưỡi ngựa dẫn ngươi đi được không?”

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.*

(*) Vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chính.

Lục Thanh Lam làm sao có thể cùng hắn ngồi chung một con ngựa, há miệng liền nói: “Mẫu thân nói, ở ngoài không thể đi theo người không quen biết . . .”

Hắc, đây là xem hắn thành người xấu!

Tiêu Thiệu Huyền chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị. Dứt khoát ngồi xổm người xuống nói: “Tiểu cô nương, ta không là người xấu, ta là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, ngươi có thể gọi ta Tứ điện hạ!”

Lục Thanh Lam vênh miệng lên nói: “Ta mới mặc kệ ngươi là Tứ điện hạ hay Ngũ điện hạ, ngươi cản trở đường của ta, Tam công chúa còn đang chờ ta đâu. . .”

Nghe nàng đồng ngôn đồng ngữ, Tiêu Thiệu Huyền không hề tức giận, trái lại cố gắng khuyên: “Đại mã của ta thoải mái thú vị hơn cái kiệu nhỏ này của người nhiều, ngươi có muốn thử một chút không, người ngồi ngựa của ta đi, mau hơn ngồi kiệu, cũng làm Tam muội muội chờ ngươi ít đi một chút.”

“Ta không muốn!” Lục Thanh Lam thấy hắn chơi xấu không đi, không khỏi tức giận, ra sức đẩy hắn một cái, định chui lại vào kiệu.

Tiêu Thiệu Huyền dù sao đã mười ba tuổi, là một nửa thiếu niên, làm sao nàng có thể đẩy được, tay nhỏ bé mềm mại đẩy hắn, chẳng khác gãi ngứa là bao.

Tiêu Thiệu Huyền không khỏi cười lớn. Không quản Lục Thanh Lam có nguyện ý hay không, cánh tay đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, định trực tiếp ôm nàng lên ngựa.

Lục Thanh Lam không khỏi khần trương, đời này kiếp này, tuyệt không nghĩ lại có bất kỳ dây dưa cùng tên súc sinh này. Đến hiện tại nàng không thể làm gì khác hơn là xuất ra một chiêu sát thủ cuối cùng, đó chính là —— khóc.

Tiểu nữ oa “Oa “Một tiếng khóc lên. Thanh âm lạnh lạnh cao vút, nước mắt như hạt châu rào rào rơi xuống, vừa ủy khuất lại không biết làm sao, khuôn mặt muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu đáng thương. Tiêu Thiệu Huyền cả đời lòng dạ độc ác, chưa từng trải qua việc này?

“Đừng khóc! Đừng khóc!” không thể làm gì khác hơn là luống cuống tay chân dụ dỗ nàng.

Hắn càng không muốn nàng khóc, nàng khóc càng lớn tiếng. Tất cả thái giám cung nữ đi qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Thiệu Huyền, nhìn đến Tứ hoàng tử điện hạ tê dại cả da đầu.

Làm một cô bé năm sáu tuổi gào khóc, cũng không phải một việc đáng tự hào.

Đúng lúc ấy thì, xa xa nghe thấy tiếng Tam công chúa lo lắng truyền đến: “Bảo Nhi, Bảo Nhi là người sao vậy?”

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm, cứu tinh tốt cuộc đã tới.

Tiêu Thiệu Huyền cũng đứng thẳng người.

Liền thấy Tam công chúa mang theo mấy cung tỳ vội vàng chạy tới. Chẳng những Tam công chúa tới, bên người nàng còn đi theo một vị thiếu niên thân mặc áo choàng màu xanh ngọc đoàn hoa Ngọc trù, tấn nhược đao tài, lông mày như vẽ, chính là Tiêu Thiệu Giác.

Thấy Cửu hoàng tử, nụ cười bên môi Tiêu Thiệu Huyền càng sâu vài phần: “Tam muội muội. Cửu đệ cũng tới ư?”

Cửu hoàng tử hừ một tiếng, bước nhanh lên, một tay cầm lấy tay Lục Thanh Lam từ bên người Tiêu Thiệu Huyền kéo qua. Một bộ dáng biểu thị thái độ quyền công khai đoạt lấy, Lục Thanh Lam cũng rất phối hợp oạch một cái trốn sau lưng của hắn.

Cửu hoàng tử lạnh lùng nói: “Tứ ca thật có nhả hứng, không ở trong Đắc Nguyệt điện đọc sách, ứng đối tuế khảo của phụ hoàng, lại chạy đến đây khi dễ một tiểu nữ oa!” Trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Tam công chúa vậy bất mãn hết sức, nhìn chằm chằm Tứ hoàng tử nói: “Tứ ca làm Bảo Nhi khóc, Tứ ca là người xấu!” nàng từ trước đến giờ chính là người thẳng tính như pháo đốt, có gì nói nấy.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận, cười với hai huynh muội nói: “Ta bất quá là nhìn thấy tiểu cô nương bộ dạng đáng yêu, mới trêu chọc vui đùa một chút với nàng thôi, Cửu đệ và Tam muội muội cần gì nói ta đến mức như vậy đâu!”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Lục cô nương là bằng hữu của ta cùng Tam muội muội, đương nhiên có ta cùng Tam muội muội trông nom, cũng không nhọc Tứ ca phí tâm”

Tam công chúa cũng hung tợn nói: “Tứ ca nếu dám khi dễ Bảo Nhi nữa, ta liền đi nói cho phụ hoàng, kêu phụ hoàng trách phạt người.”

Tiêu Thiệu Giác lời kéo Lục Thanh Lam nói: “Chúng ta đi.” hai người một trái một phải, lời kéo tay Lục Thanh Lam đi.

Tiêu Thiệu Huyền nhìn bóng dáng bọn họ càng lúc càng xa, nụ cười trong mắt dần dần phai nhạt.

Cho đến khi đi qua cầu Kim Thủy, Lục Thanh Lam mới giật mình thấy tay của mình vẫn bị Tiêu Thiệu Giác nắm trong tay, nàng dù sao cũng không thật sự phải oa oa năm tuổi, không khỏi sắc mặt nóng lên, nhưng hiện tại đem tay rút về, thật sự có chút cố ý. Nàng chỉ có thể liều mạng tự nhắc nhở trong lòng.

Dọc theo đường đi Tiêu Thiệu Giác nói không nhiều lắm, chỉ có Tam công chúa lú lú nói không ngừng. Lúc này hắn bỗng nhiên hỏi một câu: “Người không thích Tứ ca của ta ư?”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Không thích.”

Tam công chúa ở một bên nói: “Tứ ca là người xấu, ta cũng không thích Tứ ca!”

Tiêu Thiệu Giác mặt mày nhiễm một tầng nụ cười thân nhiên, tiểu cô nương này nếu cùng hắn có được chúc phúc của Nguyệt Thần, nên chỉ thích hắn mới đúng.

Nhưng hắn là một người có dự vọng khổng lồ chế chiếm hữu cực lớn.

Rất nhanh đã đến Trường Hi cung, Tam công chúa lời kéo Lục Thanh Lam đang muốn vào điện, Tiêu Thiệu Giác đưa tay ngăn lại, hắn nói một câu “Đi

theo ta”, đột nhiên đi trước dẫn đường.

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái. Tam công chúa đã hỏi: “Cửu ca đi đâu nha?”

Tiêu Thiệu Giác nói một câu, “Đi theo ta sẽ biết.”

Tam công chúa thích cùng Tiêu Thiệu Giác chơi đùa, nhưng lại có chút ít sợ hãi, đối với sắp xếp của hắn đương nhiên không dám có dị nghị gì. Lục Thanh Lam lại càng không có tư cách nói ý kiến phản đối.

Hai người theo Tiêu Thiệu Giác đi vào một tiểu hoa viên phía sau Ngọc Minh cung. Tiểu hoa viên này là một phần của Ngọc Minh cung, có một cái cửa nhỏ nối liền, có thể coi là một không gian bán phong bế, ít có người tới. Thời điểm ba người tới, đã có một người hơn bốn mươi tuổi chờ ở nơi đó, Lục Thanh Lam vừa nhìn cách ăn mặc của hắn cũng biết hắn là một thái y.

Nhìn kỹ nhận ra đây là người quen. Người này tên là Cù Ngọc Tuyền, xuất thân từ gia đình nhiều thế hệ y dược, y thuật cực cao minh, đáng tiếc tuy có trí tuệ, hấn say mê y học, tính tình quái gở, lại không am hiểu những thứ người lữa ta gặt ở chốn quan trường, cho nên mặc dù vào Thái y viện, nhưng vẫn bị đám người viện chính, phó viện chính đề cho không lên chức được.

Sau này Tiêu Thiệu Huyền lên ngôi, trưởng tử Tiêu Thừa Duẫn nhiễm bệnh đậu mùa, mọi người trong Thái y viện thúc thủ vô sách, chính là Cù Ngọc Tuyền chữa hết bệnh đậu mùa của Tiêu Thừa Duẫn, Tiêu Thiệu Giác thấy hấn y thuật cao siêu Thái y viện không ai sánh được, liền đặc biệt chọn hấn làm Viện chính Thái y viện.

Cù Ngọc Tuyền tiến lên hành lễ với Tiêu Thiệu Giác và Tam công chúa, hỏi một câu: “Cứu điện hạ, có thể bắt đầu rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giám Sát

Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu tiên thấy một ca ca hung tàn lại bá đạo như vậy.

Chẳng những dọa đến Tam công chúa ở trên cây, chính Lục Thanh Lam cũng bị kinh hách không nhẹ, trực tiếp ôm chân Tiêu Thiệu Giác quỳ xuống: “Cứu điện hạ tha mạng, Tam công chúa nếu rơi xuống, chết không thể nghi ngờ!” vốn dựa theo tính tình hung bạo của nàng, đem tôn nghiêm so với tính mạng còn trọng yếu hơn, đừng nói đến quỳ xuống trước mặt người khác, nhưng Tam công chúa thật lòng đối với nàng, nàng cũng cần phải lấy thật lòng hồi báo Tam công chúa, vì cứu mạng cũng chẳng quan tâm chút ít kia.

Tiêu Thiệu Giác cúi đầu nhìn tiểu cô nương, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, gấp đến độ trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Hắn luôn cảm thấy mình là một người tâm địa lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này tiểu cô nương, cũng không tự chủ được có chút mềm lòng. Huống chi hấn cũng chẳng qua là muốn hù dọa Tam công chúa một chút, cũng không thật sự muốn nàng ngã chết, cho nên liền gạt đầu với người thị vệ kia, thị vệ thị triển khinh công phi thân lên cây, đem Tam công chúa thả xuống.

Mọi việc chẳng qua chỉ xảy ra trong một khắc thời gian chần Tam công chúa chạm được đất, mới “Oa” Một tiếng khóc lên, nàng ôm thật chặt Lục Thanh Lam, khóc bù lu bù loa, trong miệng nói: “Bảo Nhi, làm ta sợ muốn chết!” mới vừa rồi thật sự dọa sợ đến nàng.

Khóc mấy tiếng, Tiêu Thiệu Giác nhin không được quát lớn: “Không được khóc.” Tiểu cô nương thật sự bị vị Cửu ca này trị phục, lập tức thu lại tiếng khóc, ngay cả nước mắt cũng không dám.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thiệu Giác dừng ở trên người hai tiểu cô nương, thần nhiên nói: “Hai người các ngươi nếu ai than mệt hay lười biếng nữa, không học thể thuật cho tốt, ta sẽ làm giống như mới vừa rồi vậy, đem nàng treo lên cây!”

Hai tiểu cô nương cũng bị khí thế của hấn hù sợ, vừa ngẩng đầu nhìn cây dong kia, cao cách mặt đất ít nhất hai ba trượng, chỉ nghĩ một chút đã khiến người ta tâm kinh đảm hấn, nhất thời tất cả đều câm như hến, ai cũng không dám nói một chữ không. Tiêu Thiệu Giác gặp tình hình này, hết sức hài lòng, rồi mới hướng Cù Ngọc Tuyền khách khí nói: “Cù đại nhân, tiếp tục bắt đầu đi.”

Có một vị trông coi hung tàn như vậy trừng mắt nhìn ở một bên, Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam ai cũng không dám âm phụng dương vi, đành hoàng học thể thuật, khổ nửa mệt nửa cũng không dám có chỗ oán trách.

Lục Thanh Lam so với thường ngày chậm một canh giờ mới từ trong cung đi ra. Kỳ thị đã đợi đến mức lòng như lửa đốt. Thấy nữ nhi bộ dạng mệt mỏi cũng không muốn nói chuyện, không khỏi kỳ quái. Lên xe ngựa rời khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị mới hỏi ngọn nguồn, Lục Thanh Lam cũng nói, Kỳ thị mặc dù đau lòng, nhưng nghe nói thể thuật của Cù Ngọc Tuyền đối với thân thể của nữ nhi có lợi, cũng hi vọng nàng có thể kiên trì.

Lục Thanh Lam cực kỳ mệt mỏi, về đến nhà trước tiên đi ngủ. Ngày thứ hai vẫn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, so với thường ngày chậm khoảng một

tiếng đồng hồ.

Kỷ thị thấy nữ nhi như thế, vốn không nỡ gọi nàng, đúng lúc này thì Vệ Bân tới.

Hai vợ chồng Lục Thần và Kỷ thị ở chính đường tiếp kiến vị tiểu thái giám tướng mạo thanh tú này. Vệ Bân nho nhã lễ độ nói: “Nhị lão gia, nhị thái thái, nô tài là phụng mệnh tới đón Lục cô nương tiến cung.”

Kỷ thị biết hẳn là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Cừu hoàng tử, không dám chậm trễ, một mặt để cho Lục Thần chiêu đãi hẳn, một mặt đi sau vách ngăn đánh thức Lam, vừa mặc quần áo cho nàng vừa nói: “Bảo Nhi, mau dậy đi! Tiểu Vệ công công tới rồi.”

Lục Thanh Lam uốn éo trong ngực Kỷ thị, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, vừa nghe nói Vệ Bân tới, từ từ mở mắt. “Hắn sao lại tới?” Nhớ tới Cừu hoàng tử nàng không khỏi rung mình một cái, cả người lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Kỷ thị vội vàng đem Lục Thanh Lam mặc tốt trang phục, lại ăn xong điểm tâm, giống như thường ngày đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn.

Vẫn là tiểu hoa viên kia, thời điểm Lục Thanh Lam đến, phát hiện Cù Ngọc Tuyền, Tiêu Thiệu Giác cùng Tam công chúa sớm đã đến. Tam công chúa cùng nàng giống nhau, bộ dạng mặt ủ mày chau, hai người thật đúng là là đồng bệnh tương liên.

Ngược lại Tiêu Thiệu Giác mặc áo choàng màu thiên thanh vũ quá, trên khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng sương lạnh, giống như ai hẳn một vạn lượng bạc, đang lười nhác tựa vào một thân cây dong khô lớn. Thấy Lục Thanh Lam tới, mới đứng lên, nói một câu: “Ngươi tới chậm!”

Khuôn mặt nhỏ của Lục Thanh Lam đỏ lên, đang muốn giải thích, Tiêu Thiệu Giác đã hướng về phía Cù Ngọc Tuyền nói: “Bắt đầu đi.”

Ba ngày kế tiếp, Tiêu Thiệu Giác mỗi ngày cũng sẽ phái Vệ Bân tự mình đi đón Lục Thanh Lam, suốt năm ngày đi sớm về trễ, hai tiểu cô nương cuối cùng đem một bộ thể thuật của Cù Ngọc Tuyền học xong.

Cù Ngọc Tuyền bảo hai người tự mình đem bộ thể thuật này mỗi cái động tác đều làm một lần, cho đến khi hai người đã hoàn toàn nắm chắc, mới dị thường nghiêm túc nói với các nàng: “Những thứ có thể dạy, hạ quan đã đều dạy cả cho các ngươi rồi, có thể phát huy tác dụng chân chính có thể hay không, mấu chốt còn phụ thuộc vào sự kiên trì bền bỉ, chỉ bằng sớm chiều mỗi ngày đều làm một lần, không đến một năm, thể chất tự nhiên cải thiện.”

Lục Thanh Lam nghe rất chân thành, y thuật của Cù Ngọc Tuyền kiếp trước là đã được kiểm nghiệm thực tế, nàng cũng hi vọng thông qua bộ thể thuật này làm cho chính mình trở nên khỏe mạnh. Vì vậy nàng không khỏi liên tiếp gật đầu.

Tiêu Thiệu Giác cũng đang nhìn Lục Thanh Lam, trên mặt của hắn khó có được nhu hòa mấy phần. Trong năm ngày này, Lục Thanh Lam một tiểu nữ oa năm tuổi, cùng Cù Ngọc Tuyền học thể thuật khó như vậy, vừa khổ vừa mệt khiến hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tiêu Thiệu Giác nói: “Các ngươi trở về nhất định nhớ luyện tập cho tốt, biết không?” Nói là các ngươi, nhưng người hắn nhìn vẫn là Lục Thanh Lam.

Hai tiểu cô nương ai cũng không dám chọc hắn, tất cả đều gật đầu như bằm tỏi.

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng để Lục Thanh Lam hồi phủ.

Ngày thứ hai Lục Thanh Lam ngủ một giấc tỉnh lại, Bò Đào mang theo một cái lồng chim bằng ti vàng chế tác tinh xảo đi đến, bên trong có một con chim anh vũ, toàn thân màu đen xám, có mỏ màu xám đen, vùng da lộ ra ở trên mặt thì hiện lên màu hồng phấn, mặc dù chỉ là một con chim non, nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp anh vũ. Lục Thanh Lam có chút khiếp sợ nhìn một lát, lẩm bẩm nói: “Vẹt đầu Phụng?” Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bò Đào: “Vật này là từ đâu tới?”

Bò Đào vui mừng nói: “Đây là phần thưởng Trường Hi cung ban xuống, nói là Tống quý tần nương nương cùng Tam công chúa thưởng cho người lễ mừng năm mới.”

Lục Thanh Lam có chút sửng sốt, kiếp trước nàng cũng từng nuôi một con vẹt đầu Phụng như vậy, biết sự quý giá của loại vẹt này. Tìm hết nam bác mười hai châu Đại Tề, cũng tìm không ra một con chim anh vũ như vậy. Phần da lộ ra trên mặt con vẹt này thời điểm hưng phấn hoặc kích động, sẽ thay đổi ứng hồng như máu, từ hồng phấn biến thành màu đỏ thắm, vì vậy trong cung lại được xưng là huyết anh vũ.

Vẹt đầu phụng màu xám

Vẹt này chỉ có Đại Chu mới có, mà số lượng cực kỳ hiếm, vì vậy cực kỳ trân quý, trong cung hàng năm cũng không được mấy con, vì vậy Lục Thanh Lam có chút hoài nghi vẹt này đến cùng có phải Tam công chúa cho hay không.

Nàng đang nghi ngờ, chợt phát hiện phía sau Bò Đào có một tiểu thái giám tuổi không lớn lắm đang đứng. Mới vừa rồi bị Bò Đào chắn ở phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy hắn.

Lục Thanh Lam nghi hoặc nói: “Ngươi là ai?”

Tiểu thái giám kia cuống quýt bước lên phía trước hành lễ với Lục Thanh Lam: “Nô tài Nguyễn An, là Trường Hi cung phái tới đặc biệt chăm sóc con chim non này.” Con vẹt đầu phụng này trân quý lại khó nuôi, lẽ ra trong cung phái thái giám tới cũng là chuyện thường tình, nhưng Lục Thanh Lam luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Người thật sự là Tam công chúa phải tới sao?” Lục Thanh Lam mơ hồ cảm thấy này không giống như là thủ bút của Tam công chúa ngược lại có chút giống thủ bút của Cửu hoàng tử.

Nguyễn An gật đầu: “Vâng! ” Hẳn hiện tại đích xác là người của Trường Hi cung, bất quá một ngày trước hẳn còn đi theo bên người Vệ Bản công công chân chó, Vệ Bản đầu tiên là đem hẳn điều vào Trường Hi cung, quay ngược lại liền đưa đến Trường Hưng Hầu phủ.

Lục Thanh Lam biết hỏi hẳn cũng hỏi cũng không được gì, liền khoát tay một cái nói: “Người đi xuống đi.”

Nguyễn An khom mình hành lễ, trước khi đi lại nói thêm với Lục Thanh Lam một câu: “Công chúa điện hạ để cho nô tài nhắc nhở cô nương một câu, mỗi ngày sáng tối, không được quên luyện tập thể thuật của Cù đại nhân.”

Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ, Tam công chúa làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Cái này thật sự là Tam công chúa nói sao?”

Nguyễn An kính cẩn nói: “Hồi cô nương, là Tam công chúa nói.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ta biết rồi, người đi xuống đi.”

Nguyễn An lại không chịu đi: “Nô tài cả gan, thỉnh cô nương thưởng cho nô tài một cái ân điển. ” Nói xong quỳ xuống.

Lục Thanh Lam đã biết không đơn giản như vậy, nhún mày nói: “Nói một chút xem, người muốn cái gì?”

Nguyễn An nói: “Nô tài có vị bào đệ, thể cốt không tốt, là mang bệnh từ trong bụng mẹ mang đi ra. Trong cung Nô tài thật vất vả gom góp tích lũy chút ít bạc, cũng cầm cho hẳn đi mua thuốc, kết quả xem không biết bao nhiêu đại phu, đã uống bao nhiêu thuốc cũng không được. Trước lúc xuất cung nô tài nghe nói, cô nương đi theo Cù thái y học một bộ thể thuật, rất thần kỳ, nô tài nghĩ, nếu nô tài có phúc khí kia, cùng ngài học xong, lại trở về dạy cho đệ đệ, nói không chừng có thể chữa hết bệnh của hẳn...”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nhỏ như vậy, ta cũng không thể làm tiên sinh giúp người.”

Nguyễn An cười xoa nói: “Nô tài mới không dám làm phiền cô nương tự mình dạy, chỉ cần mỗi ngày thời điểm ngài luyện tập, kêu nô tài ở bên cạnh nhìn là được.”

Lục Thanh Lam rốt cuộc hiểu rõ, tiểu thái giám này vòng tới vòng lui, căn bản là Tiêu Thiếu Giác an bài tới giám sát nàng luyện tập thể thuật. Tuy nói Tiêu Thiếu Giác cũng là một mảnh hảo tâm, nhưng tay của hẳn cũng dài quá đi?

Lục Thanh Lam có chút khó chịu, nhưng lại không muốn đắc tội Tiêu Thiếu Giác, cuối cùng nói: “Mỗi ngày cho người nhìn cũng không trở ngại, nhưng xong việc không cho phép người nhúng tay chuyện trong phòng của ta.”

Nguyễn An nói: “Cái này là đương nhiên, trước khi nô tài xuất cung Tam công chúa đã phân phó, chỉ để ý nuôi chim, bất cứ chuyện gì của Hầu phủ cũng không liên quan đến nô tài.”

Lục Thanh Lam lúc này mới hài lòng.

Lục Thanh Lam chờ hẳn lui ra ngoài, mới gọi Bò Đào và Thạch Lựu hầu hạ nàng rời giường, rửa mặt xong, Lục Thanh Lam đi tới hậu hoa viên nhà mình, chăm chỉ nghiêm túc tập một lần thể thuật. Gọi Nguyễn An ở một bên nhìn chăm chú, hẳn quả nhiên hết sức thích thú, không lại xuất hiện bên cạnh Lục Thanh Lam.

Kỷ thị tìm một viện dân xếp cho Nguyễn An ở đây, trong phủ bỗng nhiên thêm một cái thái giám, bỗng lộc vẫn là y theo trong cung mà phát, bọn họ quản lại quản không nổi, nhẹ không được nặng không được, mềm không được cứng rắn không xong, đừng nói là trong lòng Lục Thanh Lam khó chịu mà, chính Lục Thần và Kỷ thị cũng cảm thấy khó chịu.

Được cái Nguyễn An hết sức thông minh, trừ mỗi ngày giám sát Lục Thanh Lam tập luyện, liền trốn ở trong viện của mình nuôi Điều nhi, cũng không nhúng tay tham dự vào mọi sự vụ của Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia lúc này mới yên lòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Chày Gõ

Mất thấy cửa ải cuối năm sắp đến, trong cung công việc bề bộn, Tam công chúa liền không gọi Lục Thanh Lam tiến cung nữa.

Cuộc sống không tiến cung thoải mái không ít, ngày hôm đó nhớ tới vệt đầu phượng của nàng, liền gọi Nguyễn An tới. Nguyễn An được nàng gọi tới, vội cấp bách xách theo lồng chứa Điều Nhi đi vào. Lục Thanh Lam thấy con vệt kia một môi, một bộ dạng như sắp chết bất cứ lúc nào, không khỏi hết sức đau lòng. Kiếp trước nàng từng nuôi một con vệt đầu Phượng, cực kỳ quý báu, chỉ tiếc sau này lại chết. Kiếp này lại có cơ hội nuôi con nữa, dĩ nhiên hết

sức quý trọng.

Nguyễn An cũng đang rầu rĩ đây này, lúc trước hẳn thật sự từng nuôi chim ở trong cung, cho nên Vệ Bân mới đem hẳn phái tới đây, chẳng qua vệt đầu phượng vô cùng trân quý, hẳn không có nhiều kinh nghiệm, mắt thấy chim anh vũ từng ngày từng ngày uể oải không phấn chấn, trong lòng hẳn cũng hết sức sốt ruột, hẳn dĩ nhiên biết vệt này vốn cũng không phải là Tam công chúa đưa, thực chất chính là Cửu hoàng tử đưa. Vì vậy càng không dám khinh thường.

Lục Thanh Lam mỗi ngày bị hẳn giám sát, có chút khó chịu, sắc mặt trầm xuống, cố ý hù dọa hẳn nói: “Đây là làm sao, lúc đến vệt này còn tốt, sao lại biến thành bộ dạng như vậy rồi?”

Chân Nguyễn An mềm nhũn liền quỳ xuống, cuống quýt đập đầu nói: “Đều là do nô tài làm việc không chu đáo, xin cô nương trách phạt.”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hẳn bị hù dọa thành như vậy, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nói: “Ngươi đứng lên đi, ta cũng không có ý trách cứ ngươi. Muốn đem vệt này nuôi tốt cũng không khó, ngươi chỉ cần nghe theo ta là được.”

Nàng quay đầu phân phó hai nha hoàn của mình nói: “Bồ Đào tỷ tỷ, ngươi đi kêu người chế tạo một cái lồng lớn đến đây, phải lớn gấp ba cái này. Thạch Lựu tỷ tỷ, ngươi đi chuẩn bị một ít hoa quả tươi tới, dứt cho vệt ăn.”

Hai nha hoàn đáp ứng một tiếng lĩnh mệnh đi.

Nguyễn An có chút kỳ quái nhìn tiểu cô nương này, cái lồng được trang bị cho vệt kia, là dùng vật liệu đặc thù chế thành, hết sức tinh xảo xinh đẹp, đối đi chẳng phải là đáng tiếc. Lại nói tiểu cô nương này còn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết những việc nuôi dưỡng thế này?

Không khỏi hết sức hồ nghi.

Nhưng hẳn thấy bộ dạng tiểu cô nương như đã định liệu kỹ lưỡng trước, cộng thêm trước khi đến Vệ Bân liên tục dặn dò, bảo hẳn vạn lần không thể đắc tội tiểu cô nương, trong lòng hẳn xem thường, nhưng không dám lên tiếng phản đối.

Lục Thanh Lam nhưng lại tràn đầy tin tưởng. Hoá ra vệt đầu phượng này không thích gò bó, lại ưa thích ăn quả mọng. Nguyễn An đem thành vệt bình thường, đặt mua cho nó một cái lồng khéo léo, lại cho nó ăn quả hạch, đương nhiên nó sẽ sinh bệnh.

Lại nói Thạch Lựu cùng Bồ Đào dựa theo yêu cầu của Lục Thanh Lam cho vệt đầu phượng đổi một cái lồng lớn gấp mấy lần, còn sai người tìm quả mọng tới cho nó ăn, vệt kia được ăn quả mọng, quả nhiên hoạt bát lên không ít.

Hai nha đầu tắc tắc kêu kỳ lạ, Nguyễn An lại càng bội phục sát đất, không nhịn được nói: “Cô nương sao biết vệt này thích ăn quả mọng?”

Lục Thanh Lam chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: “Ta cũng thích ăn hoa quả tươi a.”

Nguyễn An cười lớn! Nghĩ thầm cái này đại khái kêu là mèo mù đụng phải chuột chết đi.

Ngày thứ hai Kỳ thị cùng Lục Thanh Nhân đến xem, đúng lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam cầm một quả mọng đang trêu đùa con vệt đầu phượng kia.

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gọi người, sau đó khoe khoang nói: “Mẫu thân, tỷ tỷ, mau đến xem vệt của ta!”

Hai ngày nay Lục Thanh Lam mỗi ngày hai lần luyện tập thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Kỳ thị thấy hết sức cao hứng. Liền cười sờ đầu của thứ nữ, nói: “Con chim anh vũ này ngược lại hoạt bát hơn so với hôm qua rất nhiều.”

Trong lòng Lục Thanh Lam đắc ý, thầm nghĩ đôi mắt cả kinh sư, ai có thể so kinh nghiệm nuôi vệt đầu phượng với ta. Con chim anh vũ này vào trong tay nàng mới không bị coi là người tài không được trọng dụng.

Lục Thanh Nhân còn là lần đầu tiên thấy vệt này, thấy lông vũ của cái đầu phượng hoàng của nó dựng lên, ngẩng đầu hết sức oai phong, không khỏi thờ dài một tiếng: “Bảo Nhi, con chim anh vũ này của ngươi thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nghe lời này vội lập tức vươn tay ra, bảo vệ lồng: “Của ta, là của ta, tỷ tỷ cũng không thể cướp đi!”

Lục Thanh Nhân bị chọc tức đến ngã ngửa, vươn một ngón tay trắng nõn điểm trên trán của muội muội: “Ngươi cái đồ vật nhỏ không có lương tâm! Ta có khi nào đoạt đồ của ngươi chứ?”

Mặt Lục Thanh Lam đỏ lên, đúng là như thế, bất luận kiếp trước hay kiếp này tỷ tỷ đối với nàng đều là vô cùng tốt, phạm là thứ nàng thích, tỷ tỷ chưa từng tranh đoạt cùng nàng lần nào.

Lục Thanh Lam lại nhìn Kỳ thị: “Mẫu thân cũng không cho đoạt vệt của ta.”

Kỳ thị lắc đầu: “Thôi thôi! Ngươi yên tâm nuôi nó, không ai tới tranh giành với ngươi đâu.”

Lục Thanh Nhân nói: “Nếu vệt là của Bảo Nhi, liền để Bảo Nhi lấy cho nó cái tên đi.” Rồi hướng Kỳ thị nói: “Mẫu thân ngài nói đúng không?”

Kỳ thị nói: “Như thế cũng tốt.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhỏ, làm một bộ vẻ mặt mình tư khở tướng*, Đặt tên Đặt tên a, ta xem, không bằng liền kêu nó là Tiểu Cửu đi.”

(*) suy nghĩ sâu xa

“Tiểu Cửu?” Lục Thanh Nhân không có cảm giác gì, Kỷ thị nhớ tới Cửu hoàng tử, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Lục Thanh Lam thấy thần sắc mẫu thân dao động, liền nói: “Mẫu thân, cái tên này không hay sao?”

Kỷ thị cười lớn nói: “Cũng không phải không tốt. Bất quá, Bảo Nhi, chúng ta vẫn là đổi lại tên đi được không.”

“Tại sao?” Lục Thanh Lam là ra vẻ thất vọng nói.

” Cái này . . . ”

Lục Thanh Lam nghịch ngợm cười một tiếng: “Nếu mẫu thân không nói được tên này không tốt chỗ nào, vậy sau này nó liền kêu Tiểu Cửu đi.”

Tên của Vệt cứ như vậy quyết định.

Nguyễn An luôn luôn cung kính khoanh tay đứng thẳng bên cạnh, nghe lần nói chuyện này chỉ cảm thấy cái trán thỉnh thoảng nháy, Tiểu Cửu? Cái này nếu là để Cửu điện hạ biết, còn không biết sẽ có vẻ mặt gì đâu?

Ngày hôm đó thời tiết chuyển tốt, Lục Thanh Lam mang theo Bồ Đào, Thạch Lựu, Nguyễn An đem chim đi dạo trong vườn.

Vườn của Trường Hưng Hầu phủ trải qua mấy đời, truyền đến trên tay Lục Kháng đã rất có quy mô, đình đài lầu các, thủy tạ núi giả, hành lang uốn chín khúc, cái gì cần có đều có. Tuy là vào đông, nhưng bởi vì trồng một chút thanh tùng thúy bách, nên dù mùa đông cũng không thiếu màu xanh.

Chủ tớ bốn người tản bộ dọc theo đường nhỏ trải đá cuội bên hồ hoa sen, hoa sen trong hồ đã sớm đông lại hết sức rắn chắc, một trận hàn phong gào thét thổi tới, Lục Thanh Lam không khỏi nắm thật chặt áo choàng da sóc trên lưng.

Nguyễn An mang theo một cái lồng tre đặc biệt lớn, so với thân thể nhỏ gầy của hắn, tạo thành bộ dáng có vài phần tức cười. “Tiểu Cửu” nhốt ở bên trong, lồng chia làm ba tầng trên dưới, có mấy cái thanh ngang để đậu, có thể là bởi vì bị giam ở phòng thời gian dài, “Tiểu Cửu” lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, ở trong lồng nhảy nhót, phát ra tiếng hót thanh thúy.

Lúc này từ đối diện đi tới một nhóm người. Cầm đầu là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, mặc bối tử nhũ đỏ bạc, dưới là nhu váy màu vàng nghệ, một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, da trắng nõn, bộ dạng có mấy phần vẻ thủy mị, chính là minh châu trên lòng bàn tay của tam phòng và Lão thái thái, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân. Ở bên cạnh nàng, còn có một vị cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh cùng cầm quần màu thiên thanh, mặc không hoa lệ bằng Lục Thanh Nhân, nhưng bộ dáng ngày thường so với nàng yêu kiều xinh đẹp hơn chút ít, là thứ nữ Lục Thanh Dung của tam phòng.

Lục Thanh Lam óp miệng, không muốn gặp mặt các nàng, đang muốn quay đầu bước đi. Chợt nghe Lục Thanh Nhân xa xa hô: “Lục muội muội, các người đợi đã.”

Hai tiểu cô nương rất nhanh đi tới trước mặt, ánh mắt Lục Thanh Nhân nóng bỏng nhìn vệt đầu phượng trong lồng, nói: “Lục muội muội, đây là cái gì?”

Lục Thanh Nhân là hải tử đầu tiên của tam phòng, lại là con vợ cả Triệu thị, đã sớm bị Trương thị và Triệu thị làm hư rồi. Là kẻ bá đạo cậy mạnh lòng chiếm giữ cực mạnh, phẩm người khác có vật gì tốt, cũng chiếm làm của mình, thấy vật hiếm lạ như vệt đầu phượng, đương nhiên cũng nảy sinh tâm tư muốn chiếm lấy.

Cô nương này là một kẻ có tính tình như một thùng thuốc súng, có ý kiến gì nhất định đều viết cả ở trên mặt, Lục Thanh Lam vừa nhìn nét mặt của nàng đã biết nàng đang suy nghĩ gì. Vì vậy khẽ nhíu mày nói: “Tứ tỷ tỷ, đây là vệt đầu phượng.”

Lục Thanh Nhân nhìn vệt trong lồng, càng xem càng cảm thấy uy phong, càng xem càng cảm thấy thích, “Vệt này thật đẹp, cho ta đi. Duỗi tay ý định đem lồng đoạt lấy, nhưng Nguyễn An vô cùng cơ trí, lúc một cái liền trốn phía sau Bồ Đào.

Lục Thanh Nhân thấy hắn dám né tránh, nhất thời tức giận, phần nộ nói: “Lục muội muội, ngươi đây là ý gì, một gã sai vật thôi, dám ở trước mặt bốn cô nương giường oai sao?” Nàng không biết thân phận của Nguyễn An, chỉ xem hắn là gã sai vật bình thường.

“Tiểu Cửu” ở trong lồng nhảy hai cái, bỗng nhiên mở miệng kêu lên thanh thúy: “Người xấu!”

Lục Thanh Lam mừng rỡ, vệt đầu phượng hết sức thông minh, học rất nhanh, mấy ngày nay nàng dạy nó thật lâu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện.

Lục Thanh Nhân sững sốt, nhưng ngay sau đó giận dữ: “Ngươi vậy mà dạy nó mắng ta!” thấy vệt kia đọc từng chữ rõ ràng, lại càng nổi lên tâm tư cướp đoạt.

Lục Thanh Lam thật là dở khóc dở cười: “Lời nói của ngươi thật không có đạo lý, vệt này rõ ràng là của ta, tại sao phải tặng cho ngươi? Nó nói chuyện là tự nó nói, ngươi cũng chưa từng thấy ta dạy nó?”

Lục Thanh Nhân cố nén lửa giận nói: “Ta thích con chim anh vũ này, cùng lắm thì quay về ta kêu phụ thân mua một con nữa trả lại người là được rồi. Mau bảo tiểu tư kia đem lồng cho ta.” Hết sức bá đạo.

Lục Thanh Lam chế nhạo: “Ta không cho người thì sao?” Người này quả thực rất không nói đạo lý.

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Người cần phải hiểu rõ, Lão thái thái thương ta nhất, hễ ta đi Mục Nguyên đường nói một tiếng, Điều Nhi này của người còn không phải là ngoan ngoãn tặng cho ta? Đến lúc đó, đừng mơ tưởng ta cầu khẩn phụ thân mua cho người một con Điều Nhi nữa.” Loại chuyện này, trước đây cũng từng phát sinh rồi.

Lục Thanh Lam ha ha cười một tiếng: “Hôm nay sợ rằng Lão thái thái cũng không giúp được người. Con chim anh vũ này chính là Tổng quý tần nương cùng Tam công chúa tặng cho ta, hần cũng không phải là giả sai vật gì . . .” Nàng lấy một ngón tay chỉ Nguyễn An: “Mà là tiểu thái giám của Tam công chúa đưa tới nuôi điều. Cho dù ta đem Điều Nhi này đưa người, người có dám muốn không?”

Lục Thanh Nhân thẳng lưng một cái: “Có cái gì mà không dám muốn? Người mau mau đem tới đây.” Ngay cả Nguyễn An cũng đều tròn mắt, không nghĩ tới Trường Hưng Hầu phủ còn có loại chày gỗ này, hoàng gia ban tặng đồ, nói cướp liền cướp, thật là không muốn sống nữa sao?

Lục Thanh Nhân hồ đồ, Lục Thanh Dung cũng không ngốc, nàng vội vàng lôi kéo tay áo của tỷ tỷ: “Tứ tỷ tỷ, Điều Nhi này là đồ trong cung ban tặng, chúng ta không lấy được đâu. Vẫn là mau đi thôi.”

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Làm sao lại không được . . .” Lục Thanh Dung sợ hết hồn, vội vàng một thanh che miệng của nàng, “Tứ tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ!” Cứng rắn đem nàng lôi đi.

Lục Thanh Lam cười nhạt, nghĩ thầm tam phòng thật ra cũng không phải tất cả đều ngốc. Đưa tay cảm lồng chim qua, hướng về phía “Tiểu Cửu” huýt sáo một tiếng, “Tiểu Cửu” ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, gọi như “Người xấu người xấu” không ngừng.

Lục Thanh Lam cười ha ha.

Lục Thanh Nhân nhiều lần quay đầu lại, trong mắt đều là lửa giận, hôm nay nếu không phải Ngũ muội muội ngăn lại, nàng mới mặc kệ Tổng quý tần Tam công chúa gì gì, đoạt rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Ngày đó Kỳ thị từ Mục Nguyên đường trở về, không nhìn thấy nữ nhi bảo bối, hỏi nha hoàn mới biết được nàng đi ra sau vườn hoa nhảy dây. Kỳ thị liền đi ra sau hoa viên tìm nàng.

Liền thấy trong vườn hoa, Lục Thanh Lam mặc một bộ áo nhỏ hồng thạch lựu đang nhảy dây.

Trước kia thân thể khuê nữ yếu đuối, vừa đến mùa đông cũng không dám ra khỏi cửa, hôm nay ngược lại tốt lắm, đi theo Cù Ngọc Tuyền trong cung học một bộ thể thuật, lập tức thấy thân thể mỗi ngày một khá hơn, mấy ngày nay khí trời càng lúc càng lạnh, nàng đứng ở bên ngoài gió chơi đùa, cũng không bị nhiễm phong hàn, mặt mày Kỳ thị không khỏi giãn ra, nhìn khuôn mặt khuê nữ nhỏ nhắn hồng hào, đi tới.

Lục Thanh Lam liền từ trên bàn đu dây nhảy xuống, nhào vào trong ngực Kỳ thị, mềm mại gọi một tiếng “Nương”.

Gương mặt tinh xảo của Kỳ thị tràn đầy nụ cười, ầm áp sờ hoa bao kè của nữ nhi, nói: “Hôm sau là sinh nhật của Kỳ nhi, nương nhận được thiệp mời, Bảo Nhi có muốn theo nương cùng đi không?”

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gật đầu: “Sinh nhật của Kỳ tỷ tỷ, Bảo Nhi đương nhiên là nhất định phải đi.”

Kỳ thị cười cười, đem nữ nhi ôm vào ngực.

Đến ngày dự tiệc, Kỳ thị đem hai tỷ muội Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam sửa soạn một phen, ngồi xe ngựa thật sớm đi Quảng Ninh Vương Phủ.

Hôm nay đi chúc thọ Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ, trừ hai tỷ muội Lục Thanh Lam, Kỳ thị còn dẫn theo nhi tử Lục Văn Đình. Đứng nhìn Lục Văn Đình tuổi không lớn, lại không chịu cùng các nữ nhân ngồi xe, tự mình cưỡi ngựa đi một bên bảo vệ.

Quảng Ninh Vương Phủ tọa lạc ở Minh Chiếu phường, chiếm diện tích mấy chục mẫu, là tư phủ ở bên ngoài của một vị Đại thái giám tiền triều, Tiêu Ninh sau khi có được phủ đệ này, lại nhiều lần đập đi sửa lại xây dựng thêm, mới có quy mô hiện nay. Mặt trước cửa chính Vương Phủ, hai sư tử bằng đá cực lớn ngồi cạnh cửa, khí phái phi phàm.

Mạnh thị tự mình ra cửa nghênh đón, nàng mặc trường thân bối tử văn sứt màu đỏ thêu mẫu đơn, trên đầu chải điệu mã kế, mang một cây trâm cài hờ

điệp giương cánh bằng vàng khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, có thể bị quy mao khó chiều Quảng Ninh vương gia nhìn trộm, dung mạo của nàng đương nhiên là nhất đẳng, bị thân y phục này làm tôn lên, càng lộ vẻ diễm sắc vô song.

Nàng cười khoác tay Kỷ thị, hồn dõ: “Tỷ tỷ sao nguoi giờ mới đến, làm muội muội đợi thật lâu.”

Kỷ thị cười dịu dàng, hết sức tùy ý nói: “Nguoi nha, cũng là nương của hai hài tử rồi, vẫn còn cái tính nôn nóng như vậy.” Lộ vẻ hết sức thân mật.

Mạnh thị le lưỡi, giảm thấp thanh âm: “Có phải vị lão thái bà kia của nhà các nguoi, lại bắt nguoi đứng bên nàng lập quy củ phải không? Nguoi cũng quá khổ rồi!”

Kỷ thị là một người vô cùng quy củ, cho dù là trước mặt tỷ muội tốt, cũng sẽ không nói xấu mẹ chồng: “Chúng ta làm con dâu, phụng thị mẹ chồng chính là bổn phận, làm sao lại cực khổ.”

Mạnh thị bĩu môi: “Cũng may tỷ tỷ tính tình tốt, nếu đổi lại là ta, sẽ không cho nàng được như ý đâu.”

Hai người Lục Thanh Nhân cùng Lục Thanh Lam cũng tiến lên chào hỏi, Mạnh thị đưa tay đem Lục Thanh Lam ôm lên xoa đầu, nói: “Mấy ngày không gặp, Bảo Nhi sao lại mập lên không ít, Mạnh di sắp ốm không nổi rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi có chút ngượng ngùng, vươn hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Mọi người thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, tất cả đều ha ha cười.

Lúc này Mạnh thị mới thả Lục Thanh Lam xuống, nàng liền dùng đôi chân ngắn nhỏ bình bịch chạy đến trước mặt một tiểu cô nương mặc một bộ thêu phượng hoàng màu đỏ áo thêu mẫu đơn, bộ dạng hết sức xinh đẹp, lôi kéo tay nàng ngọt ngào gọi một tiếng “Kỳ tỷ tỷ”.

Tiêu Kỳ ngất một cái trên khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của nàng, oán giận nói: “Có bằng hữu mới Tam công chúa, liền quên ta? Lúc nào cũng chạy vào cung, không đến Vương Phủ tìm ta chơi!”

Tiêu Kỳ tính tình rất rộng lượng, Lục Thanh Lam biết nàng không thật sự tức giận, ghé vào tai nàng nói: “Kỳ tỷ tỷ nói gì vậy, Tam công chúa mặc dù rất tốt, nhưng ta vẫn thích Kỳ tỷ tỷ hơn mà!” Thật ra Lục Thanh Lam cũng không nói bừa, kiếp trước Tiêu Kỳ đích xác là khuê mật tốt nhất của nàng.

Trên mặt Tiêu Kỳ đầy vẻ tươi cười, dùng ngón tay điểm cái trán của nàng: “Nhìn cái miệng nhỏ nhắn này của nguoi xem, được bôi mật sao?”

Lúc này Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng tiến lên chúc mừng sinh nhật Tiêu Kỳ.

Lục Văn Đình gọi một tiếng “Kỳ muội muội”, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn hấn, thấy hấn mặc một thân áo choàng vũ quá thiên thanh, tuổi mặc dù không lớn, nhưng được Lão Hầu gia tự mình dạy bảo, bộ dạng thất lung thẳng tắp, một đôi mắt giống như bảo thạch màu đen, phát sáng lấp lánh. Tiêu Kỳ cả ngày tiến cung, thấy cũng đều là những nhóm hoàng huynh phong độ hiên ngang, tuấn mỹ tuyệt luân của mình, thấy Lục Văn Đình bộ dạng môi hồng răng trắng, hết sức tuấn mỹ, so với mấy vị ca ca của hấn chẳng những không thua mà còn có phần nhỉnh hơn, không khỏi nhìn nhiều hai cái.

Đội mọi người tặng lễ xong, Lục Thanh Lam lôi kéo Tiêu Kỳ đến một bên nhẹ nhàng nói: “Ca ca của ta bộ dạng đẹp mắt không?” Tuổi bọn họ cũng còn nhỏ, vẫn chưa tới tuổi tị hiềm. Kỷ thị cùng Mạnh thị thân như tỷ muội, ngày thường cũng thường gặp mặt.

Tiêu Kỳ hết sức chân thành gật đầu, lại kỳ quái hỏi nàng: “Nguoi hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam cười hi hi, liên tục khoát tay: “Không có gì không có gì!”

Kiếp trước Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ là một đôi hoan hỉ oan gia, mền nhau nhiều năm, vốn có thể trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, đáng tiếc Hoàng trưởng tử thất thế, Lục gia tràn ngập nguy cơ, Lục Văn Đình vì để củng cố địa vị gia tộc, tỏ vẻ thần phục Tứ hoàng tử, bắt buộc dĩ chịu đựng cưới vị đường muội Hàm Sơn huyện chủ Quách Hựu Hàm, vị tẩu tử kia ý có vị đường tỷ hoàng hậu làm chỗ dựa, ngang ngược kiêu ngạo, đem Trường Hưng Hầu phủ huyền não gà chó không yên, cuối cùng quan hệ với Lục Văn Đình gần như đoạn tuyệt, vì vậy cho đến khi Lục Văn Đình bị bí mật xử tử, dưới gối vẫn chưa có nhi tử thừa kế hương khói.

Kiếp này nếu có thể, Lục Thanh Lam chắc chắn đem hết toàn lực tác hợp hai người, không để bị kịch tái diễn lần nữa.

Hiện tại hai người tuổi cũng còn nhỏ, Tiêu Kỳ đối với Lục Văn Đình cũng chỉ là có hảo cảm朦胧 lung, mà Lục Văn Đình đối với phương diện này lại càng còn chưa hiểu biết, một cái tiểu cô nương xinh đẹp như Tiêu Kỳ đứng ở đó, hấn cũng không liếc mắt nhìn thêm cái nào. Lục Thanh Lam cũng không nóng nảy, liền dời đi đề tài.

Tiêu Kỳ nói: “Tam công chúa sớm đã tới rồi, vừa rồi còn đi xung quanh tìm nguoi, chúng ta mau vào đi.”

Lục Thanh Lam gật đầu, hai tiểu cô nương nắm tay, như một lần khởi chạy về phía trong viện. Mới vừa vào nhà, đã thấy Tam công chúa mặc một thân bối tử văn sức màu hồng đỏ thêu mẫu đơn, đang đi tới hướng này, nhìn thấy Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam, ánh mắt lập tức sáng lên, cao giọng kêu: “Bảo Nhi! Ta ở chỗ này.”

Lục Thanh Lam thấy Tam công chúa cũng hết sức cao hứng, bình bịch chạy tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Công chúa tỷ tỷ!” xưng hô này không đúng quy định, nhưng Tam công chúa cũng không quan tâm những cái này, tiến lên kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, nói: “Bảo Nhi, nhớ nguoi muốn chết!”

Thấy đường tỷ kéo một cái tay khác của Lục Thanh Lam, cũng có chút mất hứng, tính chiếm hữu của nàng rất mạnh, cảm thấy Lục Thanh Lam là bạn tốt của nàng, người khác không nên cướp của nàng, liền dùng sức kéo Lục Thanh Lam về phía mình.

Tiêu Kỳ lớn hơn Tam công chúa một tuổi, nàng thường xuyên tiến cung, hiểu rõ tính tình của Tam công chúa, liền buông lỏng tay ra, nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam: “Khách ở đằng trước tới rồi, ta đi nhìn một cái, các ngươi ở nơi này chơi đi.” Trước khi đi hướng về phía Lục Thanh Lam nhảy mất, Lục Thanh Lam hiểu ý, khẽ gật đầu.

Tam công chúa như vậy, thì phải thuận lòng mà vuốt.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tam công chúa lập tức vui vẻ trở lại, lời kéo tay của Lục Thanh Lam tính trẻ con nói: “Bảo Nhi người gần đây bận việc gì vậy, cũng không vào cung xem ta, ta cũng không có người trò chuyện buồn muốn chết. Bởi vì sắp bước sang năm mới rồi, mẫu phi cũng không cho ta tuyên người tiến cung nữa.”

Hai tiểu cô nương nói chuyện một hồi, Tam công chúa bỗng nhiên hưng phấn nói: “Cửu ca hôm nay cũng tới, đang ở trong lương đình trong vườn hoa, ta dẫn người đi gặp huynh ấy nha?” Tam công chúa là một người cổ chấp dù Cửu hoàng tử phạt nàng thế nào, nhưng Tam công chúa chính là nhận định rằng ca ca này là người tốt!

Lục Thanh Lam cũng không muốn thấy vị diêm vương sống này, lắc đầu liên tục: “Chúng ta ở chỗ này chơi thôi.”

Tam công chúa nghi hoặc nói: “Người sợ Cửu ca của ta có phải không?”

Lục Thanh Lam gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt hơi sợ: “Đúng vậy a, Cửu điện hạ quá dữ tợn.”

Tam công chúa đang định nói gì, đột nhiên sắc mặt ngưng lại. Lục Thanh Lam theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liền thấy một tiểu thiếu niên đứng phía sau mặc áo choàng cổ tròn màu huyền thanh, mặt như Quan Ngọc, mắt như điểm màu son đen, tính xảo giống như người từ trong tranh đi ra.

Lục Thanh Lam rụt cổ, đây không phải là Tiêu Thiếu Giác thì là ai?

Tiêu Thiếu Giác đưa tay lên, nắm xiêm y của nàng đem nàng nhấc lên. Hắn mặc dù chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi, nhưng lại cao hơn Lục Thanh Lam hai cái đầu, vì vậy dễ dàng đem Lục Thanh Lam nhấc lên, cho đến khi hai người có thể nhìn thẳng lẫn nhau, Lục Thanh Lam thấy trong con ngươi âm u của hắn không có chút biểu tình gì, trong lòng không khỏi có chút lạnh run.

Tiêu Thiếu Giác thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, một cái tay khác mới bao bọc nàng, thanh âm trầm giọng nói: “Nếu như sợ ta như vậy, vì sao còn dám gọi con súc sinh lắm lông kia là ‘Tiểu Cửu’?”

Trong lòng Lục Thanh Lam lộp bộp một chút, lúc trước đặt tên cho vệt là “Tiểu Cửu”, chẳng qua là bị Tiêu Thiếu Giác tàn nhẫn dạy dỗ, nghĩ trả thù một chút mà thôi, không nghĩ tới người này hẹp hòi như vậy, còn biết tin tức nhanh thế.

Lục Thanh Lam bị hắn siết vào trong ngực, không dám lộn xộn, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Tiểu Cửu không phải là súc sinh nhiều lông, nó là phượng đầu vệt trân quý.”

Tiêu Thiếu Giác “Ừ” một tiếng, thanh âm không khỏi cao tám độ, “Trở về sẽ đem tên của súc sinh kia đổi lại.” Lại nói, nếu là người bên ngoài đặt tên cho một con chim anh vũ là “Tiểu Cửu”, Tiêu Thiếu Giác tất nhiên là nổi giận, nhưng Lục Thanh Lam làm như vậy, hắn lại không thấy tức giận.

Ngược lại thấy nàng mấy ngày này kiên trì luyện thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thịt trên người cuộn cuộn, tựa như lại mập một chút, thoạt nhìn khỏe mạnh hơn lúc trước không ít, lần này cũng không bị nhiễm phong hàn, cũng không liên lụy hắn sinh bệnh, đối với biểu hiện của nàng vẫn thật hài lòng.

Lục Thanh Lam yếu ớt hỏi: “Đổi thành tên gì?”

Khóe môi Tiêu Thiếu Giác cong lên, “Liền kêu Tiểu Bảo đi!” Nhũ danh của nàng là Bảo Nhi, Tam công chúa mỗi ngày kêu, Tiêu Thiếu Giác tự nhiên biết rõ.

Mắt to của Lục Thanh Lam ẩm ướt, nhấp nháy chớp chớp, nói: “Được.”

Tiểu Bảo thì Tiểu Bảo!

Hào hán không chịu thiệt trước mắt, hướng chi thực sự trở về Trường Hưng Hầu phủ, hắn còn có thể quản được nàng hay sao?

Tiêu Thiếu Giác lúc này mới hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xáo Trộn

Lục Thanh Lam ở trong lòng ngực của hắc vận vẹo uốn éo, hắc biếc nàng bị ôm như vậy có chút không thoải mái, mới đem nàng đặt xuống mặt đất. Thật ra chủ yếu là trong lòng nàng có chút không tiếp thu được mà thôi.

Trên người tiểu cô nương mềm mại, còn có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, Tiêu Thiểu Giác thật có chút không nỡ thả nàng xuống.

Hai chân tiểu cô nương vừa chạm đất, liền huych một cái chạy tới núp vào phía sau Tam công chúa. Tiêu Thiểu Giác thấy vậy đôi mắt không khỏi tối sầm lại.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng cười: “Cửu điện hạ làm sao lại chạy đến nơi đây, làm chúng ta tìm mãi!”

Liền thấy trước mặt song song đi tới ba vị thiếu niên, đều là những nhân vật như lâm lang châu ngọc, đứng chung một chỗ thật có thể nói là ánh quang rực rỡ, trong nháy mắt ngay cả mặt trời âm áp ngày đông cũng mất đi màu sắc.

Tiểu thiếu niên nhanh nhẹn dẫn đường đằng trước mặc trường bào đoàn hoa màu thạch thanh, là bảo huynh của Tiêu Kỳ, chủ nhân tương lai của Quảng Ninh Vương Phủ, Quảng Ninh Vương thế tử Tiêu Thiểu Hù.

Tiểu Thiểu Hù là huynh trưởng ruột của Tiêu Kỳ. Năm đó Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị sinh hạ long phượng thai, từng chấn động cả hoàng thất, long phượng thai được coi là điềm lành, ngay cả Gia Hòa đế cũng tự mình triệu kiến, ban tên cho hai hài tử.

Hoàng gia quy củ nghiêm ngặt, vì biểu hiện tôn ti, trong đồng lứa với Tiêu Thiểu Hù, chỉ có các nhi tử thân sinh của Gia Hòa đế, tên có chữ thứ ba là từ “Thiếu”. Còn tất cả con cháu tôn thất còn lại, tất cả đều không được dùng ba chữ, cũng như Tiêu Kỳ, lấy tên hai chữ.

Chỉ Tiêu Thiểu Hù là một ngoại lệ. Đây là ân sủng và vinh quang to lớn, có thể thấy được sự yêu mến của Gia Hòa đế đối với Quảng Ninh Vương, cũng là gợi gắm hy vọng đối với Tiêu Thiểu Hù.

Đợi đến khi Tiêu Thiểu Hù lớn hơn, thông minh anh tuấn, giống hệt phụ thân, lại không âm hiểm xảo trá giống phụ thân hắc, Gia Hòa đế quá mức ưa thích chất tử này, còn cho hắc vào thượng thư phòng, cùng đi học với các hoàng tử.

Hai người thiếu niên khác, Lục Thanh Lam cũng nhận ra. Một người mặc áo tay ngắn màu xanh ngọc, tuổi xấp xỉ Tiêu Thiểu Giác, vẻ mặt bướng bỉnh*, là hoàng tử Tiêu Thiểu Vĩ, ở trong chúng hoàng tử là người quan hệ tốt nhất cùng Tiêu Thiểu Giác.

(*) 桀骜不驯 kiết ngao bất tuần: Cương quyết bướng bỉnh

Một thiếu niên lang khác mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt ôn nhuận như ngọc, trông bộ dạng ngược lại so với hai vị hoàng tử cửu, thấp lớn hơn một hai tuổi, thân phận cũng không phải bình thường, chính là trưởng tử của Yên Vương Tương Tín Hồng.

Lại nói, từ trăm năm trước Tề, Lương, Chu ba nước phân chia, ba nước kế thừa lãnh thổ to lớn cùng phần đông con dân, quốc lực cũng đều tương đối hùng mạnh. Nhất là hai nước Tề quốc và Chu quốc, Tề quốc có được mười hai châu, là nước có diện tích quốc thổ lớn nhất, mà Chu quốc mặc dù diện tích nhỏ hơn Tề quốc, nhưng thổ địa phì nhiêu, là nước có nhân khẩu nhiều nhất cũng là nước giàu có nhất.

Ba nước Tề, Chu, Lương đều muốn thống nhất thiên hạ, tái hiện lại huy hoàng của đại thiên hạ ngày trước. Nhưng trong lúc thực lực tương đương lẫn nhau, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ai cũng không muốn khơi mào chiến tranh, để cho kẻ thứ ba trỗi dậy tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ba nước cứ như vậy tạo thành một quan hệ thăng bằng vi diệu.

Kẹp ở giữa hai nước Tề, Chu có một tiểu quốc kéo dài hơi tàn, chính là Yên quốc. Diện tích Yên quốc so ra còn kém hơn cả Vân Châu của Tề quốc, nhân khẩu cũng không bằng một phần mười của Chu quốc, vốn là tùy tiện một trong hai nước Tề, Chu cũng có thể dễ dàng diệt Yên quốc, đem lãnh thổ Yên quốc nhét vào trong bản đồ của mình.

Yên quốc tuy nhỏ, nhưng có nhiều quặng sắt, tài nguyên khoáng sản lớn nhỏ tất cả đều phân tán rải rác trong quốc nội, bất luận là Tề quốc hay là Chu quốc, một khi chiếm lĩnh Yên quốc, lập tức sẽ tăng mạnh quân lực, là sự uy hiếp to lớn với quốc gia đối phương. Vì vậy hai nước cũng không hi vọng đối phương thống nhất Yên quốc, một khi xảy ra, bên kia nhất định xuất binh trợ giúp Yên quốc chống cự, cho nên hơn trăm năm trôi qua, tiểu quốc nhỏ bé như vậy, ở giữa hai đại quốc sinh tồn khó khăn.

Nhưng Yên quốc cũng không sống quá dễ chịu, Yên vương không dám xưng đế, chỉ dám xưng vương, được gọi là Yên vương. Hai đại quốc Tề Chu, ai Yên quốc cũng không dám đắc tội, xưng thần nạp cống cả hai bên, không chỉ như thế, mỗi đời Yên vương còn phải phái nhi tử của mình đến hai nước làm con tin, Tương Tín Hồng chính là con tin Yên vương đời này phái đến Tề quốc.

Bị phái đến nước khác làm con tin, dĩ nhiên không phải là nhi tử Yên vương ưa thích lắm. Tương Tín Hồng tuy là Trưởng Tử của Yên Vương, mẹ đẻ lại là cung tỷ địa vị hèn mọn, cho nên mới bị phái đến Tề quốc đảm đương con tin.

Lục Thanh Lam thấy Tương Tín Hồng không khỏi nhìn nhiều hai mắt, cũng không phải cảm thấy hắc bộ dạng đẹp mắt, mặc dù sau này hắc đích thật là mỹ nam tử đứng hàng thượng đẳng kinh sư, mà là bởi vì kiếp trước hắc chính là trượng phu của Tiêu Kỳ.

Kiếp trước Lục Văn Đình cưới Quách Hựu Hàm, Tiêu Kỳ không còn hy vọng, cộng thêm vị đại vương tử Yên quốc này đối với Tiêu Kỳ quan tâm chu toàn, vô cùng tốt, Tiêu Kỳ dứt khoát đáp ứng hôn sự của hắc.

Về sau Yến vương chết bất đắc kỳ tử, Gia Hòa đế phái đại quân trợ giúp Trương Tín Hồng, còn Chu quốc ủng hộ Tam hoàng tử Trương Tín Du tranh đoạt vương vị Yến quốc, đại quân Tề quốc bại trong tay một đại danh tướng Chu quốc Nhạc Viêm, Trương Tín Hồng tự sát, Tiêu Kỳ ý nghĩ rã rời, không chịu gả người khác nữa, kết cục có chút thảm.

Lúc ấy Hoàng trưởng tử đã chết, cuộc chiến Yến quốc là do Nhị hoàng tử một tay mưu kế, Nhị hoàng tử hao binh tổn tướng ở Yến quốc, khiến cho Yến quốc hoàn toàn đảo hướng về phía Đại Chu, Đại Tề tổn thất thảm trọng. Nhị hoàng tử cũng vì vậy mà uy tín đại diệt. Tiêu Thiệu Giác chính là nhân cơ hội này, lập tức dùng âm mưu, đem Nhị hoàng tử từ trên bảo tọa thái tử kéo xuống.

Dĩ nhiên đây đều là chuyện hơn mười năm về sau rồi.

Lúc này Trương Tín Hồng nhìn thấy một nữ oa nhỏ nhỏ, Lục Thanh Lam, từ phía sau Tam công chúa nhô đầu ra, mắt to nhấp nháy nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn ục ục, có bao nhiêu đáng yêu, nhất thời cảm thấy cực kỳ yêu thích, liền cười với Lục Thanh Lam vẫy tay, kêu một tiếng: “Tiểu muội muội.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, ngơ ngác bước chân gần chạy tới, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Đại ca ca.” kiếp trước Trương Tín Hồng tuy là tình địch của ca ca, nhưng Lục Thanh Lam cũng không ghét hắn, bởi vì hắn là người khiêm tốn thành thật. Tài hoa hơn người, thái độ làm người bình thân hoà nhã hòa, là tài tử vô cùng trứ danh.

Hắn thân là con tin tại Đại Tề cuộc sống khó khăn, lại chỉ trong một thời gian ngắn có thể mở ra cục diện, cùng người có quyền cao chức trọng Cửu hoàng tử, thập hoàng tử, Quảng Ninh Vương thế tử trở thành hảo hữu như vậy, có thể thấy được mị lực của hắn không phải chuyện đùa.

Năm đó hắn chết ở Yến quốc, Lục Thanh Lam còn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiêu Thiệu Hù cũng nhìn thấy Lục Thanh Lam. Hắn và Tiêu Kỳ chính là long phượng thai song sinh, đương nhiên thường xuyên gặp Lục Thanh Lam, cũng hết sức thích bằng hữu tốt nhất của muội muội, vui vẻ gọi một tiếng: “Bảo Nhi, ngươi đến đây lúc nào?” Đưa tay liền nheo mắt nhỏ mập mạp của Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cũng ngọt ngào gọi một tiếng: “Chào Hù ca ca!”

Thập hoàng tử nhìn Tiêu Thiệu Hù một cái, nói: “Đường huynh, tiểu nữ oa nhà ai vậy?” Hắn cũng không phải thích tiểu hài tử lắm.

Tiêu Thiệu Hù giới thiệu nói: “Đây là Lục cô nương của Trương Hưng Hầu phủ.” Rồi hướng Lục Thanh Lam nói: “Vị này là thập hoàng tử, ngươi gọi hắn thập ca ca là được rồi.”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời, biết điều gọi một tiếng “Thập ca ca”.

Tiêu Thiệu Giác thấy tiểu cô nương mới gặp người đã kêu “Ca ca”, duy chỉ có gọi hắn là “Cửu điện hạ”, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Trương Tín Hồng hết sức yêu mến tiểu oa nhi mập ục ục này, liền cầm một khối hạnh nhân tô cho nàng, Lục Thanh Lam đang muốn đưa tay nhận lấy, Tiêu Thiệu Giác mặt sắc âm trầm, đã không thể nhìn được nữa, đoạt hạnh nhân tô đến tay.

“Ồi chào!” Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sờ.

Tiêu Thiệu Giác cũng giật mình vì phản ứng vô cùng kịch liệt của bản thân. May mà trên mặt hắn vẫn luôn là bộ mặt than, người khác cũng không nhìn ra hắn đang tức giận. Liên thần nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Thập hoàng tử là một thật thà, nói: “Cửu ca không phải là không thích ăn đồ ngọt sao?”

Tiêu Thiệu Giác tàn bạo trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, thập hoàng tử sờ đầu không hiểu.

Tiêu Thiệu Giác quả thật không thích ăn ngọt, nhưng ở trước mặt bao người cướp đồ ăn của tiểu cô nương người ta, lại không thể không ăn, chỉ đành phải bất chấp đem hạnh nhân tô bỏ vào miệng, nhai nuốt. Hắn từ nhỏ cực kỳ kén ăn, ăn điểm tâm rất ít, hơn nữa còn chán ghét đồ ngọt,

Chỉ ăn hai cái đã cảm thấy da thịt trên mặt cũng đều co quắp rồi.

Hết lần này tới lần khác có một cật hóa còn tưởng rằng hắn ăn được ngon miệng. Tam công chúa một bên nuốt một ngụm nước bọt, vừa nói: “Ăn ngon không, Cửu ca?”

Tiêu Thiệu Giác cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu “Ăn ngon”. Nói xong hung tợn trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nếu không phải bởi vì nàng, hắn sao lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lục Thanh Lam rụt cổ, trong lòng tự nhủ người cướp thức ăn của ta, ta còn không giận người, tại sao người ngược lại phát giận lên ta chứ, người này thật là cổ tình gây sự mà.

Cật hóa Tam công chúa thấy ăn đồ liền bất động bước chân, đặng đặng chạy đến trước mặt Trương Tín Hồng, giang hai tay nói: “Trương ca ca, ta cũng muốn.” Trương Tín Hồng thường xuyên tiến cung, hai người coi như là quen biết.

Tường Tín Hồng đưa tay sờ hoa bao đầu của Tam công chúa, cười tủm tỉm lấy ra một khối hạnh nhân tô cho Tam công chúa. Tam công chúa cao hứng mặt mày cong cong, gọi một tiếng giòn tan: “Cảm ơn Tường ca ca.”

Nàng mặc dù tham ăn, nhưng cũng không phải là kẻ ăn mảnh, đem điểm tâm tách ra một nửa chia sẻ cho Lục Thanh Lam. Nhìn hai tiểu cô nương ở đây ăn đến mức má phồng lên, giống như là sóc con, mấy người thiếu niên cũng nở nụ cười.

“Thì ra là các người đều ở đây nha!” Tiêu Kỳ không biết từ nơi nào đi ra. Đi theo phía sau là Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình, cùng với hai nữ hài không tới mười tuổi, một người mặc bối tử đỏ tươi, một người mặc bối tử màu tím nhạt, nhan sắc có mấy phần thanh tú động lòng người.

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên lập tức chạy đến trước mặt nữ hài mặc bối tử màu tím nhạt kia, gọi một tiếng “Nhu biểu tỷ”, cô bé kia sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cười gọi một tiếng “Bảo Nhi”. Nữ hài tên là Tân Tinh Nhu, mẫu thân của nàng chính là bảo muội của Lục Thần, Lục Thanh Lam tổng cộng có ba cô mẫu, bởi vì đại cô mẫu Lục Cẩn cùng Lục Thần là cùng mẹ sinh ra, cho nên hai nhà lui tới rất mật thiết.

Lục Cẩn là đích trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, thân phận tôn quý, Lão Hầu gia gả nàng cho thế tử Ninh Hải Hầu làm vợ, sinh được một trai một gái, Tân Tinh Nhu là tỷ tỷ, phía dưới còn có một đệ đệ Tân Khắc Hưng, năm nay sáu tuổi, do nhiệm phong hàn, cho nên hôm nay cũng không có đến Quảng Ninh Vương Phủ.

Lục Thanh Lam thấy biểu tỷ hết sức cao hứng. Một nữ hài khác mặc bối tử màu đỏ tươi ánh mắt không nhìn được lưu luyến trên người của Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Kỳ nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, vị này là Tiền Lâm biểu tỷ, mau tới bái kiến.”

Lục Thanh Lam dĩ nhiên nhận ra Tiền Lâm, biết nàng là đích nữ của Thành An Hầu phủ, chất nữ ruột thịt của Tiền Hoàng hậu. Tiền Hoàng hậu tuy là kế hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, ở hậu cung thịnh sủng mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử hoàng thứ tử Tiêu Thiểu Cảnh cùng bát hoàng tử Tiêu Thiểu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông, Tiền Khoan một người phong làm An Bình hầu, một người phong làm Thành An Hầu, một nhà hai Hầu, vô cùng lừng lẫy.

Vị Tiền Lâm này chính là nữ nhi của Tiền Khoan, năm nay cũng đã mười tuổi rồi, so với Tiêu Thiểu Giác còn lớn hơn. Bởi vì từ nhỏ bộ dạng xinh đẹp, được cả nhà vô cùng cưng chiều hơn nữa còn được Tiền Hoàng hậu yêu thích. Tiền Lâm không giống tỷ muội khác ý vào gia thế hoành hành ngang ngược, đối nhân xử thế hợp lòng người, còn nhỏ tuổi đã biết nhìn ánh mắt người khác. Tiền Hoàng hậu sinh hai nhi tử, nhưng không có nữ nhi, vì vậy xem Tiền Lâm như nữ nhi của mình, từng đáp ứng Tiền Lâm dục vọng lớn, lại để cho nàng chọn lựa phu quân lòng mình ngưỡng mộ, Tiền Hoàng hậu sẽ chỉ hôn cho nàng.

Khi đó cô nương thế gia vọng tộc thường trưởng thành sớm, Tiền Lâm mặc dù không lớn lắm, mưa dầm thấm đất cũng biết mưu kế vì bản thân. Nàng cũng là một người tâm lớn, nếu không phải số tuổi kém nhị hoàng huynh quá nhiều, nàng cũng muốn gả cho nhị hoàng huynh tương lai làm hoàng hậu rồi. Hoàng hậu làm không được, thế nào cũng phải làm Vương Phi, vì vậy rất chú ý mấy vị hoàng tử trong cung, nàng tiền cung rất nhiều lần, đã sớm nghe qua Cửu hoàng tử trong các vị hoàng tử là tuần mỹ nhất, cũng là người xuất chúng nhất, nhưng Tiêu Thiểu Giác luôn luôn ít giao du với bên ngoài, nàng từng gặp vài lần, mỗi lần cũng đều là nhìn lướt qua xa xa, lần này đánh giá ở khoảng cách gần, tuổi mặc dù không lớn, quả nhiên là dung mạo xuất chúng, khí độ cao hoa.

Nếu tương lai sau này, nhất định là mỹ nam tử đứng đầu kinh sư.

Nàng đang suy nghĩ bấn khoăn, Lục Thanh Lam đã tiến lên giỡn đùa, trong lòng nàng có chút không vui, nhưng tâm cơ nàng rất sâu, cũng không biểu hiện ra, mà giả bộ cao hứng tán dương: “Tiểu muội muội lớn lên thật đáng yêu.”

Tiêu Thiểu Giác khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt rất giỏi, cũng cảm thấy ánh mắt của Tiền Lâm có chút tâm cơ, trong lòng không vui, mở miệng nói: “Đi thôi, qua bên kia ngồi một chút.”

Chỗ ngón tay Tiêu Thiểu Giác chỉ là vườn của Quảng Ninh Vương Phủ. Tường Tín Hồng vỗ tay cười nói: “Danh tiếng Nhã Viên của Quảng Ninh Vương Phủ kẻ hèn này đã sớm nghe qua, đang muốn nhân dịp này thưởng thức một chút.”

Bọn nam tử liền đứng dậy đi Nhã Viên.

Tiền Lâm nhìn thấy bọn họ đi xa, tuần nhan kia của Tiêu Thiểu Giác ở trong đầu không tan đi được, liền dịu dàng nói: “Danh tiếng Nhã Viên, chúng ta cũng ngưỡng mộ đã lâu, biểu muội mang mọi người đi xem thì thế nào?”

Lông mày Tiêu Kỳ khẽ chau, cảm thấy Tiền Lâm làm người khác có chút khó chịu, Tiền Lâm sắp mười tuổi, sớm nên tự hiềm cùng những nam tử khác, ở đây vô tình gặp được đến chào hỏi không sao, nhưng các nam nhân rõ ràng đã rời đi, nàng còn muốn đuổi theo, cái này không hợp lẽ giáo rồi.

Trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, Lục Thanh Lam dĩ nhiên ước gì cách Cửu hoàng tử bắt âm bắt dương này càng xa càng tốt, không ngờ Tam công chúa lôi kéo tay béo của nàng nói: “Bảo Nhi, chúng ta đi tìm Tường ca ca, lại có hạnh nhân tô ăn.” Vừa rồi hạnh nhân tô kia bị nàng cùng Lục Thanh Lam chia ra, đã ăn hết rồi. Nàng không nói gì lôi kéo Lục Thanh Lam đuổi theo bóng lưng của mấy người nam tử, Tiền Lâm vừa vận lấy cước, không để ý tới Tiêu Kỳ trực tiếp mang theo nha hoàn đi theo.

Tiêu Kỳ thấy việc đã đến nước này, nàng là chủ nhân, đành phải đuổi nhanh theo, Lục Thanh Nhân cùng Tân Tinh Nhu cũng không hiểu chuyện giống như Tiền Lâm như vậy, đứng lại không đi. Tân Tinh Nhu còn nói thẳng: “Tiểu quận chúa, biểu tỷ muội chúng ta còn phải đi về chỗ mẫu thân, sẽ không đi thăm thú Nhã Viên được rồi.”

Tiêu Kỳ đáp lại một tiếng, để nha hoàn đưa hai vị tỷ tỷ trở về, bản thân thì đuổi theo Tiền Lâm. Nàng sợ Tiền Lâm bên này gây ra chuyện xấu gì, Hoàng hậu nương nương lại trách tội Quảng Ninh Vương Phủ.

Tần Tinh Nhu lôi kéo tay của Lục Thanh Nhân nói: “Biểu tỷ chúng ta trở về đi.” Bước chân của nàng nhẹ nhàng trở về, vừa nói: “Nhã Viên cho dù đẹp, có nhiều nam nhân ở đó chúng ta cũng không thể đi, chúng ta cũng không thể bắt chước kẻ tầm mắt hạn hẹp, nhìn thấy nam nhân đẹp mắt liền không đi nổi, khiến cho người ta cười chê.”

Về mặt xem thường.

Người tầm mắt hạn hẹp kia không phải là Tiền Lâm sao?

Lục Thanh Nhân không khỏi mỉm cười, Tần Tinh Nhu di truyền tính tình mạnh mẽ của đại cô mẫu, luôn luôn ghét nhất những thứ này.

Lại nói bọn nam tử chớp mắt đã tới Nhã Viên, tuy là vào đông, nhưng bên trong Nhã Viên bố trí đẹp đẽ, mười bước một núi, năm bước một cảnh, Sơn Thủy tương liên, vòng vòng đan xen, Tường Tín Hồng thường thấy không đại khí của lâm viên hoàng gia, vườn tinh xảo bậc này thấy vậy hẳn không khỏi tán thưởng không dứt.

Mọi người đi dạo một lát, thấy cách đó không xa có một đình nhỏ, bốn bề nước bao quanh, mọi người liền đi vào đình. Chỉ thấy ngay giữa đình có một cái bàn đá, trên bàn đá có một bàn cờ, trên bàn cờ bày hai hộp quân cờ đen trắng, cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, trong suốt trong bóng, làm cho người ta nhìn liền yêu thích không buông tay.

Tường Tín Hồng thường ngày thích nhất nhất đánh cờ, cười với Tiêu Thiệu Hủ thân là vì chủ nhân nói: “Lắp đặt một bàn cờ ở đây, vào đông thường tuyết, mùa hè ngắm sen, có thể đánh một ván cờ, đúng là nhã sự nhân sinh.” Dứt lời liền ngồi xuống một bên bàn đá.” Vì huynh nhất thời ngửa tay, Thiệu Hủ lão đệ chúng ta đánh một ván thế nào?”

Tiêu Thiệu Hủ lắc đầu liên tục: “Kỳ lực của Vương tử điện hạ kinh người, ta cũng không phải là đối thủ, trong vườn này, cũng chỉ có kỳ nghệ của Cửu ca có thể làm đối thủ của vương tử điện hạ thôi.”

Tường Tín Hồng là người yêu cờ, hơn nữa càng muốn mượn việc đánh cờ cùng Cửu hoàng tử để lôi kéo quan hệ. Dù sao Tiêu Thiệu Giác vẫn luôn lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy khó có thể thân cận. Vì vậy lại cười nói: “Không biết Cửu điện hạ có thể hân hạnh đánh một ván cờ cùng ta hay không?”

Tiêu Thiệu Giác vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến vừa rồi Lục Thanh Lam thân thiết nhiệt tình gọi hắn “Tường ca ca” trong lòng tức giận, thấy hắn ôn tồn lễ độ càng tức không có chỗ đánh tới liền muốn thừa dịp đánh cờ giết uy phong của hắn, vì vậy gật đầu, “Cũng được. Chẳng qua chỉ đánh cờ không thì chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta phải đánh cuộc một chút.” Nói xong lấy xuống một khối ngọc bội đeo bên hông, đặt ở trên bàn, lại chỉ bên hông của Tường Tín Hồng.

Tường Tín Hồng cũng mang một khối ngọc bội Hoàng Long, sắc mặt hắn hơi đổi, có chút khôngỡ lấy xuống ngọc bội. Cũng không phải không phải bởi vì ngọc trân quý, mà bởi vì ngọc bội này chính là niệm tưởng duy nhất thân mẫu hắn cho hắn, trước lúc hắn tới Tề quốc, nhưng đánh cờ là do hắn nói ra trước, hắn lại không tiện đổi ý.

Hắn trân trọng coi xuống ngọc bội Hoàng Long, đặt ở trên bàn đá. Khóe môi Tiêu Thiệu Giác hơi cong, hắn đã sớm biết khối ngọc bội này không tầm thường đối với Tường Tín Hồng, lại cố ý muốn đánh cuộc với hắn —— hắn chính là có thù tất báo.

Hai người mỗi người một bên, triển khai trận thế.

Bên này Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam chạy tới, nhìn thấy Cửu ca cùng Tường đại ca ở trong đình, không nói hai lời liền chạy liền hướng trong đình, Tiền Lâm rút cuộc chậm một bước, nghĩ muốn mặt dày mày dạn theo sau cùng đi vào với hai tiểu cô nương. Tiêu Kỳ cũng đã tới, Tiêu Kỳ cũng không nói ra tâm tư của nàng, chỉ nói: “Lâm biểu tỷ, đằng trước là Bách mai viên, lúc này hoa mai đã nở, chúng ta đi qua thưởng mai đi.” Bách mai viên và chỗ đình nghỉ mát vừa vặn vị trí trái ngược nhau.

Tiền Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bọn nam tử đã chia thành hai phe Tiêu Thiệu Giác Tiêu Thiệu Giác cùng Tường Tín Hồng ở trong đình đánh cờ, Tiêu Thiệu Hủ đứng ở một bên quan sát. Lục Văn Đình cùng Tiêu Thiệu Vi thì ở bên ngoài đình, hai người đều là người ham võ như si, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng nhất kiến như cố, ở bên cạnh dòng suối so chiêu.

Ba vị thiếu niên đánh cờ trong đình tạo nên màu sắc vô cùng đẹp, y bào màu Huyền Thanh của Tiêu Thiệu Giác bị gió thổi lên, thắt lưng trắng tấp ngồi ở đó, đẹp tựa như trích tiên hạ phàm.

Trong lòng Tiền Lâm không khỏi ngứa, chỉ muốn nhìn Cửu hoàng tử nhiều thêm một chút, cho dù là một cái thôi. Dù sao có hoàng hậu làm chỗ dựa cho nàng, nàng cũng không sợ, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc với phía sau Tiêu Kỳ, nói: “Vương Phi nương nương sao ngài lại tới đây?”

Tiêu Kỳ cho rằng mẫu phi thật sự tới, vội vàng quay đầu lại, Tiền Lâm thừa cơ hội này bước nhanh đuổi theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam, “Tam công chúa, Lục cô nương, các người chậm một chút.”

Tiêu Kỳ thấy nàng như thế, giận đến dậm chân, nói đến mức này rồi, nàng cũng lười quản, không nhanh không chậm đi tới hướng đình nghỉ mát.

Tam công chúa lớn tuổi hơn chút, chạy mau hơn, chạy tới lương đình trước, dựa sát vào bên cạnh chỗ ngồi của Tiêu Thiệu Giác, Tam công chúa bất lấy cánh tay của hắn nói: “Cửu ca, bắt được các người rồi.” Giọng nói hết sức vui vẻ.

Tiêu Thiệu Giác nhăn mày, không để lại dấu vết đem tiểu móng vuốt của muội muội đẩy ra. Tam công chúa cũng không tức giận, buông Cửu ca ra chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm nói: “Tường ca ca, điểm tâm vừa này người có còn không?”

Tiêu Thiệu Giác giận đến dựng lông mày, trong lòng tự nhủ tại sao mình lại mang theo cái đồ cật hóa này ra ngoài chứ, mở miệng là đòi đồ ăn của người ta, thật là tức chết.

Tường Tín Hồng hết sức yêu thích tiểu hài tử, cười tủm tỉm lại lấy ra một khối hạnh nhân tó từ trong hà bao, ôn tồn lễ độ nói với Tam công chúa: “Công chúa, đây cũng là khối cuối cùng rồi.”

Tam công chúa cười khúc khích, đoạt lấy, kêu lên: “Bảo Nhi người mau tới đây, chỗ Tường ca ca có đồ ăn ngon nè.”

Tường Tín Hồng lắc đầu bật cười.

Lục Thanh Lam cũng vào đình, mới chạy một đoạn đường, nàng từng ngum từng ngum thở hào hển, trên chóp mũi cũng chảy ra từng giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

Tiêu Thiệu Giác nhìn lướt qua nàng một cái, trong lòng hơi động một chút, thầm nghĩ đứa thể chất nhỏ này vẫn còn kém, quay về lại cho Nguyễn An đốc thúc nàng mỗi ngày tập thể thuật thêm vài lần, hoặc là để cho Cù Ngọc Tuyền kê cho nàng mấy vị thuốc bổ?

Trong lúc nhất thời suy nghĩ bay xa rồi, tay cầm lấy quân cờ màu trắng đang lơ lửng không trung dừng lại. “Cửu điện hạ?” Cho đến khi Tường Tín Hồng nhắc nhở một câu, hần mới đem quân cờ thả xuống trên bàn cờ.

Tiêu Thiệu Giác cùng Tường Tín Hồng cũng là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, hai người đánh cờ lạc tử như phong, chỉ mới chốc lát đã tiến vào trận thế tranh đoạt.

Lúc này Tiền Lâm cũng tới, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: “Hai tiểu quý các người chạy nhanh quá, cũng may không bị ngã, nhưng cũng hù chết biểu tỷ rồi.”

Biểu đạt về mặt mặt mờ, biến mình thành là do bảo vệ hai tiểu cô nương, mới tiến vào đình.

Nàng thường ngày ở trong cung, mang dáng vẻ kiêu ngạo là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, ngay cả Tam công chúa cũng không để vào mắt, Tam công chúa là người ân oán rõ ràng, đương nhiên sẽ không để ý tới nàng.

Về phần Lục Thanh Lam, đứng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, sớm đã thấy rõ tâm tư của nàng, trong bụng tất cả đều là khinh thường, lại càng không nói chuyện cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Làm Bế Mặt

Tiền Lâm không khỏi vô cùng lúng túng.

Nàng lấy từ trong hà bao ra một cái khăn, miễn cưỡng nói với tam công chúa: “Nhìn người chạy mồ hôi đầy mặt kia, tới đây biểu tỷ lau cho người.” Cố tỏ ra đáng vẻ chiếu cố muội muội.

vậy mà Tam công chúa căn bản không cho nàng mặt mũi, lớn tiếng nói: “Ta mới không cần người lau!” Vừa nói xong liền trực tiếp trốn sau lưng Tường Tín Hồng.

Tiền Lâm liền quay qua nhìn Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ đến bộ dạng Tiền Lâm giả bộ lau mồ hôi cho mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi một tầng da gà, so với Tiền Lâm, nàng tình nguyện giao thiệp với Tiêu Thiệu Giác hi vọng vô thường hơn, liền huych một cái chạy đến sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Thấy nàng như thế, cái trán của Tiêu Thiệu Giác nhất thời giãn ra mấy phần. Tiền Lâm đứng ở đó nhất thời tiền cũng không được lui cũng không xong, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ba thiếu niên đều là nhân trung long phượng, chút tâm tư này của Tiền Lâm người nào nhìn vào đều rõ. Tiếng đặt cờ của Tiêu Thiệu Giác trên bàn đá “ba” một tiếng, thần nhiên nói: “Đình này rất tốt, chính là quá âm ỷ một chút.”

Tiêu thiếu Hù khẽ mỉm cười: “Bình thường vẫn luôn rất thanh tịnh, hôm nay không hiểu sao...” không nói thêm gì nữa. Tính tình hần ôn hòa cũng không có nghĩa là hần sợ gây chuyện, Tiền gia ở kinh sư cho dù có thể lực lớn hơn nữa, Quảng Ninh Vương phủ cũng là long tử phượng tôn chính gốc, một nữ hài

tử nhỏ nhỏ cũng chỉ xem như lông hành vô tội? Tiêu Thiệu Hù cũng không để Tiền Lâm vào mắt.

Ngay cả tướng Tín Hồng cũng chỉ là thần sắc nhàn nhạt gật đầu: “Hôm nay quả thật có chút mất hứng...”

Ba vị quý công tử mắng chửi người lại không mang từ thô tục, nhưng mỗi câu đều ám chỉ, nhất thời da mặt Tiền Lâm đỏ như máu, nàng ở nhà được chiều quen, làm gì chịu loại ủy khuất như thế này, nhất thời vành mắt đỏ lên.

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng còn không đi, không nhẫn nại ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chỉ đại môn của đình nghỉ chân, lạnh lùng nói: “Sao vậy, còn muốn ta phái người mời đi sao?” Tiền Lâm mặt mũi mất hết sạch, đình trệ một chút liền che mặt chạy đi.

Tam công chúa cao hứng đến nỗi vỗ tay phan phách, ồn ào nói: “Người xấu đi đi, người xấu đi đi!”

Tiêu Thiệu Hù mỉm cười đem đường muối kéo qua, lấy ra một chiếc khăn lau khô những giọt mồ hôi trên đầu và mặt nàng, thời tiết tháng chạp gió lớn, ra mồ hôi mà gặp gió, nếu bị phong hàn thì lại phiền toái.

Vệ Bân bên kia cũng vô cớ có ánh mắt nhanh nhạy, đã sớm phát hiện chủ tử nhà mình không thích người khác đụng vào Lục Thanh Lam, liền tự chủ trương cầm khăn lau mồ hôi trên đầu và mặt của nàng. Lại lấy áo choàng màu đỏ của Tiêu Thiệu Giác khoác lên cho nàng, thấy chủ tử nhà mình không có biểu hiện không vui, liền biết vuốt đuôi đúng chỗ rồi.

Áo choàng của Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam quá lớn, vạt áo đều bị quệt trên đất. Lục Thanh Lam bị bao thành một viên tròn, cực kỳ đáng yêu lại buồn cười.

Tam công chúa chạy tới, lôi kéo nàng cười khanh khách.

Đuối được người không được hoan nghênh, không khí trong đình nhất thời lại trở nên tốt hơn.

Lục Thanh Lam và Tam công chúa chơi một lát, ăn hết cái bánh hạnh nhân tô kia, phía bên kia Tiêu Thiệu Giác cùng Tướng Tín Hồng cũng đã đến lúc tàn cuộc.

Lúc trước Tiêu Thiệu Huyền thích cờ vây, Lục Thanh Lam vì lấy lòng hắn, đặc biệt mời quốc thủ cờ vây dạy nàng đánh cờ, tốn một phen khổ công, vì vậy kỹ nghệ cũng được coi là cao siêu. Liền không tự chủ bị màn chém giết kịch liệt của hai người hấp dẫn, Tam công chúa thấy Lục Thanh Lam ghé sát lại xem, cũng lộ đầu nhỏ tới.

Lúc này tay Tướng Tín Hồng cầm quân đen do dự hồi lâu, khó có thể hạ cờ. Hai người đều là hạng người kỷ lực cao siêu, Tướng Tín Hồng so với Tiêu Thiệu Giác lớn hơn một tuổi, nhưng Tiêu Thiệu Giác lại vì là người Hạ tộc, suy nghĩ nhanh nhẹn hơn so với hắn, cho nên đến cuối cùng, vẫn là quân cờ của Tiêu Thiệu Giác chiếm ưu thế hơn, lập tức một đại Long bị vây, biết mình khó có thể phá vòng vây, một bàn này tất phải thua không thể nghi ngờ.

Trên chóp mũi Tướng Tín Hồng uất hiện mồ hôi, mặc dù không nỡ bỏ ngọc bội Hoàng Long, nhưng nếu thua cuộc, hắn tuyệt đối không thể ăn quýt. Đang muốn quăng cờ nhận thua, nhưng lại thấy ánh mắt của tiểu cô nương mặc tiểu áo choàng màu đỏ nhìn thẳng vào góc bàn cờ, dù sao kiếp trước Lục Thanh Lam cũng học hơn hai mươi năm cờ vây, kỷ lực so với hai người thiếu niên vẫn cao hơn một bậc, chỗ nàng nhìn, chính là điểm phá giải tình thế nguy hiểm.

Tướng Tín Hồng phát hiện nếu mình hạ cờ ở đây, tuy đại Long của mình bị Tiêu Thiệu Giác ăn hết, nhưng vài bước tiếp cũng sẽ vây chết một cái đại Long của Tiêu Thiệu Giác, chẳng những có thể vẫn hồi tồn thất, mà còn có thể hơi chiếm thượng phong. Mới vừa rồi hắn quá mức để ý đại Long kia của mình, cho nên mới không thấy được nước cờ hay này.

Không khỏi có chút cảm kích nhìn Lục Thanh Lam, thấy đôi mắt to của tiểu cô nương chớp nháy ướt át, vẻ mặt u mê, không khỏi thầm nghĩ nhất định là tiểu cô nương mèo mụ vợ phải chuột chết.

Hắn đem quân đen hạ xuống góc trên, Tiêu Thiệu Giác cau mày vắt trán suy nghĩ chốc lát quăng cờ nhận thua. Hắn đánh cờ cũng giống con người hắn ngày thường, giỏi xuất kỳ chiêu hiểm chiêu, kiếm tẩu thiên phong, mới vừa rồi thông qua việc đánh cờ với Tướng Tín Hồng, phát hiện kỷ lực của hắn mặc dù tốt, nhưng vô cùng câu nệ cho nên nhất thời phần đất lúc được lúc mất, liền thiết lập cho hắn một ván, thiếu chút nữa bao vây tiêu diệt một cái đại Long của hắn, nào biết vật nhỏ Lục Thanh Lam ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng nhắc nhở hắn, để cho hắn phản bại làm thắng.

Dĩ nhiên, hắn cũng cho là Lục Thanh Lam chỉ là vận khí cút chó, cũng không tin nữ oa năm tuổi như nàng có thể nhìn ra huyền diệu trong đó.

Tiêu Thiệu Giác suy tư chốc lát, trực tiếp quăng cờ nhận thua, đột nhiên nói: “Ta thua.” Nói xong đem khối ngọc bội Hòa Điền trước mặt đẩy tới.

Tướng Tín Hồng lau mồ hôi nói: “Lần này có thể thắng, thật là do vận may.” Hắn cầm lấy khối ngọc bội kia nói: “Cửu điện hạ, mặc dù may mắn nhưng ta vẫn là xin miễn cho kẻ bắt tài rồi.”

Tiêu Thiệu Giác khẽ mỉm cười: “Nguyện đánh cuộc thì chấp nhận thua, người cứ việc nhận là được.” Một khối ngọc bội hắn còn không đặt ở trong lòng.

Tướng Tín Hồng liền cầm lấy ngọc bội, hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay, Lục Thanh Lam ngơ ngác chạy tới. Hắn cười nói: “Lần này có thể lấy được đồ tốt trong tay Cửu điện hạ, ít nhiều may mắn nhờ có Lục tiểu cô nương, ta liền mượn hoa hiến Phật, đem ngọc bội này tặng cho người.” rồi hướng Tiêu Thiệu Giác nói: “Cửu điện hạ không để bụng chứ?”

Tiêu Thiệu Giác nhìn Tướng Tín Hồng một chút, lại nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, nói: “Đồ là của người rồi, đương nhiên tùy người xử trí.”

Đem ngọc bội thắt ở bên hông Lục Thanh Lam. Hôm nay nàng mặc một kiện xiêm y màu xanh ngọc bích hợp với màu xanh ngọc bích của ngọc bội Hòa Điền lại càng bổ sung cho nhau.

Tướng Tín Hồng lại gơ tay lên sờ sờ hoa bao kè của nàng, hỏi: “Thích không?”

Lục Thanh Lam cúi đầu nhìn một chút cũng cảm thấy rất xinh đẹp, nói thật đồ của Tiêu Thiệu Giác nàng không muốn lắm, nhưng là... Hiện tại nếu nàng cự tuyệt, sợ rằng hai người thiếu niên này cũng đều mất hứng.

Lục Thanh Lam tính toán một phen, quyết định về đến nhà sẽ đem ngọc bội tháo xuống cũng không muộn. Dù sao mình mới năm tuổi, ngọc bội kia lại là Tướng Tín Hồng chuyển tặng cho mình, người bên cạnh cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve gì.

Nàng liền biết điều gật đầu: “Xinh đẹp, cảm ơn Tướng ca ca.”

Trong lúc nhất thời không riêng gì trên mặt Tướng Tín Hồng lây một tầng ý cười ôn nhuận, ngay cả mặt mày của Tiêu Thiệu Giác cũng giãn ra.

Trên đường trở về, Kỷ thị nhìn thấy khối ngọc bội bên hông Lục Thanh Lam, vội hỏi lai lịch, Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, nói với mẫu thân. Kỷ thị sờ sờ đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, dặn dò: “Nếu là đại vương tử cùng Cửu hoàng tử cho, cất giữ cho tốt, bình thường cũng đừng mang đi ra ngoài.”

Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, mẫu thân cùng ý tưởng của nàng giống nhau đầu.

Trở lại Trường Hưng Hầu phủ, Kỷ thị mang theo Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình đi chỗ Lão thái thái bẩm báo hành trình của hôm nay, Lục Thanh Lam theo Tam công chúa chơi một ngày hơi mệt một chút, sai Cảnh ma ma trước tiên đem nàng trở về Thủy Phong uyển nghỉ ngơi.

Vậy mà vừa mới vào viện, liền nghe thấy bên trong ầm ĩ, quả thực hỗn loạn. Lục Thần và Kỷ thị ưu ái thứ nữ, cho tới bây giờ bây giờ còn để Lục Thanh Lam ở vách sau chính phòng, không để cho nàng ở một mình một viện.

Kỷ thị tuy là người hoà nhã, nhưng quản gia cũng rất có uy, bọn hạ nhân đối với nàng vừa kính vừa sợ, tuyệt đối không dám thừa dịp chủ mẫu không có ở đây tác quái.

Lục Thanh Lam và Cảnh ma ma liếc mắt nhìn nhau, cùng bước nhanh hơn.

Đến gian giữa chính phòng, đã nhìn thấy trong phòng đứng bảy tám bà tử cao lớn thô kệch, bộ dạng ra vẻ xoa thắt lưng, nhóm bà tử vây quanh một nữ hài, chính là Tứ tiểu thư Lục Thanh Nhân.

Lục Thanh Nhân so với Lục Thanh Lam lớn hơn hai tuổi, năm nay cũng đã bảy tuổi, mặc tiểu áo màu hồng đào thêu mẫu đơn, chân nhảy quất lớn với phía trên xà nhà nói: “Ngươi xuống đây cho bốn cô nương, mau xuống đây!”

Nguyễn An nom nóp lo sợ nói: “Nô tài mới không xuống đâu.”

Chỉ thấy Nguyễn An xách theo lồng chim, đứng ở trên xà nhà run lẩy bẩy, con vệt đầu phượng kia ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, líu ríu gọi: “Người xấu! ” “Người xấu!”

Hôm nay Lục Thanh Lam đi Quảng Ninh Vương Phủ dự tiệc, không mang hai đại nha hoàn Thạch Lự và Bồ Đào, dùng thiếp thân nha hoàn của Kỷ thị Lục Loan và Lục Ngạc. Lục Thanh Lam đưa mắt nhìn quanh, thấy Thạch Lự và Bồ Đào giờ phút này bị hai bà tử áp ở góc phòng, mặt từng vết tím tím xanh xanh, hiển nhiên bị không ít uy khuất.

Lục Thanh Lam vừa nhìn cái này liền đoán được tám, chín phần.

Thì ra lần trước Lục Thanh Nhân nhìn trúng “Tiểu Cửu ” của nàng, thừa dịp nàng và Kỷ thị không có ở đây, thế nhưng dám dẫn người tới cướp. Mấy người bên người Lục Thanh Lam dĩ nhiên biết Lục Thanh Lam rất thích con chim anh vũ này, tất nhiên không chịu cho nàng, Lục Thanh Nhân lại trực tiếp động thủ cướp đoạt, đem Thạch Lự và Bồ Đào đánh bị thương, đúng lúc Nguyễn An cơ trí, theo cột nhà leo lên xà nhà, người của Lục Thanh Nhân mang đến trong lúc nhất thời không thể leo lên, hai phe liền giữ tình thế này.

Lục Thanh Lam nhìn thấy gian phòng bị biến thành loạn thất bát tao, giận đến toàn thân phát run.

Thật sự quá vô lý rồi. Bước nhanh đi vào, hô to một tiếng: “Còn không ngừng tay!”

Lục Thanh Nhân nhìn thấy nàng tới, lông mày nhíu nhíu, hết sức xác lảo nói: “Ta đã nắm với tổ mẫu rồi, cái con Điều Nhi kia của ngươi hiện tại thuộc về ta rồi, ngươi mau kêu tiểu thái giám kia biết điều một chút đem vệt cho ta, nếu không... Hừ hừ!”

Lục Thanh Lam thấy nàng càn quấy bậy bạ như thế, nhất thời giận dữ: “Lục Thanh Nhân nơi này là nhị phòng, không phải là tam phòng nhà ngươi, ngươi dám dẫn người đến đây giương oai, ngươi quả thực hung hăng càn quấy! Ngươi hiện tại lập tức rút ngay đi cho ta, nếu không, cũng đừng trách ta kêu người trực tiếp đem các ngươi đuổi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Bẽ Mặt (2)

Lục Thanh Nhân nhìn nàng một cái, thấy tiểu cô nương mặc quần áo màu xanh biếc lục bích, chải song nha kè*, mặc dù mập hơn so với mình một chút, nhưng mặt mày tròn trịa, ngũ quan tinh xảo, nói không hết ngây thơ khả ái. Nhớ tới bọn hạ nhân cũng len lén nghị luận, nói Tiểu bàn tử này bộ dạng đẹp mắt hơn nàng, tính tình cũng tốt hơn nhiều so với nàng. Lục Thanh Nhân càng tức giận.

Song nha k

Song nha kè

Song nha k

Song nha kè

“Không tới phiên ngươi ra lệnh ở đây, ta đã kêu người đem thang tới rồi, ngươi cút ngay cho ta!” Nàng cũng không ngu, nếu Lục Thanh Lam trở lại rồi, Kỳ thị đại khái cũng không ở xa. Vừa nói liền đẩy Lục Thanh Lam một cái, vốn cũng không có gì, nhưng Lục Thanh Lam không đề phòng, bị nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Hai tay Nàng chạm đất lập tức liền bị quệt trầy da, bàn tay rất đau.

Giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác cũng vừa từ Quảng Ninh trong vương phủ đi ra ngoài, hắn cười ngửa nhàn nhã tản bộ đi trên đường cái, mặc dù chỉ tám tuổi, nhưng người Hạ tộc tuổi thọ ngắn, cho nên đa số trưởng thành sớm, nên bộ dạng hắn đã có chút cao lớn, mặc áo choàng màu đỏ, cảm giác cảm giác có mấy phần trường thân ngọc lập* rồi.

(*) 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc. nguyên văn “长身玉立 – trường thân ngọc lập”: miêu tả thân hình cao ráo thon thả của phụ nữ. Nguồn gốc từ chương 31 “Nghiệt Hải Hoa” của tiểu thuyết gia Tăng Phác:

Tiền nhất cá trường thân ngọc lập, nùng my đại nhân...

Hậu nhất cá phong dung thịnh tiên, quang thái chiếu nhân.

[Phía trước là một người cao ráo thon thả, mày đậm mắt to...

Phía sau là một người tóc dài thướt tha, tỏa sáng rực rỡ.]

Bên cạnh là Thập hoàng tử, Tương Tín Hồng một trái một phải đi theo bên cạnh ngựa của hắn. Ba tiểu thiếu niên đều là giai công tử cử chỉ nhanh nhẹn, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đang đang nói gì đó, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên dừng lại, giơ lên hai tay nhìn thoáng qua. Hai tay của hắn tinh oánh thon dài, không có chút tỳ vết nào, giống như là bạch ngọc đúc thành. Đương nhiên trên tay cũng không nhìn ra chút vết thương nào, nhưng lại rất đau.

Ngay sau đó trên cánh tay, trên đầu, trên bắp chân cũng đau.

Tiêu Thiểu Giác thông minh bức nào, trong lúc mơ hồ đã đoán được đây là nàng cùng người khác đánh nhau.

Tiêu Thiểu Giác nhíu mày, ôm quyền hướng Tương Tín Hồng nói: “Đại vương tử, ta chợt nhớ còn có một việc phải xử lý, xin lỗi không tiếp được.” cho dù là hoàng tử kim tôn ngọc quý, tính tình dù thanh lãnh thế nào, phong độ lễ nghĩa cũng đều phải có.

Tương Tín Hồng hơi ngần ra, ôn nhã cười nói: “Cửu điện hạ có việc bận rộn, ngày sau rảnh rồi, ta lại mời hai vị điện hạ đến Túy Tiên lâu uống rượu.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, lại chào hỏi cùng thập đệ, liền đánh ngựa đi hướng Trường Hưng Hầu phủ. Trong lòng hắn hết sức tức giận, tiểu cô nương kia ngay cả mình cũng không nề động một đầu ngón tay, kẻ khốn kiếp ăn tìm hùm gan báo nào lại dám hạ thủ với nàng, xem ra nhất định phải tự mình đến Trường Hưng Hầu phủ rồi...

Lục Thanh Lam không nghĩ tới một đại gia khuê tú như nàng, lại có thể đã man như thế. Không cần người bên ngoài giúp đỡ, tự mình đứng lên. Nếu đôi tiểu nữ oa năm tuổi khác, đã sớm oa oa khóc lớn rồi, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện này liền rơi lệ.

Nàng cũng không để mình chịu thiệt, mạnh mẽ xông tới, tức khắc đem Lục Thanh Nhân đụng ngã xuống đất. Lục Thanh Nhân còn lớn hơn nàng hai tuổi đấy, nhưng nàng xông lên, lại dùng đầu, Lục Thanh Nhân làm sao chịu được.

Lần này cái mông và đùi chạm đất, ngã không nhẹ, nàng được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa từng chịu đau khổ như vậy, nhất thời nước mắt từng hạt rơi xuống. Lục Thanh Lam sờ đầu mình, đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm, đầu của nàng cũng bị đụng đau.

Lục Thanh Nhân cũng đuối sức, từ trên mặt đất bò dậy, đánh nhau cùng với đường muối. Một đám bà tử nha hoàn cũng nhìn đến u mê, hai vị này đều là

tiểu thư kim tôn ngọc quý, ai dám tiến lên?

Lục Thanh Lam dù sao nhỏ hơn Đường tỷ hai tuổi, hạ thủ dù hung ác, cũng không cách nào bù lại chênh lệch tuổi tác, rất nhanh liền rơi vào hạ phong, bị Lục Thanh Nhân đẩy một cái mông, cúi đầu xuống.

Lục Thanh Lam quay đầu nhìn lên, thấy một đám nha hoàn bà tử của Thúy Phong uyển muốn lên hỗ trợ lại bộ dáng khiếp đảm không dám, lập tức hét lớn một tiếng: “Nhóm các người đều chết hết rồi ư, còn không lên hỗ trợ?” Ở sân nhà mình còn bị người khi dễ, vậy dứt khoát tìm khối đậu hũ đâm chết đi cho rồi.

Mọi người đã sớm nghẹn một hơi, đợi những lời này, ầm ầm vọt lên. Lục Thanh Nhân cảm thấy bảy tám bà tử tráng kiện nằng dẫn theo coi như là vũ lực cường đại, thì có thể muốn làm gì thì làm, lại không biết bà tử của Thúy Phong uyển đâu chỉ bảy tám cái?

Mọi người ầm xông lên, trong khoảnh khắc liền đem bảy tám bà tử Kia đánh ngã xuống đất ngã xuống đất. Thạch Lựu cùng Bồ Đào cũng tiến lên giúp đỡ Lục Thanh Lam, các nàng không dám động thủ với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam liền để cho các nàng nắm tay chân của Lục Thanh Nhân, nàng ở trên người vị Đường tỷ này, đánh, bấm, nện giải con tức.

Lúc Kỷ thị cùng Lục Thanh Nhân trở lại, nhìn thấy một tràng diện như vậy. Lúc đó trong phòng đã loạn thành một đồng, Kỷ thị giận đến toàn thân phát run, rống lớn một tiếng: “Dừng tay cho ta!”

Bình thường Kỷ thị ở Thúy Phong uyển rất có uy, một rống này của nàng, mọi người lập tức liền ngừng lại. Kỷ thị bước nhanh đến, nụ cười lạnh lẽo hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân tới, cũng liền buông Lục Thanh Nhân ra. Nhào tới trong ngực của Kỷ thị “Oa” khóc lên, khóc thút thít nói: “Từ tỷ tỷ muốn cướp vệt của Bảo Nhi, còn động thủ đánh Bảo Nhi.”

Kỷ thị nhìn thấy mặt của Lục Thanh Lam tím tím xanh xanh, búi tóc đã sớm lỏng lẻo, cả người đầy bụi đất, xiêm y lại càng xóc xếch. Nhiều chỗ trên tay cũng rách da, bàn tay còn nghiêm trọng hơn nữa. Thấy nữ nhi chật vật như vậy, nước mắt Kỷ thị đều sắp rơi ra rồi.

Lục Thanh Lam khóc không ngừng, Lục Thanh Nhân lại càng khóc lợi hại. Nàng nhìn so với Lục Thanh Lam tốt hơn không ít, trên thực tế lần này nàng chịu thiệt lớn nhất. Toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau. Từ nhỏ đến lớn, có Lão thái thái cùng Triệu thị che chở nàng, cho tới bây giờ không ai dám đối với nàng động một đầu ngón tay, hôm nay bị đánh thảm như vậy, quả thực vừa tức giận vừa ủy khuất, nhất thời tiếng khóc vang rung trời.

Kỷ thị rất nhanh biết rõ ràng ngọn nguồn, trong bụng không khỏi giận dữ.

Tam phòng thật sự là khinh người quá đáng rồi.

Nàng phân phó Cảnh ma ma: “Ma ma phái người đem Tứ cô nương đuổi về tam phòng đi.” Cảnh ma ma nói: “Mấy bà tử phạm thượng làm loạn này?” nàng chỉ chính là bà tử của Lục Thanh Nhân mang tới.

Kỷ thị nói: “Tất cả đều giam lại cho ta, kể cả gan làm loạn bức này, nên kéo ra một gậy đánh chết.” Mấy cái bà tử bỗng nhiên bị làm cho sợ đến lạnh run.

Bên này xử lý hiện trường sự cố, Kỷ thị bồi thuốc thay y phục xiêm áo cho Lục Thanh Lam không để cập tới.

Lại nói Cảnh ma ma đem Tứ cô nương đuổi về Hằng Phong uyển, Triệu thị cũng vừa từ chỗ đó Lão thái thái trở lại, nhìn thấy búi tóc nữ nhi tán loạn, quần áo xóc xếch trở lại, còn ở đằng kia thút tha thút thít khóc không ngừng, kinh ngạc nói: “Thế này là thế nào?”

Thiếp thân nha hoàn của Lục Thanh Nhân Bảo Trinh, Bảo Linh cùng nàng đi nhị phòng, mới vừa rồi cũng bị nhóm nha hoàn bà của nhị phòng thu thập một trận, bây giờ trên mặt cũng là xanh xanh tím tím. Hai nha hoàn khóc thút thít đem chuyện đã xảy ra nói một lần, cuối cùng nói: “Lục cô nương kêu Bồ Đào và Thạch Lựu ấn đánh Tứ cô nương hơn nửa ngày rồi, Tam thái thái nhất định phải thay Tứ cô nương làm chủ a!”

Triệu thị nghe xong hút một hơi khí lạnh, vội bỏ xiêm y của nàng vừa nhìn quả nhiên trên người xanh xanh tím tím từng khối, khắp nơi đều là vết ứ bầm, nhất thời cảm thấy một hơi nghẹn trong cổ họng không ra. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tiểu tiện nhân này hạ thủ ác độc như thế.” Lại không nghĩ nữ nhi của mình còn lớn hơn người ta hai tuổi đây, lấy lớn hiếp nhỏ lại xem là cái gì.

Triệu thị đứng dậy, “Ba ba” hai tiếng cho Bảo Trinh, Bảo Linh một người một bạt tai, giọng căm hận nói: “Ta bảo các người chăm sóc tốt Tứ cô nương, các người đây là chăm sóc hay sao? Đồ vô dụng, đều ra ngoài quý cho ta.”

Đợi xử trí xong hai nha hoàn, Lục Thanh Nhân khóc thút thít nói: “Nương, ngài nhất định phải làm chủ cho ta a! Nhất định phải trừng phạt tiểu tiện nhân kia thật mạnh!”

Giữa lòng mây Triệu thị đều là âm độc: “Người yên tâm đi, nương nhất định sẽ không bỏ qua hai mẹ con kia.”

Ở bên trong Thúy Phong uyển, Lục Văn Đình cũng nghe thấy tin tức tìm đến. Nhìn thấy muội muội bị đánh đến thê thảm như vậy, tức giận không kềm được, muội muội này được toàn gia coi như bảo bối, ai nỡ cam lòng động một đầu ngón tay của nàng? Lại bị tam phòng khi dễ đến trên đầu.

Kỷ thị thuốc lên trên mặt của Lục Thanh Lam, đang muốn băng bó, lại bị Lục Văn Đình ngăn cản.

Kỷ thị có chút kỳ quái nhìn nữ tử. Lục Văn Đình nói: “Nương, ngài nhanh gọi Bạch tẩu từ đi vào, hóa trang cho muội muội một chút!”

Bạch ma ma là ma ma chải đầu của Kỳ thị, có một biệt tài biến đá thành vàng. Kỳ thị còn có chút khó hiểu, Lục Thanh Lam đã đồng ý, gật đầu không thôi. Nàng vừa rồi còn nghĩ tới làm sao nhắc nhở mẫu thân đây, có một ca ca thông minh giảm đi cho nàng không ít chuyện.

Lục Văn Đình giải thích: “Nương ngài nghĩ a, tam phòng và Lục Thanh Nhân bị thua thiệt nhiều, nhất định sẽ đi chỗ Lão thái thái tổ cáo, theo tính của Lão thái thái, tất nhiên sẽ thiên vị tam phòng, ở chỗ Lão thái thái chúng ta nhất định là chịu thiệt, để cho Bạch tẩu tử đem muối muối hóa trang thành bị đã thương nghiêm trọng một chút, mới có thể lộ ra vẻ chúng ta có lý không phải sao!”

Kỳ thị nghe xong cũng bưng tỉnh đại ngộ. Vợ vàng kêu Bạch tẩu tử đi vào hầu hạ. Bạch tẩu tử dựa theo phân phó của Kỳ thị, vừa mới hóa trang xong cho Lục Thanh Lam, Mục Nguyên đường bên kia đã cho người tới gọi.

Kỳ thị trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình tự nhiên cũng đi theo.

Đến Mục Nguyên đường, liền thấy Lão thái thái Trương thị ngồi trên giường La Hán, mặt âm trầm, giống như người nào đem phần mộ tổ tiên của nhà nàng bới lên vậy. Triệu thị cùng Lục Thanh Nhân đã tới, an vị ở trên ghế mãn côi dưới chỗ Lão thái thái. Lục Thanh Nhân còn ở đằng kia không ngừng lau nước mắt.

Kỳ thị đang muốn mang theo các con làm lễ cho Trương thị, Trương thị đã hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Ngươi nuôi con gái tốt nhĩ, còn không quỳ xuống cho ta.”

Kỳ thị chấn động toàn thân, nghĩ tới Lão thái thái có thiên vị, cũng không nghĩ tới nàng thiên vị lợi hại như thế, không biết xấu hổ như vậy. Chẳng qua Lão thái thái là bà bà của nàng, mệnh lệnh của nàng cho dù là thái quá đi nữa, sai lợi hại hơn nữa, nàng cũng phải tuân theo, nếu không chính là ngỗ nghịch, đó là tội hết sức nghiêm trọng.

Kỳ thị mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn mang theo các con quỳ xuống.

Lão thái thái mới vừa rồi nhìn thấy máu ứ đọng trên người của Lục Thanh Nhân, giận đến hung ác, chỉ vào Lục Thanh Lam nói: “Lục nha đầu, Nhân nhĩ nói như thế nào cũng tỷ tỷ của ngươi, sao ngươi hạ thủ ác độc ác như vậy? Ngươi còn nhỏ tuổi, tâm địa cũng quá tàn nhẫn đi?”

Kỳ thị giận đến nổi đau não, đang muốn thay nữ nhi biện bạch mấy câu, Lục Thanh Lam đã “Oa” một tiếng khóc lớn lên, khóc thật là thiên hồi bách chuyển rung động tâm can, người mềm lòng hận không thể được rơi lệ cùng nàng.

Chiều công phu khóc này của nàng đã đạt tới đỉnh cao*, vẫn là kiếp trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền luyện ra được, lúc ấy nữ tử trong cung vì tranh thủ tình cảm, người người đều có một tuyệt chiêu đặc biệt phải khóc đầm đìa đáng yêu, lê hoa đới vũ*, lại phải không thể tổn hại lớp trang điểm, mới xem như có chút thành công.

(*) 登峰造极 Dēng fēng zào jí Đăng phong tạo cực (*đạt tới đỉnh cao)

(*)[梨花帶雨] Lê hoa đới vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bẽ Mặt (3)

Lục Thanh Lam đã luyện ra được tí mĩ từ trong cung, nói khóc liền khóc, nàng nâng lên khuôn mặt được Bạch tẩu tử vẽ hơi có chút dữ tợn, khóc lóc kể lể nói: “Tổ mẫu, Tử tỷ tỷ dẫn người đoạt vệt của ta, ta chẳng qua nói nàng hai câu, nàng liền đem ta đẩy ngã trên mặt đất, tay của ta đều dập nát hết rồi, ta tức quá mới nhìn không được đánh trả. Rõ ràng là Tử tỷ tỷ khi dễ ta, tại sao tổ mẫu chỉ mắng ta? Tử tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này... Tổ mẫu, ngài nhìn Tử tỷ tỷ đánh ta thành cái dạng gì rồi?”

Có mấy lời, Kỳ thị khó mà nói ra miệng, Lục Thanh Lam chỉ là nữ oa năm tuổi, dĩ nhiên cái gì cũng có thể nói, cũng không có người trách tội nàng, đồng ngôn vô kỵ!

Nàng vừa lên án, vừa ngẩng đầu, Trương thị nhìn thấy khuôn mặt nàng sưng lên, phía trên xanh xanh tím tím từng khối hết sức dữ tợn, nhất thời sợ hết hồn.

Lục Thanh Nhân mơ hồ cảm thấy Lục Thanh Lam sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng càng đánh nhau về sau, nàng cũng đã bôi rồi, căn bản không nhớ rõ cuối cùng Lục Thanh Lam là bộ dạng gì. Triệu thị lại không có ở hiện trường, lại càng thêm không biết.

Kỳ thị thấy nữ nhi mở ra khởi đầu tốt như vậy, cũng lập tức theo vào, “Ồ ồ” khóc lên.

Lão thái thái cau mày: “Ngươi khóc cái gì?”

Kỷ thị đem nữ nhi ôm vào trong ngực, vừa lau nước mắt, vừa nói: “Lão thái thái ngài nhìn một cái, mặt của Bảo Nhi cũng Tứ cô nương đánh cho thành cái dạng này, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không, vạn nhất lưu lại sẹo, ta cũng không sống nổi.” Trong lúc nhất thời Lục Thanh Nhân cũng bỏ nhào tới, toàn gia ôm thành một đoàn, khóc đến thê thảm.

Lão thái thái cùng Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút chột dạ. Mới vừa rồi Lục Thanh Nhân chẳng qua là khóc lóc kể lể bản thân bị đánh như thế nào, cũng không nói nàng cũng đánh Lục Thanh Lam, hơn nữa hạ thủ ác như vậy, tất cả đều là ở trên mặt.

Các nàng nào biết, Lục Thanh Lam hạ thủ với Lục Thanh Nhân, toàn hướng tới chỗ không dễ dàng nhìn thấy, nàng cũng biết không tránh khỏi phải phân xử cùng Lục Thanh nhân, trước tiên liền nghĩ kỹ đối sách. Cho nên mặt của Lục Thanh Nhân êm đẹp, không có chút vết thương ứ máu nào, tất cả tổn thương đều ở trên thân mình.

Lão thái thái vốn nghĩ trừng phạt Lục Thanh Lam thật mạnh, xả một hơi cho Lục Thanh Nhân, thế nhưng sự tình phát triển đến loại tình trạng này, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là Lục Thanh Lam bị thua thiệt nhiều hơn, nàng hiện tại quả là có chút nói không nên lời.

Lão thái thái cả giận nói: “Đừng khóc! ”

Kỷ thị và Lục Thanh Nhân lập tức thu lại tiếng khóc. Lục Thanh Lam lại không nể mặt, khóc đến càng lợi hại hơn.

Triệu thị nhìn có chút rõ ràng, hải tử không có sữa ăn sẽ khóc, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, đã biết vì bản thân biện bạch, đều là có lợi đối với bản thân, hết lần này tới lần khác nữ nhi của mình so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nhưng lại ngu ngốc, chỉ biết ở đó lau nước mắt, cũng không khóc lóc kể lể một tiếng.

Liền bầm một cái trên đùi của nữ nhi. Lục Thanh Nhân vốn là trên người có vết thương, cũng “Oa” một tiếng khóc lên. Triệu thị thấy nữ nhi cắn bản sẽ không hiểu ý của mình, bắt đắc dĩ đành phải trừng mắt liếc hai đại nha hoàn của nàng.

Bảo Trinh và Bảo Linh cũng bị mang đến, hai người so với Lục Thanh Nhân lớn hơn vài tuổi, đương nhiên cũng thông minh hơn chút ít. Bảo Trinh “phù phù” một tiếng quỳ gối trên mặt đất. Lớn tiếng nói: “Lão thái thái, Lục cô nương nói không phải là lời thật. Lục cô nương kêu Thạch Lự và Bò Đào đem Tứ cô nương đè xuống đất, nàng cười trên người của Tứ cô nương, vừa đánh vừa đá Tứ cô nương, Lão thái thái không thể chỉ tin lời nói một bên của nàng a. ”

Kỷ thị, Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau nhìn Lục Thanh Lam, không nghĩ tới nữ nhi, muội muội nhà mình dũng mãnh như thế.

Lục Thanh Lam cũng có chút xấu hổ. Chẳng qua tiếng khóc lại cao hơn quãng tám, “Bảo Trinh tỷ tỷ nói bừa, Bò Đào tỷ tỷ và Thạch Lự tỷ tỷ nào dám động thủ với Tứ tỷ tỷ, các nàng là tới can ngăn đấy. ”

Bảo Trinh vội la lên: “Rõ ràng là Lục cô nương kêu các nàng...”

Bảo Trinh còn muốn nói tiếp, Lục Văn Đình đột nhiên quát to một tiếng: “Câm miệng!” Hắn bước xông lên, liền cho Bảo Trinh một cái tát, chỉ vào cái mũi của nàng mắng: “Tiện tỳ, ngươi cũng không nhìn một chút đây là nơi nào, nào có chỗ cho loại tiện tỳ như ngươi nói chuyện.”

Lục Văn Đình mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng hắn vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, lực tay quả thực không nhỏ, một cái tát hạ xuống, mặt của Bảo Trinh lập tức liền sưng lên. Lập tức bung lấy mặt khóc, không dám nói tiếp nữa.

Triệu thị hét lên một tiếng: “Lục Văn Đình, ngươi làm gì vậy?”

Trương thị không nghĩ tới hắn nói động thủ liền động thủ, giận đến vỗ bàn, liên tục nói: “Phản rồi! Phản rồi!”

Lục Văn Đình thông minh tuyệt đỉnh, cũng không chỉ biết hữu dũng vô mưu, hướng về phía Lão thái thái hành lễ nói: “Tôn nhi cũng là giận quá, tiện tỳ này tùy ý vu tội chủ tử, lúc này mới cảm phẫn mà ra tay dạy dỗ, quý nhiều lão nhân gia ngài, còn xin thứ tội. ”

Nói đến phân thượng này rồi, Lão thái thái còn có thể nói cái gì, cũng không thể bởi vì tát một đũa nha hoàn, Lão thái thái liền đem Tôn nhi này cũng đánh một trận sao, huống chi ai không biết rằng Lục Văn Đình là tâm can bảo bối của Lão Hầu gia, trong tất cả tôn bối, Lão Hầu gia thích nhất hắn. Lão thái thái nếu động vào hắn, Lục Kháng là người đầu tiên sẽ không đồng ý.

Lục Văn Đình dừng một chút, nhìn về phía Tam thái thái tươi cười ôn hòa nói: “Chẳng qua Tam thẩm thẩm, ngài cũng nên quản những thứ mất đề trên đầu này cho tốt, một cái hạ nhân ti tiện, dám luôn mồm chỉ trích chủ tử, thật không biết quy củ của các nàng đều học ở chỗ nào ra?”

Bọn nha hoàn đều là ti tiện, chủ tử dù cho không đứng đi nữa cũng không tới phiên hạ nhân đến khiển trách. Lời này Lục Văn Đình ngược lại không có nói sai.

“Muốn nói, cũng nên là Tứ muội muội nói mới đúng.”

Triệu thị giận đến không chịu được, tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cũng nói chuyện đi.”

Lục Thanh Nhân vốn lủi khuất, lại bị mẹ ruột dữ tợn một trận, lại càng ủy khuất đến nói không được, khóc đến khàn cả giọng, tới tới lui lui chỉ nói là: “Lục muội muội đánh ta, Lục muội muội đánh ta, đánh cho đau!”

Thanh âm Lục Thanh Lam khóc so với nàng còn lớn hơn: “Tứ tỷ tỷ cũng đánh ta, đem mặt của ta đều vỡ rồi.” Lại là loạn thành một đồng.

Trương thị thấy nói xong lời cuối cùng, tam phòng cuối cùng lại một điểm lý lẽ cũng không chiếm được. Vừa tức vừa giận, dứt khoát không giằng lý, phân phó Hứa ma ma bên người nói: “Đi đem hai tiện tỳ Bồ Đào và Thạch Lự mang tới cho ta.”

Kỷ thị lại càng hoảng sợ, nàng cũng là người thương xót hạ nhân, thân phận Lục Thanh Lam bày tại đây, nàng không thể làm gì, chỉ sợ Lão thái thái không đầu không đuôi hướng về phía bọn nha hoàn xả giận.

Lục Văn Đình cũng nghĩ như thế, lớn tiếng nói: “Lão thái thái, những lời mà tiện tỳ kia nói làm sao có thể tin?”

Trương thị cả giận nói: “Cầm miệng cho ta, Mục Nguyên đường này còn chưa tới phiên ngươi tới thay ta làm chủ.” Lục Văn Đình bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngậm miệng.

Không đến một lát, Bồ Đào và Thạch Lự đã bị Hứa ma ma dẫn người đưa tới. Hứa ma ma hiểu được ý tứ Lão thái thái, đối với các nàng đương nhiên không khách khí, hai nha hoàn quả thực bị chút ít đau khổ.

Lục Thanh Nhân nhìn thấy Bồ Đào và Thạch Lự giống như nhớ lại cái gì, khóc lớn nói: “Chính là hai tiện tỳ này, giúp Lục muội muội cùng đánh ta!”

Lục Thanh Lam thầm kêu hồng bét, vội vàng chen lời nói: “Tứ tỷ tỷ nói vậy, các nàng chẳng qua là can ngăn, khi nào động thủ đánh người?” Thạch Lự và Bồ Đào tuy rằng vâng mệnh qua giúp nàng, động thủ đánh tiểu thư Hầu phủ, mượn một trăm cái lá gan các nàng cũng không dám.

Hai người thấy Lão thái thái, sớm đã sợ tới mức hồn bất phụ thể*, nghe lời nói của Lục Thanh Lam mới như ở trong mộng mới tỉnh, cuống quýt dập đầu nói: “Lão thái thái tha mạng, chúng ta thật sự chỉ là can ngăn, mượn một trăm lá gan cũng không dám động thủ với Tứ cô nương a.”

(*) 魂不附体 Hồn không nương vào xác, ý nói rất sợ hãi, sợ hết hồn.

Lão thái thái cũng cảm thấy hai nha hoàn này không dám động thủ với Lục Thanh Nhân. Triệu thị lại vỗ bàn, “Hai người các ngươi thật là thật to gan, ngay cả Tứ cô nương cũng dám đánh. Người đâu, đem bọn họ mang xuống, lập tức đánh chết!”

Lòng của nàng thật là độc ác, vừa ra tay tự muốn đem người đánh cho đến chết.

Nha hoàn phạm sai lầm, kéo ra ngoài đánh cho mười mấy gậy, ở huân quý thế gia rất thường gặp, cũng không có gì, nhưng trực tiếp đánh chết lại hiếm thấy, dù sao chủ nhà ác độc như vậy, thanh danh truyền đi không tốt.

Hứa ma ma lại không hề động, mà là nhìn về phía Lão thái thái.

Kỷ thị lớn tiếng nói: “Lão thái thái vạn lần không được, ngài cho dù tức giận, cũng nên cố kỵ danh tiếng của Trường Hưng Hầu phủ a!”

Lão thái thái nghe xong cũng có chút do dự. Triệu thị đã đứng lên: “Nương, không quy củ không thành quy tắc, phạm vào bao nhiêu lỗi, nên chịu bấy nhiêu phạt, tội ác của hai tiện tỳ này đã rõ ràng, nếu dung túng như vậy nữa, về sau như thế nào quân giáo hạ nhân của cả phủ?”

Triệu thị muốn chính là, hôm nay nếu không đem hai nha hoàn đánh chết, áp chế nhuệ khí của nhị phòng, về sau nhị phòng chẳng phải là muốn cười trên đầu của tam phòng?

Về phần hai mạng người, căn bản là nàng không để ở trong mắt.

Lão thái thái thấy nàng nói như vậy, cũng hạ quyết tâm. Khoát tay một cái nói: “Tha ra đi, loạn còn đánh chết!”

Lục Thanh Lam há hốc mồm, cho dù kiếp trước ở trong cung, cũng không xem mạng người như cỏ rác như vậy.

Lúc này vài cái bà tử như lang như hổ vọt đi vào, kéo hai nha hoàn đi ra ngoài. Bồ Đào và Thạch Lự chưa trải qua cái này, sợ tới mức toàn thân xụi lơ, ngay cả nói cũng đều cũng không nói ra được.

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên đuổi theo, nàng không thể để cho hai nha hoàn trung tâm của nàng cứ không minh bạch như vậy mà chết được. Kỷ thị cũng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, Lục Văn Đình thừa dịp hỗn loạn chuẩn đi tìm viện binh. Lục Kháng nếu là ở đây, quả quyết sẽ không cho cho phép Lão thái thái đánh chết người.

Nhóm bà tử thì hình đang đem Bồ Đào và Thạch Lự đặt tại trên ghế muốn đánh, Lục Thanh Lam xông lại nhào vào trên người hai nha hoàn, giận dữ nói: “Ta không cho phép các ngươi động vào nha hoàn của ta!”

Hứa ma ma và Triệu thị một trái một phải đỡ Lão thái thái đi ra.

Lão thái thái gặp tình hình này, tức giận liên tục nói: “Còn thể thống gì, này còn thể thống gì? Mau đưa Lục cô nương kéo ra cho ta.”

Nhóm Bà tử đang muốn động thủ, liền thấy xa xa một gã sai vặt chạy nhanh vào, hướng về phía Lão thái thái bẩm báo: “Lão thái thái, Cừu... Cừu hoàng tử tới.”

Lão thái thái lắp bắp kinh hãi: “Đang yên lành, hán tới làm cái gì?”

Đang muốn sửa sang lại áo mũ dẫn người đi ra ngoài nghênh đón, một trận tiếng bước chân truyền đến, liền thấy một thiếu niên nho nhỏ mặc trường bào cổ tròn màu huyền thanh sải bước đi đến. Phía sau là một tiểu thái giám tướng mạo thanh tú nhắm mắt theo đuôi, chính là Vệ Bản.

Thiếu niên nhìn một chút tình thế trong sân, cau mày. Đợi nhìn thấy gương mặt được hóa trang có chút dọa người của Lục Thanh Lam, gương mặt âm trầm phẳng phát giống như có thể chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bể Mặt (4)

Lão thái thái vội vàng dẫn hai con dâu cùng cháu gái làm lễ chào hỏi Cửu hoàng tử.

Thiếu niên nhìn mặt mũi tinh xảo, giống như là từ trong tranh đi ra, nhưng giọng nói kia nhưng lại bay bổng lạnh giá, giống như là âm phong theo trong Địa ngục thổi ra tới. Cũng không gọi mọi người, chỉ thần nhiên nói: “Nơi này Lão thái thái thật là náo nhiệt, bốn điện hạ tới thật là đúng lúc.”

Lão thái thái có chút bất an, cúi người nói: “Không biết Cửu điện hạ đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, còn thỉnh thứ tội!” Chủ yếu là không biết lần này Cửu hoàng tử đến có mục đích gì. Đừng bảo là nàng không biết, ngay cả Lục Thanh Lam cũng không rõ bên trong não tiểu thiếu niên âm tình bất định này rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Tiểu Thiếu Giác cũng không để ý tới lão thái bà này, trực tiếp đi tới trước mặt Lục Thanh Lam, thấy nàng gục ở trên người của Thạch Lự, trên mặt một vết xanh một vết đỏ, trong đôi mắt to ướt sũng tất cả đều là nước mắt.

Bộ dáng thật sự rất đáng thương, tâm địa của Tiểu Thiếu Giác lạnh lẽo cứng rắn như vậy, cũng không khỏi tâm can bụng dạ cùng nhau run lên, ánh mắt liền nhu hòa mấy phần. Nói với Lục Thanh Lam: “Người đang làm gì đó?”

Đầu Lục Thanh Lam lệch ra nhìn hấn một cái, nói: “Tổ mẫu và tam thẩm thẩm muốn đánh chết hai nha hoàn của ta, ta phải che chở các nàng.”

Tiểu Thiếu Giác cười một tiếng, trong lòng tự nhủ con bé này còn có lương tâm. Hấn vẫy tay nói: “Người xuống đây.”

Lục Thanh Lam lắc lắc đầu: “Ta không đi xuống, ta đi xuống, các nàng liền đem Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lự tỷ tỷ đánh chết.”

Tiểu Thiếu Giác hiếm khi có kiên nhẫn: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám đánh nha hoàn của người, ai cũng không được!”

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, nàng nghe rõ, Cửu hoàng tử xem ra là tới để cho chính mình chỗ dựa. Nàng lúc này mới gầy dựa từ trên người của Bồ Đào và Thạch Lự nhảy xuống.

Nàng vừa xuống đất, thân mình bỗng nhiên rời khỏi mặt đất. Hóa ra Tiểu Thiếu Giác khom lưng cúi người, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, Lục Thanh Lam đưa tay ôm lấy cổ của hấn một cách tự nhiên.

Tiểu Thiếu Giác ôm nàng đi vào bên trong. Lúc đi qua bên cạnh Lão thái thái, mới nói: “Lão thái thái xin đứng lên đi.”

Lão thái thái lúc này mới thở phào một cái, tuổi nàng không ít rồi, như vậy một lát đứng có chút không vững.

Biết rõ bị một cái tiểu oa nhi tới ra oai phủ đầu, nhưng nàng lại không dám nói gì. Cửu hoàng tử ở trong cung vô cùng được sủng ái, đừng nói là nàng, ngay cả Lão Hầu gia tại đây, cũng không dám có chút bất kính đối với hấn.

Lão thái thái vội vàng nói: “Tạ ơn điện hạ.”

Cửu hoàng tử thần nhiên nói: “Xin phiền Lão thái thái mang những bà tử cầm theo côn bổng kia rút lui trước đi, đằng đằng sát khí như vậy, thật có chút hù dọa người!”

Lão thái thái vội vàng nói: “Còn không mau đi xuống.” Những bà tử kia nhất thời tan tác như ong vỡ tổ.

Lão thái thái lúc này mới nói: “Kính xin Cửu điện hạ vào phòng nói chuyện.”

Cánh tay Tiểu Thiếu Giác ôm Lục Thanh Lam vòng thật chặt. “Như thế cũng tốt!” Dẫn đầu tiến vào nhà chính.

Lão thái thái mời hấn ghé trên, Cửu hoàng tử cũng không khách khí, ôm Lục Thanh Lam liền trực tiếp ngồi xuống. Lại mời Lão thái thái ngồi.

Lục Thanh Lam thấy bản thân ngồi còn mẫu thân đứng, thân thể vận vận uồn uồn kêu lên: “Mẫu thân. Mẫu thân.”

Lúc này Tiêu Thiểu Giác mới nhìn về phía Kỳ thị, thấy nàng mặc vài bộ đồ giấy màu tím nhạt thêu kim ngân ám hoa*, mặt xinh đẹp tuyệt trần, một tác phong dịu dàng đoan trang của tiểu thư khuê các, lập tức sinh lòng hảo cảm. Ôn hòa nói: “Nhị thái thái cũng mời ngồi đi.”

(*) kim ngân ám hoa: hoa ẩn màu vàng và bạc

Kỳ thị vội vàng cảm tạ, ngồi xuống ở phía dưới Lão thái thái.

Triệu thị và Lục Thanh Nhân vừa rồi còn đang ngồi, chẳng qua hiện tại Cửu hoàng tử không lên tiếng, các nàng liền chỉ có thể đứng.

Đúng lúc này, Lục Văn Đình cũng mang cứu binh trở lại, Lục Kháng vốn là đến ngăn lão thái bà đánh chết mạng người bại hoại danh tiếng Trường Hưng Hầu phủ, nhưng vừa vào phòng khách Mục Nguyên đường, lại nhìn thấy Cửu hoàng tử ôm cháu gái ngồi chỗ cao chủ vị, hẳn nhất thời cũng có chút phát động.

Lục Kháng tiến lên hành lễ, Cửu hoàng tử thấy hắn là lão thần ngược lại vẫn có chút kính trọng, khách khí vài câu mời hắn ngồi.

Lục Kháng nói: “Không biết điện hạ đến, có chuyện gì quan trọng cần phân phó?”

Cửu hoàng tử cười cười, bộ dạng hắn vốn là tinh xảo tuấn tú, bởi vì bình thường không cười bao giờ, nụ cười này giống như một luồng ánh nắng rơi trên mặt băng trong ngày mùa đông, mọi người thấy vậy ngây người. “Kỳ thật cũng không có gì chuyện quan trọng, chỉ là được Tam muội muội ủy thác, tới đây nhìn Bảo Nhi muội muội một cái.”

Bảo Nhi muội muội?

Lục Thanh Lam nghe được mấy chữ này từ trong miệng hắn nói ra, cả người thiếu chút nữa nổi da gà, liền vận vạt uốn éo trong ngực của hắn, Tiêu Thiểu Giác liền vòng thật chặt cánh tay, vỗ mông nhỏ của nàng. Bấm một cái trên đùi, thân thể Lục Thanh Lam như giật điện chấn động, mặt đỏ lên. Nếu là bình thường, đã sớm vùng vẫy, nhưng hiện tại loại trường hợp này, hai người cùng nhau đối địch, nàng không thể sập bần của hắn, phải ra vẻ quan hệ vô cùng tốt mới được, cho nên nàng lại không dám lộn xộn nữa.

Rốt cuộc nàng tuổi còn nhỏ, những hành vi này không xem là cái gì.

Lục Kháng “Nha” một tiếng, nhìn cháu gái nhỏ của mình, không khỏi có mấy phần ngạc nhiên. Chuyện Cửu hoàng tử, hắn có nghe nói qua một ít, nổi danh thanh lãnh cao ngạo khó hầu hạ, hiếm có cháu gái nhỏ có thể lọt vào mắt hắn.

Cửu hoàng tử tiếp tục nói: “Không nghĩ tới, ngược lại nhìn thấy bộ dáng này của Bảo Nhi, thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Lục Kháng cười xấu hổ: “Là lão thần không biết cách quản gia, khiến điện hạ chê cười.”

Cửu hoàng tử cười nhạt nói: “Vốn những điều này đều là chuyện nhà của Hầu gia, ta không tiện nhúng tay, thế nhưng mà Tam muội muội tha thiết phó thác, ta cũng không thể không cố gắng, Hầu gia sẽ không chê ta xen vào việc của người khác chứ?”

Lục Kháng cuống quýt nói: “Đâu có đâu có? Điện hạ bằng lòng hỗ trợ phân xử, là vinh hạnh của Trường Hưng Hầu phủ.”

Hắn còn có thể nói gì?

Cửu hoàng tử khẽ mỉm cười: “Như thế thì được.”

Lục Kháng âm thầm hoảng sợ, oa nhi này năm nay mới mấy tuổi, nói chuyện phân tích cặn kẽ, vòng vòng nói tiếp, đúng là giọt nước cũng không lọt, lớn chút nữa còn đến mức nào? Càng không dám khinh thị đắc tội vị thiên chi kiêu tử này.

Cửu hoàng tử liền nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, ngươi nói cho ca ca, là ai đánh ngươi thành như vậy? Ca ca nhất định báo thù cho ngươi.” Hai chữ báo thù nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, giống như là đơn giản uống miếng nước như vậy.

Lục Thanh Lam có chút bối rối, thật sự không nghĩ tới Cửu hoàng tử vì sao giống như là thay đổi thành một người khác, đối đãi với nàng tốt như vậy, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Cửu hoàng tử hướng về phía Lão Hầu gia thở dài một hơi, “Nhìn xem đứa nhỏ này, một hải tử tốt như vậy, trong cung Tam muội muội, mẫu phi, quý tần nương nương tất cả đều thích nàng, không muốn nàng bị ủy khuất, không nghĩ tới về đến nhà, lại bị khi dễ thành cái bộ dạng này, sợ tới mức ngay cả nói cũng không ra.” Hắn sờ sờ đầu của nàng: “Bảo Nhi, đừng sợ, có ta ở đây không ai dám khi dễ ngươi, có cái gì ủy khuất ngươi cứ việc nói ra, ca ca nhất định làm chủ cho ngươi.”

Một cái kim đùi trắng kiện như vậy đưa qua tới, Lục Thanh Lam nếu còn không biết ôm vào, vậy nàng chính là cái chày gỗ. Nàng gật đầu, dùng một ngón tay chỉ Lục Thanh Nhân nói: “Điện... Ca ca, là Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ cướp vạt của ta, vạt kia là Tam công chúa tặng cho ta, ta không đáp ứng, nàng liền đánh Bảo Nhi, còn muốn đem nha hoàn của Bảo Nhi đánh chết!”

Ngươi ta cũng gọi muội muội cả nửa ngày rồi, nàng cũng nên đổi giọng gọi một tiếng ca ca. Câu ca ca này kêu xong, nàng tự mình cũng cảm thấy buồn nôn.

“Ha ha... Ha ha...” Tiêu Thiểu Giác giống như là nghe được truyện cười, bỗng nhiên nở nụ cười. Hơn nửa ngày mới dừng tiếng cười: “Đồ vật trong

nội cung thường ra, muốn không nói, còn dám đoạt? Trong nhà Hầu gia thật đúng là ngựa hồ tàng long*!”

(*) Đằm rồng hang hổ 卧虎藏龙

Lão Hầu gia nghe lời này, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh. Việc này có thể lớn có thể nhỏ, nếu xử lý không tốt, có thể ngay cả toàn bộ Hầu phủ cũng bị xui xẻo liên lụy. Hắn không khỏi giận dữ, lão Tam làm sao sinh ra loại đồ chơi không đáng tin cậy như vậy?

Lão thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Triệu thị một cái, lúc trước Triệu thị xúi giục nàng ra mặt cho Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn một mực không nói cho nàng biết con chim anh vũ kia là Tam công chúa cho a!

Lão Hầu gia không khỏi nổi giận, chỉ vào Lục Thanh Nhân nói: “Nguyệt chương, còn không quỳ xuống!”

Lục Kháng bởi vì đã trung niên, đối với hài tử của tiểu bối từ trước đến giờ vẫn tương đối từ ái, Lục Thanh Nhân chưa từng bị hắn mắng chửi như vậy, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, “Oa Oa” một tiếng khóc lên.

Triệu thị thấy hình bất thường, vội vàng đẩy nữ nhi một cái, đem nàng ẩn quỳ trên mặt đất.

Cửu hoàng tử nói: “Hầu gia, nếu sự tình đã rõ ràng rồi...”

Triệu thị giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lục Thanh Lam nói một câu nói, chuyện liền rõ ràng, căn bản là không để cho tam phòng có cơ hội giải thích bất kỳ điều gì, thiên vị cũng không thể thiên vị đến trình độ này chứ?

Nàng ý phụ thân mình là Bình Lương hầu, ở trong quân có chút địa vị, liền đứng ra nói chuyện: “Điện hạ, xin nghe thần phụ nói một lời, sự tình cũng không phải là như lục nha đầu nói đơn giản như vậy...”

Nàng còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Người thì xem là thứ gì, ta gọi người mở miệng sao?” Triệu thị lớn từng này, còn chưa từng bị coi thường như vậy, chưa từng có bị người áp đánh như vậy, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng giống như là tôm luộc.

Lão Hầu gia vội vàng nói: “Lui ra, không hiểu quy củ!”

Triệu thị không dám cãi lời, phần nộ lui trở về.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Sự tình đã rõ ràng, đều là lỗi Tứ cô nương.” Nói rõ chính là không để cho tam phòng cơ hội phản búa, “Cuớp đoạt vật phẩm trong cung ban cho vốn là sai, huống chi là đem Bảo Nhi đánh thành cái bộ dạng này. Đối với mọi người cũng có thể hạ độc thủ như thế, thật là tâm địa ác độc!” mọi người phát giác hắn nhiều lần nhấn mạnh, làm cho người ta ấn tượng rõ ràng, hắn sợ dĩ tức giận như vậy, nguyên nhân căn bản là Lục Thanh Lam bị đánh, bị khi nhục. Có thể thấy sự bảo vệ của hắn đối với tiểu nữ oa này đã đến loại trình độ nào.

“Ta là người vô cùng nhân từ, niệm tình Tứ cô nương tuổi còn nhỏ, liền mang ra đánh mười gậy để ghi nhớ thật lâu.”

Đánh gậy vốn là hình phạt thế gia vọng tộc người ta dùng để trừng phạt tỳ nữ có tội, gậy gỗ được dùng đều là có gai, hết sức đau đớn, Lục Thanh Nhân được nuông chiều từ bé, đừng nói là mười gậy, cho dù một cái cũng chưa chắc chịu đựng được.

Lão thái thái rút cuộc đau lòng cháu gái ruột, quỳ xuống lên tiếng xin: “Điện hạ tha mạng, Tứ nha đầu tuổi còn nhỏ, chịu không nổi hình phạt như vậy, van xin điện hạ khai ân.”

”A...” Cánh tay Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam lại nắm thật chặt. Nhẹ nhàng bằng quơ nói: “Nếu Lão thái thái đã cầu tình, vậy thì... thêm năm gậy, đánh mười lăm gậy đi.”

“Ách——” Lão thái thái đầu gối lại không giáng đạo lý như vậy, nhất thời lại không dám nói lời nào. Sợ nói sai một câu, lại thêm vài gậy.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Thiểu Giác ở trên người Lão thái thái, Triệu thị dạo qua một vòng, sau đó nói: “Nếu tất cả mọi người không có dị nghị, vậy còn chờ cái gì, còn không đem nha đầu này mang xuống thi hình?”

Lão Hầu gia khoát tay, liền có hai bà tử vào đem Lục Thanh Nhân kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bẽ Mặt (5)

Tiêu Thiểu Giác đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Đi, chúng ta đi nhìn một cái!” Nhất định muốn đích thân giám hình.

Đám người Lão Hầu gia đi theo ra ngoài.

Hai ma ma thì hình đứng ở đó. Một người cầm gậy gai đánh bàn tay của Lục Thanh Nhân, người kia ở đằng kia đếm.

Tiêu Thiệu Giác nhìn một lát, hừ lạnh một tiếng. Ma ma thì hình đều là người của Mục Nguyên đường, đương nhiên biết Tứ cô nương là tâm can bảo bối Lão thái thái, cũng chỉ dám cầm nhẹ đánh khẽ, đánh rất nhẹ nhàng, sợ khí lực quá lớn, làm đau Tứ cô nương trở về bị Lão thái thái trừng trị.

Khóe môi Tiêu Thiệu Giác hàm chứa một tia cười lạnh, cũng không vạch trần, đợi đánh xong mười lăm cái. Mặc dù nhóm ma ma cố ý, hạ thủ lưu tình, nhưng lòng bàn tay Lục Thanh Nhân vẫn sưng phù lên, nằng đầu từng phải chịu khổ như vậy, đau đến khóc lớn oa oa không ngừng.

Tiêu Thiệu Giác liếc mắt nhìn hai vị ma ma, nói: “Đánh xong rồi hả?”

Nhóm ma ma có chút chột dạ, vẫn gật đầu. Tiêu Thiệu Giác cũng không giải thích, chỉ nói: “Đánh lại một lần nữa.”

“Ồi chào!” Nhóm ma ma nhất thời bối rối, không biết phải làm sao nhìn về phía Lão thái thái. Hơi chút do dự, Vệ Bản đã bước nhanh đến phía trước, “Ba ba ~” cho hai ma ma một người một bạt tai, “Lời nói Cửu điện hạ mà các ngươi cũng dám làm trái, phản rồi phải không!”

Hai ma ma sợ hãi, thấy Lão thái thái bắt đầu dõng dạc đầu, lúc này mới lại để Lục Thanh Nhân vươn tay ra, một nắm một mười đánh tiếp, lần này hạ thủ cũng nặng hơn, không dám vì tình riêng mà làm trái.

Nhóm ma ma mỗi người một gậy đánh tiếp, lòng bàn tay của Lục Thanh Nhân đã xuất hiện máu. Cô họang nàng cũng đã khóc khan giọng rồi, cuối cùng dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Triệu thị thấy nữ nhi chịu khổ, cũng lệ như suối trào. Cũng chịu không nữa nổi rồi, trực tiếp quỳ trên mặt đất: “Cửu điện hạ, xin ngài bớt giận, muốn đánh, liền đánh ta được rồi. Ta là mẹ ruột của nàng, không dạy bảo nàng, là trách nhiệm của ta. Ngài còn đánh như vậy, đôi tay này của Nhân nhi sẽ phải phế đi mất!”

Cửu hoàng tử lạnh lùng nhìn Triệu thị quỳ trước mặt mình không chút động lòng.

Trong truyền thuyết vị Cửu hoàng tử này tâm ngoan thủ lạt, hôm nay gặp quả nhiên không tầm thường.

Lão thái gia cũng có chút không nén được tức giận, “Xin điện hạ khai ân, coi như nhìn mặt mũi của lão phu, tạm thời bỏ qua cho Nhân nhi đi.” Tâm địa Kỷ thị rốt cuộc mềm nhuyễn, không muốn nhìn tiểu hài tử chịu khổ, cũng giúp đỡ Lục Thanh Nhân cầu tình.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác mới mở miệng nói: “Ngừng!” Hắn nhìn thoáng qua Triệu thị đang quỳ trước mặt mình nước mắt giàn giụa nói: “Ngươi đã nguyện ý thay nàng chịu phạt, những gậy còn lại liền để ngươi chịu đi.”

Triệu thị thiên ân vạn tạ. Nhóm ma ma không dám chậm trễ, sợ vị chủ nhân hung tàn này không hài lòng lại gọi bọn nàng đánh lại nữa.

Tay Triệu thị còn đang đau, máu chót là chưa từng chịu qua khuất nhục bức này, chỉ hận không thể lập tức ngắt đi mới tốt.

Tiêu Thiệu Giác thấy thi hình xong rồi, lúc này mới hài lòng. Quay đầu hướng Lục Kháng nói: “Mới vừa rồi ta nghe Bảo Nhi nói, trong phủ chúng ta muốn đem hai nha đầu của nàng tha ra đánh chết, Trường Hưng Hầu phủ thế gia trăm năm, sao lại khắc nghiệt hạ nhân như thế, chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

Lục Kháng vội vàng theo lời của hắn nói: “Đều là hạ nhân hiểu lầm ý tứ bề trên, hồ ngôn loạn ngữ. Người ngoan độc như thế, quả quyết không phải là người Trường Hưng Hầu phủ ta!”

Tiêu Thiệu Giác mỉm cười một tiếng nói: “Ta đã nói rồi, Trường Hưng Hầu phủ trăm năm thế gia, khoan dung nhân đức, tuyệt đối sẽ không làm việc như thế.”

Bồ Đào và Thạch Lựu giờ phút này khoanh tay cung kính đứng ở một bên, vừa rồi Cửu hoàng tử đến đây, làm ầm ĩ một phen, không ai quản các nàng nữa, các nàng cũng không dám đi loạn.

Tiêu Thiệu Giác liền kêu hai người đi tới, hỏi tên hai người, nghe nói một người tên là “Thạch Lựu” một người tên là “Bồ Đào”, không nhận được lại nhéo mũi nhỏ của Lục Thanh Nhân, trong lòng tự nhủ không hổ là cái tiểu cật hóa, tên của hai nha đầu này lấy thật sự là hay.

Tiêu Thiệu Giác nói thẳng: “Hai người các ngươi bảo hộ Bảo Nhi, là người có công.” Nói xong phân phó Vệ Bản: “Vệ Bản, ngươi thương hai người bọn họ một người một cái kim đầu.”

Thạch Lựu và Bồ Đào mừng rỡ, có ban thưởng của Cửu hoàng tử, về sau còn ai dám động vào các nàng? Hai người thiên ân vạn tạ thu nhận, Tiêu Thiệu Giác nói với Lục Kháng: “Hầu gia, Bồn cung xử trí như vậy, ngươi cảm thấy như thế nào?” Làm cũng đều làm rồi, còn quay lại hỏi ý kiến của hắn, Lục Kháng mặc dù trong lòng có bất mãn, còn có thể nói cái gì. Đương nhiên nói: “Điện hạ xử trí công bằng, lão thần bái phục.”

Tiêu Thiệu Giác cười ha ha: “Lão nhân gia ngài thật sự là khách khí, trong lòng ngài không mắng ta một câu ‘hung tàn bá đạo’, ta liền hài lòng thoả dạ rồi.”

Trong lòng Lục Kháng thâm run sợ, thật sự là hắn đánh giá Cửu hoàng tử như vậy, vội vàng tỏ thái độ nói: “Không dám không dám!”

Tiêu Thiệu Giác thân nhiên nói: “Mặc kệ Hầu gia, hay là người nào cũng được, hôm nay ta sẽ nói thật cùng mọi người, sự tình của Bảo Nhi mọi người,

chính là chuyện chuyện của Tam muội muội ta, chính là khi dễ Tiêu Thiểu Giác ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Các vị có hiểu rõ không?”

Lại cúi đầu nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi muội muội, sau này phạm là ở đâu bị ức khuất, chỉ cần nói cho ca ca, ca ca nhất định xả giận cho người!”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hôm nay hân lại cấp lực cho nàng như vậy, gật đầu lia lịa, giong giả nói: “Cửu ca ca, ta nhớ kỹ rồi.”

Tất cả mọi người đều thầm nghĩ có một vị như vậy cho Lục Thanh Lam chỗ dựa, ngày sau còn ai dám động một đầu ngón tay của nàng nữa.

Chuyện bên này xử lý xong rồi, Tiêu Thiểu Giác từ biệt Lục Kháng và Trương thị, ôm Lục Thanh Lam đi Thúy Phong uyển.

Lục Thanh Lam bị hân ôm lâu như vậy, thật sự không được tự nhiên, đang trong ngực của hân gầy dựa mấy cái. Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng một cái có chút bất mãn, ngay cả hân ghét nhất có tiếp xúc thân thể cùng người khác, cũng không làm sao, tiểu nữ oa ngược lại lại không muốn cho hân ôm.

Nàng càng muốn xuống, Tiêu Thiểu Giác lại càng không cho nàng xuống, cánh tay ôm nàng ngược lại chặt thêm vài phần.

Kỷ thị thấy không khỏi có chút lo lắng, Cửu hoàng tử đối với Bảo Nhi quả thật rất tốt, nhưng thủ đoạn của hân không khỏi quá hung ác, nàng có chút không muốn để cho nữ nhi và hân tiếp xúc nhiều.

Đến Thúy Phong uyển, Tiêu Thiểu Giác để cho Vệ Bân cầm bình băng cơ hóa ứ cao ra, chuẩn bị tự mình bôi mặt cho Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam có chút không muốn, thế nhưng Tiêu Thiểu Giác hết sức bá đạo, nàng căn bản không phản kháng được, Tiêu Thiểu Giác cầm một khối khăn lau mặt cho nàng, kết quả lau đến khi mặt tím xanh biến thành hồng hồng, mới biết được vết thương của nàng nghiêm trọng như thế thì ra đều là về lên, không nhìn được mỉm cười.

Kỷ thị có chút xấu hổ, tự tay rửa đi hoá trang trên mặt của nữ nhi, Tiêu Thiểu Giác mới phát hiện vết thương trên mặt nàng không nghiêm trọng lắm, chỉ có cái trán có chút vết đỏ, vẫn bôi chút băng cơ hóa ứ cao cho nàng, lại đem băng cơ hóa ứ cao còn lại cho Kỷ thị.

Lục Thần bên này cũng nghe đến tin tức, vội vàng từ thư viện chạy trở về. Nghe Kỷ thị đơn giản nói qua một lần, Lục Thần lại càng hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Thiểu Giác đường đường là một hoàng tử, mà lại không để ý phép tắc không phân biệt trắng đen gì cả mà ủng hộ nữ nhi của hân như vậy, vội vàng tiến lên nói cảm tạ.

Tiêu Thiểu Giác đối với cha mẹ của Lục Thanh Lam vẫn là hết sức khách khí, nho nhã lễ độ, hiển thị rõ giáo dưỡng của con cháu hoàng gia. Khách sáo vài câu, Tiêu Thiểu Giác nói đến vấn đề chính: “Nghe Tam Hoàng muội ta nói, Bảo Nhi từ nhỏ chứng khí hư yếu, lúc trước thái y trong cung nghiên cứu ra một bộ thể thuật kiện thân ích khí, Tam muội muội lại kêu Bảo Nhi cũng đi theo học, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin hai vị đốc thúc nàng nhiều hơn, mỗi ngày luyện tập hai lần, đừng để gián đoạn.” Biểu hiện hết sức quan tâm.

Lục Thần cảm kích nói: “Đa tạ Cửu hoàng tử lo lắng, chuyện này liên quan đến thân thể khỏe mạnh của Bảo Nhi, chúng ta làm phụ mẫu tuyệt không dám khinh thường.”

Tiêu Thiểu Giác thờ phào nhẹ nhõm, hân cũng không muốn giống như lúc trước, không ba thì năm ngày liền bị bệnh. Liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, cảm thấy có chút phiền não. Hân thân là truyền nhân Hạ tộc, có rất nhiều đại sự phải làm, không muốn vì một cái tiểu nữ oa không liên quan lãng phí quá nhiều thời gian.

Lại nói hai câu, Tiêu Thiểu Giác nói muốn cùng với Lục Thanh Lam đi xem con chim anh vũ kia, nhưng thật ra là muốn một mình cùng Lục Thanh Lam nói vài lời.

Lục Thần và Kỷ thị không dám phản đối, chỉ có thể mặc cho bọn họ đi.

Tiêu Thiểu Giác nắm tay Lục Thanh Lam đi đến một tiểu viện phía sau, Nguyễn An ngụ ở nơi đó. Không có người bên ngoài nhìn thấy, sắc mặt Tiêu Thiểu Giác cũng có chút âm trầm. Kỳ thật hoàn toàn có thể lý giải, vừa rồi hân biểu hiện bộ dạng hết sức ưa thích tiểu nữ oa, là làm cho toàn bộ người của Trường Hưng Hầu phủ nhìn, dù sao khi dễ Lục Thanh Lam chẳng khác nào khi dễ Tiêu Thiểu Giác hân, hầu như không có bất kỳ gì khác nhau.

Nhưng lấy chủ tâm mà nói, hân cũng không thích có một người cùng hân có liên hệ sâu như Lục Thanh Lam, thậm chí là trở thành một cái xương sườn mềm* cực lớn của hân. Hân giúp Lục Thanh Lam là vạn bất đắc dĩ, trên thực tế trong lòng hân vẫn là rất căm giận Lục Thanh Lam.

* yếu điểm

Kiếp trước Lục Thanh Lam ở hậu cung lăn lộn mười mấy năm, bản lĩnh sát ngôn quan sắc* rất giỏi, thấy hân trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, nhất thời cảm thấy hết sức khó chịu.

* 察言观色 sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, nhìn mặt mà nói chuyện

Tiêu Thiểu Giác đã buông lỏng tay nàng ra, ngồi xổm người xuống nói với nàng: “Sau này người có thể bớt gây chuyện cho ta hay không vậy?” Kỳ thật hân thật không muốn chửi đổng cho một tiểu cô nương vốn không quen biết.

Sắc mặt hân nghiêm trọng, ngữ khí cứng nhắc, Lục Thanh Lam nếu thật sự đang là tiểu cô nương năm tuổi, phỏng chừng lúc này cũng có thể bị hân dọa khóc. Hân đối với nàng quanh co lúc lạnh lúc nóng, đã không phải là lần đầu tiên. Vừa rồi nàng đoán không ra hân vì sao bỗng nhiên đối với nàng tốt như vậy, lại đoán không ra hân vì sao vô duyên vô cớ lại bày sắc mặt cho nàng xem.

Dù sao người này cho nàng cảm giác chính là tinh thần phân liệt, bệnh xà tinh.

Phương pháp xử lý đối với loại người này chỉ có một —— lạnh nhạt. Lục Thanh Lam hất tay hất ra, bước chân ngăn “bịch bịch bịch” chạy.

Này, tính tình tiểu nha đầu cũng không dễ chịu đâu.

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ cái mũi, không còn cách nào khác rồi. Tiểu nha đầu này vừa đánh không được lại chửi không được, hấn còn có thể làm sao?

Lục Thanh Lam chạy một lát, phát hiện bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, đối với nàng mà nói cùng thiếu niên thân cao chân dài, sải bước rộng, cho dù là nhàn nhả bước, cũng nhanh hơn nàng chạy toàn lực. Rất nhanh hấn lại đuổi kịp nàng.

Lục Thanh Lam rất nhụt chí, dứt khoát dừng lại không chạy nữa.

Đúng lúc này đã đến sân nhỏ nuôi Điều Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bẽ Mặt (6)

Nguyễn An nghe nói Tiêu Thiệu Giác muốn đi qua xem điều, đã sớm xách theo lồng chim chờ ở cửa rồi. Thấy hai vị chủ tử tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiêu Thiệu Giác thấy con vẹt đầu phượng kia so với thời điểm hấn đưa cho Lục Thanh Lam lớn hơn khoảng chừng một vòng, đang nhảy lên nhảy xuống bên trong lồng, hết sức linh hoạt. Biết rõ Nguyễn An dưỡng Điều Nhi này không tệ.

Hấn nhìn điều cũng chỉ là cái cớ, chẳng qua diễn trò thì cũng nên làm cho trọn vẹn, liền hỏi Nguyễn An: “Điều Nhi này hiện tại có biết nói cái gì chưa?”

Sắc mặt Nguyễn An đỏ lên, vẹt đầu phượng này đến trên tay của Lục Thanh Lam, thứ nhất dạy nó chính là “Người xấu”. Quả nhiên Tiêu Thiệu Giác vừa mới dứt lời, liền thấy con chim anh vũ kia nhảy nhót một chút trong lồng, bỗng nhiên phát ra một câu: “Người xấu!”

Làm Nguyễn An sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, lúc trước hấn ở trong Ngọc Minh cung đã từng hầu hạ hấn, biết rõ tính tình của Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Thiệu Giác nhú mày, trong lòng tự nhủ tốt lắm cái tốt không dạy lại đi dạy cái xấu.

Lục Thanh Lam cười hi hi vỗ tay, vỗ một cái nói một câu: “Người xấu!” “Người xấu!”

Chim anh vũ được nàng chọc cho kích động, vừa vỗ cánh, vừa càng không ngừng kêu ” Người xấu ” “Người xấu “.

Tiêu Thiệu Giác nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương một cái, thấy con ngơoi của nàng phát sáng, nụ cười ẩn hàm ý vị thâm trường nào đó, tựa hồ là có ý chế giễu mình.

Nếu là ngày thường hấn đã sớm nổi con thịnh nộ rồi, cổ tình ngày hôm nay lại không thể tức giận.

Nguyễn An thấy sắc mặt Tiêu Thiệu Giác không được tốt, sợ hãi. Mấy ngày nay hấn luôn dạy vẹt kêu ” Cừu điện hạ “, chỉ là ba chữ này thật sự có chút khó nói, vẹt vẫn không sao học được.

Nguyễn An nóng nảy, đưa ra nhắc nhở: “Cừu điện hạ, mau gọi Cừu điện hạ!”

Vẹt kia hành hạ mệt mỏi, đã ngừng lại, nó nghiêng đầu qua nghĩ nửa ngày, rốt cục tuôn ra một câu “Cừu điện hạ!”

Nguyễn An mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe vẹt lại nói một câu: “Người xấu!”

Cùng một chỗ, chính là —— ” Cừu điện hạ người xấu!”

Ngay cả Vệ Bân cũng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chỉ có Nguyễn An mặt như giấy trắng.

Lục Thanh Lam cũng nhịn không được nữa, ôm bụng cười lên ha ha.

Tiêu Thiệu Giác dùng ánh mắt giết người nhìn nàng hồi lâu, liền đem nàng xách lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buồn cười vậy sao?”

Lục Thanh Lam thấy hấn giận thật, vội vàng xin dung thứ: “Cừu ca ca, ta sai rồi!”

Tiêu Thiệu Giác cả giận nói: “Ai là Cừu ca ca của ngươi?”

Lục Thanh Lam biết phục thiện, “Cừu điện hạ ta sai rồi!”

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng trở mặt nhanh như vậy, lại càng tức giận. Hừ một tiếng, thả nàng xuống quay đầu bước đi. Chỉ nghe thấy vệt kia vẫn còn đang không ngừng ồn ào: “Cừu điện hạ người xấu!” “Cừu điện hạ người xấu!”

Lục Thanh Lam sợ chọc giận hắn vốn không muốn cười nữa, thế nhưng thật sự không nhịn được, lại cười ha ha ra tiếng.

Tiêu Thiệu Giác giận đến gân xanh trên trán trực nhảy, vật nhỏ không có lương tâm này, mình hảo tâm đến giúp nàng, nàng lại đi nuôi một con chim anh vũ đến để mắng mình. Cho nên càng bước nhanh hơn, đợi ra khỏi tiểu viện, hắn mới thăm nghĩ ta so đo cùng một tiểu nữ oa làm gì?

Nghĩ như vậy ngược lại an tĩnh lại không ít.

Hằng Phong uyển.

Vài nha hoàn bà tử quỳ trên đất cẩn thận bôi thuốc cho hai mẹ con Triệu thị và Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân nước mắt khóc, la: “Nương, tay ta đau.” Bởi vì cô họng khốc ách rồi, thanh âm của tiểu cô nương nghe khàn khàn hết sức khó nghe.

Triệu thị trông thấy bàn tay máu chảy đầm đìa của nữ nhi, vẫn cảm thấy một trận kinh hãi. Cừu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác kia tuổi còn nhỏ tại sao tâm địa ngoan độc như vậy?

Lại nhìn tay của mình, không tốt hơn so với nữ nhi bao nhiêu, cũng không biết về sau có thể lưu lại sẹo hay không. Trong lòng nàng tích một cỗ lửa giận, liền một cước đạp nha hoàn bôi thuốc cho nàng ngã lật trên đất: “Lục mạnh như vậy, muốn ta đau chết sao? Nhị phòng muốn chà đạp mẹ con chúng ta, ngay cả các người cũng đi theo đạp trên mặt mũi ta có phải hay không?”

Nha hoàn kia bị làm cho sợ đến lạnh run, nàng nào có lá gan có một chút bất kính nào với chủ mẫu chứ.

Triệu thị nôn nóng đi tới đi lui, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này tuyệt không thể cứ như vậy là xong, thù này của nhị phòng ta nhất định phải báo!” Cừu hoàng tử làm hại mẹ con các nàng thâm như vậy, khoản sổ sách này hiển nhiên tính toán đến trên đầu nhị phòng.

Triệu thị chợt dừng lại, hỏi ma ma tâm phúc của nàng: “Hồ ma ma, tìm được Triệu Huệ Lan chưa?”

Tháng chạp, trong cung bận rộn lễ mừng năm mới, Tam công chúa không lại kêu Lục Thanh Lam vào cung, Lục Thanh Lam thả lỏng yên tâm. Mỗi ngày ngủ nướng trên chim, cuộc sống trôi qua hết sức ung dung tự tại.

Mấy ngày nay, nàng chuyên cần không ngừng luyện thể thuật, thân thể ngược lại dần dần tốt lên.

Người một nhà Nhị phòng đoàn viên qua năm mới. Lục Thanh Lam lớn hơn một tuổi —— sáu tuổi rồi.

Ra tháng giêng, Trường Hưng Hầu phủ lại bắt đầu chuẩn bị hôn sự của đại cô nương. Dựa theo ý chỉ trong cung, thời gian xuất giá của Lục Thanh Oánh định tại mừng hai tháng bốn.

Ngày đó Trường Hưng Hầu phủ giăng đèn kết hoa, Lão Hầu gia Lão thái thái dù không thích đại phòng, Lục Thanh Oánh dù sao cũng là gả cho hoàng tử, bọn họ cũng không dám có ý lạnh nhạt, đặc tội hoàng gia ai cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Lục Thanh Lam dậy thật sớm, đi theo Lục Thanh Nhân đi tới đại phòng xem tân nương tử.

Vào tiểu viện của Lục Thanh Oánh, chỉ thấy tân nương tử đã đứng dậy, toàn phúc phu nhân đã giúp nàng rửa mặt, đang trang điểm tân nương.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không thân với đại phòng, ở kiếp này lại đi lại thân thiết, cộng thêm Lục Thanh cứu Lục Thanh Oánh một mạng, đại phòng lại càng cảm kích nhị phòng, bởi vậy hai nhà trong lúc đó so với đời trước hòa hợp hơn không ít.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng “Đại tỷ tỷ”, Lục Thanh Oánh cười đưa thay sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cầm một khối kim ti táo cao cho nàng. Lục Thanh Lam nhận lấy, vụng trộm đánh giá sắc mặt của nàng, thấy nàng không có kích động và bất an giống như tân nương tử bình thường, sắc mặt có mấy phần cứng nhắc, trong lòng không khỏi khe khẽ thở dài.

Gả đi tuy nói có một danh phận Trắc Phi, nhưng nói trắng ra là chẳng qua vẫn là một cái thiếp mà thôi. Nghĩ đến nàng cũng hiểu được việc hôn sự này, từ đầu đến cuối chỉ là một cộc hôn nhân chính trị, nàng không có bất kỳ mong đợi hay quyền lên tiếng đối với cộc hôn sự lần này.

Lục Thanh Lam nhìn khó tránh khỏi có mấy phần chua xót.

Bởi vì Lục Thanh Oánh không phải là chính phi, Hoàng trưởng tử Trữ Vương điện hạ không cần tới đón dâu. Đợi đến canh giờ, Lục Thanh Oánh ngồi lên kiệu hoa, bị đưa đi Trữ Vương Phủ.

Đi theo tân nương tử chính là một trăm gánh đồ cưới. Chính phi của Hoàng trưởng tử là đích nữ Định Quốc công phủ Hàn Ký Nhu, thời điểm thành thân, đồ cưới tổng cộng có 120 gánh, để tỏ lòng tôn trọng đối với chính phi, Trường Hưng Hầu phủ đem số lượng đồ cưới định tại một trăm gánh.

Đồ cưới đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng, mà ở thời đại này kết thông gia lại càng là biểu hiện kết minh chính trị bền chắc, Trường Hưng Hầu phủ vì biểu hiện coi trọng đối với Hoàng trưởng tử, cũng không dám quá mức qua loa với những đồ cưới này. Cho nên Lão thái thái mặc dù đau lòng, Lão Hầu gia vẫn phải cần răng mua sắm đồ cưới hậu hĩnh cho đại phòng.

Kiểu hoa của tân nương tử đi chậm, Lục Thần và Kỳ thị mang theo các con đi Trữ Vương Phủ trước. Trữ Vương Phủ nằm ở Lâm Thanh phường, có bảy tòa nhà. Hoàng trưởng tử nạp phi, đó là chuyện vui, giờ phút này đương nhiên là giăng đèn kết hoa kín người hết chỗ.

Ở cửa ra vào gặp cả nhà đại cô mẫu, Lục Thanh Lam đi tới gọi, đại cô mẫu Lục Cần chỉ nhỏ hơn so với Lục Thần hai tuổi, mặc áo khoác màu sắc tươi sáng, trên mặt lộ vẻ mỉm cười khéo léo, nàng là phu nhân thế tử Ninh Hải Hầu phủ, khí phái toàn thân đương nhiên không nhỏ.

Quan hệ của Nàng và Lục Thần không tệ, nhưng Lục Thanh Lam cũng không phải rất thích thân cô cô này, đại khái là bởi vì tính tình nàng vô cùng cường thế bá đạo.

Trưởng tử của Lục Cần, Tân Khắc Cát còn lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi, tay chân dài, hết sức hoạt bát nghịch ngợm. Vừa nhìn thấy Lục Thanh Lam liền đưa tay dùng sức vẫy về phía nàng, cười nói: “Đã lâu không được gặp Bảo Nhi rồi.”

Lục Thanh Lam oạch một phát chạy tới sau lưng Tân Tĩnh Nhu, reo lên: “Biểu ca hư hỏng!”

Tân Tĩnh Nhu đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, “Không cho phép ngươi khi dễ Bảo Nhi.” Nàng rất thích tiểu biểu muội này, thò tay ôm lấy Lục Thanh Lam, nhủu mày nói: “Sao ngươi lại nặng hơn rồi.”

Lục Thanh Lam vuốt hai cằm của mình, không tìm không phôi cười.

Mọi người nói đùa vài câu, Lục Cần quay ra phía sau nói với một tiểu cô nương mặc tiểu áo màu mật ong, váy màu ngân hồng, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Còn không bái kiến Nhị cữu cữu và Nhị cữu mẫu?” Trong lúc đó biểu lộ có vài phần chán ghét.

Tiểu cô nương kia nhìn nhỏ hơn Tân Tĩnh Nhu một chút thôi, nhưng là thứ muội của nàng, tên là Tân Tĩnh San. Bởi vì Đại cô mẫu quá mức cường thế, và thế tử Ninh Hải hầu Tân Ngọc Đường cũng không phải là rất hiền lành, Tân Ngọc Đường thích nữ tử mềm mại yếu ớt đỡ đỡ, thân mẫu Tào di nương của Tân Tĩnh San này chính là một mỹ nhân như vậy, rất được Tân Ngọc Đường yêu thích, đối với thứ nữ này cũng yêu ai yêu cả đường đi, có phần ưa thích.

Lại nói về Tào di nương này, thời điểm nàng xuất giá, kế mẫu Trương thị đưa cho nàng, cũng không biết dùng thủ đoạn gì dụ dỗ, câu hồn của Tân Ngọc Đường, Tân Ngọc Đường tự mình câu Lão thái thái, thu nàng làm di nương, bởi vì sự kiện này Lục Cần hận thấu xương Lão thái thái.

Nàng ngược lại không quan tâm bên cạnh Tân Ngọc Đường nhiều thêm một cái di nương, mà là tức giận Lão thái thái nhúng tay vào chuyện tình nhà nàng. Lục Cần xem thường điệu bộ này của Tào di nương, dĩ nhiên cũng vô cùng không thích nữ nhi Tân Tĩnh San của nàng, bởi vậy lúc trước Tào di nương quý gối trước mặt nàng, khẩn cầu để cho nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, nàng thuận thế mà đáp ứng.

Về sau nuôi ra nữ nhi quả nhiên chính là không hơn được, đường đường chi nữ Hầu phủ, học bộ dạng yêu kiều yếu ớt của Tào di nương đủ mười phần, Lục Cần chỉ cảm thấy sáng khoái.

Tân Tĩnh San tiến lên hành lễ cho đám người Lục Thần và Kỳ thị, quả nhiên là một bộ dạng liễu mềm trước gió. Nàng thấy Lục Văn Đình còn nhỏ tuổi, đã cao lớn hiên ngang, tuấn mỹ vô song, không nhịn được nhìn nhiều hai mắt. Tuổi nàng đã không còn nhỏ, không quá vài năm sẽ bắt đầu thu xếp hôn sự rồi, đích mẫu vốn không muốn mang nàng ra ngoài giao tế, ngại cái bộ dáng này của nàng làm mất mặt, là di nương của nàng cầu phụ thân, đích mẫu dưới áp lực của phụ thân mới bằng lòng mang nàng đi ra ngoài.

Nàng biết chuyện trọng yếu nhất chính là lập tức tìm một người xuất thân cao quý, một trạng phu đối tốt với mình, liền lưu tâm với Lục Văn Đình. Lục Văn Đình lại đối với tiểu biểu muội nàng làm như không thấy, cười cười nói nói cùng Tân Tĩnh Nhu. Lục Văn Đình mới bao nhiêu tuổi, đối với tình yêu nam nữ có thể có ý niệm gì? Huống chi hẳn thích nữ hài cởi mở hào phóng, thật sự là không có một chút tiếng nói chung cùng Tân Tĩnh San.

Cách đó không xa trên một cỗ xe ngựa hoa lệ, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác vén rèm xe nhìn một chút, vừa vặn nhìn thấy nụ cười rực rỡ sáng ngời của Lục Thanh Lam. Hắn khẽ mỉm cười, nhìn tiểu cô nương vài mắt, mới buông rèm xe xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tâm Cơ

Dựa theo quy chế hoàng gia, mỗi vị hoàng tử có thể lấy hai vị Trắc Phi, vì vậy hôm nay thành thân cùng Hoàng trưởng tử cũng không chỉ có một Lục Thanh Oánh, còn có một vị Trắc Phi, chính là Mạnh Vân Phi của Vũ An bá phủ.

Mọi người tiến vào Vương Phủ, các nữ hài tử tuổi không lớn lắm được an bài đến hậu viện đi chơi đùa. Hôm nay là việc vui của đại phòng, ngoại trừ hai tỷ muội của nhị phòng, Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung đều đã tới. Lục Thanh Nhân từ

lần trước khi dễ Lục Thanh Lam bị Cửu hoàng tử đánh bàn tay một bữa, liền trở nên có chút sợ hãi Lục Thanh Lam, trốn rất xa. Cùng hai vị cô nương của Bình Lương Hầu phủ Tam cô nương Triệu Tử Huyền và Tử cô nương Triệu Tử Phù trốn ở một bên nói chuyện, đối với Lục Thanh Lam chỉ chỉ trỏ trỏ.

Bình Lương Hầu phủ là nhà mẹ đẻ của Triệu thị, Lục Thanh Lam không cần đoán cũng biết khẳng định các nàng không nói lời gì hay.

Nàng cũng lười quan tâm, cùng Tân Tình Nhu cười đùa, đang chơi bắt diết nhạc hồ, một khối ngọc bội bên hông rớt mất, nàng vội vàng chạy về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào trên đùi của một người, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày gấm màu đen thêu măng xà, nàng ngừng đầu nhìn lên, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú đường nét cứng cáp.

Chân Lục Thanh Lam dừng lại, trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo, tại sao lại đụng phải hắn ở chỗ này chứ?

Người vừa tới đưa tay nhặt lên khối ngọc bội kia, cười với Lục Thanh Lam nói: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Không phải Tiêu Thiệu Huyền thì là ai?

Lục Thanh Lam hít mũi một cái, xoay người bỏ chạy, Tiêu Thiệu Huyền khẽ nhún mày, thái độ hắn không tốt chỗ nào, sao tiểu cô nương sao lại sợ hắn như vậy chứ?

Hắn bước nhanh đuổi theo, hỏi: “Người không cần ngọc bội nữa sao?”

Lục Thanh Lam không đáp, nhìn thấy bóng một người màu xanh ngọc chọt lóe ở xa xa, nàng vội vàng chạy tới bên kia. Người nọ cũng nhìn thấy Tiêu Thiệu Huyền và Lục Thanh Lam, trên khuôn mặt tuấn mỹ dị thường trong khoảnh khắc liền phủ một tầng mây đen, Lục Thanh Lam đi vòng qua phía sau hắn, hai tay bắt lấy áo choàng của hắn, kêu: “Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiệu Giác đứng giữa khoảng cách nàng và Tiêu Thiệu Huyền, thần sắc lãnh lãnh đậm đậm, “Tử ca, ngươi luôn khi dễ một tiểu cô nương như vậy, có ý nghĩa sao?”

Tiêu Thiệu Huyền vuốt vuốt ngọc bội trong tay, cũng không tức giận một chút nào, “Cửu đệ, lời này không thể nói lung tung, lúc nào ngươi nhìn thấy ta khi dễ nàng? Ta chỉ muốn đem khối ngọc bội này trả lại cho nàng mà thôi.”

Lông mày đen nhánh của Tiêu Thiệu Giác nhăn lại, giọng tay nói: “Nếu như thế Tử ca đem ngọc bội giao cho ta cũng được.”

Tiêu Thiệu Huyền ý vị thâm trường nhìn hắn nói: “Tiểu cô nương này rốt cuộc là người như thế nào với ngươi? Sao ngươi lại bảo hộ nàng nhiều lần như vậy? Tính khí Cửu đệ trước giờ cũng không phải như thế!”

Tiêu Thiệu Giác đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, thần nhiên nói: “Tử ca thật đúng là quan tâm đệ đệ, ngay cả chút chuyện đệ đệ thích ai hay không thích ai như vậy cũng muốn làm phiền Tử ca quan tâm, Tử ca sẽ không sợ quan tâm nhiều quá tự tìm một nhọc cho mình sao?” Hắn nói chuyện ân hàm gai góc.

Hắn đã sớm biết, Tiêu Thiệu Huyền sợ dĩ cảm thấy hứng thú với Lục Thanh Lam nhiều như vậy, cũng là bởi vì cảm giác được hắn đối với Lục Thanh Lam khác biệt, muốn dò thăm bí mật của hắn.

Lục Thanh Lam cũng hiểu ý tứ của Tiêu Thiệu Huyền, không khỏi hết sức tức giận.

Người này chính là tâm cơ quá nặng!

Tiêu Thiệu Huyền cười khà khà: “Quan tâm đệ đệ không phải là việc nên làm sao?” Mắt thấy hai người giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Bỗng nhiên đằng trước truyền đến một trận thanh âm pháo bùm bùm cách cách, hẳn là hai vị tân nương tử đã đến, Tiêu Thiệu Huyền khẽ giật mình, lúc này mới bước nhanh đi ra phía trước.

Đội Tiêu Thiệu Huyền đi rồi, Lục Thanh Lam mới từ sau lưng Tiêu Thiệu Giác đi ra, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch nói: “Ngọc bội Của ta!” Ngọc bội còn ở trong tay thứ nam cận vệ đằng kia đây này.

“Chẳng qua một khối ngọc bội mà thôi, giá trị bao nhiêu!” Tiêu Thiệu Giác cũng không nóng nảy đi phía trước xem lễ, mà ngồi xổm người xuống, đầu tiên là néo mặt béo của nàng, sau đó con ngươi trầm xuống, hỏi: “... Vừa rồi ngươi gọi ta là gì?”

Lục Thanh Lam quả thực hỗn độn. Đối mặt cái người âm tình bất định như vậy, nàng thật không biết ứng đối như thế nào đây.

Lục Thanh Lam hoang mang nhìn hắn một cái: “.. Cửu, Cửu ca ca?”

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng sờ lên bao hoa đầu của nàng. Ôm nàng lên nói: “Đi, chúng ta đi xem tân nương tử đi!”

Lục Thanh Oánh thuận lợi gả đi, một kiện đại sự của Trường Hưng Hầu phủ cuối cùng hoàn thành xong. Toàn gia đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đào nết đã đến tháng ba, Kỳ thị bắt đầu suy nghĩ chuyện học võ lòng Lục Thanh Lam. Lại nói tiếp, Lục Thanh Lam thân là thư đồng của Tam công chúa nhưng mỗi lần đi trong cung về, hoặc là hai tiểu cô nương cùng nhau chơi đùa, hoặc là cùng nhau ăn cái gì, sách là nửa điểm không học, chữ là chữ là nửa cái không viết. Lục Thần và Kỳ thị vừa thương lượng, vẫn phải là dạy võ lòng cho nữ nhi ở Hầu phủ.

Lục Thanh Lam năm nay đã sáu tuổi, đại tộc thế gia kinh sư nặng quy củ, nữ hài nhi bình thường năm tuổi trở lên liền mời tiên sinh bắt đầu học rồi. Trưởng nữ Lục Thanh Nhân được năm tuổi đã học vỡ lòng, chẳng qua tình huống Lục Thanh Lam đặc thù, nằng thân thể yếu đuối, đọc sách lại là chuyện tình phí đầu óc, vợ chồng hai người liền không bảo nàng đọc sách.

Hôm nay một là nằng thân thể khá hơn chút rồi, hai là đến cái tuổi này, nếu không học vỡ lòng nữa liền có chút quá muộn. Một ngày này Lục Thần từ Đông Sơn trở về, thương lượng cùng Kỷ thị: “Chuyện Bảo Nhi học vỡ lòng, không được trì hoãn nữa. Qua tháng ba, đợi học đường trong phủ mở, chúng ta đưa nàng qua đó.”

Trưởng Hưng Hầu phủ đặc biệt bố trí học đường ở phía nam Nhã Minh hiền của tam phòng vì các cô nương, mời nữ tiên sinh rất có tài nghệ về dạy, các cô nương của Hầu phủ không nhiều lắm, lão sư cũng không chỉ là một người, cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, nữ hồng trà đạo... Đều có sư phó trợ giảng, lão thái thái yêu cầu mỗi vị cháu gái ít nhất phải chọn ba môn chương trình học, nằng cũng không mong các cháu gái có thể thành tài nữ đương danh kinh sư, ra khỏi phủ đừng làm mất mặt Trưởng Hưng Hầu phủ là được rồi.

Kỷ thị có chút do dự, thương lượng cùng trưởng phu nói: “Ta không muốn đem Bảo Nhi đến Nhã Minh hiền, hay là gọi Bảo Nhi đi theo ta học nữ hồng trước. Đợi nằng lớn thêm chút, lại cân nhắc đưa nằng đi qua đó hay không.”

Lục Thần liền khuyên nhủ: “Người yêu thương nữ nhi trong lòng ta hiểu được, ta cũng không phải là không tin nhiệm năng lực của người. Thế nhưng mà người trông coi Thúy Phong uyển, mỗi ngày bận tới mảy mòi, nếu người dạy Bảo Nhi viết chữ, thân thể có thể chịu đựng được sao? Ta thật sự không yên lòng. Huống chi, Bảo Nhi rốt cuộc sáu tuổi rồi, cũng nên học chung cùng bọn tỷ muội, chúng ta không thể để cho nằng sinh hoạt tại dưới cánh cha mẹ mãi được.”

Kỷ thị nói: “Người nói mấy cái này không phải là ta không hiểu. Nhưng trên thực tế Minh Nhã hiền là chỗ của ai, chúng ta cũng không phải không biết.” Minh Nhã hiền và tam phòng chỉ cách vài bước chân, ngay từ đầu chính là phạm vi thể lực của tam phòng, các sư phó, hoặc là Lão thái thái dựa theo ý nguyện của tam phòng mời tới, hoặc là rõ ràng là người của tam phòng tự mình mời tới.

Kỷ thị lại nói: “Ta thấy, tam phòng không giống cái bộ dáng tốt lành gì, Tứ nha đầu xốc nổi Ngũ nha đầu âm trầm, Bảo Nhi còn nhỏ, tính nết chưa định, vạn nhất bị mấy tỷ muội làm lệch lạc, chẳng phải là chúng ta muốn hối hận cả đời? Không bằng đi theo ta đọc sách một hai năm, đợi nằng lớn chút ít, có năng lực phân biệt đúng sai, lại cho nằng đi học đường cũng không muộn. Về phần chuyện quản gia, có Cảnh ma ma và các nương tử của nhóm quản gia giúp ta, ta cuối cùng vẫn có thể ứng phó được.”

Lục Thần vừa nghĩ cũng thế, thờ dài nói: “Vẫn là A Hành nghĩ chu đáo, chỉ là như vậy mỗi lần như vậy, quả thực vất vả người rồi!”

Sự tình liền định xuống như vậy.

“Cái gì? Mẫu thân muốn đích thân dạy vỡ lòng cho con ư?” Lục Thanh Lam nghe nói vậy, nhưng có chút không muốn. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có thể treo vừa một cái hũ mỡ. “Nương, cha có thể học vỡ lòng muộn chút hay không?” Lục Thanh Lam thật cẩn thận đem hai bàn tay nhỏ bé mập mập đặt vào trước mặt Kỷ thị, đuổi ra bảy ngón tay.

Cũng không phải nằng không thích đọc sách. Kiếp trước nằng là người mạnh mẽ, vô luận cái gì cũng muốn đều phải làm được tốt nhất, đọc sách cũng không ngoại lệ. Nằng đọc sách, viết chữ cả đời, sở thư tiểu Khai, đoạn trang tình kính, sâu sắc như bút pháp Vương Hi Chi. Ánh mắt Đại bá phụ cao như vậy, cũng khen chữ của nằng không dứt miệng.

Sau khi trọng sinh, nằng thử vận bút viết chữ, nhưng nào có nửa phần phong thái của ngày đó. Nằng cũng biết đây chẳng qua là còn nhỏ lực yếu, bút lực không đủ, cho nên mới không viết ra được chữ đẹp, đợi phát triển lớn lên, tự nhiên không học cũng hiểu.

Hiện tại bắt nằng học «Tam Tự kinh» «Thiên tự văn» một lần nữa, nằng làm sao có cái kia kiên nhẫn kia?

Huống chi đời trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiệu Huyền ngay người mười năm, nằng cũng hoàn toàn hiểu thông một đạo lý, dù cho tài nghệ khá hơn nữa cũng không địch lại bộ ngực bốn lượng, huống hồ trọng sinh một kiếp, nằng quyết định, phải sống tùy tâm thuận ý, sẽ không chịu nữa điếm úy khuất, không để bản thân bị trói buộc.

Kỷ thị lần này nghiêm mặt. “Không thể!”

Đừng nhìn Kỷ thị ngày thường đối với nằng cực kỳ dung túng, chuyện này nhưng lại không nhượng bộ chút nào. Nằng cũng không muốn nuôi ra một nữ nhi một chữ bẽ bối cũng không biết, đem để ở trong vòng luân quý thế gia sẽ thành truyện cười.

Lục Thanh Lam cũng biết đây là một yêu cầu có chút quá phận, nhất thời lại không tìm được biện pháp tốt cự tuyệt.

Kỷ thị liền tìm ngày hoàng đạo mang theo Lục Thanh Lam lạy Khổng Tử, lại bắt đầu dạy nằng nữ hồng viết chữ. Lại nói tiếp, phụ huynh của Kỷ thị đều là bảo học chi sĩ, Kỷ thị kiến thức bất phàm, trình độ còn lợi hại hơn so với mấy vị sư phó được mời đến.

Kỷ thị là người rất có nguyên tắc, mặc dù yêu thương Lục Thanh Lam, nhưng yêu cầu đối với nằng lại cực kỳ nghiêm khắc, mỗi ngày nằng phải luyện chữ hai canh giờ, cái này còn là vì thương tình nằng tuổi còn nhỏ, sợ nằng mệt mỏi. Lục Thanh Lam nhất thời không ngừng kêu khổ.

Lục Thanh Lam liền nghĩ các loại biện pháp trộm gian giờ thủ đoạn. Mỗi lần khiến Kỷ thị phải tức giận, nằng liền làm nũng đùa giỡn, Kỷ thị lại không nỡ phạt nặng nằng, nhất thời nằng có chút không biết làm thế nào.

Nhớ tới lúc nằng chưa lấy chồng cũng có chút danh tiếng tài nữ, trưởng nữ Lục Thanh Nhân cũng được nằng dạy có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao thứ nữ

lại buồn bực ghét học chênh lệch như vậy.

Lục Thần yêu chiều thứ nữ không có ranh giới, nghe nói không khỏi cười một hồi. Có đôi khi thấy Lục Thanh Lam quả thực vất vả, khi rảnh rỗi giúp đỡ nữ nhi cầu tình với Kỳ thị. Kỳ thị cả giận nói: “Người cùng chiều nàng như vậy, tương lai Hầu phủ nuôi ra một nữ nhi dốt đặc cán mai, người cũng đừng trách ta!”

Lục Thần nhất thời liền không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tâm Cơ (2)

Về sau Lục Văn Đình nghe nói, đồng tình sâu sắc với hoàn cảnh của muội muội, hắn vừa chơi đùa cùng muội muội, vừa nói với nàng: “Lúc trước người vốn cười nhạo ca ca kém cỏi, bây giờ biết nỗi khổ của ca ca đi nha.” Hắn từ nhỏ thích múa thương cầm gậy, cha mẹ kêu hắn đọc sách, hắn cũng chỉ thích đọc binh thư, đối với hoàn cảnh của muội muội hắn hiểu rất rõ.

Nào biết Lục Thanh Lam căn bản không cảm kích, nàng xoa eo, tựa như tiểu đại nhân nghiêm túc nói: “Ca ca cùng ta có thể giống nhau sao? Ta học cái gì đều một lần là biết rồi, đương nhiên không cần chịu khó nhiều, ví dụ như Tam Tự kinh, ta đã có thể đọc lâu lâu rồi, đương nhiên không cần cố gắng nhiều! Ca ca người làm được sao? Huống chi ta là một nữ hài lại không cần trị quốc lý chính, không cần xuất binh đánh giặc, học nhiều như vậy có ích lợi gì? Nhưng ca ca là nam nhi, không học nhiều bản lĩnh chút, ngày sau phải đánh môn lập hộ, chiếu ứng cha mẹ như thế nào?”

Nàng sợ hoa bao đầu, hai cái bím tóc buông xuống vai, mắt to nhấp nháy vụt sáng, cực kỳ đáng yêu. Cổ tình lại bày ra bộ dáng đại nhân giáo huấn người khác, lời nói nói ra còn ác độc như vậy.

Lục Văn Đình: “...”

Vốn cho rằng cùng muội muội đồng bệnh tương liên, tìm nàng than thở sự đáng giận của chế độ giáo dục một phen, nào biết còn chưa nói gì đâu, liền bị bị thương thêm một vạn lần, chỉ có thể yên lặng thôi lui.

Trong lúc đó Lục Thanh Lam mỗi tháng tiến cung hai ba lần, mỗi lần đều mang đồ ăn ngon hơn cho Tam công chúa, Tam công chúa càng xem nàng là tri kỷ. Mỗi lần nàng tiến cung, Tiêu Thiếu Giác cũng sẽ đến thăm nàng, đối với nàng vẫn là lúc lạnh lúc nóng như vậy, khiến nàng không hiểu ý nghĩ của hắn.

Chỉ chớp mắt xuân qua hạ đến, thời tiết dần dần nóng lên.

Đổi qua quần áo mùa hè, trong phòng cũng dùng tới băng rồi. Kỳ thị rốt cục khai ân, để cho Lục Thanh Lam mỗi ngày luyện ít đi nửa canh giờ. Lục Thanh Lam lại cũng không cao hứng nổi một chút nào, chỉ cảm thấy lòng cũng dần dần nóng sốt ruột lên theo thời tiết. Một ngày luyện chữ ở tiểu thư phòng xong, ăn trưa xong, Kỳ thị cùng nàng nghỉ trưa ở vách ngăn. Lúc Trước Lục Thanh Lam đã từ nhà chính của Kỳ thị chuyển ra ngoài, Kỳ thị để nàng ở tại tiểu khóa viện bên cạnh nhà chính, ở trong viện nói một tiếng là tới ngay.

Cho nên sau vách ngăn, tất cả mọi đồ vật đều đủ cả, giữa trưa mỗi ngày lại để cho Lục Thanh Lam ở chỗ này nghỉ ngơi. Lục Thanh Lam buồn ngủ, Kỳ thị ở một bên nhìn nữ nhi ngủ, nhận lấy quạt tròn trong tay nha hoàn quạt cho nữ nhi. Đang hết sức buồn ngủ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên hét lên một tiếng từ trên giường ngồi dậy.

Kỳ thị lấp bắp kinh hãi, ôm nữ nhi vào trong ngực vuốt đầu của nàng, hiền hoà nói: “Sao vậy, gặp ác mộng sao?”

Lục Thanh Lam đích thật gặp ác mộng. Nàng khẩn cấp ôm chặt mẫu thân, khóc nói: “Mẫu thân, ta mơ thấy phụ thân cưới di nương về, bọn họ... bọn họ bức mẫu thân chết!”

Từng giọt nước mắt trên châu của Lục Thanh Lam rơi xuống. Kịp trước, thời gian cụ thể mẫu thân bỏ mình, ứng với trước khi thi Hương, còn có thời gian non nửa năm, nhưng làm cho trong lòng Lục Thanh Lam bất an chính là, đến hiện tại cũng không nhìn thấy hay nghe thấy một chút tin tức gì về “Lan di nương”.

Kỳ thị khe khẽ thở dài: “Hài tử ngoan, chuyện tình trong mộng là làm đúng được. Người đừng sợ!” Lúc trước Lục Thanh Lam cũng cố gắng nhắc nhở qua mẫu thân, nhưng nàng làm sao lại đem lời nói của hài tử sáu tuổi để ở trong lòng.

Cái này vốn nên là chuyện đáng mừng, nhưng bây giờ làm Lục Thanh Lam vô cùng đau đầu.

“Mẫu thân, người cũng nên... cẩn thận để ý ít nhiều! Vạn nhất phụ thân thật sự dẫn di nương về nhà, người cũng chỉ nghĩ là nhiều hơn một cái đồ chơi thôi, đừng để ở trong lòng.” Trước khi xảy ra liên phòng bị trước cho mẫu thân.

Kỳ thị không khỏi nở nụ cười, “Người mới lớn bao nhiêu, cũng biết những thứ này hả? Muốn mẫu thân đỡ phải lo, người đọc sách tập viết cho tốt, những chuyện này cũng không cần người quan tâm.” Hoàn toàn sẽ không để trong lòng.

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, phụ thân và mẫu thân phụ thê tình thâm, không giống bình thường. Hai người dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, tín nhiệm của mẫu thân đối với phụ thân cũng không giống như bình thường, không phải người bên ngoài nói một hai câu có thể làm cho nàng thay đổi.

Lục Thanh Lam lo lắng suông, nhưng lại không có biện pháp gì.

Buổi tối Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về. Toàn gia cùng ăn cơm vô cùng náo nhiệt. Cơm xong, Lục Văn Đình và Lục Thanh Nhân đều có tiểu viện riêng của mình, liền cáo biệt cha mẹ, trở lại tiểu viện của mình.

Tiểu viện của Lục Thanh Nhân ở Đông khóa viện, Lục Thanh Lam ở Tây khóa viện. Kỳ thị cho tiểu viện của Lục Thanh Nhân một cái ma ma quản phòng, hai nha hoàn nhị đẳng, hai nha hoàn tam đẳng, hai tiểu nha đầu chạy vặt, hai bà tử làm việc nặng, trong viện hề có chuyện gì, cũng bảo Lục Thanh Nhân tự mình làm chủ tự xử trí, Kỳ thị một mực mặc kệ.

—— Không phải là nàng không yêu thương trưởng nữ. Lục Thanh Nhân là đích nữ Hầu phủ, sớm muộn gì phải gả vào nhà chồng thế gia vọng tộc, sớm học một ít cách xử lý công việc nhà như thế nào, đối với nàng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lục Thanh Lam lại ý vào bản thân tuổi còn nhỏ, chơi xấu ở lại bên cạnh Kỳ thị không chịu đi. Hai vợ chồng cũng không nỡ đuổi nàng đi.

Kỳ thị liền để cho nha hoàn Lục Loan và Lục Ngạc mang nàng ra sau vách ngăn chơi bện dây thừng.

Vợ chồng hai người ngồi đối diện, bọn nha hoàn dâng trà thơm lên, Kỳ thị nhận lấy, tự mình đưa cho Lục Thần. Uống trà xong, hai người nhàn thoai mấy câu, nói đến chuyện dự thi mùa thu năm nay. Hôm nay chuyện trọng yếu nhất nhị phòng chính là kỳ thi Hương của Lục Thần.

Lục Thần nói: “Đại ca ở trong triều một thân một mình, khoa thi này ta nhất định phải trúng cử mới được.”

Trong giọng nói Kỳ thị có phần bình tĩnh: “Lần trước Nam Sơn tiên sinh bình luận văn bát cổ của ngươi, không phải nói trình độ ngươi đã đạt đến, có một câu nói của hần, ngươi còn lo lắng chuyện gì?” Lục Thần thở dài: “Trên đời này làm sao còn có chuyện tình gì nắm chắc đâu? Ngươi xem những đồng sinh khác, thi đến già bảy tám mươi tuổi còn không trúng, cũng có khối người. Hiện giờ khoảng cách thi Hương còn có mấy tháng, ta nhất định phải cố gắng gấp ba, mới không còn cô phụ một mảnh tâm ý của ngươi.” Nhà công hầu bình thường đường đi vốn là được trải thảm nhưng xuất thân từ nhà võ lại càng khó hơn nhiều từ nhà văn, cho nên con đường khoa cử này đối với Lục Thần mà nói hết sức khó khăn.

Ban đầu thời điểm Kỳ thị mới vừa gả vào Lục gia, Lục Thần còn là một công tử phóng túng, bởi vì trên thực tế hần là hài tử đầu tiên của Lão Hầu gia. Lão Hầu gia đối với hần mặt ngoài nghiêm khắc, kì thực hết mực cưng chiều. Kể mẫu Trương thị lại càng mặt ngọt tâm khổ, khi hần ngủ trong phòng rất nhiều thông phòng xinh đẹp. Kỳ thị không động thanh sắc xử trí mấy cái thông phòng, phóng thích thì phóng thích, muốn gả thì gả, không để cho Trương thị bắt được điều gì, lại đốc thúc Lục Thần tiến bộ.

Nói cũng thực kỳ quái, cũng biết Kỳ thị làm sao trôi buộc được Lục Thần, hần liền chậm chậm hiểu được lí lẽ, đầu tiên là dần dần xa cách cùng mấy người bạn xấu, sau lại hạ quyết tâm đọc sách, hần là người vô cùng thông minh, chỉ là ban đầu không đem tâm tư đi đọc sách mà thôi.

Dùng một chút công phu đi đọc sách, chẳng qua mấy năm liền thi đỗ tú tài.

Trước mắt trọng phụ về mặt tuần dật tiêu sái, thời gian cơ hồ không lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt tuần tú kia, chỉ là theo thời gian trôi qua, khí chất của hần trở nên càng chừng chạc thành thực, Kỳ thị ý thức được hần đã chân chính trưởng thành, bả vai dày rộng đã có thể gánh vác được trách nhiệm bảo hộ người nhà.

Trong lòng Kỳ thị nhìn thấy khí khái hào hùng phần khởi của trọng phụ, cũng tràn đầy tự hào. Tất cả hạnh phúc trước mắt, đều là nàng từng chút từng chút tranh giành lấy.

Lục Thần không chú ý đến biến hóa của thê tử, chỉ thương lượng: “A Hành, ta định qua hai ngày nữa đến thư viện ở, chỗ đó thanh tĩnh, lại có nhiều đồng môn, có thể trao đổi giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua là việc trong nhà, ta không thể phân tâm, khiến ngươi chịu vất vả rồi.”

Kỳ thị nghe hần nói như vậy, làm sao còn không đồng ý. “Lão gia ngươi cứ việc đi đi, chỗ Đình nhi, có cha chồng chiếu ứng, Nhân tử nhi đã là đại cô nương rồi, đều không cần quan tâm gì. Về phần Bảo Nhi, tuổi nàng lớn dần, cũng bắt đầu bắt đầu hiểu chuyện, có ta ở đây, ngươi không cần phải lo lắng đâu.”

Sau vách ngăn Lục Thanh Lam lại như gặp phải sét đánh.

Khó trách đến hiện tại, Lan di nương vẫn không có chút tin tức nào. Nàng nghĩ đến một loại khả năng, kiếp trước đại khái cũng là bởi vì phụ thân đến thư viện ở, lúc này mới cho Lan di nương cơ hội tiếp cận phụ thân, rước lấy tai họa ngập trời khiến mẫu thân uống thuốc độc tự vận.

Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, phụ thân hiện giờ chỉ yêu thương một người là mẫu thân, bên người cũng không có thông phòng di nương, Lan di nương làm sao có cơ hội thọc một chân vào?

Kiếp trước sau khi mẫu thân đi, phụ thân đuổi Lan di nương về Triệu gia, Lan di nương sau này lại đi theo ca ca của nàng đi Tây Bắc, đợi đến lúc nàng có năng lực điều tra, Lan di nương đã không biết tung tích. Hiện giờ nghĩ đến, Lan di nương có thể làm lương thiếp, tất nhiên không phải là nô tỳ trong phủ, chắc chắn là biết phụ thân ở bên ngoài.

Nếu muốn giữ được tính mạng của mẫu thân, thì không thể để cho phụ thân lại nhận biết Lan di nương.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Lam ném dây thừng trên giường, nhanh như chớp xuống giường, kéo giày lệt xệt chạy ra, Lục Loan và Lục Ngạc chưa kịp ngăn cản, nàng đã chạy đến bên ngoài.

Đang nhìn thấy Lục Thần và Kỷ thị nắm tay nhau, bốn mắt giao nhau, gần bó keo sơn, vợ chồng hai ân ái vô hạn. Trong lòng Lục Thanh Lam toát ra một cỗ lửa giận, không nói lời gì đi tới tách tay của Lục Thần ra, hô lớn: “Ngươi buông mẫu thân ta ra! Ngươi buông mẫu thân ta ra!”

Hai người vốn đang ân ái bị khuê nữ đánh vỡ xấu hổ, giờ phút này thấy nàng tựa như điên vậy, tất cả đều không khỏi hoảng sợ ngây người. Lục Thần vội vàng thả tay Kỷ thị, Kỷ thị trách nặng: “Bảo Nhi, ngươi làm cái gì vậy? Còn hiếu quy củ hay không?”

Lục Thần lúc này còn che chở nàng: “Ngươi nhỏ giọng chút, chớ làm Bảo Nhi sợ hãi.” Lại đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, “Bảo Nhi chớ giận, ngươi làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam ở trong ngực của hắn liều mạng giãy dụa, dùng nắm tay đánh ngực hắn, khóc lớn nói: “Phụ thân là người xấu! Phụ thân không cần mẫu thân, không cần Bảo Nhi rồi, phụ thân là người xấu!”

Trên đầu Lục Thần hiện ba cái hắc tuyến. “Ngươi nói lung tung cái gì vậy? Ta khi nào thì không cần ngươi và nương ngươi?”

Cái hài tử gấu con này...

Kỷ thị cá giận nói: “Dám động thủ với cha ngươi, ngươi điên rồi phải không!”

Nhớ tới giấc mộng của nữ nhi buổi trưa, trong lòng nàng hơi có chút xúc động.

Giờ phút này cảm xúc Lục Thanh Lam với phụ thân hết sức vi diệu.

Kiếp trước, nàng cùng huynh trưởng, tỷ tỷ oán trách phụ thân bức tử mẫu thân, tất cả đều cố ý xa lánh hắn. Phụ thân sau khi mẫu thân qua đời, cũng bởi vì thương tâm quá độ, từ đó từ bỏ khoa trường, dốc lòng nghiên cứu Hoàng lão, tìm tiên phóng thuốc đốt thủy ngân luyện đan.

Về sau phụ thân đi núi Bắc Mang hái thuốc, gặp sơn phi, vì một khối ngọc bội mẫu thân để lại cho hắn, phụ thân dùng cả tính mệnh đánh nhau sơn phi, rồi chết dưới đao của sơn phi. Năm hắn chết, còn chưa đầy bốn mươi tuổi. Đội mấy người hài tử bọn họ kịp phản ứng, muốn hiếu kính phụ thân, cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tâm Cơ (3)

Con muốn dưỡng mà thân không tại, chuyện hối hận nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nghĩ đến sau khi mẫu thân tạ thế, phụ thân viết thư phóng thiếp, đuổi Lan di nương về Triệu gia. Đoán chắc phụ thân cũng không phải là hạng người phụ tình bạc nghĩa, hơn nữa đời này, phụ thân đối với nàng muốn gì được đó, yêu thương chu toàn. Trong lòng Lục Thanh Lam sớm đã tha thứ cho phụ thân, chỉ là nhớ đến mẫu thân chết thảm, khó tránh khỏi trong lòng lại có chút oán trách.

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân thật sự tức giận, không dám đánh phụ thân nữa, nhưng vẫn khóc lớn không ngừng. Lục Thần thấy nữ nhi khóc đến lợi hại như vậy, nội tâm vô cùng nóng ruột, đành phải giao nàng cho Kỷ thị.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Kỷ thị mặc dù giận nàng không tuân theo quy củ, nhưng thấy nàng khóc đến nghẹn tiếng đứt hơi, cơ hồ không thờ nổi, Kỷ thị cũng cảm thấy đau lòng theo, không đành lòng lại trách móc nặng nề nàng, chỉ âm giọng an ủi. Lục Thanh Lam rốt cuộc không phải chân chính là hài đồng sáu tuổi, mượn việc khóc vừa rồi đem những lời ủy khuất phát tiết ra ngoài, cũng liền chậm chậm ngừng tiếng khóc.

Lúc này Kỷ thị mới gọi Bồ Đào và Thạch Lựu mang nàng đi ra vách ngăn, mức nước hầu hạ nàng rửa mặt.

Kỷ thị lắc đầu thở dài: “Đứa nhỏ này cũng không biết là theo tính tình của ai, sao lại bướng bỉnh như vậy.” Liền đem chuyện tình nàng mộng thấy Lục Thần nạp thiếp, cũng bức tử mình nói ra.

Lục Thần dờ khóc dờ cười: “Nguyên lai là do cái này?”

Kỷ thị cũng cho rằng chỉ là vì chuyện này.

Lục Thần tìm được mẫu chốt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Hài tử vô cùng ngây thơ thuần khiết, giống như mỹ ngọc không tỳ vết, nó không rõ cảnh trong mơ và hiện thực, chúng ta làm người lớn, giải thích rõ cho nó là được.”

Kỷ thị bất đắc dĩ nói: “Chàng nghĩ rằng ta không nói cho nó sao?”

Mình nói, nàng nghe không vào thì có biện pháp gì.

“Chỉ có người buộc nút mới giải được, để ta đi vào khuyên nhủ Bảo Nhi.” Lục Thần ngược lại có mấy phần tự tin với bản thân.

Kỷ thị tức giận nói: “Vậy chàng đi thử xem đi.”

Lục Thần vào cửa ngăn, thấy nữ nhi đã rửa mặt xong xuôi rồi, đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Lục Thần phát tay một cái, Bồ Đào và Thạch Lựu liền biết điều lui ra ngoài. Lục Thần ngồi xuống bên cạnh giường, trước tiên cười nói: “Bảo Nhi ngoan, mắt khóc sưng lên rồi, sẽ không xinh đẹp. Hi thương tâm nộ thương can tư thương ty ưu thương phệ khủng thương hận*, sau này cho dù thương tâm, cũng đừng khóc như vậy nữa nhé.”

* Vui hại tâm, giận hại can, lo nghĩ hại ty, buồn hại phệ, sợ hại hận

Lục Thanh Lam quay đầu đi, không nhìn hấn. Lục Thần sờ đầu nhỏ của nàng, nói: “Còn giận phụ thân sao?”

Lục Thanh Lam rụt đầu, không nói lời nào.

Lục Thần nói: “Mộng chỉ là mộng, cũng không phải là sự thực. Bảo Nhi cũng biết, phụ thân yêu thương ngươi nhất, sao lại không cần ngươi chứ?”

Lục Thanh Lam không nhận được buột miệng nói ra: “Vậy nương thì sao?”

Giọng mũi hết sức dày đặc.

Tâm Lục Thần đau gần chết, vừa tự mình bung một ly trà nóng cho nàng, vừa nghiêm túc nói với nàng: “Ta, nương ngươi, ngươi, còn có ca ca tỷ tỷ, chúng ta là người một nhà. Mỗi người các ngươi đối với ta mà nói, đều là bảo vật vô giá, ta sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai trong số các ngươi. Bảo Nhi ngươi phải tin tưởng phụ thân!”

Lục Thần có một điểm tốt. Đối xử mọi người đều hết lòng hết dạ, cho dù Lục Thanh Lam chỉ là một hài đồng sáu tuổi, Lục Thần cũng sẽ không dùng lời nói dỏ dành nàng, mà là đem nàng trở thành một người ngang hàng, là đối tượng có thể trao đổi chân tình, mở rộng tâm lòng, không hề nói dối.

Lục Thanh Lam nói: “Hiện tại, người đối xử với mẫu thân đúng là vô cùng tốt. Nhưng người... người có thể giống Tam thúc nạp Lý di nương, Vương di nương như vậy hay không, nạp thiếp thất vào cửa, lại sinh cho ta vài cái đệ đệ muội muội thứ xuất? Như vậy, mẫu thân cũng sẽ thương tâm rơi lệ!”

Lục Thần không khỏi nở nụ cười: “Tam thúc ngươi nạp thiếp, là bởi vì không có nhi tử. Ca ca ngươi năm nay đã tám tuổi, phụ thân nạp thiếp để làm gì?”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này, nói: “Chuyện này là thật ư, hay là phụ thân chỉ là lừa con thôi?”

“Phụ thân sao lại lừa ngươi?” Lục Thần vỗ ngực bảo đảm

“Bồ Đào!” Lục Thanh Lam lập tức gọi một tiếng. Bồ Đào canh giữ ở bên ngoài cửa ngăn, nghe thấy tiểu chủ tử kêu vội vàng đi đến. “Lục cô nương có gì phân phó?”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi đi tiểu thư phòng, lấy giấy và bút mực tới đây!”

Bồ Đào đáp ứng một tiếng, rất nhanh cầm giấy và bút mực tới. Lục Thanh Lam chỉ vào bút mực bày ở trên án kỷ dài nói: “Nói miệng không bằng chứng, lập tự vi cư*, phụ thân đem mới vừa nói viết xuống.”

(*) 立字为据 Lập tự vi cư: lấy chữ làm chứng cứ

“Tiểu quý nhà ngươi!” Lục Thần đuổi ra ngón tay điểm cái trán của nàng.

“Nếu phụ thân không nguyện ý, lời nói vừa rồi sẽ không có thành tâm!” Lục Thanh Lam khích tướng.

Lục Thần cười nói: “Ta viết là được!” Nói xong quả nhiên đề bút viết một phong giấy cam đoan không nạp thiếp.

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn, vẫn chưa hài lòng. “Không được, không được! Phải in tư chương* của phụ thân lên mới được.” Có nữ nhi giám sát như vậy, Lục Thần còn có thể nói gì. Lúc này lấy tư ra ấn trên giấy cam đoan, lúc này Lục Thanh Lam mới hài lòng. Cẩn thận nhìn kỹ cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới tự làm khô mực, cầm tờ giấy kia lên, giấu kỹ trong người.

(*) 私章 Tư chương: con dấu riêng

Giấy cam đoan này dù chưa phải làm đáp số, nhưng là dù sao vẫn có còn hơn không!

Lục Thần chỉ cho rằng nàng là tâm tính của tiểu hài tử, hấn lại là người tính tình tốt, cũng không so đo cùng nữ nhi. Chỉ nói: “Ngươi đã hài lòng rồi chứ?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Chỉ bằng phụ thân đáp ứng con một chuyện nữa, con mới hài lòng.”

“Còn có chuyện gì?”

“Phụ thân không được ngủ lại Đông Sơn thư viện, mỗi ngày phải quay về thăm con cùng mẫu thân!”

Lục Thần cảm thấy bất đắc dĩ: “Đây là vì có gì?”

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Thứ nhất, ngày nào mẫu thân và con cũng đều nhớ phụ thân; thứ hai, phụ thân không ở lại Đông Sơn thư viện kia, cũng sẽ không có cơ hội quen biết những nữ nhân khác, cũng sẽ không nạp thiếp vào cửa.”

Lục Thần đau đầu không thôi, đứa nhỏ này thật đúng là ba câu không rời chữ “nạp thiếp” a!

“Có được hay không?” Lục Thanh Lam thấy Lục Thần có chút do dự, lập tức thi triển chiêu trăm phát trăm trúng làm nũng*, biến thành khi bám trên người Lục Thần, không ngừng giãy dụa. Nàng vừa mới khóc xong, lại bởi vì khóc đến quá lợi hại, ánh mắt đều sưng lên. Giờ phút này mặt lại càng tràn đầy vẻ van xin khổ sở, giống như là một động vật nhỏ bất lực.

Lục Thần chịu không nổi nhất là cái này, cơ hồ lập tức liền đầu hàng. “Được được! Ta đáp ứng Bảo Nhi, phụ thân đáp ứng Bảo Nhi!”

Hai cha con nói điều kiện xong rồi, lúc này Lục Thần mới dẫn khuê nữ “lừa bịp” ra cửa ngăn. Đem những điều kiện như “kẻ mất nước”* kia từng cái nói cùng Kỷ thị, Kỷ thị không khỏi cảm nín: “Sao ngươi lại để mặc cho hài tử hồ nháo như vậy?”

(*) ý nói Lục Thần đầu hàng Lục Thanh Lam

Lục Thần giúp nữ nhi điều đình nói: “Ta vốn là chưa bao giờ có ý định nạp thiếp. Viết giấy cam đoan cho nàng thì sao chứ?” Kỷ thị cảm thấy không ra làm sao cả, trượng phu có đôi khi làm việc tựa như con nít.

“Cái khác cũng thôi, chẳng lẽ chàng thật sự bỏ ý định ở lại thư viện sao?”

Lục Thanh Lam lập tức nói tiếp: “Phụ thân, người đáp ứng ta rồi. Không thể nói không giữ lời!”

Kỷ thị trừng mắt nhìn nàng một cái, Lục Thanh Lam rút cổ lại.

Lục Thần vội vàng giúp đỡ nữ nhi điều đình: “Thật ra thì ở nhà cũng tốt, ở lại thư viện cũng được, không phải đều là đọc sách sao. Huống chi Bảo Nhi còn nhỏ, ta vừa đi liền cả tuần cả tháng không trở về nhà như vậy, cũng không yên lòng chuyện trong nhà, càng không bỏ nổi các người.”

Lời nói này hết sức chân thành, nhìn về phía Kỷ thị trong mắt lại càng tràn ngập tình ý sâu nặng. Kỷ thị vốn đang giận Lục Thanh Lam, cũng không khỏi bị trượng phu nhìn đến đỏ mặt.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng bình tĩnh, nàng ở trong cung chìm nổi mười năm, vẫn có chút tài năng nhìn người, nàng cảm thấy phụ thân đối với mẫu thân là thật tâm, có lẽ kiếp này hẳn thực sự sẽ không nạp thiếp nữa.

Lục Thần ở lại cùng vợ con ở chính phòng một lát, lúc này mới đi ra ngoài thư phòng đọc sách.

Sau khi Lục Thần đi rồi, mặt của Kỷ thị liền trầm xuống. Dạy dỗ nữ nhi là trách nhiệm của Kỷ thị, Lục Thần là phụ thân có thể chiều chuộng cung chiều, nàng thì không thể. Chẳng qua nàng cũng không vội vàng, bởi vì nàng biết rõ nếu hiện tại nàng xử phạt Lục Thanh Lam, trượng phu nhất định sẽ nghe thấy tin tức chạy đến, khó tránh khỏi phải bỏ dở nửa chừng.

Ngày thứ hai, Lục Thanh Lam đến phòng của Kỷ thị thỉnh an, phát hiện nơi này đã không còn nhẹ nhàng tường hòa như thường ngày, không khí bị đè nén, bọn nha hoàn ra ra vào vào, bước chân cũng đều thả nhẹ không ít. Trong lòng Lục Thanh Lam hơi sợ, biết rõ mẫu thân đang tức giận cái gì, làm một hài tử sáu tuổi, hành vi của nàng ngày hôm qua quả thật là quá giới hạn.

Vừa lúc đại nha hoàn Lục Ngạc bưng một cái khay trà gỗ tử đàn sơn kim đi đến, bên trên để một ly trà. Lục Thanh Lam hết sức chân chó nâng chén trà nhỏ bên trong khay, đặt ở trên bàn trước mặt Kỷ thị.

Kỷ thị quay đầu đi chỗ khác, không uống trà, cũng không nói chuyện.

Trọng sinh trở về lâu đến như thế, đây là lần đầu tiên Kỷ thị đối với nàng như vậy. Trong lòng Lục Thanh Lam có vài phần khó chịu, yếu ớt gọi một tiếng: “Nuơng...”

Lúc này Kỷ thị mới quay mặt lại nhìn nàng, nói: “Ngươi biết sai rồi sao?”

Lục Thanh Lam cúi cái đầu nhỏ, ừ ừ, giống như là một con gà trống chọi thua: “Bảo Nhi biết sai rồi.”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi sai ở chỗ nào?”

Lục Thanh Lam cẩn thận từng li từng tí nói: “Con không nên khóc lóc om sòm đùa nghịch hồ đồ, ép phụ thân viết xuống giấy cam đoan!”

Kỷ thị không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

“Con không nên không để cho phụ thân ở lại Đông Sơn thư viện!”

“Còn gì nữa không?”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói: “Không có.”

Giọng nói Kỳ thị nghiêm túc: “Người thị sùng sinh kiêu, thế nhưng ý vào sùng ái của phụ thân, quán đến chuyện tình trong phòng cha mẹ. Người mới bao nhiêu tuổi, mà đã tùy hứng như thế, vạn nhất chuyện này truyền đi, thanh danh người còn cái gì, tỷ tỷ của người có còn muốn lập gia đình nữa hay không?”

Lục Thanh Lam ngẩn ra. Nàng không có khả năng thực sự đem bản thân trở thành đứa bé, thế nhưng người bên ngoài lại khác, trong mắt người khác, nàng vẫn chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi. Nếu chuyện này hôm nay thực sự truyền đi, một đứa bé sáu tuổi, lại buộc phụ thân viết xuống giấy cam đoan “Không nạp thiếp”, lại buộc phụ thân không dám đến ở trong thư viện. Ngang tàng bá đạo, không có giáo dưỡng chút nào như vậy, quả thật là làm hỏng thanh danh của tất cả nữ hài Hầu phủ rồi.

Nội tâm Lục Thanh Lam có chút giãy dụa, kiếp trước nàng là người tính tình thà bị gãy chứ không chịu cong, cho dù biết sai, cũng tuyệt không thừa nhận sai lầm, một con đường đi đến cuối cùng, không đụng tường nhất định không quay đầu, chính xác là nói loại người như nàng. Vừa khéo Kỳ thị là mẹ ruột nàng, nàng lại hiểu được Kỳ thị như vậy toàn bộ cũng là vì tốt cho nàng. Lúc này mới lắp bắp nói: “Bảo Nhi, Bảo Nhi biết sai rồi.”

Lúc này Kỳ thị kỳ thật cũng phát hiện tật xấu này của nàng, đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nhất định phải thừa dịp nàng tuổi còn nhỏ làm cho nàng dừng quá tài lanh. Nghe nàng chủ động nhận sai, thần sắc lúc này mới hơi nguôi giận, “Nếu biết sai rồi. Phải đi ra thư phòng khấu đầu nhận sai với phụ thân ngươi, trả giấy cam đoan lại cho hân, để cho hân đến ở trong thư viện. Sau đó trở về đem «Hiếu Kinh» chép lại một trăm lần, chữ nào không biết, tới hỏi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thông Minh Sớm

Lục Thanh Lam chần động, nói: “Chép sách thì có thể, nhưng con không đi thư phòng đâu, giấy cam đoan càng không thể trả lại cho phụ thân!” Nói đùa gì vậy, mình hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới thoát khỏi đọa đày được cục diện, trước mắt ít nhất cũng chiếm được một chút không chế về mặt đạo đức, làm sao có thể nói buông tha cho liền buông tha. Cho dù Kỳ thị tức giận, nàng cũng sẽ không giao ra giấy cam đoan, sẽ không để cho Lục Thần ở Đông Sơn thư viện.

Kỳ thị giận đến vỗ bàn: “Người, đứa nhỏ này, sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

Lúc này Lục Thanh Lam quỳ xuống. “Chuyện khác, cho dù là một trăm lần ta cũng sẽ nghe theo mẫu thân, duy chỉ có chuyện này, Bảo Nhi vô luận như thế nào cũng không thể đồng ý.”

Kỳ thị khuyên bảo hết nước hết cái, Lục Thanh Lam vẫn không đáp ứng. Kỳ thị cũng tức giận, giận đến đi chuyển liên tục trong phòng mấy vòng: “Được được! Người hồ đồ ngu xuẩn như vậy, người cũng không cần quỳ ở trong này nữa, đi ra ngoài viện quỳ cho ta, khi nào thì suy nghĩ cẩn thận rồi, lại đi vào.”

Lục Thanh Lam không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng, quỳ gối dưới mái hiên.

Đội sau khi Lục Thanh Lam đi ra ngoài, ma ma vẫn đứng hầu ở phía sau Kỳ thị mới dám lên tiếng nói: “Thái thái, Lục cô nương còn nhỏ, có chỗ nào không đúng ngài từ từ dạy nàng là được, đội lớn hơn tự nhiên cũng sẽ hiểu được đạo lý. Cần gì phạt nàng như vậy, thế cốt nàng từ trước đến giờ yếu ớt, cũng đừng để quỳ ra bệnh không tốt.”

Cảnh ma ma là lão nhân của hồi môn từ nhà mẹ đẻ Kỳ thị tới, hầu hạ Kỳ thị được hai mươi năm rồi, là ma ma được yêu thích nhất bên cạnh Kỳ thị, quy củ nhí phòng nghiêm, cũng chỉ có nàng dám khuyên Kỳ thị vài câu.

“Ma ma người nhìn xem, bây giờ mới bao nhiêu tuổi, tính tình đã bướng bỉnh như vậy, ta sợ hiện tại ta không mài tính tình của nàng, lớn rồi lại càng quản giáo không được.” Kỳ thị xuất thân thư hương thế gia, coi trọng nhất là phẩm hạnh quy củ, nàng không phải là không thương yêu Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam quỳ ở bên ngoài, so với ai khác nàng càng đau lòng hơn! Nàng hiểu được đạo lý chiều con như giết con, Lục Thần thương yêu Lục Thanh Lam không có nguyên tắc, không có ranh giới cuối cùng, nếu nàng cũng giống như vậy, đứa nhỏ này còn biết dạy thế nào? Trượng phu không hát vai mặt đen này, cũng chỉ có nàng hát thôi.*

(*) Mặt nạ Tuồng có tính biểu tượng rất cao, màu sắc gương mặt cho biết tính cách và xuất thân của nhân vật. Màu trắng chủ yếu sử dụng cho nhân vật nữ (đào), các nam (kép) thư sinh hoặc nhân vật xuất thân nơi thành thị. Mặt màu đỏ thể hiện vai kép võ trung nghĩa (như Quan Công, Đông Kim Lân, Lý Phụng Đình...). Mặt màu đen thường là võ tướng có tính ngay thẳng, trung nghĩa (như Tạ Ngọc Lân); võ tướng núi, nóng tính (như Trương Phi). Mặt màu xám biểu lộ nhân vật võ tướng tính nóng, bộc trực (Khuông Linh Tả, Trịnh Ân...).

Nàng thở dài một hơi: “Đứa nhỏ này từ nhỏ chưa từng chịu chút khổ nào, quỳ nửa khắc, chịu không nổi chắc sẽ đi vào cầu xin ta tha thứ thôi. Chỉ cần nàng chịu nhượng bộ, biết vãn hồi, ta sẽ từ từ dạy nàng là được rồi.” Cảnh ma ma thấy nàng không ngừng xoay khăn trong tay, cũng biết nội tâm của nàng cũng vô cùng nóng ruột, không khỏi hết sức đau lòng.

Nào có chuyện hài tử chịu khổ, mẫu thân không đau lòng hay sao?

Vậy mà Lục Thanh Lam quỳ dưới mái hiên hai khắc đồng hồ, mặc dù khó chịu, nhưng lại không rên một tiếng, tuyệt nhiên không kêu khổ. Cảnh ma ma nóng nảy: “Như thế này nên làm sao cho phải? Thái thái, bằng không ngài lùi một bước. . .”

Kỷ thị đã vô cùng lo lắng, nàng lo lắng thân thể nữ nhi không chịu được. Không khỏi cũng lau nước mắt: “Nàng là thịt trên người của ta rớt xuống, ta làm sao lại không thương nàng? Nhưng nếu lần này ta lại yếu lòng, nàng cậy vào chuyện này, sau này ta còn biết dạy nàng như thế nào?”

Cảnh ma ma đương nhiên biết nàng nói có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Kỷ thị liền bước nhanh ra khỏi phòng, đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam: “Ngươi biết sai chưa?”

Lục Thanh Lam rũ mắt nói: “Bảo Nhi biết sai rồi!”

Nàng biết rõ mẫu thân là vì tốt cho nàng, cũng không muốn chọc tức mẫu thân.

Kỷ thị lại hỏi: “Vậy ngươi có chịu đi nhận sai với phụ thân hay không?”

Lục Thanh Lam đáp: “Con không đi!”

Kỷ thị giận đến ngã ngửa: “Được được được! Vậy ngươi tiếp tục quỳ ở đây đi.”

Bên này Lục Thanh Lam bị phạt, không riêng trong lòng Kỷ thị lo lắng không yên, nữ mẫu Tần thị của Lục Thanh Lam lại càng đau lòng hơn. Nàng theo Lục Thanh Lam từ lúc nàng vừa ra đời đến khi nàng lớn như vậy, so với khuê nữ thân sinh còn thân hơn, thấy nàng chịu khổ, trong lòng Tần má má giống như bị đao cắt.

Nàng không dám đi cầu xin Kỷ thị, liền nghĩ biện pháp khác, kêu Bồ Đào và Thạch Lựu tới: “Các ngươi nhanh đi học đường đằng trước, mời Tam cô nương và Tam Thiếu gia về. Hôm nay thái thái cùng Lục cô nương có chuyện, có bọn họ cầu tình, có lẽ có thể cứu vãn một chút, nói không chừng thái thái mềm lòng, tạm tha cô nương một lần này.”

Thạch Lựu và Bồ Đào đều là người trung thành, được Tần má má phân phó vội vàng đi ngay.

Chỉ trong chớp lát, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình được tin từ phía trước trở lại.

“Ây, đây không phải là Bá vương của viện chúng ta sao? Hôm nay có trò mới gì à, sao lại quỳ ở chỗ này?” Lục Văn Đình vào tiểu viện liền kêu to lên. Tính tình hắn rất hợp với muội muội, quan hệ với nàng tốt nhất. Nói cách khác, trong học đường hắn cảm thấy vị lão sư kia nhằm chán phiền ghét, nếu nói cùng trưởng tỷ Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân nhất định sẽ khuyên hắn tôn sư trọng đạo; nhưng nếu nói cùng muội muội, Lục Thanh Lam nhất định sẽ đứng ở phe hắn, giúp hắn phê phán lão ngoan đồng cổ hủ trong học đường kia.

Muội muội này của hắn tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm, Lục Văn Đình rất thích điểm này của nàng. Chẳng qua hắn là một kẻ tính tình tùy tiện, phương thức biểu hiện thân thiết bình thường chính là đầu vô mồm cùng muội muội.

Lục Thanh Lam quỳ chỉ mới chớp lát, cảm thấy đôi chân đều đã tê rần, nàng lại không chịu kêu khổ một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca: “Ta phạm sai lầm, mẫu thân phạt ngã quỳ ở chỗ này, nếu ca ca cảm thấy chơi thật thú vị, không ngại có thể quỳ cùng ta! Dù sao ca ca gây họa chỉ là chuyện thường như cơm bữa, mẫu thân cũng không coi là phạt sai ngươi!”

Cái mũi Lục Văn Đình đều bị chọc tức đến lệch ra, cái miệng nhỏ độc ác này, mình tới giúp nàng, nàng lại chế giễu ngược lại hắn đến ghen.

Lục Thanh Nhân năm nay mười tuổi, là trưởng tỷ trong ba hài tử, cũng cực kỳ có phong phạm trưởng tỷ. Thấy bộ dáng muội muội như vậy, nàng cũng cực kỳ đau lòng, vội nói: “Bảo Nhi ngươi rút cuộc chọc giận mẫu thân như thế nào, nói cho ca ca tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi đến trước mặt mẫu thân cầu tình cho ngươi. Có lẽ mẫu thân tâm mềm, liền tha cho ngươi.”

Kiếp trước sau khi Kỷ thị đi, Lục Thanh Lam mới chỉ có sáu tuổi, bởi vì Lục Thần không tái giá, toàn bộ nhị phòng liền do Lục Thanh Nhân trông coi, Lục Thanh Nhân vì đề độ muội muội không bị khi dễ, kéo dài tới mười tám tuổi mới xuất giá. Lục Thanh Lam đem nàng trở thành nửa mẫu thân, đối với nàng không giống như Lục Văn Đình.

Tỷ tỷ nói gì nàng cũng đều nghe lời. Liền đem chuyện ngày hôm nay đều nói cùng tỷ tỷ, lại nói: “Các ngươi không cần phải đi đâu, mẫu thân sẽ không bỏ qua cho ta.” Thật ra thì cách nghĩ của Kỷ thị nàng biết rất rõ ràng, nhưng vì tương lai cái nhà này, để không đến mức chia năm xẻ bảy, để từng người không lại phải trải qua vận mệnh bi thảm một lần nữa, nàng chịu bao nhiêu khổ, cũng là đáng giá.

Lục Thanh Nhân được Kỷ thị dưỡng thành tiểu thư khuê các, vô cùng nặng quy củ, nghe xong cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Lục Văn Đình lại giơ ngón cái: “Bảo nhi thật tuyệt!” Dù sao vĩnh viễn hắn đều đứng ở phe của muội muội, cho dù muội muội đâm thủng trời, hắn cũng sẽ ở một bên giơ tay giơ chân vỗ tay tán thưởng.

Tỷ đệ hai người liếc nhau một cái, đều cảm thấy chuyện này khó giải quyết. Chẳng qua bất luận thành hay không thành, cũng phải thử một chút. Lục Thanh Nhân liền nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Hai người dắt tay nhau tiến vào chính phòng, mới chỉ một lát liền đi ra. Lục Thanh Nhân vẻ mặt sầu lo lắc đầu. “Thái độ mẫu thân rất kiên quyết, chúng ta van xin cũng vô dụng.”

Lục Thanh Lam đã sớm đoán được kết cục này. Cũng không nhụt chí. Lục Thanh Nhân lại suy nghĩ một chút, cũng quỳ ở đó cùng nàng. Lục Thanh Lam vội la lên: “Tỷ tỷ làm gì vậy?”

Lục Thanh Nhân nói: “Bảo Nhi là ấu muội, người phạm sai lầm, là ta quản giáo không nghiêm, ta đây là làm trách nhiệm của trưởng tỷ. Ta cũng nên quỳ cùng người.” Lục Văn Đình bất đắc dĩ, cũng đành phải quỳ xuống theo.

Lúc này là ngày mùa hè, thời tiết vô cùng hay thay đổi, mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu bị mây đen che mát, chỉ chốc lát sau tiếng sấm vang rền trên bầu trời, mặt trời sắp mưa. Kỷ thị vội vàng đi ra, lại hỏi Lục Thanh Lam một lần nữa, gần như là van xin nàng. Lục Thanh Lam vẫn không chịu nhượng bộ. Kỷ thị cười hồ hởi, vừa giận lại vừa vội, “Được được được! Vậy người liền quỳ tiếp đi!”

Lục Văn Đình chỉ quỳ một hồi đã cảm thấy đau chân, trong lòng tự nhủ muội muội còn nhỏ hơn mình, không biết có bao nhiêu khó chịu, lòng hân thương yêu muội muội, lại cũng không chịu nổi, phải đứng dậy, nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, người đừng quỳ, ta dẫn người đi tìm phụ thân, phụ thân chắc chắn sẽ che chở người. Nếu là mẫu thân tức giận, để cho nàng phạt ta là được rồi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu, nhìn ca ca miệng còn hơi sữa của mình, ca ca kiếp trước cao lớn anh tuấn, bão cát của Mạc Bắc đem hân mài luyện thành một hân tử thiết cốt*, giờ tay nhắc chân, đều có một cỗ tư thế oai hùng của quân nhân. Tay hân nắm trọng binh, nhất ngôn cửu đỉnh, là trụ cột của Trường Hưng Hầu phủ.

Mà hiện tại, hân mới chỉ là một tiểu tử mao đầu miệng còn hơi sữa. Chẳng qua hai mắt phát sáng kinh người, tràn đầy quan tâm, giống như đúc kiếp trước.

(*) 铁骨 Thiết cốt: xương sắt

Kiếp trước sau khi mẫu thân chết đi, ca ca trở nên không thích nói chuyện, ở trong ấn tượng của nàng, hân luôn luôn là ánh mắt sắc bén, tích chữ như vàng. Nhưng nàng càng ưa thích ca ca như bây giờ hơn. Vì không để cho ca ca lại biến thành như vậy, nàng cảm thấy mình chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.

Nàng càng cảm thấy mình không thể thoái nhượng: “Là ta đã làm sai trước, mẫu thân phạt là đúng. Các người không cần lo cho ta!”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Vậy người liền đồng ý với mẫu thân, nhận sai phụ thân đi!”

Lục Thanh Lam lâm bầm nói: “Nếu ta làm như thế, tương lai chắc chắn sẽ dẫn tới đại họa ngập trời. . .”

Kỷ thị trở về phòng. Cảnh ma ma lại tới khuyên, nàng trực tiếp quỳ xuống: “Thái thái, ba vị tiểu chủ tử đều quỳ ở bên ngoài, ngài từ bi, để cho bọn họ vào nhà đi. Một lát nữa ngộ nữa trời mưa, thân thể Lục cô nương vốn không tốt, nếu là gặp lạnh, lại bệnh nặng một trận thì biết làm sao?”

Kỷ thị nắm một chuỗi tràng hạt, nắm đến các đốt ngón tay trắng bệch, nhìn sắc trời bên ngoài, rốt cục nhượng bộ nói: “Nếu bên ngoài mưa, người liền đem ba hài tử đều gọi vào đi.” Nàng không tiện ra mặt, chỉ có thể kêu là Cảnh ma ma ra mặt thay.

Cảnh ma ma sắc mặt vui mừng nói: “Thái thái khai ân, vậy được rồi.”

Gió bên ngoài càng thổi càng lớn, đã có những lời này của Kỷ thị, Cảnh ma ma cũng không quan tâm bên ngoài trời mưa hay không, liền trực tiếp đi ra ngoài phòng định gọi ba hài tử đi vào.

Cảnh ma ma mới vừa ra cửa, liền thấy đại môn chính viện bỗng nhiên bị đẩy ra, Cửu hoàng tử mặc một thân cẩm bào huyền thanh sắc mặt ngưng trọng bước nhanh đi vào.

Vệ Bân chạy chậm theo ở phía sau, nhưng bước chân Cửu hoàng tử quá nhanh, Vệ Bân cơ hồ theo không kịp.

Lục Thanh Lam thấy hân tới, vừa mới vừa lắp bắp kinh hãi, Tiêu Thiếu Giác đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng, khẽ vươn tay kéo tiểu cô nương lên, ôm vào trong ngực của mình, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi trắng bệch, nhìn không được ngực nhói một cái, không khỏi ôm nàng chặt thêm một ít.

Lục Thanh Lam có chút ngạc nhiên nói: “Cửu. . . ca ca, sao người lại tới đây?”

Trong mắt Tiêu Thiếu Giác có ngọn lửa nhân nhật đang nhảy nhót: “Người làm chuyện thương thiên hại lý gì, mà bị nương người trừng phạt như vậy?”

Lục Thanh Lam không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thiếu Giác cũng không muốn cho nàng trả lời, ôm nàng vào phòng.

Cảnh ma ma vội vàng hành lễ nhường đường, Tiêu Thiếu Giác chỉ nhẹ gạt đầu, đi thẳng vào bên trong.

“Bảo Nhi!” Kỳ thị nhào về phía trước nhận lấy nữ nhi, kéo vào trong ngực của mình, nhin không được nước mắt như trân châu rớt xuống rào rào.

Tiêu Thiếu Giác không nói gì, một khi đã đau lòng nữ nhi như vậy, còn muốn phạt nàng để làm chi? Hắn cân nhắc nói: “Bảo Nhi muội muội tuổi còn nhỏ, phu nhân đáng ra nên hạ thủ lưu tình, chớ đã thương thân thể của nàng mới phải.”

Kỳ thị xoa xoa nước mắt, giao Lục Thanh Lam cho Tần má má, vén áo thi lễ với Tiêu Thiếu Giác, “Cửu điện hạ giáo huấn phải.”

Tiêu Thiếu Giác cũng cảm thấy mình có chút đường đột, giải thích: “Ta có việc đi ngang qua chung quanh đây, nhớ tới Bảo Nhi muội muội, tới đây nhìn nàng một chút.” Dù sao đây là chuyện nhà người ta, hắn không tiện can dự vào. Thấy Lục Thanh Lam không có chuyện gì, nói vài câu liền đi.

Buổi tối Kỳ thị nghỉ ở sau vách ngăn, dùng trứng gà nấu chín cẩn thận xoa máu ứ đọng ở đầu gối nữ nhi, nàng đau lòng nói: “Đều là mẫu thân không tốt, Bảo Nhi trách mẫu thân phạt người sao?”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay Kỳ thị, đầu nhỏ ở trong ngực nàng, nàng cảm thấy cái ôm ấm áp của mẫu thân đặc biệt ấm áp an tâm, “Bảo Nhi không trách mẫu thân. Chỉ cần mẫu thân sống tốt, mẫu thân không chết, Bảo Nhi chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.”

Kỳ thị không khỏi cảm động, càng ôm chặt nữ nhi hơn.

***

Như vậy qua một tháng, Lục Thanh Lam ngầm quan sát, thấy phụ thân mỗi ngày đi sớm về trễ, cũng không có gì không ổn, trong lòng cũng dần dần an định. Nghĩ thầm có lẽ thay đổi của mình đã cải biến một ít chuyện, ở kiếp này phụ thân không gặp Lan di nương nữa?

Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu một cuộc đại họa có thể hóa thành vô hình như vậy tất nhiên là tốt nhất.

Đến tháng bảy nóng nhất trong năm, Kỳ thị lo lắng thân thể của nàng, cộng thêm sự kiên trì luyện tập của Lục Thanh Lam, Kỳ thị giảm bớt thời gian tập viết mỗi ngày thành một canh giờ.

Tuy nói Lục Thanh Lam không chăm chỉ lắm, nhưng tiến độ đọc sách đúng là cực nhanh, mới chỉ qua hai ba tháng, «Tam Tự Kinh» «Thiên Tự Văn» đã đọc lưu loát đến mức đọc ngược được, chữ cũng nhận ra được hơn phân nửa, một số chữ lại càng viết ra hình ra dạng. So với Kỳ thị lúc nhỏ còn hơn, Kỳ thị đối với cái này vô cùng hài lòng.

Bọn hạ nhân Nhị phòng lén lút nghị luận, đều nói Lục cô nương đọc đầu nhớ đuôi, trong Hầu phủ có một vị thần đồng. Cái này vẫn là do Lục Thanh Lam sợ làm mọi người sợ, không xuất tất cả bản sự của mình ra. Kỳ thị vừa mừng vừa sợ, tính tình nàng cẩn thận, sau khi thương nghị cùng trượng phu, cảm thấy nếu nữ nhi đeo trên lưng một cái danh “Thần đồng”, đối với sự phát triển của nàng chưa hẳn đã là một chuyện tốt, bởi vậy nghiêm lệnh không cho bọn hạ nhân tiết lộ ra ngoài.

Vì vậy mặc dù Lục Thanh Lam thông minh sớm, lại không nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuẩn Bị

Tây thiên điện, điện Ngọc Minh.

Tiêu Thiếu Giác vừa mới tắm rửa xong, từ tịnh phòng đi ra. Hắn đổi một thân cẩm bào màu Huyền Thanh, trên người còn có một cổ ẩm ướt. Đầu tóc cũng ướt sũng, Vệ Bân đưa lên một cái khăn lông tuyết trắng.

Tiêu Thiếu Giác lau khô đầu tóc, ngồi trên ghế dựa lớn gỗ tử đàn bọc vải màu xanh lá. So với năm ngoái, Cửu hoàng tử cao lớn hơn không ít, một thân khí độ càng nhìn càng ung dung hoa quý. Thấy Vệ Bân còn đứng cách bên ngoài một bước chưa đi ra, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Vệ Bân liền đi tiến lên đưa cho Tiêu Thiếu Giác một tờ giấy: “Điện hạ, là tuyền báo của Trường Hưng Hầu phủ.” Trên tay Tiêu Thiếu Giác không chế một lực lượng bí mật của Hạ tộc, Lục Thanh Lam đối với hắn mà nói là nhân vật rất quan trọng, hiển nhiên không thể thiếu người bảo vệ điều tra thời khắc khác.

Cho nên hắn mới có thể tới Trường Hưng Hầu phủ trước tiên lúc Lục Thanh Lam gặp chuyện không may.

Tiêu Thiếu Giác nhận lấy mật thư kia, cảm thấy hứng thú.

“Đã gặp qua là không quên được ư? Thiên tài nhi đồng?” Cửu hoàng tử hứng thú nhìn, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị, mà tiểu nữ oa Lục Thanh Lam này, giống như là đang bao phủ trong một tầng sương mù, càng ngày càng thần bí.

Hắn không biết tiểu nữ oa thông minh như vậy, có phải là do nguyên nhân được Nguyệt Thần chúc phúc hay không. Chẳng qua với đàn xếp của Lục Thần và Kỳ thị, hắn cũng cực kỳ đồng ý.

Tiêu Thiểu Giác trầm ngâm một lúc lâu, mới đưa trang giấy kia giao cho Vệ Bân: “Đốt đi.”

Vệ Bân đáp ứng một tiếng: “Vâng! Nô tài còn có một chuyện. . .”

Đẹp mắt xinh đẹp Tiêu Thiểu Giác nhú lại: “Còn có chuyện gì?”

Vệ Bân nói: “Lục Nhị lão gia. . . Cũng chính là phụ thân của Lục cô nương. . . Giống như, tựa hồ. . . Có người ở bên ngoài rồi. . . Chúng ta có nên ra tay can thiệp một chút hay không?” Vệ Bân không biết quan hệ của Lục Thanh Lam và Tiêu Thiểu Giác, chỉ là thấy Tiêu Thiểu Giác đặc biệt quan tâm tiểu cô nương này, mới nhắc nhở chủ tử nhà mình như vậy.

Tiêu Thiểu Giác đứng dậy, ở trong Ngọc Minh cung dạo qua một vòng mới nói: “Lục Thần ư? Người này cũng không giống loại người tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt này.” Trong đầu hiện ra bộ dáng lịch sự tao nhã của Lục Thần, kỳ quái nói: “Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình khác?”

“Chuyện này chưa có kết luận, để nô tài phái nhân thủ đi thăm dò.” Vệ Bân vội vàng nói.

Tiêu Thiểu Giác di chuyển ban chỉ bích ngọc* trên ngón cái, suy tư nửa ngày mới lên tiếng: “Người an bài một chút, tìm thời gian Bốn cung cũng đi trộm nhìn xem!” Vệ Bân đáp một tiếng, lúc này mới không tiếng động lui ra.

(*)碧玉扳指 bích ngọc ban chỉ

images images

***

Một ngày kia Kỳ thị đang ở trong tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam vận dụng ngòi bút viết chữ, Lục Loan đi vào bẩm báo nói: “Tam thái thái đến đây.”

Kỳ thị hơi ngần ra, lần trước Tiêu Thiểu Giác đại náo Mục Nguyên đường, mẹ con Triệu thị bị thua thiệt nhiều, hai phòng cơ hồ trở thành cừu nhân. Lúc ở chỗ Lão thái thái gặp mặt cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lúc này Tam thái thái tìm nàng thật đúng là khả nghi.

Kỳ thị không muốn rước lấy rắc rối, chẳng qua cũng không phải là người sợ phiền phức. Liền đứng lên, phân phó Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi người ở đây tự luyện chữ một lát, ta đi xem tam thẩm thẩm người một chút xem có chuyện gì.” Lại phân phó Lục Ngạc nói: “Người ở đây cùng Bảo Nhi.” Ý của nàng là lưu lại Lục Ngạc cũng có người làm nhiệm vụ giám sát.

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận gật đầu, “Mẫu thân đi đi.”

Kỳ thị từ ái sờ đầu nhỏ của nàng, lúc này mới đi. Lục Thanh Lam tay nắm lấy một ống bút lông sói nhỏ đặc chế, đây là vì cho nàng học vỡ lòng, Lục Thần đặc biệt xin đệ tử của danh tượng chế bút Trương Tùng đặc biệt định chế cho nàng. Đôi con người của Lục Thanh Lam nhanh như chớp xoay không ngừng, chợt đột nhiên kêu một tiếng “Ai ôi!!!”.

Lục Ngạc lấp bấp kinh hãi, vội hỏi: “Cô nương, ngài làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam để bút xuống, đáng thương nói: “Lục Ngạc tỷ tỷ, ta đói bụng rồi.”

Lục Ngạc thiếu chút nữa bị đôi mắt to sáng ngời dễ thương làm lung lay, nào biết đâu rằng nàng là đang lừa gạt, nói: “Cách giờ cơm trưa còn có hơn phân nửa giờ. Nô tỷ đi xem phòng bếp nhỏ có làm được điểm tâm hay không. Bụng một mâm tới trước cho cô nương ăn lót dạ.”

Lục Thanh Lam nói: “Buổi sáng hôm nay bánh táo của phòng bếp không tệ, ngọt mà không ngán, tỷ tỷ đi xem một chút xem còn dư lại không vậy?”

Lục Ngạc gật đầu, vội vàng rời đi.

Lục Thanh Lam cười đắc ý, ngênh ngang từ trong thư phòng nhỏ đi ra. Tam thái thái vô sự không lên điện tam bảo, lại là từ trước đến giờ luôn không có ý tốt. Nếu nàng không tự mình đi nghe một chút nàng ta và mẫu thân nói cái gì, làm sao yên tâm được.

Trước cửa phòng khách có hai nha hoàn trông coi, nhưng làm sao dám ngăn cản nàng, nàng vào phòng khách, đứng ở phía ngoài rèm che nghe lén. Đầu tiên là nghe thấy một chuỗi tiếng cười giống như chuông ngân, là thanh âm của Tam thái thái.

Lục Thanh Lam bĩu môi, thoải mái như vậy, đúng dạ có chuyện tốt gì hoặc là người khác lại xui xẻo rồi?

Lại nói tiếp, nàng không có chút nào hảo cảm với tam phòng, Tam thúc đọc sách không thành, kinh tế sự vụ cũng không thành, trừ ăn uống chơi gái đánh bạc ra, không có bản lĩnh gì. Kiếp trước Trương Hưng Hầu phủ gặp phải tai hoạ ngập đầu, toàn gia Tam thúc lại nhận được đặc xá của Tiêu Thiểu Huyền, nghĩ đến ở trong chuyện đó Tam thúc không có tác dụng nào.

Thế nhưng mà Lục Thanh Lam càng hận cũng là Triệu thị. Triệu thị này ý mình xuất thân đích nữ Bình Lương Hầu phủ, hoành hành ngang ngược, hà khắc thành tính, đối xử khinh bạc ly gián, e sợ thiên hạ không loạn. Kiếp trước sau khi nương nàng chết, trong phủ nàng và tỷ tỷ chịu không ít gầy vò của nàng ta.

Hai vị thái thái khách sáo nửa ngày, Kỳ thị thấy giọng nói của nàng ta nhiệt tình, chuyện tình lúc trước giống như là chưa từng phát sinh, không khỏi kinh ngạc.

Triệu thị như vậy, Kỳ thị cũng không tiện quá lạnh nhạt, Lục Thanh Lam nghe nàng nói: “Trong khoảng thời gian này ta bề bộn dạy võ lòng cho Bảo Nhi, cộng thêm mấy chuyện tạp nham trong viện, mặc dù không coi là đại sự gì, nhưng cũng không thể rời bỏ được, ngược lại xa lạ với tam thẩm thẩm.”

Triệu thị nói: “Bảo Nhi năm nay cũng sáu tuổi đi, cũng tới thời điểm nên học võ lòng rồi. Ta biết Nhị bá mẫu học phú ngữ xa*, là tài nữ nổi danh, nhưng trong nhà có sẵn học đường, Lão Hầu gia Lão thái thái tốn số tiền lớn mời tiên sinh bên ngoài trợ giảng, giống nhân tử nhi nhà chúng ta Dung tỷ nhi đều đang tại đều ở trong học đường. Bảo Nhi cùng bọn tỷ muội tại một chỗ, tránh cho một mình cô đơn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ngài cần gì phải phí những tâm tư cái này, đưa Bảo Nhi đi học đường cho giỏi thuận tiện.”

(*) 学富五车 Học phú ngữ xa: “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方, 其书五车。”- “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”

Kỳ thị nói: “Ta vốn cũng có ý tưởng này, nể hà thân thể Bảo Nhi không tốt, tam tai tứ bệnh, đi sợ cũng phải ba ngày mất hai ngày nằm lì trên giường, như vậy đối với tiên sinh cũng là vô cùng không tôn trọng, ta suy nghĩ nàng chỉ là một nữ hài gia tương lai lại không cần thi Trạng nguyên, chẳng qua chỉ cần nhận biết mấy chữ, hiểu được một ít đạo lý làm người cũng là được rồi. Liền tự mình dạy nàng trước mấy ngày, đợi nàng lớn chút nữa, thân thể khá hơn chút rồi, không cần người khuyên ta cũng vậy sẽ đem đưa nàng đi học đường.”

Kỳ thị vốn tưởng rằng nàng là vì việc trước đó mới tới, nào biết Tam thái thái lời nói xoay chuyển, nói: “Mất thấy sinh nhật Lão thái thái sắp tới rồi, ta hẹn Đại bá mẫu đi Gia Phúc tự kính hương cầu phúc cho Lão thái thái, Nhị bá mẫu có thời gian, ba chị em dâu chúng ta cùng đi, vừa vận thừa cơ hội này dẫn theo bọn nhỏ đi ra ngoài giải sầu, Nhị bá mẫu nghĩ như thế nào?”

Sinh nhật của Lão thái thái là mừng một tháng tám, còn có thời gian hơn nửa tháng. Triệu thị nói muốn đi Gia phúc tự cầu phúc cho Lão thái thái, cũng đã từng nói qua.

Ánh mắt Triệu thị nóng bỏng nhìn Kỳ thị, làm trong lòng nàng dâng lên một dự cảm xấu. Chẳng qua nàng bị một chữ “Hiếu” áp chế, Kỳ thị cũng không tiện nói chữ “không”. Liền nói: “Như thế cũng tốt!”

Triệu thị đợi đúng là những lời này, cười nói: “Như thế xem như chúng ta đã nói xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai xuất phát, ta sẽ tự an bài hết thảy, người lúc đó chỉ cần mang theo Nhân tử nhi và Bảo Nhi xuất môn là được.”

Kỳ thị cũng không khách khí: “Như thế làm phiền tam thẩm thẩm rồi.”

Mục đích của Triệu thị đã đạt được, lại nói hai câu nhân thoại, liền là đứng dậy: “Trong phòng ta còn có chút tạp vụ phải xử trí, sẽ không quấy rầy Nhị bá mẫu nữa.”

Kỳ thị liền đứng dậy đưa tiễn: “Vậy ta cũng không lưu tam thẩm thẩm ở chỗ ta dùng cơm nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc gặp phải “Bảo Bảo ngoan” Lục Thanh Lam đang chuẩn bị quay trở về ở cửa.

Trên mặt Tam thái thái cố nặn ra vẻ tươi cười nói: “Đây không phải là Bảo Nhi sao?”

Lúc này Kỳ thị trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái: “Còn không bái kiến Tam thẩm thẩm người!”

Lục Thanh Lam không tình nguyện tiến lên gọi một tiếng “Tam thẩm thẩm”, nàng thấy Tam thái thái mặt mày hớn hờ, trên mặt cười đến nở hoa, như Kỳ thị, cũng cảm thấy có chuyện gì lạ trong chuyện này.

Tam thái thái lập tức liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, vì biết nàng là đầu quả tim của Lục Thần và Kỳ thị, nàng không ít lần ở sau lưng nguyên rùa đưa bé này chết sớm, hôm nay đại khái lại khiến nàng có chút thất vọng. Chẳng qua là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ mập mập của nàng, nói: “Nhìn xem Bảo Nhi nhà chúng ta, thật là càng lớn càng xinh đẹp, xinh đẹp giống như đóa hoa vậy, không giống như Nhân tử nhi nhà ta, gầy đến xương bọc da, cảm cũng nhọn rồi.” Trong miệng làm như khen ngợi Lục Thanh Lam, nhưng trong giọng nói kia lại chưa chút như vui sướng khi người gặp họa rành rành.

Đại Tề lấy gầy làm đẹp, Lục Thanh Lam còn nhỏ, mập chút không sao, nếu lớn hơn vẫn như vậy, sẽ bị người nhạo báng. Lục Thanh Lam sao không rõ ý của nàng, nàng làm sao có thể chịu ủy khuất, lúc này trả lời lại một cách mỉa mai: “Tam thẩm thẩm, Tứ tỷ tỷ tại sao không đến cùng người?”

Không đợi Tam thái thái nói chuyện, nàng lại nói: “A, ta biết rồi. Tứ tỷ tỷ đích thị là đi đứng còn bất lợi. Lễ mừng năm mới, cứu cứu cho ta mấy bao bạc được Vân Nam, có công dụng tiêu sưng giảm đau cường gân hoạt huyết vô cùng, ta còn chưa bao giờ dùng qua đâu. Bỏ Đào, nhanh đi mở kho phòng, lấy chút đưa đi cho Tứ tỷ tỷ.”

Trong nấy tỷ muội Lục gia, Lục Thanh Nhân không đáng tin nhất. Lục Thanh Nhân năm nay mới tám tuổi, có một lần ở yến hội nhìn thấy ấu tử Nam An Hầu phủ Lý Ngọc, thấy người ta lớn lên phong tư nhanh nhẹn, liền chọn trúng người ta, la hét muốn gả cho hắn. Người khác đều nói Lý Ngọc yêu ngựa, nàng liền âm thầm muốn cưới ngựa, Triệu thị không để cho nàng hồ nháo, nàng lại thừa dịp Triệu thị không ở nhà, sai người lôi ngựa đi thôn trang nhà mình luyện tập, kết quả rút ngựa ngã gãy chân.

Vì chuyện này Triệu thị suýt nữa muốn sắc khí mà chết, bán tất cả bà tử nha hoàn bên người nàng ta, lại đổi một nhóm mới.

Lục Thanh Lam lại biết tính tình Lục Thanh Nhân nóng nảy, ai có thể quản được nàng, những nha hoàn bà kia đi theo nàng coi như là xui xẻo tám đời rồi.

Chuyện này tam phòng giữ kín như bưng, sợ nói ra hỏng mất thanh danh của Tứ tiểu thư, chẳng qua giấy không thể gói được lửa, động tĩnh lớn như vậy, vẫn không thể nào dấu diếm được người trong phủ. Dĩ nhiên người bình thường tuyệt sẽ không nhắc tới trước mặt Triệu thị, nhưng Lục Thanh Lam không phải người bình thường, nàng nói cái này chính là cố ý chọc giận Triệu thị kia mà, đau ở đâu liền đâm ở đó.

Quả nhiên nụ cười trên mặt Triệu thị nhìn không được rồi, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời này của ngươi là nghe ai nói đấy, Bảo Nhi ngươi nên nghe Tam thẩm thẩm nói một câu, lời nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung.”

Trên mặt Lục Thanh Lam ưỡn khuất mười phần nói: “Tam thẩm, chuyện này trong phủ cũng đều truyền khắp rồi, cũng không phải là ta nói lung tung. Chẳng lẽ ta nghe lầm, Tứ tỷ tỷ không phải ngã gãy chân, chẳng lẽ nàng ngã gãy tay sao?”

Tam thái thái tức ngã ngửa: “Ngươi. . .”

Kỷ thị vội vàng trách mắng Lục Thanh Lam: “Sao lại nói chuyện với Tam thẩm thẩm ngươi như vậy? Còn không xin lỗi nhận sai với Tam thẩm thẩm ngươi!” Lại quay đầu nói với Tam thái thái: “Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đều tại ta không để ý dạy nàng tốt. Ngươi đừng chấp nhặt cùng trẻ con.” Lời nói tuy là như thế, thật ra nhìn thấy Tam thái thái kinh ngạc, trong lòng Kỷ thị cũng rất dễ chịu. Vừa rồi lời nói kia của Tam thái thái hết khó chịu, nàng nghe xong cũng vô cùng không thoải mái.

Tam thái thái muốn nổi giận, nhưng Kỷ thị cũng nói “Đừng chấp nhặt trẻ con”, Lục Thanh Lam lại thập phần phối hợp làm ra vẻ mặt thiên chân vô tà (ngây thơ), Tam thái thái làm sao còn có thể phát tác ra ngoài.

Lục Thanh Lam lại không chịu nhận sai thực sự với Tam thái thái, là lưỡi già mặt quỷ liền chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chủ Mưu

Tam thái thái phát tiết lửa giận trên người Kỷ thị: “Nhị bá mẫu, ngươi giáo dục con gái thật là tốt.”

Kỷ thị chỉ là không mẫn không nhạt nói: “Tam thẩm thẩm chớ chọc tức thân mình, ta quay về sẽ giáo huấn lại nàng.”

Tam thái thái thấy thái độ này của nàng, biết rõ ngốc ở đây nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục, lúc này liền phẩy tay áo bỏ đi.

Cảnh ma ma đỡ Kỷ thị trở lại chính phòng, có chút lo lắng nói: “Vốn đã có sự kiện lần trước, hơn nữa hôm nay. . . Chúng ta sợ là đắc tội Tam thái thái rồi. Thà đắc tội quân tử chớ đắc tội với tiểu nhân, lão nô chỉ sợ ngày sau nàng ngáng chân chúng ta.”

Kỷ thị cười nhạt nói: “Ma ma ngươi hồ đồ rồi, cho dù chúng ta không đắc tội nàng, chẳng lẽ nàng sẽ không ngáng chân chúng ta sao? Nhiều năm như vậy, nàng gây cho chúng ta bao nhiêu chuyện không thoải mái, nếu một khi đã một đao đi một đao lại, chúng ta làm sao còn phải đem nàng trở thành Bồ Tát mà cung kính?”

Cảnh ma ma nhớ tới những năm gần đây tam phòng ngoài sáng trong tối giờ phút ít thủ đoạn nhỏ, không khỏi vỗ đầu nói: “Thái thái nói đúng, đúng lão nô suy nghĩ không chu đáo rồi.”

Kỷ thị lại nói: “Bất kể nói thế nào, chúng ta vẫn phải đề phòng một chút. Mấy ngày nay ma ma vất vả một chút, trên dưới Thụy Phong uyển, ngài giúp ta nhìn chăm chú, chớ để tam phòng bọn họ thừa cơ đi vào.”

Cảnh ma ma nói: “Lão nô hiểu rồi.”

Kỷ thị lúc này mới hài lòng, lại hỏi: “Bảo Nhi đang làm gì vậy?”

Cảnh ma ma nói: “Lục cô nương hết sức chăm chỉ cố gắng, đang ở tiểu thư phòng viết chữ đây.”

Khóe miệng Kỷ thị bật ra một tia cười: “Nàng không phải chăm chỉ cố gắng, nàng đây là đã làm sai chuyện, cố ý viết cho ta xem đây mà!” Cảnh ma ma cũng nở nụ cười.

“Đi chúng ta đi tiểu thư phòng nhìn Bảo Nhi một cái!”

Hai người tới tiểu thư phòng, quả nhiên nhìn thấy Lục Thanh Lam lưng eo thẳng tắp ngồi ở trên ghế nhỏ, đang tô vẽ chữ. Khóe mắt nhìn thấy Kỷ thị và Cảnh ma ma tiến vào, nàng lại giả vờ không nhìn thấy, viết càng nỗ lực hơn.

Kỷ thị vốn còn có mấy phần tức giận, thấy nữ nhi tình quái như vậy, cũng tiêu mất rồi. Nàng đi đến bên người Lục Thanh Lam, lúc này mới ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam giả vờ kinh ngạc quay đầu lại gọi một tiếng, “Nương đến đây lúc nào?”

Kỷ thị ngồi xuống ghế dựa gỗ từ đàn lớn trong phòng, hừ một tiếng: “Ngươi đừng giả bộ. Để bút xuống, đến đây với mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn hỏi ngươi. . .”

Lục Thanh Lam để bút xuống, chạy tới, lôi kéo tay Kỷ thị kêu lên: “Mẫu thân!”

Kỷ thị nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi, nhất thời tâm cũng muốn tan ra, nhưng còn muốn hạ tâm sắt đá, nghiêm mặt hỏi một tiếng: “Nói cho nương, tại sao phải đối xử với Tam thẩm thẩm ngươi như vậy? Nàng dù sao vẫn là trưởng bối của ngươi.”

Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi không thích Tam thẩm thẩm, nàng nguyên rửa Bảo Nhi cũng không sao, Bảo Nhi giận nhất chính là nàng âm dương quái khí với mẫu thân.”

(*) Âm dương quái khí kỳ quái; quái gờ (chỉ tính cách, hành động quái gờ, không giống bình thường)

Nữ nhi nói lời nói ri kỷ như vậy, Kỷ thị nghe được trong lòng cảm thấy ấm áp, nhịn không được đưa tay vuốt ve đầu của nàng: “Bảo Nhi ngoan, ngươi đau lòng mẫu thân, trong lòng mẫu thân hiểu được. Nhưng thánh nhân nói ‘duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi’, ngày sau lại có loại chuyện này nữa cũng nên để nương ra mặt, không thể để nàng sinh ác ý với ngươi, ngươi hiểu không?”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật đầu.

Lục Thanh Lam nói: “Ta ở ngoài cửa nghe Tam thẩm thẩm hẹn mẫu thân, ngày mai đi Gia Phúc tự dâng hương ư?”

Kỷ thị nói: “Bảo Nhi cũng muốn đi à?”

Lục Thanh Lam hết sức thành thật gật đầu. Đi ra ngoài giải sầu nàng đương nhiên cao hứng, quan trọng hơn là muốn nhìn xem trong hồ lô của Tam thái thái đến tột cùng là bán thuốc gì.

Kỷ thị nói: “Vậy ngày mai mẫu thân mang Bảo Nhi đi. Còn có tỷ tỷ ngươi nữa, ba mẹ con chúng ta cùng đi.”

Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong.

Kỷ thị vốn muốn cùng Lục Thần nói một tiếng, Lục Thần đến gần canh ba mới trở về, còn uống đến say khướt cả người toàn mùi rượu.

Ngày hôm sau, mặt trời chưa mọc người của tam phòng đã tập hợp ở nhị môn. Hôm nay bởi vì là chiều bài cầu phúc cho Lão thái thái, Lão thái thái không tiện tự mình ra mặt.

Phùng thị dẫn theo Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Kỷ thị dẫn theo Tam cô nương Lục Thanh Nhân và Lục cô nương Lục Thanh Lam, Tam thái thái thì dẫn theo Tứ cô nương Lục Thanh Nhân và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, nữ quyến toàn gia tất cả đều đến đông đủ.

Mọi người tiến lên hàn huyên một hồi.

Lục Thanh Lam đang nói chuyện cùng Nhị tỷ tỷ Lục Thanh Linh, liền thấy Lục Thanh Nhân đi tới.

Hôm nay Lục Thanh Nhân mặc một áo mỏng thân đối cổ thẳng hoa văn cảm chường theo Hồ Điệp ẩn, trên đầu cắm một cây trâm vàng ròng khảm hồng bảo thạch. Lại nói, Lục Thanh Nhân lớn lên giống khuôn mặt thon dài của Tam thái thái, khuôn mặt không tẻ, bộ dáng cũng coi như thượng thừa, chỉ tiếc đầu óc có chút không đủ dùng.

Cái vị Lý Ngọc của Nam An Hầu phủ mà nàng lưu luyến si mê kia, ở kiếp trước cũng là một người làm mưa làm gió, trời sinh vốn một bộ tâm địa thất khiếu nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh không như lẽ thường, kiếp trước vô luận nàng ta biểu hiện như thế nào cũng không vào được mắt của vị này, vì thế phí hoài năm tháng, kiếp trước Tam thái thái vì chuyện hôn sự của nàng ta, thật sự là tan nát cõi lòng.

Lục Thanh Nhân ngã ngựa đó là chuyện hai tháng trước rồi, hiện giờ đã sớm dưỡng tốt rồi. Nàng chạy tao nhã đến trước mặt Lục Thanh Linh, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta đã lâu không gặp, ta đang muốn tìm ngươi.”

Lục Thanh Linh có chút đau đầu: “Tứ muội muội tìm ta có chuyện gì?”

Lục Thanh Nhân nói: “Ta nghe nói Nhị tỷ tỷ trồng một chậu Lạc Dương Hồng, hết sức trân quý hiếm có, một gốc cây mở gần trăm đóa hoa, chuỗi ngọc đầy người, hoa nhiều lá tươi tốt. Không bằng chúng ta làm giao dịch, ta xuất ra năm trăm lượng bạc, tỷ bỏ thứ yêu thích đem hoa mẫu đơn kia cho ta, như thế nào?”

Trong đám tỷ muội tướng mạo Lục Thanh Linh chỉ trung bình, tài nghệ cũng là thường thường, nhưng lại có một tay bản lĩnh làm vườn. Lạc Dương Hồng này chính là danh phẩm trong mẫu đơn, trồng cực kỳ không dễ.

Lục Thanh Linh ngạc nhiên nói: “Tứ muội muội muốn một chậu mẫu đơn làm cái gì? Tứ muội muội không phải là không thích trồng những thứ hoa cỏ này

đấy sao?” Lạc Dương Hồng mà cho Lạc Thanh Nhân, đó mới thật là phí của trời.

Trên mặt Lạc Thanh Nhân vậy mà hiện ra một tia đỏ ửng: “Đương nhiên không phải là ta tròng. Thật không dám dấu diếm, tháng sau là sinh nhật mười một tuổi của Lý công tử An Bình Hầu phủ Lý Ngọc, ta không biết tặng hần cái gì mới tốt, nghe nói hần thích nhất là mấy đồ chơi mới lạ, cho nên mới muốn hỏi Lạc Dương cái kia của tỷ tỷ.” Người này cũng không biết nghĩ như thế nào, bản thân tuổi còn nhỏ đã lưu luyến si mê Lý Ngọc không nói, còn không biết che giấu, không phải là muốn được thiên hạ đều biết mới được chứ.

Lời này thốt ra, không riêng Lạc Thanh Lam im lặng, ngay cả mấy vị cô nương chưa lấy chồng toàn bộ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta.

Lạc Thanh Linh nói: “Chúng ta vốn là tỷ muội. Một khi muội muội đã mở miệng, ta đem hoa kia đưa cho muội muội cũng không có gì. Chẳng qua là muội muội nói muốn tặng cho Lý công tử kia, xin thứ cho ta không thể bỏ thứ ại

Lạc Thanh Nhân ngẩn ra, nói: “Đây là vì sao?”

Lạc Thanh Linh nhìn nàng một cái không nói gì. Lạc Thanh Lam “Xùy~~” một tiếng bật cười.

Lạc Thanh Nhân giận dữ: “Lạc muội muội ngươi cười cái gì?”

Lạc Thanh Lam hừ một tiếng: “Tứ tỷ tỷ ngươi là thật sự không biết hay là giả bộ vậy? Hôm nay các tỷ muội ở đây, đều là văn anh chưa gả. Ngươi biết Đại Tề ta có nam nữ đại phòng chứ, Lý Ngọc là ngoại nam, Tứ tỷ tỷ nên tị hiềm (tránh hiềm nghi) mới đúng. Nếu Nhị tỷ tỷ đem hoa mẫu đơn đưa cho Tứ tỷ Tỷ, Tứ tỷ tỷ lại đem nó đưa đến Nam Hầu phủ, một chậu Lạc Dương Hồng liên lụy đến hai tỷ muội của Hầu phủ, về sau truyền ra không biết lời nói phải khó nghe cỡ nào, tất cả tỷ muội chúng ta sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện lập gia đình. . .”

Những lời này của Lạc Thanh Lam nói rất có lý, một đám tiểu tỷ muội nghe xong tất cả đều âm thầm gật đầu. Thế nhưng Lạc Thanh Nhân không phải là người dễ ý thuyết giáo, chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng nói: “Nhị tỷ tỷ không nỡ bỏ chậu hoa kia, cần gì phải để cho Lạc muội muội nói mấy cái này lấy lệ với ta?”

Lạc Thanh Lam buông tay: “Tứ tỷ tỷ có thể đã hiểu lầm ta. Bằng không ngươi mời Tam thẩm thẩm bình luận phân tích đúng sai xem?” Nàng liền quay đầu đi nhìn Triệu thị.

Triệu thị sớm đã liên tục đưa mắt ra hiệu cho Lạc Thanh Nhân, đáng tiếc khuê nữ này của nàng không phải là người có thể nhìn hiểu ánh mắt của người khác, trước mặt người, nàng còn có cái gì không dám nói hay sao? Không khỏi nổi giận đùng đùng nói: “Còn không mau lên xe cho ta, ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!”

“Nương?” Lạc Thanh Nhân kêu một tiếng.

“Còn không đi mau!”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu! Kinh sư lớn như vậy, ta cũng không tin không tìm được một chậu hoa mẫu đơn.” Lạc Thanh Nhân dậm chân, tiến vào trong xe ngựa.

Lạc Thanh Linh nhìn Lạc muội muội một cái, khuôn mặt bất đắc dĩ.

Nhất thời mọi người ra khỏi Hầu phủ, người của tam phòng hơn nữa còn có nha hoàn bà tử có máu mặt, tổng cộng bảy tám chiếc xe ngựa, cộng thêm xe, hộ vệ, tiền hô hậu ủng, rất khí phái, nhất thời khiến cho người đi đường rối rít dừng chân vây xem.

Một đường không nói chuyện, đến Gia Phúc tự, Gia Phúc tự lưng tựa Bảo Châu Phong*, kiến trúc chùa tọa Bắc triều nam, phân đông, ở bên trong, ba đường, khí tượng thâm nghiêm hùng vĩ. Mới xây dựng vào năm trăm năm trước, trong chùa vẫn hương khói cường thịnh, hôm nay lại bởi vì có ba quý nhân đến, vì vậy trong chùa an bài, cấm tuyệt đối dân chúng bình thường đi vào.

(*) “Phong” ở đây chỉ ngọn núi hoặc là vách núi

Mọi người xuống xe ngựa. Tam thái thái đã sớm an bài thoả đáng, liền có mấy danh tăng ra đón. Mọi người từ sơn môn tiến vào, qua Thiên Vương điện, vào Đại Hùng bảo điện quỳ lạy. Một đường đi tới, ngược lại cũng không có sai sót gì.

Vì cầu phúc cho Lão thái thái, ba vị thái thái tất cả đều cúng chút tiền công đức và tiền dầu vừng. Kỳ thị lại nhờ tăng nhân thấp cho Nhân tỷ nhi và Bảo Nhi một chiếc đèn trường minh của riêng mình trước Phật, mọi người lúc này mới ra khỏi Đại Hùng bảo điện, theo vị sư tiếp khách đi đến thiện phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.

Thiện phòng này xây ở giữa lưng núi, phong cảnh tuyệt lệ, khiến người ta thấy vui vẻ, chuyên môn dùng để chiêu đãi khách quý như ba vị thái thái dùng. Mọi người vừa đi đường vừa xem xét cảnh sắc xung quanh, trong chùa thường chiêu đãi khách quý, làm việc cực kỳ thoả đáng, vị sư tiếp khách đã là lão tăng hơn sáu mươi tuổi.

Tam thái thái hỏi hần: “Hôm nay làm sao không thấy Chủ trì Tuệ Minh đại sư?”

Vị sư tiếp khách nói: “Hồi bẩm nữ thí chủ, tệ tự hôm nay có một vị khách quý tới, phương trượng đại sư đang nói chuyện đàm kinh luận pháp cùng hần trong tịnh thất, tiếp đãi mấy vị nữ thí chủ chậm trễ rồi.

Tất cả mọi người liên tục nói không ngại. Phải biết rằng trong kinh thành này không thiếu nhất chính là quan to hiển quý, Trường Hưng Hầu phủ mặc dù cũng coi như hưng thịnh, người quyền hạn cao hơn so với tước vị Trường Hưng Hầu phủ trong kinh số lượng cũng không ít, nếu tăng nhân dám nói trước mặt của bọn họ là một vị “khách quý”, như vậy lại lịch vị khách quý này nhất định là lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ.

Nhất thời đã đến chỗ tiểu viện thiện phòng, lại đứng phải vài vị quý phụ phu nhân khác trong kinh đang ở trong viện ngắm hoa phong cảnh, tới đây lạy Phật xong, cũng đến nơi đây nghỉ ngơi.

Một vị là Nhị thái thái của Bình Lương Hầu phủ, cũng chính là Nhị tẩu Mã thị nhà mẹ đẻ của Tam thái thái, một vị là Ngũ thái thái Chu thị của Thuận Xương Bá phủ, một vị là Tứ thái thái Vương thị của Nghiễm Ân Bá phủ.

Tam thái thái cao hứng tiến ra tiếp đón, hàn huyên nói: “Không nghĩ tới Nhị tẩu và mấy vị thái thái cũng tới, thật đúng là thật trùng hợp.” Mọi người tiến lên làm lễ chào hỏi đương nhiên là náo nhiệt.

Lục Thanh Lam lại khẽ cau mày, Mã thị, Chu thị, Vương thị và Tam thái thái quan hệ không tầm thường. Không nói đến Mã thị là chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng ta, nói đến Chu thị và Vương thị, tất cả đều là khuê trung mật hữu trước khi chưa lấy chồng của Tam thái thái. Chu thị của Thuận Xương Bá phủ kia, lại càng là điều phụ lắm mồm nổi danh trong kinh, thích nhất truyền bá thị phi của người bên ngoài.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, trong nhà ba vị thái thái này đều có nữ nhi chưa xuất giá, nhưng hôm nay ai cũng đều không mang đi theo, cái này thật sự không hợp tình hợp lý.

Nếu nói không phải là có dự mưu trước đó, Tam thái thái sớm hẹn mấy người đến đây trước, đúng lúc đứng ở chỗ này, Lục Thanh Lam đánh chết cũng không tin.

Tam thái thái đây là muốn xuất chiêu trò gì sao? Trong lòng Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy có chút chán ngán.

Lục Thanh Lam có thể nghĩ tới những điều này, Kỳ thị hiển nhiên cũng có thể nghĩ đến. Liền làm động tác chuẩn bị trăm phần trăm tinh thần ứng phó. Chu thị ba câu không rời chuyện nghề nghiệp, tự nói đến bát quái: “Mấy vị thái thái có biết, ngày trước Toại An Bá phủ Trần gia kia có một chuyện thú vị. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đầu Mối

Phùng thị và Kỳ thị cũng đều là không người thích nói chuyện thị phi, Tam thái thái lại tiếp lời nói: “Toại An Bá phủ xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Chu thị hưng phấn nói: “Thế tử Trần Khánh của bá phủ kia tại nuôi một phòng ngoại thất bên ngoài, dấu điểm quá mức chặt chẽ, không nghĩ tới vẫn bị thế tử phu nhân tìm tới, dẫn người đánh đến chỗ của ngoại thất kia, Trần Khánh vì nhân tình kia, quý gối trên đường trước mặt thế tử phu nhân, chặc chặc chặc, Trần Khánh kia cũng là người đọc sách, nghe nói còn trúng tú tài. Thật đúng là trí thức quét rác a!”

Mấy người Tam thái thái nghe được tất cả đều dùng khăn che miệng cười. Cuối cùng, Chu thị lại nói: “Nam nhân trên thế gian này có người nào không ăn trộm thịt tanh đâu? Ví như mèo con nào có con nào không ăn cá đâu chứ?”

Tam thái thái liền tiếp lời nói: “Chu tỷ tỷ cũng không có thể nói như vậy, cũng tỷ như Nhị bá phụ nhà ta, cũng là người đọc sách, đây mới chính là quân tử đứng đắn đây này.” Lời nói nàng xoay chuyển: “Nhị bá mẫu, ngài nói đúng không?”

Trần Khánh là công tử bá phủ, lại là người đọc sách, sao mà giống Lục Thần đến thế?

Trong lời nói Chu thị có ý gì, Kỳ thị làm sao nghe không hiểu? Chẳng qua Kỳ thị cũng vô cùng tin tưởng trạng phu của mình, cũng không chịu khách bác của nàng chỉ thân nhiên nói: “Ta cùng với Toại An Bá phủ chưa bao giờ có lui tới, loại chuyện này không tiện bình luận.”

Chu thị nói: “Đều nói Nhị thái thái có tri thức hiểu lễ nghĩa, cẩn trọng đoan trang. Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Tuy là ngữ điệu khen ngợi, cũng không phải không có ý châm chọc. Kỳ thị cũng không để ý nàng ta. Đám nhân vật này ở vòng quý phụ kinh thành đã sớm thanh danh bề bộn, mình cũng không cần để ý.

Náo nhiệt một hồi, Mã thái thái nói: “Mấy vị thái thái đường xá xa xôi đến đây, chắc cũng mệt mỏi rồi, hay là trước đến tịnh phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Kỳ thị như được đại xá, mang theo hai nữ nhi tiến vào tịnh phòng nghỉ ngơi. Mất thấy sắp tới chính ngọ, có tiểu sa di bưng đồ ăn chay lên, đồ ăn chay của Gia Phúc tự chính là nhất tuyệt kinh sư, chẳng qua đám người Kỳ thị ăn ở trong miệng lại hoàn toàn không có mùi vị.

Dùng cơm xong, Kỳ thị kêu bọn nha hoàn mang hai vị tiểu thư đi xuống nghỉ trưa. Trong miếu bố trí thiện phòng cho mọi người rất nhiều, Lục Thanh Lam và tỷ tỷ Lục Thanh Nhân một gian. Cho tới trưa mọi người đều đi đường không ít, tất cả đều mệt mỏi, Lục Thanh Nhân nằm ở trên giường thiện phòng rất nhanh liền ngủ, Lục Thanh Lam cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, bọn nha hoàn thấy hai vị tiểu chủ tử buồn ngủ, lặng lẽ lui ra ngoài, nhẹ nhàng cài cửa phòng.

Đội bọn nha hoàn đi rồi, Lục Thanh Lam mở choàng mắt, hai mắt phát sáng kinh người, nàng nằm ở kia không nhúc nhích, nghe một lát thấy tỷ tỷ hô hấp đều đều, đúng là đã ngủ sâu, lúc này mới lặng lẽ xoay người, tới dưới cửa, hiện giờ ngày mùa hè nắng chói chang, cửa sổ nửa mở, người nàng nhỏ, thích hợp luôn ra vào.

Vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi, liền từ trong cửa sổ trèo ra ngoài. Tam thái thái phen này nếu không phải cố ý an bài, Chu thị kia, cộng thêm sự việc bị thăm từng phát sinh ở kiếp trước, làm cho Lục Thanh Lam không thể không liên tưởng đến phụ thân của mình.

Chẳng lẽ, phụ thân thật sự có ngoại thất? Vậy ngoại thất đó có phải là Lan di nương không?

Lục Thanh Lam vừa đau lòng vừa sốt ruột, nàng không biết làm thế nào tam phòng biết được chuyện này, nhưng có thể khẳng định Tam thái thái các nàng nhất định là đã biết cái gì đó. Cho nên lúc này mới chuẩn bị đi nghe lén góc tường một chút. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, cho dù bị bắt được, cũng có thể lấp liếm một câu tuổi nhỏ hồ nháo để thoát thân.

Thiện phòng của Gia Phúc tự thiết kế rất khác biệt, phía trước được ngăn cách thành từng tiểu viện, phía sau nhưng lại nối liền hợp thành một mạch. Lục Thanh Lam nhảy ra phía sau, phát hiện hậu viện bởi vì không thường xuyên quét dọn, cây cối cỏ dại mọc thành bụi, nếu đổi lại là những tiểu cô nương khác, sợ là không có can đảm đi lại chỗ này dưới loại tình huống này, Lục Thanh Lam cũng là hạng người to gan lớn mật, không biết sợ những thứ này.

Định hướng gian phòng của Tam thái thái, nàng nâng cao chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lặng lẽ đi tới phía sau phòng của Tam thái thái, bởi vì mùa hạ nóng bức, phòng của Tam thái thái cũng mở cửa sau ra, trốn ở phía sau cửa sổ hết sức hoàn mỹ, ai cũng không thấy nàng.

Gia Phúc tự xây dựa vào núi, thiện tự chỗ này xây ở giữa sườn núi, mặt trên còn có một kiến trúc tên Bì Lô các, là chỗ chứa các sách kinh điển của Phật gia.

Giờ này khắc này, Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đang mang theo thái giám thiếp thân Lý Thế ở chỗ này lật xem Kinh Phật. Khách quý phương trượng tiếp kiến trong miệng vị sư tiếp khách kia trước đó chính là hắn. Cửa sổ Bì Lô các mở ra, từ nơi này nhìn sang bên cạnh, vừa vặn có thể thấy tình huống trong hậu viện phía dưới thiện tự.

Tiêu Thiệu Huyền đang cầm một quyển Kinh Phật xem say sưa, nghe thấy Lý Thế bỗng nhiên “Ồ” một tiếng. “Điện hạ ngài mau đến xem!”

Thời điểm Tứ hoàng tử đọc sách ghét nhất là bị người khác quấy rầy, có chút không vui nói: “Chuyện gì?”

Lý Thế nhỏ giọng nói: “Điện hạ mau đến xem, hình như là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Tiêu Thiệu Huyền đi đâu cũng đều mang theo hắn, hắn đương nhiên cũng nhận ra Lục Thanh Lam.

Tiêu Thiệu Huyền quả nhiên lập tức buông quyển sách, cất bước đi tới. Từ cửa sổ mở ra, theo phương hướng ngón tay Lý Thế nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong tháp thoáng cây cỏ, có một tiểu cô nương mặc quần áo tơ tằm màu đỏ, chải hai bím tóc thật dài đáng yêu, phía trên cột đoạn đai gấm màu sắc rực rỡ.

Nhãn lực của Tiêu Thiệu Huyền vô cùng tốt, mặc dù cách khá xa, vẫn thấy rõ mặt của nàng, không phải Lục Thanh Lam thì ai?

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời khó hiểu, hỏi: “Tiểu nha đầu này ở chỗ này làm cái gì?”

Lý Thế nói: “Nô tài vừa rồi nhìn thấy Lục cô nương từ trong một gian phòng trèo ra”, hắn chỉ vào gian phòng của Lục Thanh Lam giải thích: “Nô tài trộm xem, đại khái Lục cô nương đây là muốn. . . nghe lén?”

Lý Thế chẳng qua là cảm thấy vị Lục cô nương này thật đúng là khác người.

“A?” Khóe miệng của Tiêu Thiệu Huyền tràn ra một nụ cười, thần nhiên nói một tiếng: “Thú vị, nha đầu kia làm việc luôn luôn đều là khác người là như thế.” Ngay từ đầu hắn tiếp cận Lục Thanh Lam là bởi vì Tiêu Thiệu Giác, hiện giờ, cũng đã từ từ sinh ra hứng thú với tiểu cô nương này.

Tiêu Thiệu Huyền ném kinh thư qua một bên, đi tới phía trước cửa sổ, Lý Thế vội vàng tránh chỗ cho chủ tử, hắn đi vào chỗ Lý Thế vừa rồi, ánh mắt liếc qua, vừa lúc có thể thấy đỉnh đầu của Lục Thanh Lam.

Lại nói Lục Thanh Lam đang định nghe một chút Tam thái thái, chợt nghe trên đầu truyền đến một trận thanh âm chim hót dễ nghe, Lục Thanh Lam ban đầu không để ý. Nàng nghĩ rừng núi phía sau, có chim cũng là bình thường.

Nào biết tiếng chim hót kia cuộn cuộn không dứt, thủy chung ở bên tai vang dội không thôi, nàng lúc này mới chấn động, quay đầu lại nhìn lại, nhìn thấy trong Bì Lô trên đỉnh đầu của mình, có một vị thiếu niên thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, chỉ tùy tiện dựa ở chỗ đó, còn có một cổ khí chất thanh quý phiêu dật đập vào mặt.

Lục Thanh Lam cũng nhận ra đó là Tiêu Thiệu Huyền. Kiếp trước nàng và Tiêu Thiệu Huyền sớm chiều bên nhau mười mấy năm, cũng không biết hắn còn có một khẩu kỹ xuất sắc như vậy.

Nàng vốn là cực độ chán ghét người nam nhân này, hôm nay dưới loại tình huống này, càng không muốn quan tâm đến hắn, vì vậy quay đầu làm như không nhìn thấy. Nào biết tiếng chim kia vang lên không để yên bên tai nàng, nàng tức giận quay đầu lại, ra dấu tay, ý là chuyện này không quan hệ đến người, người thích xía vào để làm gì, đừng có lại ở đây làm phiền bà cô này.

Tiêu Thiệu Huyền lần đầu gặp thấy như vậy. Tiểu nữ oa này làm chuyện sai bị bắt tại chỗ, lại còn khí định thần nhân mặt không đổi sắc như vậy, cũng coi như là kỳ lạ quý hiếm rồi. Hắn cũng không khỏi nổi tính trẻ con, liền lắc đầu với Lục Thanh Lam. Sau đó chỉ chỉ vị trí mặt cô nàng đứng, vron hai cánh tay làm một cái động tác của rắn, sau đó vừa chỉ gian phòng của nàng. Ý là trong bụi cỏ có rắn, người vẫn là mau chạy về phòng nhanh đi.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một kẻ phá đám như vậy, giận đến mức một Phật xuất thế hai Phật thắng thiên. Nghĩ thầm kiếp trước Tứ hoàng tử cũng không phải là bà mẹ thích lo chuyện bao đồng như này a, hôm nay uống lộn thuốc ở đâu vậy? Sự tình quan hệ đến sinh tử mẫu thân, Lục Thanh Lam vội muốn chết, làm sao còn có tâm tư ở đó mà chơi đùa với hắn.

Không khỏi giận dữ, cũng không cần biết nhiều như vậy. Trước tiên dùng ánh mắt hung tợn trừng qua, lại dùng một ngón tay ở trên cổ ra dấu một cái động tác giết người, tiếp theo dùng khẩu hình nói ra: “Người bớt lo chuyện người khác đi!” Động tác liên tiếp này giống như nước chảy mây trôi, khoa tay múa chân lưu loát dị thường.

Nói xong quay đầu đi, cũng không quan tâm Tiêu Thiệu Huyền nữa, chuyên tâm nghe tiếng nói chuyện bên trong.

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời bị gạt ở một bên. Động tác liên tiếp vừa rồi của Lục Thanh Lam kỳ thật có chút vô lễ, nếu đổi lại là người khác, hẳn đã sớm giận tím mặt, chẳng qua nàng ý tuổi còn nhỏ, làm động tác đe dọa này, hết lần này tới lần khác thêm vài phần ý vị đáng yêu.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận với nàng. Chẳng qua hắn cũng không đi, chỉ là dựa cạnh cửa sổ, ngược lại muốn nhìn tiểu cô nương này đến tột cùng muốn làm cái gì.

Lục Thanh Lam không còn để ý Tiêu Thiệu Huyền nữa, đề lỗ tai gần sát cửa sổ, cẩn thận nghe thanh âm trong phòng của Tam thái thái. Rất nhanh liền nghe được thanh âm của Tam thái thái: “. . . Đã an bài thỏa đáng chưa?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm, hình như là Chu thị: “Người yên tâm đi, ta đã dựa theo phân phó của người, tất cả đều an bài thỏa đáng rồi, chỉ chờ tiện nhân kia. . . Nói đến đây, thanh âm Chu thị thấp xuống. Lục Thanh Lam gấp đến độ hận không thể bò cửa sổ đi vào, không biết làm sao, thanh âm bên trong quá thấp, nàng căn bản nghe không rõ.

Đội Chu thị nói xong, ngay sau đó trong phòng phát ra một trận tiếng cười, Lục Thanh Lam nghe ra trong phòng có Tam thái thái, Mã thị, Chu thị, Vương thị đều đang cười ở đây.

Mấy người bàn bạc một hồi, ngược lại lại nói đến phong hoa tuyết nguyệt*, Lục Thanh Lam nghe một hồi thấy không còn gì nữa, lúc này mới nhấc váy lạng lẽ đi trở về .

(*) 风花雪月 [fēnghuāxuěyuè] phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên) hay chỉ tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái

Đội nàng đi đến phía dưới cửa sổ phòng mình, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Thiệu Huyền còn tựa ở đó nhìn nàng, vì nguyên nhân không nghe được âm mưu của mấy người Tam thái thái, trong lòng thấy không thoải mái, liền hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, không còn để ý đến hắn nữa, hết sức khéo léo lật người lên bệ cửa sổ, theo cửa sổ nửa mở chui đi vào. Tiêu Thiệu Huyền thấy cũng không nhìn thấy nửa tấm góc áo của tiểu nha đầu nữa, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Lại nói sau khi Lục Thanh Lam trở lại gian phòng của mình, thấy tỷ tỷ say sưa mộng đẹp, yên lòng, kéo chăn đắp ở trên người, rất nhanh cũng đi ngủ.

Chỉ mới ngủ gần nửa canh giờ, bọn nha hoàn liền đi vào đánh thức hai tỷ muội, sau khi thu thập một phen, mọi người đến trong viện tập hợp. Triệu thị đang cùng Phùng thị và Ký thị thương lượng: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta xuống núi đi.”

Mọi người không có dị nghị gì. Triệu thị lại mời: “Nhị tẩu, Chu tỷ tỷ, Vương tỷ tỷ cũng xuống núi cùng chúng ta đi?”

Mã thị, Chu thị tự nhiên đáp ứng, Lục Thanh Lam ở một bên lạnh nhạt nhìn, cũng không nói chuyện, chỉ chờ xem các nàng có thể có chiêu trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đánh Võ

Đoàn người chậm rãi đi tới sơn môn, đang muốn ra ngoài, liền thấy lão Phương trượng của Gia Phúc tự phụng bồi một vị thiếu niên mặc cẩm bào đi tới. Mới chỉ thoáng nhìn, mọi người liền bị khí độ ưu nhã cao quý của thiếu niên cẩm bào cái kia làm cho khiếp sợ. Vương thị nhìn không được hỏi: “Ai vậy?”

Gia Phúc tự không phải chùa bình thường, có thể được lão Phương trượng tương bồi hẳn là người có quyền cao chức trọng. Bình Lương Hầu phủ giao tế rất rộng, cũng biết lai lịch của Tứ hoàng tử. Mã thị liền nói: “Đây là Tứ hoàng tử. “Ánh mắt của nàng cũng dừng trên người Tiêu Thiệu Huyền không rời.

“Đây chính là Tứ hoàng tử ư?” Chu thị cũng nhìn không được lấp bắp kinh hãi, hạ giọng nói, “Nghe nói hắn cũng chỉ bình thường trong nhóm hoàng tử? Hôm nay không ngờ cũng xuất chúng như vậy, long tử phượng tôn quả nhiên không giống người phàm. . .”

Mã thị cũng gật đầu nói: “Ai nói không phải đâu. Long tử phượng chảy huyết mạch của Thiên gia khác người bình thường a. Cũng không biết tương lai, ai hữu phúc khí, có thể làm Vương Phi của các hoàng tử. . .”

Đội phượng trưng đại sư phụng bồi Tứ hoàng tử từ đi tới, mọi người tránh sang một bên rồi rút thì lễ, Tiêu Thiệu Huyền chỉ là gật đầu chào hỏi, cũng không nói nhiều. Lấy địa vị của hắn, như thế cũng không phải là thất lễ, huống chi tất cả mọi người đều là nữ quyến, cho nên cũng không ai dám so đo cùng hắn.

Ánh mắt mọi người vẫn tập trung trên người hắn, cho đến khi hắn đi tới dưới sơn môn, mới chợt xoay người, nhìn về phía mọi người, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Mọi người đều là ngẩn ra, không biết có ý nghĩa gì. Chỉ có trong lòng Lục Thanh Lam biết rõ, Tiêu Thiệu Huyền là cười cho nàng xem.

Cho đến khi hắn gờ roi lên ngựa đi, mọi người mới lại trở lại linh hoạt lần nữa, trong lúc nhất thời lú lú nghị luận về các vị hoàng tử. Nhưng không ý thức được thời khắc vừa mới rồi, khí tràng cường đại kia đều đã ảnh hưởng đến mỗi người ở đây.

Mọi người lên xe ngựa ngoài sơn môn. Hối hả đi xuống chân núi, đội xuống dưới Bảo Châu Phong, khoảng cách kinh sư hơn mười dặm lộ trình. Đi không đến một hai dặm đường, Triệu thị liền nói mình khát nước. Chu thị nói: “Ta có một điền trang, ở ngay tại phía dưới Bảo Châu Phong, cách nơi này một hai dặm lộ trình, hiện giờ thời gian còn sớm, các vị không ngại thì theo ta đến điền trang uống miếng nước có được không?”

Làm bộ như vậy làm sao thoát khỏi ánh mắt của Lục Thanh Lam, nàng chỉ cười lạnh trong lòng. Lại nói với Kỷ thị: “Mẫu thân, ta cũng có chút khát nước rồi, chúng ta đi đi.” Ngăn không bằng phòng, cho dù Lục Thần thật sự nuôi ngoại thất ở bên ngoài, sớm vén vết sẹo này ra, cũng tốt hơn nhiều.

Huống hồ nhìn bộ dạng như vậy, những người này hẳn đã sớm biết gì đó. Tránh né cũng không có chút tác dụng nào.

Kỷ thị và Lục Thần vợ chồng nhiều năm, vô cùng tín nhiệm nhân phẩm của hắn, huống chi mới một hai tháng trước, Lục Thần còn viết một phản chứng thư, bây giờ còn đang trong tay Lục Thanh Lam. Đối với Kỷ thị mà nói, ở trong tay Lục Thanh Lam và ở trong tay nàng đều giống nhau.

Thân ngay không sợ bóng tà*, Kỷ thị cảm thấy tự mình không có gì phải sợ, cho nên nàng không chút do dự liền đáp ứng.

(*) Cây thẳng thì không sợ bóng bị nghiêng, ý như câu “cây ngay không sợ chết đứng”.

Vì vậy mọi người đi theo xe ngựa của Chu thị đi tới điền trang của nàng. Điền trang là của hồi môn, phạm vi trong vòng ba bốn dặm, không tính là quá lớn, bên ngoài điền trang có một dòng sông nhỏ rất thanh tịnh. Trong trang có mười mấy hộ hạ nhân ở đây quản lý, trồng chút ít trái cây rau quả, Chu thị trước tiên phái người đi thông báo, trang đầu* đã mang theo toàn bộ nhân khẩu của điền trang tụ tập tới rồi cửa xếp thành hàng nghênh đón.

(*) người đứng đầu điền trang

Xe ngựa tới quá nhiều, nhất thời không cách nào tiến vào điền trang toàn bộ, Chu thị liền mời mọi người xuống xe ngựa ở bên ngoài điền trang. Mọi người xuống xe, Tam thái thái bỗng nhiên chỉ vào một điền trang bên cạnh nói: “Chu tỷ tỷ, nơi này chỉ cách với người một con sông nhỏ, đối diện là điền trang nhà ai vậy?”

Chu thị cười nói: “Lúc trước, đây là điền trang của nhà Tri Phủ Thiên Châu Triệu Thân, về sau Triệu Thân kia đắc tội chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đày, gia sản cũng bị tịch thu sung công, bị ty trong nội cung bán, hiện giờ là ai người mua ta cũng không biết. . .”

Đang nói, Triệu thị bỗng nhiên “ồ” một tiếng, chỉ vào một con tuần mã buộc trên đá trước cửa điền trang đối diện nói: “Nhị bá mẫu, nếu ta không nhìn lầm, kia hình như là ngựa của Nhị bá.”

Kỷ thị cũng cả kinh, không nghĩ tới trọng phụ thật sự ở chỗ này. Nhất thời sắc mặt tái nhợt, không nói gì.

Lục Thanh Lam và tỷ tỷ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có một tia kinh dị. Phụ thân không ở Đông Sơn thư viện đọc sách, chạy đến điền trang người khác thật sao?

Chu thị giả vờ tròn to hai mắt: “Không thể nào? Theo ta được biết, điền trang đối diện ngoại trừ vài hộ tá điền, gần đây chuyển đến một vị nương tử trẻ tuổi chưa đến đôi mươi! Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì. . .” Lời nàng còn chưa dứt, thế nhưng ai cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì gặp vị tiểu nương tử này hay sao?

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đây là đang nuôi ngoại thất nơi này?

Lời nói của Chu thị mặc dù còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói kia, không ai ở đây không hiểu. Kỷ thị còn chưa nói chuyện, Lục Thanh Lam đã mở miệng trước: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia phụ, kính xin ngài phát ngôn cẩn thận.” Lục Thanh Lam trong đám bọn tỷ muội Hầu phủ cực kỳ xuất chúng, không những bởi vì nàng rất xinh đẹp, mà trọng yếu hơn là nàng có một loại tính cách đoan trang dịu dàng của đại gia khuê tú.

Ngay cả nàng cũng có thể nói ra như vậy, có thể thấy được nàng thật sự nổi cáu rồi.

Chu thị cười nói: “Tam cô nương đừng vội, ta chẳng qua cũng chỉ nói thế, nói đến chỗ này, cũng không phải sao, chúng ta vào điền trang xem chút liền”

biết.”

Nói xong nhìn Kỳ thị một cái: “Nhị thái thái, ý của ngài thì sao?”

Kỳ thị trầm giọng nói: “Chu tỷ tỷ muốn làm sao để nhìn?”

Chu thị chỉ vào một kiến trúc ba tầng cao nhất trong trang nói: “Kia là tòa tầng thư lâu nhỏ ta sai người xây dựng, có thể lên cao nhìn qua đó, đứng ở tầng thứ ba cao nhất, có thể thấy phạm vi vài dặm phụ cận quanh đây, Lục Nhị gia có ở đền trang đối diện đó hay không, chúng ta đi vào nhìn liền biết.”

Lục Thanh Nhân lời kéo xiêm y của Kỳ thị nói: “Nurong, chúng ta vẫn nên đi thôi?”

Lục Thanh Lam cũng nhìn mẫu thân.

Sắc mặt Kỳ thị trắng bệch, do dự một lát, cuối cùng nói: “Là họa thì tránh không khỏi, chúng ta đi vào.” Bất luận như thế nào, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn một lần mới có thể an lòng.

Trong mấy vị thái thái ngoại trừ Phùng thị thần sắc lúng túng, không muốn xem náo nhiệt này, mấy vị còn lại tất cả đều là vẻ mặt hưng phấn và kích động. Triệu thị quay mặt qua chỗ khác, che dấu vẻ mặt hưng phấn vui sướng khi người gặp họa, đại thù được báo và mưu kế đã đạt được. Lục Thanh Lam lại đem cát vào đáy mắt.

Trong lòng Lục Thanh Lam phẫn nộ, chẳng lẽ kiếp trước mẫu thân cũng phát hiện phụ thân và Lan di nương như vậy, những người ở đây cũng là đều là đồng lõa hại chết mẫu thân, trong lòng đã âm thầm nhớ kỹ từng người các nàng. Tương lai có cơ hội, sẽ trả thù trở về gấp bội.

Được sự đồng ý của Kỳ thị, đoàn người liền theo Chu thị đi đến tầng thư lâu của nàng. Tầng thư lâu kết cấu là toàn bằng gỗ, mỗi một tầng tầng cao chừng 4 thước*, lầu ba bốn phía đều có cửa sổ, quả nhiên thu hết vào mắt nhìn một cái không sót gì tình hình trong vòng vài dặm phụ cận.

(*) 1 thước (1 xích, tchì) = 10 tấc = 0,33 m

Chu thị sai người mở cửa sổ, nhìn về phía đền trang đối diện, nhìn xung quanh, nhưng làm sao có bóng dáng của Lục Thần. Kỳ thị hơi thả lỏng tâm.

Phùng thị vội nói: “Như thế thì tốt rồi, sợ là chư vị nhìn lầm rồi a.”

Chu thị trong lòng đã có dự tính: “Có thể là vào nhà, chúng ta chỉ cần chờ ở đây một chốc, Lục Nhị gia chắc chắn phải đi ra. . .” đang nói thì Mã thị hưng phấn hô một tiếng: “Có người đi ra. . .”

Liền thấy Lục Thần mặc một thân trường bào thanh trúc tuần dật tiêu sái từ trong một gian phòng đối diện đi ra, gãi sai vật Quan Ngôn đi theo sau lưng hắn.

Tam thái thái và đám người Chu thị liếc nhau một cái, khó nén hưng phấn trong mắt, dựa theo bố cục kiến tạo của phòng xá, phòng Lục Thần vào vừa kia, chính là chỗ ở của chủ nhân đền trang, đền trang này cũng không phải là sản nghiệp của Hầu phủ, Lục Thần nuôi dưỡng ngoại thất bên ngoài cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

Lục Thanh Lam giận đến nắm chặt hai nắm đấm. Nam nhân quả nhiên đều là động vật không quản được nửa người dưới, phụ thân rõ ràng đã tự viết cho nàng giấy cam đoan, lại còn không nhận được đi ra bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ đáng thương mẫu thân đối với hắn thủy chung không dời.

Lúc quay đầu nhìn lại mẫu thân, chỉ thấy sắc mặt mẫu thân trắng bệch, thân thể lung lay động, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhờ có Lục Thanh Nhân đưa tay giúp nâng một phen, mới đứng vững được.

Lúc này trò hay vừa mới bắt đầu, giây lát sau từ trong phòng chạy ra một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi. Mặc trên người áo tang vải thô, hết sức trắng trong thuần khiết, đầu tóc mặc dù chỉnh tề, nhưng không đeo bất kỳ trâm hoàn (cài tóc) gì. Cô gái này có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thon gọn, mặc dù không đến mức nhan sắc xinh đẹp, nhưng yêu kiều ôn nhu, một đôi mắt to như sương mù mịt mờ, giống như chứa đựng hai vũng nước trong suốt.

Cho dù các nữ nhân nhìn cũng muốn sinh ra ba phần thương tiếc, huống chi là nam nhân?

Lục Thanh Lam như gặp phải sét đánh!

Quả nhiên chính là “Lan di nương” kiếp trước hại chết mẫu thân. Lục Thanh Lam hận không thể xông lên lập tức giết chết kẻ dụ dỗ làm hại bản thân kiếp trước tan cửa nát nhà.

Chỉ nghe thấy Mã thị kinh hô một tiếng nói: “Nhìn trang phục của tiểu nương tử này, ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy, lại là áo tang vải thô chẳng lẽ lại. . . còn đang trong hiếu kỳ?”

Không ai nói tiếp. Nếu bao nuôi ngoại thất chỉ coi là vấn đề đạo đức, nhưng thông dâm cùng nữ nhân đang thù hiếu như vậy, lại là vấn đề nguyên tắc, dựa theo luật lệ Đại Tề, đó là liên quan đến luật lệ xúc phạm, phải cách công danh.

“Gia, gia! Người chờ ta một chút, chờ ta một chút!” Nàng kia ở phía sau hoảng sợ kêu, thanh âm thê oán buồn bã uể uải chuyển. Lục Thần lại giống như là không nghe được, bước chân càng lớn, đi càng nhanh hơn.

Thấy Lục Thần càng chạy càng xa, nàng kia đột nhiên trượt chân, ngã lăn trên đất, riu rít khóc ò lên.

Lục Thanh Lam thấy vậy toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, trong lòng điên cuồng ói, ngay cả ngã cũng “tư thế yêu kiều yếu ớt xinh đẹp” như thế, vị “Lan di nương” này nếu không làm làm thiếp cho người ta, thật đúng là đáng tiếc cho dị bẩm trời sinh ngày này.

Thân mình Lục Thần hơi dừng lại, cũng mềm lòng, do dự một chút, mới quay đầu trở lại. Đưa tay kéo Triệu Huệ Lan lên.

Triệu Huệ Lan nhân tiện kéo vạt áo của Lục Thần lại. Nàng nâng lên đôi mắt ngấn lệ, dịu dàng nhìn về phía Lục Thần: “Từ khi phụ thân đi, thế nhân đều có thể chà đạp khi nhục Huệ Lan. Huệ Lan kính trọng nhân phẩm của gia, không nghĩ tới gia lại là người như vậy! Huệ Lan đã đem trong sạch cho gia, chẳng lẽ gia định bỏ đi như vậy, vứt bỏ Huệ Lan một mình chỗ trước không đến thôn sau không đến trọ hay sao?”

Lục Thần bất đắc dĩ nói: “Triệu cô nương, Lục Thần ta nam nhi bảy thước, chuyện tình đã làm sẽ không chối bỏ, chẳng qua là sự tình đột nhiên xảy ra, tâm tư ta nhất thời rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải, người cũng nên cho ta chút thời gian!”

Triệu Huệ Lan vẫn là không chịu buông tay, “Vậy gia chuẩn bị lúc nào thì trả lời thuyết phục cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khổ Sở

Lục Thần thở dài một tiếng nói: “Xảy ra chuyện này, ta cũng không biết phải làm như thế nào? Chỉ là ta năm nay đã ba mươi, sớm đã cưới vợ, hơn nữa còn sinh một nam hai nữ, ta từng thề nguyện, đời này kiếp này chỉ bên cạnh một người là thế tử mà sống, tuyệt đối không nạp thiếp.”

Hắn khó khăn nói ra: “Nếu tại hạ toàn lực tìm cho cô nương một nam tử đáng giá để phò tá, lại cho cô nương một phần đồ cưới hậu hĩnh, kiến cô nương nỡ này nỡ mặt mà lập gia đình, làm thế tử chính thất, nửa đời sau áo cơm không lo, cô nương thấy vậy tốt chứ?”

Vốn Triệu Huệ Lan quyến rũ Lục Thần là do bị người giật dây, cũng không phải là mong muốn nàng ta. Thế nhưng đoạn thời gian này tiếp xúc cùng hắn, phát hiện hắn chẳng những trẻ tuổi anh tuấn phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, càng thêm có tấm lòng chân thành, đối xử mọi người nhiệt tình thân mật, huống hồ nàng cũng nghe ngóng được, vợ Lục Thần là Ký thị xuất thân đại tộc phía nam, đối với hạ nhân cực kỳ khoan dung, cũng không phải người là hà khắc cay độc. Nghĩ đến cho dù gả vào nhị phòng làm di nương, như vậy chủ mẫu cũng dễ ứng phó hơn nhiều. Huống chi nữ tử cũng không chịu cúi đầu như nàng, nghĩ đến cũng không đến mức làm khó nàng.

Huống chi Trường Hưng Hầu phủ là nhà đại phú đại quý, cho dù là một di nương, còn hơn nương tử chính thất của dân chúng thấp cổ bé họng, chẳng biết phú quý gấp bao nhiêu lần. Phụ thân nàng đắc tội yêm nhĩ*, bị hại chết trong thiên lao Đông Hán, nam tử trưởng thành toàn gia tất cả đều bị lưu đầy Lĩnh Nam, mấy ngày nay nàng khôn cùng, nếm trải nỗi khổ nhân gian, hiện giờ thật vất vả leo lên cành cây cao Lục Thần này, cho dù làm di nương nàng cũng nguyện ý một trăm lần, nàng làm sao cam lòng thả hắn đi?

(*) 阉 Yêm: hoạn quan

Triệu Huệ Lan khóc không ra tiếng: “Ngày đó gia cùng Huệ Lan cùng một phòng nằm một giường, da thịt thân cận, Huệ Lan thân là vãn anh chưa gả, cũng đã làm mấy cái này, làm sao còn có mặt mũi tái giá làm vợ người ta? Huệ Lan cũng không có niệm tưởng khác, chỉ mong làm nô tỳ, cả đời hầu hạ gia cùng phu nhân. Nếu gia ghét bỏ Huệ Lan là con gái tội thân, không muốn thu nhận Huệ Lan, Huệ Lan không dám oán hận gia, chỉ là hiện giờ Huệ Lan nghèo túng đến bước này, lại mất đi sự trong sạch, còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa?”

Nói xong nàng chột đứng dậy, nơi hai người đang nói chuyện có một cột đá, Triệu Huệ Lan ra vẻ đâm đầu vào tấm bia đá kia. Lục Thần bị dọa nhảy dựng, vội vàng ôm lấy nàng, cả kinh nói: “Triệu cô nương, ngàn vạn lần chớ làm chuyện điên rồ!”

Triệu Huệ Lan thừa thế lần một vòng rơi vào trong ngực Lục Thần, ôm eo hắn, buồn bã nói: “Gia nếu đã không muốn thu nhận Huệ Lan, vì sao còn muốn ngăn Huệ Lan, không để cho ta đi cứu vãn làm bạn với anh linh của phụ thân.”

Phụ thân của nàng Tri Phủ Thiên Châu Triệu Bình bị chết oan trong Đông Hán, nhưng cũng vì vậy mà đã lấy được danh vọng rất lớn trong sĩ lâm. Nàng nhắc tới như vậy, Lục Thần lại càng cảm thấy xấu hổ. “Thôi thôi a! Chuyện này dù sao vẫn là do tại hạ mạo phạm cô nương, ta tự sẽ cho cô nương một công đạo. Nhưng Triệu cô nương cho ta chút thời gian, để cho ta báo cáo cha mẹ, sẽ thương lượng cùng thế tử kỹ càng một phen. Ta bây giờ liền ước định với cô nương, nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng, ta sẽ tự phái người tới điền trang đón cô nương vào Hầu phủ. Cô nương, ý của cô nương như thế nào?”

Triệu Huệ Lan cũng biết đạo lý dừng lại đúng lúc. Nàng cũng hiểu được, hiện tại lòng Lục Thần tràn đầy áy náy, lúc này mới đáp ứng nạp nàng làm thiếp, nếu gấp gáp, vạn nhất lại có thay đổi gì vậy cũng thì phiền toái. Huống chi tiểu thiếp muốn vào cửa, nếu không được chủ mẫu gặt đầu, đó căn bản là chuyện không khả năng.

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Nếu như thế, ta nghe theo an bài của gia là được.”

Lục Thần lúc này mới được giải thoát, chạy trốn chết rồi đi.

Trên Tầng thư lâu, ánh mắt của mấy vị thái thái dừng ở trên người Kỷ thị. Mọi người mặc dù không nghe thấy đoạn đối thoại của Lục Thần và Triệu Huệ Lan, nhưng nhìn thấy rõ ràng hai người dây dưa với nhau, thậm chí Triệu Huệ Lan còn lao vào trong lòng của Lục Thần, Lục Thần ôm eo của nàng, bởi vậy quan hệ của hai người đã là không nói đã tỏ.

Vương thị giả vờ quan tâm nói: “Lục Nhị thái thái, người không sao chứ, nhìn sắc mặt ngài cũng không được tốt lắm!” Mấy người thấy vẻ mặt của Kỷ thị như tang chết mẹ, tất cả đều hết sức sung sướng. Phải biết rằng mấy người các nàng, nam nhân của người nào không có bốn năm sáu bảy phòng đi nương, ngay cả nhà có ít đi nương nhất là Vương thị, trượng phu cũng nạp bốn phòng tiểu thiếp, còn là bởi vì Nghiễm Ân phủ giờ đã rỗng ruột, cung ứng không nổi sự tiêu xài xa hoa lãng phí của con cháu.

Thường ngày thấy Lục Thần và Kỷ thị gần bó như một người. Kỷ thị sắp ba mươi, Lục Thần đối với nàng vẫn như châu như bảo, trong phòng đừng nói là đi nương, ngay cả nhà hoàn thông phòng cũng không có, đều là công tử Công Hầu bá phủ, trong lòng mấy vị thái thái đã sớm ghen tị đến điên rồi. Thấy Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, các nàng chỉ thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi thôi.

Kỷ thị giống như là bị người liên tiếp cho vài bạt tai trước mặt mọi người, lại càng đau đớn xấu hổ. Nhưng còn phải kiên trì, nói một câu: “Ta không sao!”

Con người Mã thị đảo một vòng, xúi giục nói: “Nếu vừa may bắt gặp, Lục Nhị thái thái không ngại gặp vị tiểu nương tử này một lần!” Thật sự là xem cuộc vui không sợ bàn cao.

Kỷ thị mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng cũng không muốn lại để cho mấy người này xem náo nhiệt của mình. Vì vậy nói: “Không cần! Hôm nay ta cũng vậy mệt mỏi, liền không quấy rầy Chu tỷ tỷ nữa.”

Mọi người được xem một hồi tưởng như vậy, tất cả đều hài lòng, nhất thời rồi rít cáo từ.

Kỷ thị mang theo hai tỷ muội Lục Thanh Lam ngồi lên xe ngựa. Lục Thanh Nhân đuổi tay nắm chặt tay Kỷ thị, có chút lo lắng nói: “Mẫu thân, người không có chuyện gì chứ?”

Kỷ thị thấy hai nữ nhi đều nhìn mình không chớp mắt, trong mắt tràn đầy lo lắng, có chút hối hận không nên làm nữ nhi nhìn thấy chuyện nhơ bẩn như vậy, miễn cưỡng cười nói: “Các người đừng lo lắng, ta không sao!”

Lục Thanh Lam lại âm thầm lo lắng. Trong khoảng thời gian này nàng quan sát, mẫu thân mặc dù biểu hiện ôn hoà, kỳ thật rất là kiêu ngạo can trường, tính tình của Lục Thanh Lam cũng cương liệt đến như vậy, trên cơ bản là di truyền từ Kỷ thị. Nếu nàng khóc hai tiếng hoặc là bộc phát tính tình một trận, Lục Thanh Lam cũng có thể yên tâm một chút.

***

Lục Thần rời khỏi điện trang, mang theo Quan Ngôn cười ngựa trở lại Hầu phủ. Nhớ tới thế tử, nhất thời lại có chút e sợ, không dám vào phủ.

Quan Ngôn hỏi: “Gia, chúng ta không đi vào sao?”

Lục Thần quay đầu ngựa nói: “Đi, chúng ta đi tìm Mậu Chương đi uống rượu.” Mậu Chương tự là Trâu Minh là hảo hữu của hắn, hắn là con trai trưởng của Cảnh Dương Hầu phủ, cùng nhau lớn lên với Lục Thần, coi như là kết giao nhỏ. Hắn không giống Lục Thần đi con đường khoa cử, vô công rồi nghề. Hiện giờ cuộc sống trôi qua hết sức thoải mái.

Trâu Minh gặp Lục Thần không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi tại sao lại đến đây? Mỗi lần ta tìm ngươi uống rượu ngươi đều một mực từ chối, luôn lấy đệ muội qua loa tắc trách với ta, gần đây làm sao vậy? Đệ muội mặc kệ ngươi rồi à?” Lúc trước đều là Trâu Minh đi tìm Lục Thần, Lục Thần một mực từ chối. Mấy ngày nay vừa vặn trái ngược, Lục Thần liên tiếp bảy tám ngày, mỗi ngày đều tìm hắn đi tửu quán.

Lục Thần nói: “Uống rượu uống rượu, tại sao nói nhảm nhiều như vậy.”

Trâu Minh đang đưa ly rượu vỗ ngực nói: “Ta đã sớm đã nhìn ra. Tiểu tử ngươi có phải là gặp việc gì khó khăn không? Nếu cần dùng tới huynh đệ, ngươi cứ việc nói một câu. Trâu Mậu Chương ta có thể giúp tuyệt đối sẽ không khước từ.”

Lục Thần nói: “Hải nhi của ta trai gái song toàn, ăn uống không lo, có thể có chuyện phiền lòng gì?”

“Thôi được rồi?” Trâu Minh nâng quai hàm cười nói: “Tiểu tử ngươi nói cũng phải, lão tử ngươi cũng chịu như vậy, ngươi muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có thể có cái gì gây khó dễ. Nếu là chuyện trong quan trường, ngươi còn có đại ca khôn khéo như vậy, nói đến nói đi, cũng chỉ có chuyện của nữ nhân?”

Nói đến đây ánh mắt Trâu Minh sáng lên: “Tiểu tử ngươi chẳng lẽ là nhìn trúng nữ nhân nào sao? Được a, huynh đệ ngươi rút cuộc cũng thông suốt! Chẳng lẽ là ngươi nhìn trúng nữ nhân nào, đệ muội không cho ngươi nạp vào cửa sao?”

Lục Thần bị hắn đoán trúng, sắc mặt đỏ bừng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Nữ nhân cái gì đấy!”

“Ngươi đừng giả bộ.” Trâu Minh nói: “Ai không biết rằng vị phu nhân kia nhà ngươi lợi hại, nhiều năm như vậy ngươi cũng chỉ bên cạnh một người là đệ muội. Thiệt thời cho ngươi vậy cũng có thể nhìn được.”

Lục Thần nói: “Đó là ta tự nguyện!”

Trâu Minh truyền thụ kinh nghiệm: “Được được được! Tiểu tử nguoi lợi hại, ta cũng vậy không có nói gì. Ta liền nói thêm một câu: Không thánh nhân cũng nói ‘duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi’! Nguoi nhìn ta xem, trong nhà của ta có bốn phòng tiểu thiếp, hai thông phòng. Chị dâu nguoi ngay từ đầu cũng không đồng ý để cho nguoi mới vào cửa, nháo với ta a, ta mặc kệ nàng gần nửa năm, một lần cũng không đi đến phòng của nàng. . . Nguoi xem hiện tại, nào dám nói ra nửa chữ ‘không’ với chuyện nạp thiếp của ta. Nữ nhân a, nguoi không thể nuông chiều các nàng.”

Lục Thần cười nhạo nói: “Được rồi, chút chuyện thôi nát của nguoi ta còn không biết sao? Trong hậu viện của mình bao nhiêu rắc rối không chưa dứt đầu, ngược lại còn đến dạy ta.” Trâu Minh ái thiếp diệt thế đều là chuyện nổi danh kinh thành, càng âm ỉ về sau thiếu chút nữa bỏ cả chính thất, hiện giờ hai vợ chồng đã đường ai nấy đi. Bởi vì như thế, Kỳ thị mới không muốn trưng phu lui tới nhiều với Trâu Minh.

“Tình huống của ta không giống với nguoi. A Hành đối với ta tình thâm. . .” Lục Thần thì thảo nói, nghĩ đến thế tử ở nhà vất vả, mình lại làm ra chuyện có lỗi với nàng, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt. “Cho dù thật sự có chuyện gì, cũng không phải là lỗi của nàng, mà là Lục Vạn Hòa ta có lỗi với nàng!”

**

Kỳ thị trở lại Thúy Phong uyển, để cho hai nữ hài đều trở về tiểu viện riêng của mình rửa mặt nghỉ ngơi. Nàng lập tức phân phó Lục Ngạc nói: “Nguoi đến phía trước xem một chút xem, Nhị lão gia trở về chưa?”

Lục Ngạc bị lưu trong phủ giữ cửa, cũng không biết chuyện đã xảy ra hôm nay, đi thư phòng ở tiền viện dạo qua một vòng, trở về bẩm báo nói: “Nhị lão gia còn chưa trở về.”

Kỳ thị nghe xong nhẹ gạt đầu, kêu nàng đi xuống. Tựa như không có chuyện gì kêu quản gia nương tử tiếp tục xử lý gia vụ.

Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi đi tới chính phòng, thấy Kỳ thị đang cùng vài ma ma ở đây thương lượng điền trang của hồi môn năm nay trông cái gì thì tốt. Nàng thấy càng lo lắng hơn, nàng sợ Kỳ thị gặp chuyện không may, âm ỉ không chịu trở về tiểu viện của mình, muốn ngủ sau vách ngăn. Kỳ thị cũng để tùy nàng.

Đến canh hai, Lục Thần uống đến say khướt trở về. Kỳ thị vẫn ôn nhu tỷ mỉ hầu hạ hần tắm rửa thay quần áo như thường ngày, hai người nằm trên giường, Kỳ thị đột nhiên nói: “Lão gia gần đây có chuyện gì sao? Ngày nào cũng uống rượu đến giờ này.”

Lục Thanh Lam ở sau vách ngăn nghe được rõ ràng, biết Kỳ thị là đang cho Lục Thần cơ hội, để cho hắn tự mình nói ra chuyện này, nàng thật muốn nhảy ra nhắc tỉnh Lục Thần mau cúi đầu nhận sai, hai người nếu có thể thương lượng xử lý chuyện này, sự tình cũng sẽ không phát triển đến hồng bét như vậy.

Lục Thần lại chột dạ nói: “Ta có thể có chuyện gì, có chuyện gì ta không thương lượng cùng nàng chứ! Thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ sớm đi, ngày mai trong thư viện còn có kỳ thi tháng.”

Kỳ thị “a” Một tiếng, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nghe ra nòng đậm thất vọng trong giọng nói của nàng. Lục Thần liền thôi đèn, sau một lúc lâu, Kỳ thị lại nói: “Vạn Hòa, chẳng lẽ chàng thật sự không có cái gì muốn nói cho ta sao? Chỉ cần chàng thẳng thắn chân thành, bất luận là cái gì, ta cũng có thể tha thứ cho chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khổ Sở (2)

Trả lời nàng, cũng chỉ có tiếng hít thở đều đều rất nhỏ của Lục Thần. Trong lòng hắn buồn khổ, lại bị Trâu Minh rót không ít rượu, gần như dính lấy gối liền ngủ mất rồi.

Kỳ thị khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt xuyên qua tầng tầng thời gian, dừng ở thời điểm không biết tên.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên có một loại xúc động rất muốn khóc. Tình cảm mẫu thân đối với phụ thân rốt cuộc là loại tình cảm như thế nào, hiện tại nàng rốt cuộc có chút hiểu rõ.

Sáng ngày thứ hai Kỳ thị không nói lại chủ đề tối hôm qua, hầu hạ Lục Thần dùng xong điểm tâm, tiễn hắn đi Đông Sơn thư viện thi kỳ thi tháng. Sau đó giống như thường ngày ở tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam viết chữ. Trong lòng Lục Thanh Lam âm thầm lo lắng, chuyện Triệu Huệ Lan, phải sớm giải quyết mới được, nếu không đặt đó mặc cho nó lên men, tương lai rất có thể sẽ trở nên không thể cứu vãn được nữa.

Năm Triệu Huệ Lan trong tay, mới có thể tiến có thể công lui có thể thủ!

Lục Thanh Lam quyết định nhắc nhở mẫu thân một chút, thừa dịp lúc nghỉ ngơi, nàng hồn nhiên nói: “Mẫu thân, tiểu nương tử ngày hôm qua, rốt cuộc có quan hệ như thế nào với phụ thân vậy? Nàng một mình sống ở điền trang, sẽ không sợ có người xấu làm gì nàng sao?”

Kỷ thị đột nhiên chấn động. Từ ngày hôm qua, nàng tuy mặt ngoài bình tĩnh, trên thực tế sớm đã mất chừng mực. Năm đó lúc nàng mới gả vào Trường Hưng Hầu phủ, bên cạnh Lục Thần oanh oanh yến yến, có mấy người nữ nhân, lúc ấy nàng cũng không cảm thấy gì. Thời đại này tam thê tứ thiếp rất nhiều, thế gia vọng tộc nhà nào không có vài phòng di nương ngược lại không phải chuyện tình bình thường. Nhưng nay lớn tuổi, hài tử đã có ba rồi, làm sao lại còn sĩ diện cái lão nữa chứ!

Từ khi nào thì bắt đầu, nàng đối với Lục Thần tình thâm đến vậy, đã không chấp nhận được nữ nhân khác nhúng chàm?

Lời nói của nữ nhi nhắc nhở nàng, Triệu Huệ Lan sống ở điền trang chính là một quả thuốc nổ. Không nói đến, Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, riêng là cái này đã có thể sẽ khiến hắn có tiếng xấu trong sĩ lâm, huống chi nàng kia còn có thể đang trong hiếu kỳ, nếu là như vậy, cử nghiệp của Lục Thần cũng không xong rồi.

Đó là chuyên thứ nhất.

Nếu để Triệu Huệ Lan vẫn ngốc tại đó, ai biết Lục Thần cùng nàng phát triển đến một bước nào rồi? Vạn nhất hai người không mai mối quan hệ bất chính sinh ra hài tử, vậy vấn đề thì càng náo quá độ rồi.

Đó là chuyên thứ hai.

Hôm qua phát hiện “gian – tình” của Lục Thần, cũng không chỉ một mình nàng, nhiều phu nhân cũng biết như vậy, không biết thêu dệt ở bên ngoài như thế nào, chỉ có đem Triệu Huệ Lan bắt đến tay, mới có thể tìm cách bình ổn lời đồn, không đến mức ảnh hưởng đến cử nghiệp của Lục Thần và thanh danh của Trường Hưng Hầu phủ. Huống chi, chuyện hôm qua, rõ ràng cho thấy Tam phu nhân cố ý an bài, nếu nàng còn muốn động tâm tư gì vào chuyện này, cũng nhất định phải thông qua Triệu Huệ Lan.

Đó là chuyên thứ ba.

Vừa nghĩ như vậy, Triệu Huệ Lan là nhất định phải đón trở về, đặt ở dưới mí mắt. Mấy đạo lý này thật ra nàng cũng hiểu được. Nhưng nếu cứ như vậy, nàng và Lục Thần trong lúc đó sẽ thấy không còn đường cứu vãn nữa, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh ma ma hôm qua cũng ở hiện trường, đã sớm muốn góp lời với Kỷ thị rồi. Vội la lên: “Phu nhân phải sớm quyết định a!”

Kỷ thị do dự một lát, rốt cục thờ dài một tiếng: “Nếu như thế, xin ma ma thay ta đi một chuyến, đem nữ nhân kia đón về quý phủ đi.”

Lục Thanh Lam đang định nhắc nhở Kỷ thị không nên trực tiếp đem Triệu Huệ Lan đón về nhà. Chợt nghe ngoài cửa có người nói: “Mẫu thân định đem nữ nhân kia đón trở về đâu?”

Lục Thanh Lam cao hứng nhảy lên, chạy tới tự mình kéo rèm, kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Nhưng thấy Lục Thanh Nhân mặc một thân váy trắng, tha thướt xinh đẹp đi tới, tua rua của trâm Phụng như ý bằng vàng trên tóc rũ xuống một chạm vào trán nàng, một khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc và ngưng trọng, “Mẫu thân, người muốn đem nữ nhân kia đón về đâu?”

Cảnh ma ma đã nói trước: “Đương nhiên là đón trở về Hầu phủ, để phu nhân tự mình coi chừng, tiểu tiện nhân kia mới có thể không sinh chuyện.”

Lục Thanh Nhân nói: “Không thể! Hiện giờ thái độ phụ thân đại nhân đối với nàng không rõ, mẫu thân cứ đem nàng đón trở về như vậy. Lấy tính tình của phụ thân, nói không chừng đâm lao phải theo lao mà nạp nàng làm thiếp. Người đây là chẳng phải là đang giúp nàng sao?”

Kỷ thị nhin không được nhủu mầy nói: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Nhân nói: “Người hiện tại đem nàng niết trong lòng bàn tay là đúng. Nhưng không cần phải đón trở về Hầu phủ, người lấy danh nghĩa của phụ thân, trước tiên đem nàng đón đến điền trang của hồi môn của người, sau đó biết rõ lai lịch thân phận của nàng, nếu thân phận của nàng có tí vết gì, người cũng có lý do để xử trí nàng. Phụ thân cho dù muốn cho nàng vào cửa, người cũng có thể quả quyết cự tuyệt.”

Lục Thanh Lam liên tục gật đầu, tỷ tỷ không hồ là tỷ tỷ, cùng nàng nghĩ đến cùng một ý. Tỷ tỷ ngày thường thoát nhìn dịu dàng hiền thực, trên thực tế lại ngoài tròn trong vuông, kiếp trước sau khi mẫu thân chết, chính là tỷ tỷ che chở mình và ca ca lớn lên bình an, ở hậu trạch Hầu phủ tình thế phức tạp, nếu không có vài phần thủ đoạn, thì làm sao thoát khỏi từng bước tính kế của tam phòng và Lão phu nhân.

Phen này phân tích từng câu đúng chỗ, mẫu thân nghe được liên tục gật đầu. Phải biết rằng khi đó nam nhân mặc dù có thể tam thê tứ thiếp, nhưng vẫn có chút quy củ, nạp thiếp cũng phải qua chính thê, nếu là gia thân Triệu Huệ Lan trong sạch hoàn hảo, nhưng hễ thân thể nàng có vấn đề gì, Kỷ thị hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của trưởng phu. Hơn nữa Kỷ thị chiếm lý, ai cũng không có thể gán cho nàng cái mũ “không hiền” được.

Lục Thanh Nhân nói tiếp: “Cảnh ma ma, nếu có thể, người phải tận lực lấy được văn tự bán mình của nữ nhân kia.”

Rút cùi dưới đáy nôi.

Một khi Triệu Huệ Lan viết xuống văn tự bán mình, đó chính là tiện nô, không có tư cách làm lương thiếp. Huống chi đến lúc đó Kỷ thị có thân thể của nàng ở trong tay, còn không phải kêu nàng hướng đông liền hướng đông kêu nàng hướng tây liền hướng tây, dám nói một chữ không, trực tiếp bán ra ngoài!

Cảnh ma ma nghe được hai mắt sáng lên, liên tục nói: “Lão nô cứ dựa theo phân phó của Tam cô nương làm việc.” Tất cả mọi người đang ngồi đây đều

hiểu được, Triệu Huệ Lan đến đền trang của Kỷ thị, cô độc một mình, kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, đến lúc đó sợ cũng chỉ có một con đường là ký vãn tự bán mình.

Trong lòng Lục Thanh Lam thầm than, nếu mẫu thân và tỷ tỷ biết được thân phận của Triệu Huệ Lan, cũng sẽ không ra chủ ý như vậy.

Đội Cảnh ma ma đi rồi, Lục Thanh Nhân cũng quỳ xuống trước mặt Kỷ thị: “Nữ nhi có lỗi, xin mẫu thân trách phạt.”

Kỷ thị thờ dài một hơi: “Người sai ở nơi đâu?”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân vẫn dạy nữ nhi phải thực, hiền, trinh, tề, nữ nhi lại nhúng tay chuyện của cha mẹ, làm trái lời dạy của mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt!” Lục Thanh Lam nói: “Tỷ tỷ cũng là đau lòng mẫu thân, muốn phân ưu thay mẫu thân, làm sai chỗ nào đâu chứ?”

Kỷ thị vốn là có chút mâu thuẫn, nghe lời thứ nữ nói: “Muội muội người nói có lý, lần này coi như cho qua, lần sau không được vi phạm nữa.”

Lục Thanh Nhân nói: “Một là một, hai là hai. Sai lầm chính là sai lầm, đã sai, nên chịu phạt. Mẫu thân không phạt ta là mẫu thân thương cảm ta, ta lại không thể bởi vậy buông thả chính mình. Sau khi trở về, ta sẽ sao chép «Hiếu kinh» một trăm lần, xong sẽ đưa tới cho người kiểm tra.”

Tính tình tỷ tỷ chính là như vậy. Lại nói tiếp, Kỷ thị mặc dù thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi nàng, nhưng trong nhà này, tính tình giống nàng nhất lại là trưởng nữ Thanh Nhân.

Kỷ thị có chút xúc động: “Các người cũng đều trưởng thành rồi, biết thay mẫu thân phân ưu.”

Lục Thanh Lam nhào đến trước ôm cánh tay Kỷ thị: “Chúng ta sẽ giúp mẫu thân.” Kỷ thị nhớ tới đoạn thời gian trước nàng luôn nằm mơ Lục Thần nạp thiếp, không nghĩ chuyện từng cho rằng không thể nào, lại bị nàng nói trúng.

Vốn mẹ con ba người nghĩ rất tốt, đón Triệu Huệ Lan đến đền trang, ép nàng viết vãn tự bán mình, bóp chết nàng trong lòng bàn tay, tiến có thể công lui có thể thủ. Nào biết sự tình phát triển vượt quá dự liệu của các nàng.

Buổi sáng Cảnh ma ma xuất môn, xế chiều trở về với vẻ mặt phẫn nộ. “Lão nô hành sự bất lực, tiểu nương tử kia đã bị người đón đi từ sớm.”

Kỷ thị lấp bắp kinh hãi, kêu Lục Ngạc tiến lên đỡ Cảnh ma ma dậy nói: “Ma ma nói chậm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão nô hỏi người ở đền trang, là Tam phu nhân, Tam phu nhân tự mình dẫn người đem tiểu nương tử kia mang đi, hơn nữa còn mang về Hầu phủ.” Khuôn mặt Cảnh ma ma hồ thẹn, “Đều là do lão nô vô dụng, lão nô làm lỡ đại sự của phu nhân, xin phu nhân trách phạt.”

“Cái gì? Nàng chỉ là một thảm thảm không cùng chi, tại sao có thể trắng trợn nhúng tay chuyện của huynh tẩu như vậy.” Tính tình của Kỷ thị dù cho tốt hơn nữa cũng nhịn không được đập bàn. Các nàng đều đã nghĩ đến Tam phu nhân sẽ nhúng tay, chẳng qua là không nghĩ tới động tác của nàng lại nhanh như vậy.

Đang nói đến đó, có một tiểu nha hoàn chạy nhanh tới báo: “Phu nhân, Lão thái gia và Lão phu nhân mời Người đi Mục Nguyên đường một chuyến.”

Kỷ thị sững sốt, không nghĩ tới Tam phu nhân đã đem chuyện này đâm chọt đến chỗ Lão phu nhân nhanh như vậy. Thân thể nàng không khỏi nhoáng lên một cái, một chiều này của Triệu thị, quả thật đánh cho nàng trở tay không kịp. Nàng chậm rãi đứng lên, thân thể lại lay động một chút, Lục Thanh Nhân lập tức nhanh chóng tiến lên giúp nàng, lo lắng nói: “Mẫu thân, người không sao chứ?”

“Ta không sao! Cùng lắm thì, nhị phòng chúng ta nhiều thêm một di nương mà thôi.” Nói xong câu đó, nàng mang theo Lục Loan và Lục Ngạc đi Mục Nguyên đường.

Lão hầu gia ngồi trên cao, mặt đen như đáy nồi. Lão phu nhân và hấn ngồi sòng vai, khóe miệng hơi nhếch lên, ần hàm nụ cười lạnh.

Kỷ thị tiến lên làm lễ chào hỏi hai người xong, Lão hầu gia nói: “Nương tử Lão Nhị, người ngồi trước đi. Ta đã phái người đi Đông Sơn thư viện gọi lão Nhị trở về rồi.”

Bờ môi Kỷ thị mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Ai cũng không nói chuyện, trong phòng nhất thời tiếng kim roi cũng có thể nghe được. Thời gian chờ đợi có vẻ khá dài và gian nan.

Rốt cục có nha hoàn vào trong bẩm báo: “Nhị lão gia đã trở lại.” Lục Thần đi vào nhà chính của Mục Nguyên đường, nghênh đón hấn chính là một chiếc giày của Lão Hầu gia. “Kẻ tinh trùng lên não nhà người, người quỳ xuống cho lão tử!”

Lão hầu gia tuy là đại lão thô kệch, nhưng là tuổi đã lớn rất ít nói lời thô tục rồi, hôm nay biểu hiện như thế chắc hẳn cũng là cực kỳ tức giận. Lục Thần có một loại dự cảm xấu — đại khái là việc của bản thân đã bại lộ rồi.

Hắn nhìn lên Kỷ thị một cái, chỉ thấy thê tử ngồi ở trên ghế cúi thấp đầu, sắc mặt trắng như tuyết, tay phải nắm chặt thành quyền, cũng không nhìn về phía hắn.

Đầu gối Lục Thần mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Gọi một tiếng: “Phụ thân! Người đây là vì sao?”

“Tên súc sinh nhà ngươi!” Lão hầu gia thấy hấn liền tức giận gườm gườm, “Ta tốn một đồng bạc lớn, đưa ngươi đi Đông Sơn thư viện đọc sách, là để cho ngươi hiểu chuyện tiền thoái, vì bản thân mưu một phần xuất thân, tương lai cũng có thể yên thân gởi phận, che gió che mưa cho nương tử. Không phải là muốn ngươi đi tư tương thụ thụ, nuôi nấng nhân tại bên ngoài đấy!”

Lão hầu gia giận đến kiềm lại được, chợt từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, “Xoát” rút bảo kiếm ra, “Ta hôm nay sẽ giết cái đồ súc sinh bất hiếu nhà ngươi!”

Lão phu nhân lập tức vội vờ tay kéo hấn lại: “Hầu gia! Chuyện gì không thể từ từ nói, không động đao động kiếm không được hay sao? Lão Nhị là thân sinh cốt nhục của ngươi a!”

Lão hầu gia cả giận nói: “Thân sinh cốt nhục cái gì, ta không có nhi tử ngu dốt như vậy!” Liền mặc kệ Lão phu nhân. Lão phu nhân cũng không có ý tứ thật tâm thật ý bảo vệ Lục Thần, lại không phải là nhi tử ruột thịt của mình, Lão hầu gia giết hấn rồi, tương lai kẻ thừa tước vị, Lục Diệp thiếu đi một đối thủ cạnh tranh ấy chứ. Nàng đương nhiên vui vẻ ở một bên xem cuộc vui.

Kỷ thị cũng là đầu thấy Lão hầu gia tức giận lớn như vậy, mặc dù nàng đối với chuyện Lục Thần nuôi ngoại thất không phải không có oán hận, mà dù sao cũng không đành lòng thấy Lão hầu gia làm hấn bị thương. Nhất thời cũng bất chấp những cái khác, đứng dậy quỳ gối trước mặt Lục Thần, giang hai tay ngăn đem hấn che phía sau, lớn tiếng nói: “Cha. Lão gia có sai, cũng là đều là trách nhiệm của ta đây làm vợ không tận sức khuyên can, cha chồng muốn giết trước hết hãy giết ta đi!” Lão hầu gia nói: “Chuyện cho tới bây giờ ngươi còn nói chuyện thay hấn, ngươi có biết hấn ở bên ngoài làm cái gì không?”

Kỷ thị khó khăn nói: “Con dâu... biết rõ.”

Lục Thần toàn thân chấn động.

“Ngươi thật sự biết rõ ư?” Lão hầu gia hỏi.

“Con dâu biết, lão gia đã có nữ nhân khác ở bên ngoài.” Kỷ thị nói ra từng chữ từng chữ, từng chữ phảng phất giống như nặng ngàn cân. Dù là như thế, nàng vẫn vững vàng bảo vệ Lục Thần sau lưng, đối mặt cùng Lão hầu gia không nháy mắt, ý tứ muốn thương tổn Lục Thần sẽ phải dẫm lên trên thi thể của nàng.

“Ai! Lão hầu gia thờ dài một tiếng, ‘Leng keng’ ném bảo kiếm xuống đất: ‘Ngươi nhìn nương tử của ngươi xem, đối với ngươi tình thâm ý trọng, ngươi cũng không biết xấu hổ! Hôm nay liền nể tình nương tử của ngươi, tha cho ngươi một mạng.’”

Lão hầu gia thờ hồng học ngồi xuống. Kỷ thị tiến lên đỡ Lục Thần dậy. Về mặt Lục Thần xấu hổ, thấp giọng nói: “A Hành, là ta có lỗi với ngươi.” Kỷ thị cũng không nhìn ánh mắt của hấn, hấn nắm tay của Kỷ thị nàng cũng tránh đi.

Hấn còn muốn giải thích cùng thê tử mấy câu, Lão hầu gia đã nói: “Đem Triệu tiểu nương tử dẫn tới đây.”

Triệu thị nghe thấy tiếng đi đến, đi theo đằng sau là một vị nữ tử tha thướt xinh đẹp trẻ tuổi, quần áo màu trắng, thật sự là giống như phù phong nhược liễu khiến người ta thấy yêu tiếc, không phải là Triệu Huệ Lan thì là ai.

Triệu thị mang trên mặt tươi cười: “Nhị bá mẫu, ta giúp người đem Triệu cô nương mang đến rồi đây.”

Dù cho kèm chế của Kỷ thị có khá hơn nữa, lúc này cũng nhịn không được mỉa mai: “Tam thâm thâm không hổ là đích nữ Hầu phủ, xuất thân đại gia tộc. Ta nhưng thật ra muốn hỏi Tam thâm thâm một chút, ngươi không kiêng nể gì những tay việc trong phòng huynh tẩu như vậy, rốt cuộc là quy củ nhà nào?”

Nàng hỏi rất sắc bén, Triệu thị không tức giận chút nào, ngược lại cười to nói: “Ồ, Nhị bá mẫu đây là chê ta bắt chó đi cày —— xen vào việc của người khác? Vốn theo như ý định ban đầu của ta cũng là không muốn quản chuyện này, sở dĩ nhúng tay, thật sự là do thân phận Triệu cô nương không bình thường, chuyện này liên lụy tới thanh dự của toàn bộ Hầu phủ, làm như vậy là để không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh châm chọc nhà chúng ta!”

“Ngụy biện.” Kỷ thị hừ lạnh một tiếng, cũng không tin.

Nhưng không ngờ lúc này Lão hầu gia mở miệng nói: “Nương tử của Lão Nhị ngươi trước đừng vội tức giận, Nương tử lão Tam nói không sai.” Hấn quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan nói: “Ngươi tự mình nói đi, cha ngươi là ai?”

Triệu Huệ Lan quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với Lão hầu gia và Lão phu nhân, thấp giọng nói: “Nữ nhi tội thân Triệu Huệ Lan, bái kiến Lão hầu gia, Lão phu nhân.”

Lại dập đầu với Kỷ thị nói: “Ra mắt Nhị phu nhân.”

Kỷ thị nghiêng người tránh ra, cười lạnh nói: “Ta không nhận nổi cái lạy này!”

Triệu Huệ Lan xấu hổ vạn phần.

Triệu thị giảng hoà kịp thời nói: “Triệu cô nương, ngươi chỉ để ý trả lời Lão hầu gia là được.”

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Phụ thân của ta là Triệu Thân, là Tri Phủ tiền nhiệm của Thiên Châu!”

“Cái gì? Ngươi vậy mà là nữ nhi của Triệu Thân? Kỷ thị giống như là một con mèo bị giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa nhảy lên khỏi chỗ ngồi.

Triệu Thân kia bản thân tài năng cũng là bình thường, nhưng lại có vài phần khí tiết. Lúc ấy hấn đắc tội thái giám chấp bút Hạ Tùng, bị Hạ Tùng vu hại, đưa vào đại lao Đông Hán, dùng hình đủ kiểu lại không chịu khai ra đồng liêu, cuối cùng bị tra tấn tới chết. Sĩ tử và dân chúng hận nhất là hoạn quan, bởi vậy tại sĩ lâm và dân gian Triệu Thân lấy được danh vọng cao quý.

Khó trách Tam phu nhân nói nàng cứu Triệu Huệ Lan là vì không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh đâm chọc nhà chúng ta”.

Kỷ thị xuất thân thư hương môn đệ, đương nhiên biết rõ người đọc sách quan tâm nhất là thanh danh cốt khí. Trường Hưng Hầu phủ tụy rằng hưng thịnh, nhưng lưng cũng không đeo nổi tội danh bức hại nữ nhi Triệu Thân.

Triệu Huệ Lan có một người cha vang danh sĩ lâm như vậy, lại là đã chết, nếu là thật sự vào cửa nhị phòng, mặc kệ Kỷ thị muốn đối với nàng như thế nào, người bên ngoài trước tiên sẽ đồng tình nàng ta hơi vài phần. Nàng còn làm chủ mẫu này thế nào được nữa?

Chẳng những nhị phòng, ngay cả toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ sau này cũng đều phải cho nàng ta vài phần thể diện!

Kỷ thị suy nghĩ cẩn thận những thứ này, tâm tình khó tránh kích động.

Lão thái gia thờ dài một tiếng, nói: “Nương tử Lão Nhị, người hiện tại cũng nên hiểu được khó xử của chúng ta. Ngàn không nên vạ không nên, Lão Nhị hấn không nên trêu chọc Triệu gia tiểu nương tử.” Triệu Huệ Lan này quả thực chính là một củ khoai lang phòng tay! Đính vào không có gì hay, vứt lại vứt không thoát.

Triệu thị thấy bộ dạng Kỷ thị thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy trong lòng vạ phần sung sướng, “Ta đã hỏi hỏi qua Triệu cô nương rồi, Nhị bá đã có da thịt chi thân cùng nàng, nên phải làm như thế nào, còn muốn hai vị lão nhân gia định đoạt.”

Kỷ thị mặc dù đối với quan hệ của Lục Thần và Triệu Huệ Lan có suy đoán, thế nhưng nghe được Triệu thị nói như vậy, vẫn cảm thấy đau triệt nội tâm, nàng đứng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Lục Thần nói: “Tam thẩm thẩm nói, là thật ư?”

Lục Thần vô cùng xấu hổ cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “A Hành, là ta xin lỗi người! Sai lầm lớn đã đúc thành, ta không lời nào để nói!”

Lão hầu gia giận không kiềm được: “Nghịch chương, sách thánh hiền người đọc được đều cho chó ăn sao? Triệu đại nhân mới chết không đến ba năm a!” Triệu Huệ Lan với tư cách nữ nhi của Triệu Thân, theo như ấn chế phải vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm. Nói cách khác, hiện giờ Triệu Huệ Lan còn đang trong hiếu kỳ.

Triệu thị giả vờ khiếp sợ dùng khăn che lại miệng.

Dựa theo pháp luật của Đại Tề, trong lúc giữ đạo hiếu thông dâm cùng người gọi là “gian Cư tang”, phải bị hình phạt treo cổ. Nói cách khác nếu đem chuyện này vạch trần, Lục Thần khó thoát khỏi cái chết. Mà Lục Thần thân là sĩ tử, sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội thăng tiến, tú tài thi cử nhân, cần quan phủ địa phương ghi mục “Giấy bảo lãnh”, dùng để bảo đảm phẩm cách của sĩ tử. Việc này một khi truyền đi, thanh danh của Lục Thần coi như xong. Đến lúc đó còn ai dám ghi mục “giấy bảo lãnh” cho hấn, Lục Thần muốn tiến tới trên con đường làm quan, đó chỉ là mơ tưởng.

Lão phu nhân cũng lắp bắp kinh hãi, cả kinh kêu lên: “Chuyện này phải làm như thế nào cho phải?”

Lão hầu gia suy nghĩ một chút, cuối cùng kêu một gã sai vặt đi vào, phân phó nói: “Đi Thanh Phong uyển nhìn một chút, Lão Đại đi nha môn về chưa, nếu là về rồi, gọi hấn nhanh đến Mục Nguyên đường một chuyến.” Hấn mặc dù không thích Lục Hấn, lại biết hấn rõ luật pháp như lòng bàn tay, loại tình huống này, mời Lục Hấn đến đây thương lượng là ổn thỏa nhất.

Lục Hấn đã về, nghe gã sai vặt nói đơn giản thể cục của Mục Nguyên đường, lúc này liền đi theo tới.

“Đại ca!” Nhìn thấy Lục Hấn tới, Lục Thần giống như thấy cứu tinh.

Lục Hấn cho hấn một ánh mắt bình tĩnh. Sau đó hỏi Lão Hầu gia: “Phụ thân vội vã cho mời ta tới như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì?” “Gia môn bất hạnh a!” Lục Kháng đầu tiên là than một tiếng, lúc này mới mà đem chuyện đã xảy ra nói đơn giản.

“Thật có chuyện này ư?” Lục Hấn nghe xong thất kinh. Hấn hết sức hiểu rõ đệ đệ Lục Thần này, mấy năm nay dưới sự đốc thúc của Kỷ thị, đã có phần biết tiến thoái rồi, cũng không phải là một cái kẻ tham luyến nữ sắc, huống chi hấn từ trước đến giờ cùng Kỷ thị phu thê tình thâm, sao lại phạm phải sai lầm lớn như thế?

Lão hầu gia tức giận nói: “Lão Nhị đã chính miệng thừa nhận, lời này còn giả sao? Người nói một chút đi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì mới tốt bây giờ?”

Lục Hấn suy nghĩ một chút nói: “Thánh thượng lớn tuổi, trọng dụng Trương Tú, Hạ Tùng các loại hoạn quan, xa lánh văn thần võ tướng. Những nhóm hoạn quan nịnh thần này ý có bảo hộ của Thánh thượng, càng không dễ triều thần vào trong mắt, hiện giờ trong triều Yêm đảng* hoành hành trên dưới, chẳng những khiến cho các quan văn xấu hổ, bách tính lại càng oán thán.

Lại nói. Hiện giờ chính là thời kỳ nấn cảm, chuyện này càng phải xử trí tốt. Chuyện thứ nhất, kính xin phụ thân ra mặt, đi đến mấy phủ Bình Lương Hầu phủ, Thuận Xương bá phủ, Quảng Nghiễm ân bá phủ một chuyến, trước tiên đem chuyện này đề xuống, lỡ truyền ra ngoài, phá hủy thanh danh của Nhị đệ.”

阉党 Yêm đảng: YÊM nghĩa là thiên/hoạn quan; yêm đảng: phe phái hoạn quan

Lão hầu gia liên tục gật đầu: “Ngươi nói rất đúng!”

“Chuyện thứ hai, còn nhờ phụ thân tìm cho Triệu cô nương một chỗ đến thích hợp mới được.” Đây là vấn đề mấu chốt, càng là chỗ căn bản.

Lục Hân quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan, vẻ mặt ôn hoà mà nói: “Triệu cô nương, ta cùng với Triệu đại nhân đồng điện xưng thần*, năm xưa đã từng có một năm duyên phận, khí phách phụ thân ngươi ta hết sức tán thưởng. Hiện giờ Triệu đại nhân bị gian nịnh làm hại, ta cũng là đau lòng không dứt. Hôm nay thứ cho ta vô lễ rồi, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng thúc thúc. Ta thấy ngươi cơ khổ không nơi nương tựa, không bằng như vậy, hôm nay ta liền nhận ngươi làm nghĩa nữ. Ngươi đến ở Thanh Phong uyển của ta đi, ta còn có một nữ nhi Lục Thanh Linh chưa xuất giá, ngươi ở một chỗ với nàng. Ta nhất định sẽ đối với ngươi giống như là thân sinh nữ nhi. Đợi hiểu kỳ ngươi qua, ta liền mời phụ thân tự mình ra mặt, chọn một giai tế chuẩn bị cho ngươi nhiều của hồi môn, nở mày nở mặt mà gả ngươi đi ra ngoài. Ngươi thấy thế nào?”

* làm quan cùng triều

Không đề cập chút nào đến chuyện nàng ta và Lục Thần đã xảy ra quan hệ.

Lão phu nhân và Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: “Cái này như vậy sao được?”

Triệu thị nói: “Nữ tử tốt không hầu hạ hai chồng, Triệu cô nương đã cùng giường chung gối cùng Nhị bá, làm sao có thể tái giá cho người khác? Chuyện này nếu là truyền ra, Triệu cô nương sẽ có thanh danh gì.”

Lục Hân không để ý tới Triệu thị, chỉ nói: “Triệu cô nương, Nhị đệ nếu không có gia thất, đương nhiên sẽ thú Triệu cô nương. Nhưng hôm nay hân đã có thể từ yêu thương, Nhị thẩm thăm vì Nhị đệ lo liệu việc nhà, lại vì hân sinh con đường cái, huống chi lệnh tôn là nghĩa sĩ chính trực người người ca tụng, cường quyền áp thân lòng không đổi, sĩ lâm ai không bội phục? Ngươi nếu như gả vào Hầu phủ, tối đa cũng chỉ là làm lương thiếp, và lại đối với thanh danh của lệnh tôn không tốt, đối với ngươi cũng quá không công bằng.”

Lão hầu gia nghe đến đó ánh mắt cũng sáng lên. “Lão Đại nói rất có đạo lý. Triệu cô nương, chỉ cần ngươi nguyện ý, chuyện phía sau không cần ngươi quan tâm, khuê dự của ngươi cũng không cần lo lắng. Bản hầu có thể cam đoan với ngươi, bên ngoài sẽ không nói ra một câu bất lợi đối với ngươi, phụ gia của ngươi cũng sẽ không hoài nghi trong sạch của ngươi, bản hầu đều sẽ an bài thỏa đáng, một ít bản lãnh này bản hầu vẫn có.” Hân cũng ước gì vứt bỏ được cái túi vải Triệu Huệ Lan này.

Sắc mặt Triệu Huệ Lan phút chốc trở nên trắng như tuyết. Nàng lo sợ không yên ngẩng mắt lên, nhìn Tam phu nhân Triệu thị một cái. Triệu thị nhẹ lắc đầu không để người khác thấy.

Lúc này Triệu Huệ Lan liền quỳ xuống. “Lão Hầu gia, Lục đại nhân, Huệ Lan tuy là một kẻ nữ tử yếu ớt, nhưng từ nhỏ cũng là được dạy bảo, đọc thuộc lòng «Nữ tử thư», «Liệt Nữ Truyền», biết rõ cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ. Đạo lý một nữ không lấy hai chồng Huệ Lan vẫn hiểu. Phụ thân ta vì đại nghĩa, không tiếc bỏ qua tính mạng bản thân và gia đình. Ta làm nữ nhi của hân, làm sao tiếc một thân thể tàn phế này...”

“Ta đã cùng Nhị gia... đời này kiếp này chỉ có thể hầu hạ một người là Nhị gia!” Nàng quỳ gối đi mấy bước, vờn hai tay ôm lấy hai chân của Kỳ thị: “Tỷ tỷ, ta hiện giờ cùng đường bí lối, chỉ có thể mặt dày van xin ngươi, xin ngươi đáp ứng cho ta vào cửa. Ta nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ tỷ tỷ. Tỷ tỷ...” Khóe mắt nàng lệ óng ánh, “Ta biết lòng tỷ tỷ từ bi, xin tỷ tỷ khai ân, cứu ta một mạng!”

Triệu thị cầm lấy khăn lau khóe mắt, giả vờ nói: “Triệu cô nương thật là đáng thương. Nhị bá mẫu ngươi thành toàn cho nàng đi, ngươi là đại nàng là tiểu, có danh phận đại nghĩa bày ở đó, có ta và mẫu thân đứng ở bên phía ngươi, ngươi còn sợ nàng lật trời sao. Huống chi ta thấy, Triệu cô nương tri thư đạt lý, ôn nhu khiêm tốn, cũng không phải là người hay sinh sự!”

Kỳ thị cười lạnh nói: “Tam thẩm thăm thích, sao không đem nàng đón trở về Hằng Phong uyển các ngươi đi?”

Triệu thị còn chưa nói chuyện, Triệu Huệ Lan đã khóc nói: “Nhị phu nhân, ta thật sự là cùng đường bí lối, van xin người khai ân.” Nàng cuống quýt đập đầu thùng thùng trên mặt đất, cái trán rất nhanh liền xanh đỏ một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Khổ Sở (3)

Kỳ thị tức giận vỗ bàn: “Ngươi đây là dùng đạo đức hiếp bức ta!” Nếu Triệu Huệ Lan thật sự vào cửa Lục gia, lấy thân phận của nàng tất nhiên là một vị quý thiếp. Sau này nhẹ không được nặng không xong, mềm không được cứng rắn không được, ở đây vẫn là thiếp thất. Kỳ thị không thể đồng ý nữ nhân như vậy gả vào phủ.

Bên này còn đang âm ỉ, Lão Hầu gia đã không nhìn được. “Được rồi được rồi!” Hân cũng hi vọng dựa theo biện pháp của Lục Hân đem gả Triệu Huệ Lan đi, nhưng điều kiện tiên quyết phải là Triệu Huệ Lan tự mình nguyện ý. Nhưng hân xem ra, thật sự không được, để cho Lục Thần nạp nàng, cũng không có gì ghê gớm, đại trượng phu tam thê tứ thiếp chẳng sao. Về phần trong lòng Kỳ thị không thoải mái, đó cũng là khó tránh khỏi, để cho Lục Thần

đồ dành là được rồi.

Hắn hừ một tiếng, thanh âm lạnh xuống, nói với Triệu Huệ Lan: “Triệu cô nương, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, biện pháp của Lão Đại đối với ngươi là có lợi nhất. Nếu hiện tại ngươi đáp ứng vẫn còn kịp. Nếu thật sự làm tiểu thiếp của Lão Nhị, hối hận cũng không kịp rồi. Ta nhắc nhở ngươi một câu, bỏ qua thôn này cũng không còn nhà trọ đâu.”

Triệu Huệ Lan dập đầu một cái nói: “Lão Hầu gia, Huệ Lan đã hiểu rõ, nguyện ý hầu hạ Nhị lão gia và Nhị phu nhân cả đời.”

“Được được được!” Lão Hầu gia cũng thật sự lười quan tâm, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Lục Thần một cước đạp ngã hắn dưới đất, “Ngươi tự mình gây họa, ngươi tự xử trí đi!”

Bỏ lại một câu hung tợn, nghênh ngang rời đi.

“Chương phụ*, chuyện này còn chưa xong, sao người lại đi?” Triệu thị vội vàng nói.

(*) cha chồng

Lão phu nhân nói: “Chương phụ ngươi không phải nói, bảo Lão Nhị tự mình xử trí sao?” Lão Hầu gia vừa đi, trong này kể ra bối phận nàng cao nhất, nói chuyện có phân lượng nhất. Ánh mắt của nàng đảo qua trên mặt Lục Thần và Kỳ thị, “Nếu Lão Hầu gia đã có lệnh, các ngươi đem Triệu di nương tiếp trở về Thúy Phong uyển đi thôi.”

Trực tiếp đem Triệu Huệ Lan thăng cấp thành di nương.

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra một vẻ mừng như điên.

Kỳ thị tất nhiên nghe rõ, đây là kiên quyết đem Triệu Huệ Lan nhét vào Nhị phòng. Nàng không đồng ý, vội la lên: “Mẫu thân?”

Lão phu nhân phát phát tay, thanh âm ôn hòa nhưng là ngữ khí kiên định: “Ta biết trong lòng ngươi ủy khuất. Chẳng qua thân phận Triệu cô nương đặc thù, quan hệ lợi hại lúc này chương phụ ngươi còn có đại bá ngươi nữa vừa rồi đều đã phân minh rõ ràng, ngươi với tư cách con dâu Hầu phủ phải lấy đại cục làm trọng, ngày sau ai không khen ngươi hiền huệ?”

Trong lòng Kỳ thị phẫn nộ: “Chuyện đột nhiên xảy ra dù sao người cũng phải để cho con dâu bình tĩnh lại rồi hãy nói nói sau.”

Lão phu nhân nói: “Ngoại trừ nạp nàng làm thiếp, chẳng lẽ ngươi còn có thể có biện pháp khác hay sao?” Nàng không muốn dây dưa với Kỳ thị, gọi Không má má thiếp thân tới, phân phó: “Còn không đem người đưa đến Nhị phòng cho ta.”

Không má má dìu Triệu Huệ Lan lên đem người đi ra ngoài, Lão phu nhân cũng vịn tay Tam phu nhân đứng lên, không nhanh không chậm ra khỏi đại sảnh.

Lục Hân lắc đầu, đưa tay giúp Lục Thần, cười khổ nói: “Nhị đệ, đại ca cũng chỉ có thể giúp ngươi những thứ này thôi, tự giải quyết cho tốt đi!”

Lục Thần vội vàng tạ ơn huynh trưởng, tới kéo tay áo Kỳ thị, Kỳ thị vùng thoát khỏi hãm thét to: “Đừng đụng vào ta!”

Lục Thần nói: “A Hành, ngươi nghe ta giải thích.”

Kỳ thị chỉ che tai đi nhanh, Lục Thần giống như một quả bóng da đã xẹp hơi, đứng ở nơi đó tiến thoái lưỡng nan, gãi sai vật Quan Ngôn đi vào dìu hắn. Lục Thần nói: “Quan Ngôn, sự tình sao lại phát triển tới mức thế này?”

Kỳ thị trở lại nhà chính, nha hoàn đưa nước ấm vào, để cho nàng rửa mặt, lại đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Cảnh ma ma lúc này mới tới: “Phu nhân, Triệu Huệ Lan kia đã đưa tới. Người xem nên an trí nàng ta như thế nào?”

Kỳ thị suy nghĩ một chút nói: “Đem nàng ta an trí đến Thu Thủy viện đi thôi. Lại phái bốn nha hoàn hai bà tử thô sử hầu hạ nàng.”

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân, như vậy sao được? Thu Thủy viện cách ngoại thư phòng của Nhị Lão gia gần nhất, còn có một cánh cửa hướng ra phía ngoài viện, không cần phải qua nội viện cũng có thể trực tiếp đến, đây không phải là quá tiện làm cho nàng ta câu dẫn Nhị Lão gia sao?”

Kỳ thị khoát tay áo: “Ma ma, tâm của nam nhân nếu đã thay đổi, phòng không được. Không bằng dứt khoát hào phóng một chút, Lão phu nhân không phải là muốn ta làm thê tử hiền lương ư, vậy ta liền làm cho nàng xem là được rồi.”

Cảnh ma ma cảm thấy nàng là đang cam chịu, lại khuyên vài câu, Kỳ thị nói: “Ý ta đã quyết, ma ma không cần khuyên ta.”

Cảnh ma ma bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi xuống làm.

Lại nói Triệu Huệ Lan bên kia, Cảnh ma ma tự mình dẫn người an trí nàng ở trong Thu Thủy viện. Trên đường nàng đi tới trong Hầu phủ, chỉ cảm thấy ba bước một đình, năm bước một cảnh, khắp nơi cắm tú phồn hoa, thấy vậy nàng một đôi mắt hận không thể dài ra hơn. Nàng tuy từng là đích nữ Tri Phủ, nhưng nhiều lắm cũng chỉ xem là tiểu gia bích ngọc, làm sao thấy qua cấp bậc phú quý của kinh sư, chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Đội dàn xếp đến xong Thu Thủy viện, mặc dù chỉ là một xử khách viện, nhưng có hơn mười gian phòng, trong viện trồng một cây hải đường cao lớn sum

xuê, ngụ ý “Phú quý cả sảnh đường”. Ở giữa là ba gian phòng nhỏ nhỏ, đồ dùng trong nhà chính đều dùng gỗ lim thượng đẳng chế thành, ở trung tâm có một tấm bình phong gỗ từ đàn bốn mặt Tùng Hạc, xếp đặt đơn giản nhưng lại xa hoa.

Triệu Huệ Lan khẽ vuốt vuốt bình phong nhìn như đơn giản nhưng lại giá trị xa xỉ kia, ánh mắt mê ly.

Kỷ thị tùy tiện lấy ra một cái sân viên cũng như xa hoa cũng như vậy, toàn bộ Hầu phủ không biết là hoa mỹ bậc nào. Nàng vốn có chút dao động với đề nghị của Lục Hân, nhưng lúc này càng thêm quyết tâm kiên định phải ở lại Hầu phủ.

Lúc này Cảnh ma ma mang theo bốn nha hoàn đi vào, nói với Triệu Huệ Lan: “Phu nhân bảo ta chọn bốn nha hoàn tới hầu hạ, người xem bốn bọn họ như thế nào?”

Triệu Huệ Lan thấy mấy nha đầu này đôi mắt sáng rạng trắng tinh, hào phóng dịu dàng, vừa nhìn chính là đ huấn luyện nghiêm chỉnh trong thế gia, sao có thể không hài lòng, vội vàng vén áo thi lễ với Cảnh ma ma, “Khiến ma ma phí tâm. Mấy vị tỷ tỷ đương nhiên là tốt, nhưng Huệ Lan người nhỏ sức bé, nào dám muốn nhiều người hầu hạ như thế này? Ma ma chỉ cần lưu lại Nguyệt Mai đi theo ta là được.”

Nguyệt Mai là nàng mang đến từ bên ngoài đến, là đại nha hoàn vẫn luôn đi theo nàng. Là một tiểu nữ oa mười hai mười ba tuổi, làn da hơi đen, nhưng là con mắt sáng ngời, vừa nhìn là biết người cơ trí.

Cảnh ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu nương tử khách khí, người là khách ở xa tới, phu nhân đã phân phó phải cho người bốn nha hoàn, người không cần phải khách khí, cứ việc vui lòng nhận cho là được. Chẳng qua Nguyệt Mai cô nương lại không thể ở nơi này.”

Triệu Huệ Lan hoảng sợ, nàng mới đến Hầu phủ, nào có người nào đồng lòng với nàng, nếu là không có Nguyệt Mai ở bên c, chẳng phải nàng biến thành kẻ điếc người mù. “Ma ma, Nguyệt Mai đi theo ta đã nhiều năm rồi, cùng ta tình đồng thủ túc*, sao ma ma l đem nàng đuổi đi? Hầu phủ cũng không nên có quy củ như vậy chứ?”

(*) tình như anh em, tay chân

Cảnh ma ma chính là muốn nàng biến thành một kẻ điếc người mù. Nàng cười nhạt: “Cô nương hiểu lầm rồi. Chẳng qua Hầu phủ cũng có quy củ của Hầu phủ trong Hầu phủ phạm ai hầu hạ chủ tử, trước tiên cần phải đưa đến chỗ Thôi ma ma học quy củ nửa năm, đợi học xong quy củ mới có thể hầu hạ người. Nguyệt Mai cô nương không phải là không thể đi theo nương tử, đợi nàng học tốt quy củ, chúng ta đương nhiên đem nàng đưa về Thu Thủy viện. Hầu phủ chúng ta thế nhưng là nơi giảng đạo lý đây!”

Nửa năm sau, Triệu Huệ Lan có thể tiếp tục sống ở Hầu phủ hay không có thể đã là chuyện khác.

Triệu Huệ Lan làm sao không rõ điều này, trong lòng nàng lo lắng, lập tức quỳ xuống. “Huệ Lan cha mẹ đã mất, hiện giờ bên cạnh chỉ còn Nguyệt Mai, van xin ma ma khai ân, để nàng tạm thời ở lại bên cạnh Huệ Lan.”

Cảnh ma ma vội vàng tránh sang một bên: “Thân phận của nương tử như thế, lão nô cũng không chịu nổi đại lễ của người. Không phải là lão nô cố ý gây khó khăn cho người, chẳng qua là quy củ trong phủ này đều là Lão tổ tông truyền xuống, cho dù là phu nhân cũng không sửa đổi được. Xin thứ cho lão nô bất lực.”

Nói xong những lời này không để quan tâm Triệu Huệ Lan, khoát tay, thì có hai bà tử thân hình cao lớn trắng kiện tiến lên, lôi Nguyệt Mai đưa đi.

Nguyệt Mai sợ tới mức khóc lên: “Cô nương cứu ta, cứu ta!”

Đúng lúc này, chợt nghe một thanh âm: “Đây là hát tuồng à? Hô to gọi nhỏ, thành ra cái thể thống gì?”

Hóa ra Triệu thị tới.

Triệu thị nhìn thấy Cảnh ma ma cười lạnh nói: ” Cảnh ma ma, ta cũng không biết, Hầu phủ chúng ta lúc nào cũng bắt đầu xem mạng người như cỏ rác như vậy hay sao?”

Cảnh ma ma đứng mực: “Tam phu nhân nói đùa, lão nô cũng chỉ đem Nguyệt Mai đưa đến chỗ Thôi ma ma học chút quy củ, mấy ngày nữa liền đưa về. Thế mà Nguyệt Mai cô nương nhát gan, khiến nàng quấy nhiễu Tam phu nhân.”

Triệu Huệ Lan vội nói: “Tam phu nhân người cứu Nguyệt Mai đi!”

Tam phu nhân hừ một tiếng, phân phó hai bà tử kia: “Các người nhanh thả Nguyệt Mai cho ta. Triệu cô nương là bằng hữu của ta, các người lại dám đối với đãi với thiếp thân nha hoàn của nàng như vậy sao?”

Nơi này là Nhị phòng, cũng không phải là Tam phòng, hai bà tử căn bản là không nghe Tam phu nhân, ngược lại cùng nhìn Cảnh ma ma, Cảnh ma ma vẫn còn do dự một chút, khẽ gật đầu, các nàng mới thả người.

Thả thì thả, Cảnh ma ma lại nói: “Quy củ trong phủ như thế, không thông qua ma ma dạy bảo, tội nô tỳ không có tư cách hầu hạ trước mặt chủ tử.”

Tam phu nhân không kiên nhẫn nói: “Chuyện này ta nói là được. Hiện giờ ta có mấy câu nói muốn nói cùng Triệu cô nương, các người lui xuống trước đi.”

Nơi này là Nhị phòng!

Cảnh ma ma thật sự là chán ngấy điệu bộ của Tam phu nhân, nhưng người ta là chủ tử, nàng cũng đã không tiện quá phận đắc tội. Không thể làm gì khác hơn là đành phải dẫn người lui ra.

Đợi mọi người đều đi rồi, Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai cúi chào Tam phu nhân, “Đa tạ Tam phu nhân ra tay trợ nghĩa.”

Tam phu nhân cũng không khách khí ngồi ở chủ vị, cười nói: “Đều là tỷ muội nhà mình, giúp người chính là giúp ta, Huệ Lan ngươi không cần khách khí như thế.”

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, khách sáo vài câu, thần sắc Tam phu nhân nghiêm chỉnh hỏi: “Huệ Lan kế tiếp cũng biết phải làm như thế nào rồi chứ?” Khẩu khí cấp trên phân phó thuộc hạ.

Triệu Huệ Lan kính cẩn đứng lên nói: “Huệ Lan tùy ý Tam phu nhân phân phó.”

Tam phu nhân hài lòng gật gật đầu. “Ngươi chớ nghe Lục Hân kia hồ ngôn loạn ngữ. Hiện trạng của Nhị phòng ngươi cũng thấy đấy, Trường Hưng Hầu phủ ta ở kinh sư không tính là đệ nhất phú quý, cũng không kém nhiều. Vị Nhị bá này của ta chẳng những phong lưu tuấn kiệt, tính tình ôn hậu ôn nhu, lại là thanh niên đầy hứa hẹn, tuy hiện tại cũng chỉ là tú tài nho nhỏ, thế nhưng văn bát của hắn, ngay cả sơn trưởng Đông Sơn thư viện cũng đều khen không dứt miệng. Khoa này tất nhiên quế bảng đề danh, hắn lại là công tử của Hầu phủ, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng. Nếu ai làm phu nhân của hắn, được tới phong cáo cũng không phải là không thể.”

“Huống chi Nhị bá ta đây mặc dù có ba đứa bé, nhưng nhi tử cũng chỉ có một. Ngươi trẻ tuổi xinh đẹp, lại có thể hồng tỵ thêm hương, nếu tương lai cái bụng là ngươi không chịu thua kém, sinh một tiểu công tử, có ta ở đây giúp ngươi nói tốt trước mặt Lão phu nhân, ngươi còn sợ gót chân ngươi không đứng vững ở Nhị phòng ư? Còn có, vạn nhất một ngày kia, Nhị tẩu có chuyện không hay xảy ra, bằng thân phận của ngươi, cho dù phủ chính (từ thiếp lên làm vợ) cũng không phải là việc khó.” Nàng khẽ dừng lại, thấy hai đầu lông mày Triệu Huệ Lan có vài phản ý động, mới lại nói: “Ngươi là bạn tốt của ta. Hề ngươi có tâm này, ta cùng Lão phu nhân nhất định giúp ngươi chu toàn chuyện này. Chuyện duy nhất, chính là ngươi phải hạ quyết tâm.”

Triệu Huệ Lan khẽ cúi đầu, không nhận được vuốt ve bụng của mình: “Toàn bộ Huệ Lan xin nghe Tam phu nhân.”

Đó là biểu lộ lập trường của mình.

Tam phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Như thế tốt nhất.”

“Chỉ là...” Triệu Huệ Lan ngập ngừng nói: “Ta sợ Nhị phu nhân khó chịu!”

Tam phu nhân khẽ mỉm cười: “Huệ Lan a, ngươi bị choáng váng à.”

“Tam phu nhân chỉ giáo cho?”

“Nữ nhân cho dù quyền hành lớn hơn nữa, cũng phải nghe theo nam nhân. Nhị phu nhân có chấp nhận ngươi hay không thì thế nào? Chỉ cần ngươi lấy được tâm của Nhị Lão gia, cho dù là nàng không muốn một trăm lần đi chăng nữa, còn có thể lay chuyển được nam nhân hay sao? Ngươi xinh đẹp như vậy, cũng không nên cô phụ hậu ái ông trời đối với ngươi.”

Toàn thân Triệu Huệ Lan chấn động: “Huệ Lan hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi!” Tam phu nhân cười ha ha, đứng lên. “Vậy ta cũng không ngồi thêm nữa.”

***

Kỷ thị bên kia mới ăn cơm tối không bao lâu, Cảnh ma ma tới báo: “Phu nhân, Triệu nương tử muốn gặp người.”

“Không gặp!” Kỷ thị làm sao có tâm tình gặp nàng.

Theo ý tứ Cảnh ma ma, là nên gặp Triệu Huệ Lan một lần, khuyên nàng đáp ứng đề nghị của Đại Lão gia. Chẳng qua tâm tình của phu nhân giờ phút này nàng có thể hiểu, cũng không khuyên giải thêm.

Lại nói Lục Thanh Lam vừa ngủ một giấc dậy, nghe nói mẫu thân an trí Triệu Huệ Lan đến Thu Thủy viện, không khỏi giật mình. Suy nghĩ một chút cũng hiểu tâm tư của mẫu thân, không khỏi thở dài một tiếng. Mẫu thân không phải là không có thủ đoạn, chỉ là một nữ nhân một khi hãm sâu vòng xoáy tình cảm, khó tránh khỏi hồ đồ.

Nàng chống thân thể đứng lên nói: “Hiện tại là giờ nào rồi?”

Bồ Đào nói: “Bây giờ là đầu giờ Dậu.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút: “Nhanh thay quần áo cho ta.”

Bồ Đào sùng sốt: “Sắp phải dùng bữa tối rồi, cô nương cũng đừng ra ngoài.”

Lục Thanh Lam còn muốn giúp mẫu thân một phen đây, “Ta có việc, mau một chút.”

Lần trước Lục Thanh Lam liều mình cứu hai đại nha hoàn này, các nàng với Lục Thanh Lam lại càng tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), vội vàng kêu Thạch Lự đi vào cùng nhau giúp nàng.

Mặt khác, Lục Thần ở phía trước dùng com, nghĩ đến tức phụ bên kia có phải đã bớt giận đi một ít rồi hay không. Liền đứng dậy đi qua nội viện, mới tiến vào nội viện liền thấy Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai ở nơi đó, trong tay Nguyệt Mai xách theo một chiếc đèn lồng, ánh sáng mờ mờ.

Bước chân Lục Thần dừng lại, “Các người sao lại ở chỗ này?”

Chỉ thấy Triệu Huệ Lan mặc một bộ váy bồi để giày vạt áo lệch gần vân hoa nổi hồ lô hai bên, váy Văn Tương dẹt dải mây màu xanh nhạt nổi uốn lượn thướt tha, người mặc sa mỏng hoa văn ám hoa bách điệp xuyên thấu, son phấn nhẹ nhàng, quả thật là kiều diễm ướt át.

Mà dưới đèn xem mỹ nhân, lại thêm vài phần tình thú.

Chiếc eo thon thả của Triệu Huệ Lan bày ra, tha thướt xinh đẹp đi đến, trong lúc đi lại lại có vài phần tư thái phong tình vạn chủng. Nàng dịu dàng uyển chuyển tiến lên hành lễ cho Lục Thần: “Lão gia, phu nhân nhân hậu, an trí ta ở Thu Thủy viện, Huệ Lan cố ý chờ, mời Lão gia đi tiểu viện của ta ngồi một chút.”

Nàng đôi xưng hô từ Nhị gia thành Lão gia, ý tứ là đã là tự cho mình là thiếp thất rồi.

Lục Thần nhũ mày, đang muốn nói gì, chợt nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Liền thấy một tiểu nữ oa năm sáu tuổi bộ dạng trắng ngần như gió lốc chạy tới, lao vào trong ngực Lục Thần, kêu một tiếng: “Cha cha!”

Lục Thần ôm lấy nữ nhi, cao hứng hôn lên trán của nàng một cái. Lúc này hấn sứt đầu mẻ trán, cũng chỉ có ở chỗ nữ nhi mới có thể tìm về một chút ôn nhu dịu dàng.

Thanh âm thanh thúy của Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân, chúng ta nhanh đi nhà chính ăn cơm đi. Bảo Nhi đặc biệt tới tìm phụ thân, bụng cũng đói rồi này.” Vừa nói hết sức đáng yêu vừa nói vuốt ve bụng nhỏ của mình.

Lục Thần làm sao còn nhớ rõ Triệu Huệ Lan, cười nói: “Đi thôi, để Bảo Nhi của chúng ta đói bụng rồi, phụ thân có lỗi to lắm.” Ôm Lục Thanh đi tới hướng nhà chính.

Triệu Huệ Lan ngáp ngừng một chút, nhìn thấy cha và con gái hai người thân thân thiết thiết, nghĩ thầm đây mới là toàn gia, mình hoàn toàn biến thành một người ngoài, căn bản không chen vào được một câu.

Lục Thần ôm Lục Thanh Lam đi vào trong viện, Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, Lam Nhi không thích nữ nhân vừa rồi! Phụ thân có thể không đến chỗ nàng không?”

Lục Thần ngăn ra, kỳ quái nói: “Bảo Nhi nói cho phụ thân biết, tại sao không thích nàng?”

Lục Thanh Lam nói: “Ánh mắt của Nàng nhìn phụ thân, giống như Bảo Nhi nhìn thấy kẹo đường, Bảo Nhi nhìn có chút sợ!”

Lục Thần nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Triệu Huệ Lan lại tới cửa Lục Thần. Lần này Lục Thanh Lam chưa tới, lần đầu tiên tới còn có thể nói là vô tình gặp được, mỗi lần cũng đều dạng này, ngược lại có vẻ giống như là Kỳ thị khiến nàng phải làm như vậy. Kỳ thị đường đường là một chủ mẫu, cùng một tiểu thiếp như Triệu Huệ Lan tranh giành tình nhân như vậy, thanh danh truyền ra không tốt.

Hôm nay Triệu Huệ Lan lại đổi một vài bồi để giày màu hồng nhạt, eo thon bày ra như cũ, tha thướt tươi đẹp đi tới. “Lão gia!”

Lục Thần vẫn cảm thấy thẹn với Triệu Huệ Lan, chẳng qua nhớ tới lời của nữ nhi ngày hôm qua, trong lòng không khỏi nổi lên một chút cảnh giác. đợi nhìn thấy nàng còn đang trong hiếu kỳ, nhưng lại mặc xiêm y hồng nhạt đi ra ngoài như vậy, không khỏi cảm thấy chán ghét thêm vài phần.

Triệu Huệ Lan nói: “Lão gia, hôm qua bởi vì Lục cô nương, không đi tiểu viện của Huệ Lan được, hôm nay Lão gia có thể hân hạnh đến được hay không?”

Lục Thần nhũ mày, thần sắc xa lạ mà nói: “Không may hôm nay ta đã đáp ứng Bảo Nhi, phải dạy nàng viết chữ, ta lại không tới tiểu viện của người được rồi. Và lại hiện giờ thân phận ta và người chưa định, sau này người vẫn không nên lại đến nơi này chờ ta nữa.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới hấn đoạn tuyệt như thế, trong lúc nhất thời không khỏi nước mắt tràn đầy mi: “Lão gia, người đây là ý gì?”

Lục Thần có chút không kiên nhẫn vẫy tay áo, “Cứ như vậy đi, ta đi vào trước.” Đi được hai bước, hấn lại quay lại nói với Triệu Huệ Lan: “Nếu ta không có đoán sai, Triệu cô nương còn có một tháng mới có thể trừ phục*, mặc quần áo trang điểm như thế nào, cũng nên tự định giá cân nhắc cho tốt...”

(*) 除服 Trừ phục: Đoạn tang; hết tang; xả tang

Trong lòng Triệu Huệ Lan cả kinh, giống như là bị người cứ như vậy đánh cho hai cái tát, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng như tuyết.

***

Qua một ngày, trong cung truyền ra khẩu dụ, gọi Lục Thanh Lam tiến cung gặp Tam công chúa.

Lục Thanh Lam đã tầm gần một tháng không tiến cung. Thời điểm nàng đến Trường Hi cung, Tam công chúa đang chờ nàng ở cửa. Nàng mặc một thân váy ngắn màu đào hồng, chải song thù kế⁽¹⁾, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tinh xảo động lòng người. Nàng là người nóng vội, sớm chờ Lục Thanh Lam ở cửa rồi.

Trông thấy Lục Thanh Lam từ kiệu nhỏ đi xuống, Tam công chúa đã chạy tới, kéo cánh tay của Lục Thanh Lam oán giận nói: “Bảo Nhi, sao giờ ngươi mới tới nha?”

Trong lòng Lục Thanh Lam ấm áp. Nàng ở trong nhà ngán ngời phiền muộn, thấy Tam công chúa tâm tình cũng thoải mái hơn.

Hai người tay cầm tay đi vào Trường Hi cung, Lục Thanh Lam đi bái kiến Tổng quý tần trước. Tổng quý tần đối với nàng hết sức hiền hòa, hỏi mấy câu việc nhà, liền để hai tiểu cô nương đi Thiên điện chơi đùa.

Hai tiểu cô nương ở trong Thiên điện chơi xếp gỗ⁽²⁾, Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Bảo Nhi, có phải ngươi không vui phải không?”

Lục Thanh Lam kinh ngạc ngẩng đầu, không nghĩ tới tiểu cô nương còn nhạy cảm thấy rõ như vậy. Tam công chúa mặc dù tính tình vội vàng xao động, một đồng lớn khuyết điểm, nhưng có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là chỉ cần thừa nhận đúng một người, đem người đó trở thành bằng hữu, vậy thì cả đời sẽ đối tốt người kia, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Giống như hiện tại, nàng chưa bao giờ ra vẻ công chúa ở trước mặt Lục Thanh Lam.

Chính là ánh mắt tuyệt vọng như vậy.

Trên mặt Lục Thanh Lam chất đầy vẻ u sầu, như một tiểu đại nhân thở dài một hơi: “Cha ta có thể sẽ nạp thiếp?”

Tam công chúa nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, không hiểu được. Trong cung trừ hoàng hậu, cũng đều coi như là thiếp. Hoàng đế hơn năm mươi tuổi, còn thường xuyên nạp mấy tiểu phi tử vào cung đấy, Tam công chúa sống ở một hoàn cảnh như vậy, cũng không cảm thấy nạp thiếp có cái gì không tốt hoặc là có chỗ nào không đúng.

Cho nên nghi hoặc nói: “Cha ngươi... Vậy thì sao?”

Lục Thanh Lam vỗ tay nàng, tỏ vẻ người lớn nói: “Cái này ngươi không hiểu đâu!”

Nếu đã không hiểu, Tam công chúa cũng không suy nghĩ nhiều. Đôi mắt to sáng lóng lánh nhấp nháy nói với Lục Thanh Lam: “Cửu hoàng huynh bị bệnh, chúng ta đi thăm Cửu hoàng huynh một chút.”

Tiêu Thiếu Giác vẫn đối với Lục Thanh Lam lúc lạnh lúc nóng, nàng dĩ nhiên không muốn đi gặp, cho nên rất dứt khoát lắc đầu: “Ta không muốn đi.”

Tam công chúa cảm thấy kỳ quái: “Cửu ca đối tốt với ngươi tốt như vậy, tại sao ngươi vẫn sợ hãi như vậy?” nàng đem việc Lục Thanh Lam không muốn đi thăm Cửu hoàng tử từ quy kết thành nàng sợ hãi, thật ra thì Tam công chúa cũng thấy mình cũng có chút sợ hãi, chẳng qua vẫn không nhận được muốn thân cận với hắn.

Tam công chúa là phái hành động, không đợi Lục Thanh Lam giải thích, liền đứng dậy cứng rắn lôi cánh tay của nàng đi hướng Ngọc Minh cung.

Hai tiểu cô nương đi tới Tây thiên điện, nhìn thấy Vệ Bân một thân áo xanh, bộ dạng nhả nhặn tuần tú đang canh giữ ở cửa.

Vệ Bân nhìn thấy hai tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ, khỏe miệng liền tràn ra vẻ tươi cười.

Cửu điện hạ đối với Lục tiểu cô nương cực kỳ khác biệt, thấy nàng hẳn sẽ vui vẻ. Liền tự chủ trương đem hai tiểu cô nương tiếp vào trong điện.

Hai người vừa đi vào phòng, đã nhìn thấy Tiêu Thiếu Giác mặc một thân tâm y lụa trắng lẳng lặng ngồi co chân ở trên giường đọc sách.

Tóc đen của hắn xổ xuống, khuôn mặt tuần mỹ có chút tái nhợt, gần như trong suốt, môi mím thành một cái đường thẳng, an tĩnh ngồi như vậy, hài hòa như tan ra làm một thể cùng cảnh vật quanh phòng, giống như một bộ bức họa tĩnh mịch tốt đẹp.

Nghe được tiếng bước chân, Tiêu Thiếu Giác quay đầu lại nhìn qua, ánh mắt dừng ở trên người tiểu nữ oa bên cạnh Tam công chúa.

Hôm nay nàng mặc một kiện vải bồi để giày màu trắng nhạt, chải song nha kế⁽³⁾, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng mập mạp, hết sức khiến người yêu mến.

Hai đầu lông mày của Tiêu Thiếu Giác, không tự chủ nhu hòa mấy phần.

Vệ Bân nói một câu: “Điện hạ, Tam công chúa cùng Lục cô nương đến thăm ngài.”

Tiêu Thiếu Giác ừ, nhìn Lục Thanh Lam một cái. Tam công chúa chạy đến bên cạnh giường của Tiêu Thiếu Giác, hét lên: “Cửu ca Cửu ca, ngươi bị phong

hắn còn chưa khỏe sao?”

Tiêu Thiệu Giác là người Hạ tộc, thể chất luôn luôn tốt, rất ít ngã bệnh. Chỉ là lúc nào ngã bệnh cũng là khó khỏi, trận phong hàn này cũng gần mười ngày rồi, còn chưa tốt lên.

Hắn cúi đầu nhìn mặt vẻ ân cần của tiểu nữ oa một chút, nhàn nhạt ừ: “Không có chuyện gì, gần khỏi rồi!”

Tam công chúa ồ một tiếng, đã chạy tới kéo Lục Thanh Lam qua, nói: “Cửu ca, Bảo Nhi cũng tới thăm ngươi nè. Không phải là ngươi thích nhất là Bảo Nhi đấy sao, nàng cũng rất lo lắng cho ngươi.”

Tiêu Thiệu Giác nhìn Lục Thanh Lam một cái, nàng nhất thời cảm thấy như núi lớn đè nặng, lắp bắp nói: “Cửu...Cửu...” mẹ kiếp, nàng không biết nên gọi “Cửu điện hạ” hay là “Cửu ca ca” mới tốt!

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác vẫn dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm của nàng, Lục Thanh Lam cuối cùng quyết định chắc chắn, gọi một tiếng: “Cửu ca ca...” sau đó nói cực kỳ nhanh: “Người nhanh khỏe nha!”

Tiêu Thiệu Giác nghe nàng gọi như vậy, về mặt lúc này mới nhu hòa mấy phần.

Tiêu Thiệu Giác tay giơ lên, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tròn ục ục của nàng hỏi nàng: “Ngươi gần đây thân thể có khỏe không?”

Lục Thanh Lam cho là hắn là hỏi một chuyện khác, thành thực: “Bảo Nhi rất ngoan, mỗi ngày đều luyện tập thể thuật của Cù đại nhân, cho nên thân thể vẫn rất tốt nha.”

Tam công chúa cũng reo lên theo: “Ta cũng ngoan ta cũng ngoan, ta cũng luyện thể thuật của Cù đại nhân dạy mỗi ngày.”

Tiêu Thiệu Giác nghĩ đến lại là một chuyện khác. Quan hệ của hắn và cái tiểu nữ oa này vô cùng đặc biệt, tiểu nữ oa bị bệnh đau đớn, hắn cũng sẽ cảm giác bản thân bị đau, nhưng hắn bị bệnh đau đớn, tiểu nữ oa này cũng không có chuyện gì, cái đặc biệt này cũng quá không công bằng, hắn cũng không phải là người lòng dạ rộng rãi, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, sắc mặt liền âm trầm xuống.

Nhìn lại Lục Thanh Lam, ánh mắt cũng có chút không tốt. Lục Thanh Lam bị làm cho sợ đến rụt cổ, đem lời nói của mình vừa nói lặp lại ở trong lòng, cũng không cảm thấy có câu nào đắc tội hắn a. Tính tình người này âm tình bất định như vậy, thật làm cho người khác khó có thể thích ứng. Trong lòng Lục Thanh Lam đã nắng hán máu chó xối đầu rồi, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu hiện ra.

Không khí thoáng cái liền trở nên lúng túng.

Đúng vào lúc này rèm kéo lên, một cung nữ mười một mười hai tuổi đi tới, vóc người cao gầy, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đoan chính thanh nhã, hết sức trưởng thành, Lục Thanh Lam nhìn thoáng qua. Nàng phát hiện phạm là người hầu hạ bên cạnh Tiêu Thiệu Giác, không có người nào, không có cái gì là bộ dạng không xinh đẹp.

Thật ra cũng không gì kỳ quái, Cửu điện hạ soi mói, luôn luôn để ý vẻ ngoài, kiếp trước ở kinh sư mọi người đều biết.

Trong tay cung nữ kia đang cầm một chén thuốc, bốc hơi nghi ngút, nàng cẩn thận từng li từng tí đem chén thuốc đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh giường, sau đó cúi chào, nói: “Điện hạ, nên uống thuốc rồi.” Sau đó cứ như vậy lui ra ngoài.

Lục Thanh Lam có chút giật mình, nha đầu này quá không hiểu chuyện đi, không nhìn thấy chủ tử ốm yếu như vậy ư, cũng không hầu hạ chủ tử uống thuốc, cứ lui xuống như vậy sao?

Nàng không biết tính tình của Tiêu Thiệu Giác, bởi vì thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng, bình thường chắc chắn sẽ không để cho người khác tới gần người. Cung nữ cũng là bởi vì biết hắn không quen người khác hầu hạ, lúc này mới biết điều lui ra ngoài.

Tiêu Thiệu Giác cúi đầu nhìn chén thuốc đen đậm như mực một cái, chân mày không nhịn được nhăn lại. Hắn vươn tay đang muốn bưng chén thuốc kia lên, bỗng nhiên ho khan một trận kịch liệt, không thể làm gì khác hơn là đem chén kia thuốc buông xuống. Điều bộ mỹ nam tử ốm yếu, quả thật khiến người ta thấy yêu tiếc.

Tam công chúa thấy thế chạy tới, tay nhỏ bé nâng chén thuốc kia lên ngay ngó nói, “Cửu ca ca, đưa cho ngươi nè.”

Tiêu Thiệu Giác lại không lĩnh tình, lạnh lùng nói: “Để xuống, ta tự mình làm.”

Tam công chúa hết sức sợ hãi, vội vàng đem chén thuốc để trên bàn nhỏ, sau đó quay đầu lại nhìn Lục Thanh Lam cầu trợ nói: “Bảo Nhi, Cửu ca thích ngươi nhất, ngươi tới dứt Cửu ca uống thuốc đi.”

Lục Thanh Lam mới không tin chuyện quái quỷ gì mà Cửu hoàng tử thích nàng nhất, cũng chỉ đứng ở đó không chịu nhúc nhích. Tam công chúa xoay người cứng rắn lôi đem nàng tới, Lục Thanh Lam ngẩng đầu dò xét sắc mặt Tiêu Thiệu Giác, thấy ánh mắt của hắn trầm tĩnh nhìn mình, không có kích lệ... Nhưng cũng không cự tuyệt.

Lục Thanh Lam thật sự đoán không ra trong lòng hắn nghĩ thế nào, quả thực cực kỳ không được tự nhiên. Hơn nữa không biết tại sao, ở trước mặt của hắn luôn có một loại áp lực lớn lao, nàng kiên trì bưng chén thuốc lên, thấy Tiêu Thiệu Giác không nói gì, liền đánh bạo thối thối chén thuốc, sau đó thử thăm dò dùng thìa bạc múc một muỗng đưa đến bên môi của nam tử.

Ngoài dự tính của nàng, Tiêu Thiểu Giác lại hé miệng đem thuốc uống.

Tam công chúa cao hứng, nếu không phải Cừu ca ca ở bên cạnh, cũng muốn vỗ tay bảo hay rồi. Lục Thanh Lam cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói thật mới vừa rồi nàng lúng túng kinh khủng cũng thiếu chút nữa phạm sai lầm.

Cho nên thật cẩn thận nuốt từng miếng từng miếng cho hẳn, Tiêu Thiểu Giác đã uống vài ngụm, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Lục Thanh Lam sắp khóc rồi. Đại ca, ngài lại muốn làm cái gì vậy?

Yếu ớt hỏi một câu: “Cừu... Cừu ca ca?”

Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng một cái, lông mi dài nhẹ nhàng rũ xuống, phun ra một chữ: “Đặng!”

Lục Thanh Lam thật muốn hỏi hẳn là bốn tuổi hay là năm tuổi rồi, chưa lớn hay sao, uống thuốc còn nhiều chuyện như vậy. Nhưng nàng cũng chỉ dám ỏi một chút trong lòng, hỏi ra thật thì cũng không có lá gan đó. Suy nghĩ một chút, lấy từ trong hà bao ra một khối kẹo đường, “Nếu không... Cừu ca ca ăn cái này đi?”

Tam công chúa là một cật hóa, cái này vốn là nàng đưa cho Tam công chúa, thừa lại một khối như vậy, Tiêu Thiểu Giác chưa chắc sẽ ăn. Vậy mà Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng một cái, hết sức tự giác hé miệng, ở trong lòng Lục Thanh Lam nồn mửa “Người không có tay sao?” Nhưng vẫn ngoan ngoãn đem kẹo đường bỏ vào miệng của hắn.

Tiêu Thiểu Giác có kẹo đường, lúc này mới uống hết chén thuốc.

Vệ Bân mỉm cười cầm chén thuốc xuống. Tiêu Thiểu Giác uống thuốc, có chút buồn ngủ, để cho hai tiểu cô nương ở lại trong phòng của hắn chơi một lát, đợi Vệ Bân quay về lại bắt đầu đuổi người, “Vệ Bân, người đưa Tam muội muội và Lục cô nương trở về Trường Hi cung đi.”

Cái này là qua sông rút cầu sao?

Lục Thanh Lam ước gì lập tức rời đi, nhưng Tam công chúa lại có chút lưu luyến, nói: “Cừu ca, vậy ta và Bảo Nhi hai ngày nữa lại đến thăm người.”

Tiêu Thiểu Giác ừ, ngược lại cũng không phản đối.

Hai tiểu cô nương lúc này mới đi theo Vệ Bân ra khỏi tấm phòng của hắn. Khuôn mặt Vệ Bân tràn đầy tươi cười, hết sức hiền hòa nói với Lục Thanh Lam: “Hôm nay Lục cô nương quả thật là giúp chúng ta đại ân rồi. Điện hạ bị bệnh, thân thể yếu đuối, nhưng lại không cho chúng ta đến gần người hầu hạ, các nô tài nhìn thật là đau lòng, ngày sau Lục cô nương có rảnh rồi, nhất định phải đến thăm điện hạ nhiều một chút...”

Ngoài miệng Lục Thanh Lam ngoan ngoãn khéo léo đáp ứng, trong lòng lại nói: “Còn muốn nàng làm nha hoàn hầu hạ cái người âm tình bất định kia ư? Không có cửa đâu!”

***

Lục Thanh Lam vừa về tới Thúy Phong uyển liền biết được từ trong miệng của Bồ Đào tin tức Lục Thần lạnh nhạt với Triệu Huệ Lan.

Kỷ thị đương nhiên cũng biết. Nàng thấy thái độ Lục Thần đối Triệu Huệ Lan như vậy, trong lòng cuối cùng hơi có chút an ủi.

Mấy ngày trôi qua như thế, Triệu Huệ Lan tuy nói sống ở Nhị phòng, bởi vì trên người có hiếu, chưa trừ phục, cho dù Lục Thần có cái tâm kia cũng không thể làm gì nàng ta, nàng ta lại mấy lần tìm cách gặp Lục Thần, cũng không có tiến triển gì lớn, tâm không khỏi có chút tro nguội.

Nàng ta gặp đến độ xoay quanh. Nạp thiếp và thú thê khác nhau, thú thê coi trọng chính là môn đăng hộ đối, là liên hiệp của hai gia tộc, nếu nói hợp hai bên thì tốt, hai phu thê có vừa mắt nhau hay không, có cảm sát hòa mình hay không ngược lại cũng chỉ là thứ yếu. Nạp thiếp thì khác, thiếp thất nói không dễ nghe một chút thì chẳng qua chỉ là đồ chơi tiêu khiển trà dư tửu hậu* của nam nhân, nếu nam nhân không có hứng thú với người, vậy còn cần gì nạp người vào cửa.

(*) 茶余饭后 Trà dư phạn hậu: trà thừa, cơm thừa sau bữa ăn/ giống câu cơm thừa canh cặn

Nếu cứ phát triển như thế, Kỷ thị hoàn toàn có thể lấy cớ Lục Thần không thích Triệu Huệ Lan, đem nàng tới từ đâu đuổi về nơi ấy.

Nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi cục diện bất lợi hiện giờ mới được, Triệu Huệ Lan lại cầu kiến Kỷ thị. Trước đây Kỷ thị và nàng gặp nhau một lần, Kỷ thị khuyên nàng nên theo phương án của Lục Hãn, Triệu Huệ Lan lại không chịu đáp ứng, Triệu Huệ Lan van xin Kỷ thị cho nàng vào cửa, Kỷ thị cũng không định đồng ý, bởi vì cái gọi là không hợp ý nửa câu. Kỷ thị phiền chán, từ đó không muốn gặp nàng nữa.

“Không gặp!” Kỷ thị bảo Cảnh ma ma đi ra ngoài đuổi Triệu Huệ Lan. Chỉ chốc lát sau Cảnh ma ma trở về nói: “Hồi bẩm phu nhân, Lão nô đi ra ngoài nói với nàng thân thể người không khỏe, không tiện gặp khách, bảo nàng chờ bên ngoài. Nhưng nàng không chịu đi, lúc này liền quỳ xuống, người xem...”

Kỷ thị oán hận nói: “Nàng cũng là xuất thân thư hương môn đệ, sao không có mặt mũi như thế, thật không biết xấu hổ! Nếu nàng muốn quỳ, liền để cho nàng quỳ cũng tốt.”

Kỷ thị vốn tưởng rằng phớt lờ Triệu Huệ Lan như vậy rồi, nàng sẽ biết khó mà lui. Không nghĩ tới Triệu Huệ Lan quyết tâm, quả thật quý xuống trước nhà chính. Lúc này là giữa hè tháng bảy, lại là giữa trưa, khí trời nóng bức, không được một lát Triệu Huệ Lan đã đổ mồ hôi toàn thân, nàng cũng là xuất thân thiên kim tiểu thư, làm sao chịu được khổ sở bức nầy, nhưng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Nàng quý ở đó lung lay sắp đổ, nếu để nàng ngã ở trong viện của phu nhân còn không biết sẽ truyền ra lời nói như thế nào, hết sức bất lợi với Kỷ thị. Cảnh ma ma lại khuyên: “Phu nhân, vạn nhất nếu nàng ngã xuống chỗ này của người, chẳng phải là khiến cho Lão phu nhân và Tam phu nhân lấy cớ gây khó dễ cho người ư? Vẫn là nên gọi nàng đi vào, nghe nàng nói xem cái gì?”

Kỷ thị hận nữ nhân này vô cùng, nhưng cũng biết Cảnh ma ma nói có lý, vì thế gật đầu.

Cảnh ma ma liền đi ra ngoài kêu Triệu Huệ Lan đi vào.

Kỷ thị đã sớm sửa sang lại ăn mặc.” Người cứ chấp nhất muốn gặp ta như vậy, rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?” Giọng nói của nàng nghiêm khắc, hiển nhiên sẽ không cho Triệu Huệ Lan sắc mặt tốt gì.

“Tỳ thiếp không có ý tứ khác, chỉ muốn dựa theo quy củ trong phủ, sớm tối thăm hầu cho phu nhân!” Triệu Huệ Lan sợ hãi, phảng phất giống như một con tiểu bạch thỏ hoảng sợ. Cảnh ma ma, đám người Lục Ngạc đứng một bên không khỏi khinh thường điệu bộ của nàng vạn phần. Một đại gia khuê tú, cái tốt không học lại đi học cái xấu, học bộ dáng thấp kém của di nương.

“Người còn chưa phải là thiếp thất của Lão gia, không cần tự xưng tỳ thiếp!” Kỷ thị không làm cao với nàng ta.” Hôm nay người chỉ là khách nhân của quý phủ ta, dĩ nhiên cũng không cần tới chỗ của ta sớm tối thăm hầu! Nếu không có chuyện gì khác, người trở về đi thôi.” Kỷ thị trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Tỷ tỷ!” Triệu Huệ Lan lập tức quý xuống, kiên trì nói: “Tỷ tỷ biết cái ta muốn là cái gì! Xin tỷ tỷ nể tình chúng ta đều là nữ nhi nhà thư hương môn đệ, thành toàn cho ta đi!”

Kỷ thị cười lạnh liên tục: “Muốn ta thành toàn cho người, vậy ai tới thành toàn cho ta?”

Triệu Huệ Lan chột ngắc đầu, ánh mắt quyết tuyệt, ngữ khí kiên định: “Không nghĩ tới tỷ tỷ nhẫn tâm như thế! Nếu như thế, xin phu nhân ban cho ta một tấm lụa trắng đi!”

“Vậy mà dám dùng cái chết đi uy hiếp ta! Nếu người có can đảm như vậy bản thân ta cũng bội phục người!” Kỷ thị căn bản không tin nàng có thể tự tìm cái chết, “Cảnh ma ma, người liền chiếu theo ý của Triệu cô nương, tìm một tấm lụa trắng tới cho nàng.”

Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân!” nếu xảy ra chuyện này thật, danh tiếng của phu nhân cũng coi như xong. Lão gia cũng nhất định hận phu nhân.

“Nhanh đi!”

Cảnh ma ma không dám không nghe, tìm một tấm lụa trắng dài hơn ba thước. Kỷ thị đem tấm lụa trắng kia ném trước mặt Triệu Huệ Lan, cười lạnh: “Lụa trắng đây, người hài lòng chưa?”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Hai tay Triệu Huệ Lan nâng lụa trắng, đập đầu về phía trước, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Cảnh ma ma vội đuổi theo, sợ nàng gặp chuyện không may, cố ý đem mấy nha hoàn của Thu Thủy viện gọi tới dặn dò một phen, nhất định phải thời khắc cảnh giác, ngàn vạn đừng để gặp chuyện không may.

Kỷ thị bên này vừa dùng xong bữa tối, mệt mỏi ngủ, đến nửa đêm bị Cảnh ma ma lay tỉnh, sắc mặt Cảnh ma ma trắng bệch: “Phu nhân, không xong, Triệu Huệ Lan kia thật sự thất cổ tự tử rồi!”

Hôm nay Lục Thần không tới, Kỷ thị ngủ một mình mơ mơ màng màng, bị một câu nói kia bị làm cho sợ đến thanh tỉnh cả người. Choàng một bộ y phục liền đi ra cửa, vội vàng nói: “Không phải là người cho người trông nàng ta ư, sao lại thất cổ tự tử?”

Cảnh ma ma nói: “Cũng là do mấy đứa Thu Cúc vô dụng, đầu hôm trông tốt, sau nửa đêm không hiểu sao tất cả đều ngủ thiếp đi. Triệu Huệ Lan thừa dịp các nàng không chú ý, treo ở trên xà nhà như vậy, nhờ có nha hoàn Nguyệt Mai của nàng kịp thời phát hiện...”

“Triệu Huệ Lan hiện giờ như thế nào? Sống hay chết?”

“Người mặc dù cứu được, nhưng hiện giờ sống chết không rõ, Lão nô đã phái người đi mời đại phu rồi.”

Kỷ thị hơi trầm trọng gật đầu, chỉ cần người không chết, hết thảy đều còn cứu được.

Hai người vào Thu Thủy viện, đại phu đã tới, đang châm cứu cho Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan mặc một thân bạch y, nằm ở bên trong, chân thêu Như Vân, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xám, trên cổ có một đường màu đỏ như máu hết sức rõ ràng.

Kỷ thị không khỏi hoảng hốt, nàng là người lương thiện, không muốn thấy người khác vì nàng mà chết, lắm bầm nói: “Chẳng lẽ là ta sai rồi ư?” Nàng vốn cho là Triệu Huệ Lan không bỏ nổi vinh hoa phú quý của Hầu phủ, nhất là định sẽ không coi thường mạng sống của mình, không nghĩ tới nàng ta thật sự có can đảm thất cổ tự tử.

“Chu tiên sinh, Triệu cô nương như thế nào?”

Chu đại phu chính là đại phu của Hầu phủ, bình thường thời điểm trên dưới Hầu phủ không tiện mời thái y, cũng do Chu đại phu này xem bệnh.

Sắc mặt Chu đại phu ngưng trọng: “Nhờ phát hiện sớm, nếu là muộn một thời ba khắc, cái mạng của Tiểu nương tử chỉ sợ cũng không giữ được.”

Kỷ thị nhìn Triệu Huệ Lan một chút, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, thần sắc uể oải, chậm rãi nói: “Ngươi muốn làm thiệp cho Lão gia như vậy ư?”

Triệu Huệ Lan khóc ròng nói: “Van xin phu nhân thành toàn.”

Thần sắc Kỷ thị trong trẻo lạnh lùng, chậm rãi nói: “Đã như vậy, ta đáp ứng ngươi là được.”

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân?”

Kỷ thị khoát tay áo, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, chúng ta đi thôi.” lưu lại vài nha hoàn bà tử chăm sóc Triệu Huệ Lan, lập tức ra khỏi Thu Thủy viện. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân, ngài cần gì...”

Kỷ thị lắc đầu: “Ngươi cho rằng ta không nhìn ra những mảnh khoé này của Triệu Huệ Lan sao? Nhưng việc đã đến nước này, nàng thất cố là thật, thiếu chút nữa chết cũng là thật. Chuyện này sớm muộn cũng truyền tới chỗ Lão phu nhân và Tam phu nhân, thay vì bị các nàng buộc nhượng bộ, không bằng thành thật thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, ta muốn xem, đến tận cùng các nàng có thể làm gì ta? Không có Lão gia, ta còn có ba hài tử!”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Huống chi hiện tại thân phận Triệu Huệ Lan chưa rõ, nàng là nữ nhi Triệu đại nhân đã mất, coi như là khách quý của chúng ta, ta không có lý do gì càng không có lập trường xuất thủ với nàng. Nhưng nàng thành di nương cũng không giống với lúc trước, ta là chủ mẫu, trong nội viện này đều có ta làm chủ. Mấy ngày nay, ta thấy Lão gia đối với nàng cũng chỉ thường thôi, ngược lại ta sẽ tự mình thuyết phục Lão gia đưa nàng đi tới thôn trang, nhắm mắt làm ngơ...” cái này ngược lại không mưu mà hợp với tiểu nữ nhi.

Trong khoảng thời gian này, nàng là một mối thật sự, hơn nữa thất vọng đối với Lục Thần. Nàng tương đương với đem quyền quyết định đá cho Lục Thần. Nếu là Lục Thần thật sự muốn nạp thiệp, vậy thì nạp thiệp là được. Không có tình cảm của Lục Thần, nhiều nhất thì nàng chăm sóc ba hài tử sống qua ngày thôi.

Cảnh ma ma biết nàng nghĩ như vậy là được rồi, nữ nhân cũng không nên ký thác quá nhiều vào tình yêu của nam nhân. Danh phận đại nghĩa của nàng bày ở đó, ngày sau có thể từ từ thu thập Triệu Huệ Lan. Huống chi chuyện này là Lục Thần phụ bạc nàng, theo tính tình Lục Thần, nàng có thể dựa vào lần này bắt chết hắn.

Rất cục sự khôn khéo ung dung thường ngày của Kỷ thị đã trở lại, lúc trước sở dĩ nàng hồ đồ nhiều lần, cũng là bởi vì quá mức quan tâm tình cảm giữa nàng và Lục Thần.

Nhưng không biết tại sao trong lòng Cảnh ma ma vẫn khó chịu một trận.

Rất cuộc Triệu Huệ Lan trẻ tuổi, nghi ngại hai ngày thân mình đã tốt rồi. Triệu Huệ Lan vội tới đến nhà chính dập đầu với Kỷ thị, Kỷ thị cũng không còn ngăn nàng. Nàng nghẹn ngào khôn xiết nói: “Tỷ tỷ! Đa tạ tỷ tỷ đại nhân đại lượng, ta nhất định sẽ phụng dưỡng tỷ tỷ thật tốt!” Bây giờ Kỷ thị không muốn nhìn bộ dạng này của nàng, nói vài câu có lệ, đang muốn đuổi nàng đi xuống, Lục Thanh Lam luôn luôn ở bên cạnh nhìn thấy, đột nhiên mở miệng nói: “Ta thay mặt mẫu thân tiễn Triệu tỷ tỷ!”

Mấy ngày nay tiểu cô nương đều bên cạnh Kỷ thị trấn an chiếu cố nàng, hiểu chuyện hơn, một chút chuyện nhỏ như vậy, Kỷ thị cũng không ngăn nàng.

Lục Thanh Lam đưa hai người ra cửa Thúy Phong uyển, Hứa ma ma cáo từ trở về Mục Nguyên đường, Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ hết sức cung kính với Lục Thanh Lam: “Lục cô nương xin dừng bước, Huệ Lan mới có thể tự mình trở về.”

Lục Thanh Lam nói: “Làm người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên! Hôm nay ngày lành của Triệu tỷ tỷ, ta tiễn ngươi một đoạn đường!” Nói xong cũng không quan tâm Triệu Huệ Lan, tự mình đi tới hướng Thu Thủy viện.

Trong lòng Triệu Huệ Lan kinh ngạc, nhắm mắt theo đuổi Lục Thanh Lam đi trở về. Mãi cho đến Thu Thủy viện, Lục Thanh Lam nói: “Đã đến chỗ này rồi, Triệu tỷ tỷ không mời ta đi vào uống chén trà sao?”

Triệu Huệ Lan còn có thể nói gì, chỉ đành phải mời Lục Thanh Lam vào phòng của mình. Nguyệt Mai đi xuống pha trà, chỉ chốc lát sau liền bùng trà nóng lên. Triệu Huệ Lan mời nàng ngồi ghé trên, Lục Thanh Lam không khách khí ngồi. Nhận trà thơm Nguyệt Mai dâng lên, nhấp một miếng, miệng nói: “Là búp trà Minh Tiên Long Tĩnh.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới nàng một cái nữ oa nhỏ, lại hiểu được nhiều như vậy, vội vàng nói: “Phu nhân nhân hậu, chỉ phí ăn mặc chỗ này của ta, cũng đều vô cùng tốt.”

Lục Thanh Lam ừ một tiếng, đột nhiên nói: “Nguyệt Mai tỷ tỷ, ngươi đi ra ngoài trước, ta có mấy câu muốn nói cùng với Triệu tỷ tỷ.”

Nguyệt Mai chần chờ nhìn Triệu Huệ Lan một cái, thấy nàng gật đầu, lúc này mới đi xuống.

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Lục Thanh Lam buông chén trà, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Trước đây Triệu Huệ Lan cảm thấy nàng là tiểu cô nương thiên chân vô tà (*ngây thơ như cún), có khi thậm chí sẽ tới viện của nàng chơi đùa, gọi nàng “Triệu tỷ tỷ”, mặc dù lần đó đột nhiên phá hư đại kế của Lục Thần của nàng, nhưng là tựa hồ cũng không có địch ý gì với nàng. Nhưng thời gian một cái nháy mắt như vậy, nàng giống như là thay đổi một người khác, trên người bỗng nhiên có một loại uy nghi thần nhiên, thấy vậy da đầu nàng muốn nổ tung.

Lục Thanh Lam hừ một tiếng nói: “Người cũng biết phu nhân nhân hậu, lại lấy oán trả ơn, đoạt nam nhân của phu nhân.” Khẩu khí kia căn bản không giống hài tử.

Triệu Huệ Lan không khỏi sờn hết cả gai ốc.

“Lục cô nương nói đùa!” Nụ cười của Triệu Huệ Lan cứng ngắc, miễn cưỡng nói. Chỉ ngóng trông nàng mau nói xong, không bao giờ muốn cùng một mình một chỗ với nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không như ý của nàng, không nhanh không chậm như trước nói: “Nương ta ban cho người một tấm lụa trắng, người liền thật sự dùng nó thắt cổ. Người nghĩ không ai biết những thứ tính toán thấp hèn kia của người ư. Cảnh ma ma vốn ra lệnh Thu Cúc các nàng xem chừng người, người hạ độc trong nước trà của các nàng, làm cho các nàng ngủ thiếp đi. Lại cùng Nguyệt Mai hát bẻ, không thì sao phải là nửa đêm canh ba, đều trùng hợp ngủ say như vậy, cũng chỉ có nàng trùng hợp như vậy, đúng lúc phát hiện cứu người!”

Lục Thanh Lam vừa nói vừa cầm lấy một quả cam trong mâm bồng, tách ra từng múi bỏ vào trong miệng của mình.

Nàng càng bình tĩnh, Triệu Huệ Lan lại càng cảm thấy sợ hãi. “Lục cô nương đang nói cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu?”

Lục Thanh Lam cười nói: “Người nghe hiểu được! Chẳng qua cũng không khỏi không bội phục người, có mấy phần tàn nhẫn như vậy, nhìn vết thương trên cổ của người không giống làm giả, lúc ấy nhất định rất đau đi, thời điểm hai chân người cách mặt đất xung quanh không có cái gì dựa vào, người có hối hận không?”

Lần này Triệu Huệ Lan ngay cả cười cũng không cười được. Một hài tử sáu tuổi, cho dù là dù thông minh đi nữa, cũng không thể ngay cả cảm thụ trong lòng nàng ngay lúc đó cũng đoán được nhất thanh nhị sở đi. Cái thứ khoác da hài tử ngồi ở trước mặt nàng, đến tột cùng là là người hay quỷ?

Lục Thanh Lam thấy khuôn mặt nàng tràn đầy sợ hãi cảm thấy hết sức hài lòng. Đây chính là kết quả nàng muốn.

Nàng nhảy từ trên ghế xuống, bàn tay nhỏ bé chắp sau lưng dạo bước trong phòng: “Dựa vào sở tác sở vi của người, ta đoán người không phải là người tam trình cửu liệt, đại bá phụ ta mở ra cho người điều kiện hậu đãi như vậy, người chết sống không chịu đáp ứng, đến tột cùng là vì cái gì? Người là nhìn trúng phong lưu lỗi lạc của cha ta hay là phú quý quyền thế của Hầu phủ, hay là còn có nguyên nhân gì khác ta không nghĩ tới?”

Nàng bỗng dừng lại, không nháy mắt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan không tự chủ được lui về sau một bước, “Ta nghe không hiểu Lục cô nương đang nói gì. Thời điểm không còn sớm, ta gọi Nguyệt Mai tiễn Lục cô nương trở về đi thôi.”

Lục Thanh Lam nói: “Người không cần giả vờ. Hiện tại ta cho người một cơ hội cuối cùng, điều kiện ngày đó của Đại bá phụ vẫn giữ, lại cho người thêm hai điều, thứ nhất ta sẽ cho người tự mình chọn phu quân tương lai của người, cho đến khi hài lòng mới thôi, nếu người thích tuần tú, tìm người còn tuần tú hơn cha ta cũng được. Thứ hai, đưa người một vạn lượng bạc làm của hồi môn, đủ người cầm y ngọc thực cả đời!”

“Nhưng ta đã kính trà cho Nhị phu nhân rồi...”

“Cái kia làm sao tính!” Lục Thanh Lam lỗ mãng cắt đứt nàng...” Cho dù phụ thân ta dùng phần kiêu mang người vào cửa, đây cũng không phải là vấn đề.”

Ánh mắt Triệu Huệ Lan mở to, quả thực không tin một đứa bé có thể nói ra lời như vậy, hết lần này tới lần khác nàng còn phản bác không được.

“Đừng cho là ta không làm chủ được chuyện này, tựa như ta có thể vô thanh vô tức tra được sở tác sở vi người. Chuyện này ta cũng có thể dễ dàng làm được. Và lại ta nhắc nhở người, cơ hội chỉ có một lần, nếu người bỏ qua, ta sẽ không chừa thủ đoạn nào thu thập người, lúc trước ta chỉ không muốn ô uế tay của mình mà thôi!” Nụ cười của nàng có vài phần quỷ dị: “Không nên coi thường năng lực của ta!”

“Quý, quý a!” Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức hết rằm lên.

“Tiểu thư! Làm sao vậy, làm sao vậy?” Nguyệt Mai vội vàng chạy đi vào. “Cút ra ngoài!” Lục Thanh Lam quát to một tiếng hướng về phía cửa, Nguyệt Mai giống như là một con thỏ bị sợ hãi, trở về đường cũ.

Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức thân thể cũng đều run lên: “Người đến tột cùng là ai, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam không kiên nhẫn nói: “Hiện tại người chỉ cần trả lời ta, đáp ứng hay là không đáp ứng.”

“Ta không thể đáp ứng! Thật sự không thể đáp ứng! Triệu Huệ Lan bị buộc vội vã lùi đến góc tường, cho rằng Lục Thanh Lam là bị tà ma gì dính vào người rồi.

“Không thể đáp ứng ư?” Lục Thanh Lam lập lại ý tứ trong lời nói của nàng: “Người biết rõ phụ thân ta đối với người cũng chỉ có như vậy, ta lại cho người

điều kiện hậu hĩnh, người vẫn là không chịu đáp ứng, rốt cuộc người cất giấu bí mật gì?”

Ánh mắt nàng giống như là dao găm châm trên người của nàng ta, “Mặc kệ người có bao nhiêu bí mật, ta cuối cùng sẽ biết được. Nếu thiên đường có người không đi, đừng trách ta không khách khí!”

Nàng thản nhiên nói xong, trong lời nói tràn đầy sát khí rét lạnh. “Người tin hay không, cho dù tạm thời làm thỏa mãn toan tính của người, để người làm thiếp thất của phụ thân ta, ta cũng sẽ thuyết phục phụ thân đưa người đến đền trang. Đến lúc đó trời cao hoàng đế xa, vạn nhất người sinh bệnh nặng gì, không kịp trị liệu đi đòi nhà ma rồi, ta nghĩ phụ thân ta cũng không trách người khác được. Không tin —— người liền nhìn xem!”

Nói xong nàng liền đứng lên, “Mặt khác ta cảnh cáo người, lời nói hôm nay ta nói với người, người đừng nghĩ đến tố cáo ta trước mặt phụ thân hoặc là Lão phu nhân, Tam phu nhân, đến lúc đó nhìn xem các nàng ai sẽ tin tưởng người!”

Nói xong, nàng đột nhiên thay đổi mặt, lại quay về hải tử thiên chân vô tà kia: “Triệu tỷ tỷ, ta đi nha. Hôm khác ta lại đến thăm người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tìm Đường Chết

Sau khi Lục Thanh Lam đi, Nguyệt Mai tiến vào hỏi: “Tiểu thư, sắc mặt người không tốt, vừa rồi Lục cô nương nói gì đó cùng người.”

Mặt Triệu Huệ Lan đầy vẻ sợ hãi: “Đừng nói nữa, nàng quả thực không phải là người, nàng chính là một con quỷ tai họa!”

Nguyệt Mai nghi hoặc nói: “Sao lại thế, ta cảm thấy nàng rất thân cận với người đó a!”

Triệu Huệ Lan thấy nha hoàn thiếp thân của mình cũng không phát hiện Lục Thanh Lam bất thường, càng không dám đi nói lung tung trước mặt người ngoài, chỉ nói: “Người đừng hỏi nữa, sau này cách đưa bé kia càng xa càng tốt!” Nghĩ đến biện pháp của nàng, muốn đem mình đưa đến đền trang, vậy đền trang cũng đều là của hồi môn của Kỳ thị, không phải là mặc cho các nàng gây khó dễ, muốn nàng chết cạnh ba, nàng sống không được đến cạnh năm?

Nàng không khỏi đưa tay vuốt ve bụng dưới.

Rất nhanh Lục Thanh Lam liền chứng minh năng lực của mình cho Triệu Huệ Lan.

Ngày thứ hai, Lục Thần đến nội viện thăm tiểu nữ nhi. Máy ngày này hấn và Kỳ thị giận dữ, tâm tình không tốt, chỉ có tiểu nữ nhi có thể làm cho hấn thư giải tâm trí, thoải mái cười.

Lục Thần vốn cũng không muốn lại đến nội viện, chẳng qua gần đây tinh thần Kỳ thị mệt mỏi, không có tâm tư dạy Lục Thanh Lam đọc sách viết chữ nữa, Lục Thanh Lam lại quán lấy hấn muốn cùng phụ thân đọc sách, hai vợ chồng mặc dù đều không được tự nhiên, nhưng ai cũng không muốn trì hoãn việc học của nữ nhi, cho nên cũng ngầm hiểu, Lục Thần mỗi đêm đều đến nội viện, dạy nữ nhi một lát, lại quay về trong thư phòng phía trước nghỉ ngơi.

Tay nắm tay nàng dạy viết xong chữ, thấy nàng rầu rĩ không vui, lại hỏi: “Là ai chọc Bảo Nhi nhà ta, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của người vênh lên này.”

Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, tại sao Thu Thủy viện của Triệu tỷ tỷ, tất cả mọi người gọi nàng Lan di nương?”

Lục Thần không nghĩ tới Triệu Huệ Lan tự cho mình là di nương nhanh như vậy. Hấn cho rằng nữ nhi còn nhỏ, không biết ngọn nguồn trong chuyện này. Nhất thời không biết nên trả lời nàng như thế nào, hấn sờ lên đầu của nữ nhi: “Người còn nhỏ, những chuyện này người không cần lo!”

Lục Thanh Lam nói: “Nhưng Bảo Nhi không vui!”

“Tại sao?”

“Mọi người đều nói, di nương thân là nữ nô tài, không phải là thứ vênh vang gì. Nàng cũng là ‘Lan’, ta cũng là ‘Lam’, mặc dù không phải là một chữ, nhưng kêu như vậy, ta nghe trong lòng luôn không dễ chịu. Phụ thân người có thể bảo nàng đổi lại tên được không?” Trong mắt nàng toả ra ánh mắt chờ mong.

Trong lòng Lục Thần hơi động một chút: “Là nô tài nào dám nói những lời vô liêm sỉ này trước mặt người?”

Lục Thanh Lam nhỏ giọng nói: “Là Tam thẩm thẩm á. Có một lần ta nghe thấy nàng và Tam thúc cãi nhau, mắng đám di nương bọn họ là bọn chuyên dụ dỗ, thứ nô tài hèn mọn...”

Lúc này Lục Thần mới thoải mái hơn.

Lục Thanh Lam bắt lấy cánh tay của hắn lay nói: “Phụ thân, đừng để người khác gọi nàng là Lan di nương đi.”

Lục Thần từ chính viện đi ra, trực tiếp đi đến Thu Thủy viện.

Đây vẫn là từ sau khi Triệu Huệ Lan vào ở Thu Thủy viện đến nay, lần đầu tiên Lục Thần đi gặp nàng. Triệu Huệ Lan sau khi nghe nói, vui mừng vạn phần, vội vàng choàng một kiện xiêm y liền ra cửa nghênh tiếp.

Thấy Lục Thần mặc một áo choàng vải Tùng Giang màu xanh nhạt, càng nổi bật lên khí chất ôn nhuận nho nhã của hắn, trái tim Triệu Huệ Lan đánh bình bịch, chỉ cảm thấy đoạn thời gian này mình hao tổn tâm sức trở thành tiểu thiếp của hắn, cho dù là gần kề cái chết, cũng là đáng giá.

“Lão gia đến rồi!” Triệu Huệ Lan đè nén kích động, chỉnh đốn trang phục hành lễ.” Mời lão gia đi vào nhà uống chén trà.”

Lục Thần khoát tay áo: “Không cần, ta có mấy câu nói xong rồi đi.”

Trong lòng Triệu Huệ Lan cảm thấy hơi thất vọng, vẫn nói: “Lão gia có chuyện gì xin phân phó.”

Lục Thần nói: “Ta nghe nói, mọi người trong viện lén lút gọi ngươi là Lan di nương?”

Một khi Kỳ thị đã nở ra, việc này đã là ván đã đóng thuyền. Bọn hạ nhân có chút lạy cao giảm thấp, coi trọng tương lai nàng có tiền đồ tốt đẹp, vội vàng nịnh hót mong kết thân với nàng, ban đầu cũng chỉ gọi nàng Triệu di nương, nàng không thích người khác gọi như vậy, bảo mọi người đổi lại gọi “Lan di nương”, hiện giờ toàn viện đều gọi cả. Nàng giả bộ khước từ, chấp nhận xưng hô này.

Nàng cho rằng Lục Thần chê nàng nói năng tùy tiện, chưa qua cửa mà đã bắt đầu kêu di nương, vội vàng tạ tội, “Đều là người bên dưới hồ đồ, Hầu phu là có nơi có quy củ. Thiếp sẽ ước thúc hạ nhân, không để cho lão gia bận tâm.”

Lục Thần thân nhiên nói: “Ngươi hiểu lầm rồi. Cũng không phải là không thể gọi Di nương, chẳng qua là chữ ‘lan’ này, về sau đừng dùng lại! Ngươi phân phó xuống dưới, bảo bọn họ sau này gọi ngươi ‘Trúc di nương’, tên của ngươi, cũng đổi, liền kêu ‘Triệu Huệ Trúc’ đi.”

Triệu Huệ Lan lắp bắp kinh hãi nói: “Đây là vì sao? Tên của thiếp là cha mẹ ban tặng, có thể nào...” nói đổi liền đổi.

Lục Thần không kiên nhẫn nói: “Ngươi đã muốn làm thiếp của ta, xuất giá tòng phu, đổi tên thì xem là đại sự gì.”

Triệu Huệ Lan cảm thấy ủy khuất vô cùng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Xin lão gia nói rõ, đến tột cùng là vì cái gì? Có phải là ý của phu nhân hay không?”

Lục Thần không vui: “Chuyện này không có bất cứ quan hệ gì đến phu nhân, đều là ý của ta, ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ!” Hắn ném lại một câu “Vi tôn giả hý, vi thân giả hý, vi hiền giả hý”(*) Liền nghiêng ngang rồi đi.

(*) Kị hý hay kiêng hý (đôi khi gọi là hý kị hoặc tị hý) là cách viết hay đọc trại một từ nào đó do bị kiêng kị trong ngôn ngữ văn tự xã hội tại các nước quân chủ chuyên chế trong khu vực văn hóa chữ Hán.

Ở đây có nghĩa là phải kị tên của người bề trên, tên của người thân ruột thịt, tên của người có tài có đức

Nước mắt Triệu Huệ Lan rớt cục rơi xuống, Nguyệt Mai vội vươn tay đỡ cánh tay của nàng, hai người vào phòng, Nguyệt Mai dâng lên trà nóng cho nàng, này mới nói: ” Lan di nương, lão gia đây là ý gì nha, đang yên đang lành tại sao phải đổi tên di nương?”

Triệu Huệ Lan sâu kín thở dài một hơi: “Sau này đừng gọi Lan di nương nữa, ngươi không nghe thấy phân phó của lão gia ư, sau này phải gọi ta là Trúc di nương.”

Nguyệt Mai hỏi: “Lúc Lão gia đi, nói những câu kia là có ý gì?”

Nguyệt Mai không biết chữ, phụ thân của Triệu Huệ Lan cũng là Tiến sĩ hai bảng*, mưa dầm thấm đất, “Vi tôn giả hý, vi thân giả hý, vi hiền giả hý” Ý tứ mấy câu nói đó nàng vẫn hiểu.

(*) Thi Hội và thi Đình

Nàng chưa sót nói: “Lão gia là muốn ta kiêng kỵ tên của Lục tiểu thư. Trong tên của nàng có một chữ ‘Lam’, trong tên của ta cũng có một chữ ‘Lan’*, cho nên lão gia không cho người khác gọi ta Lan di nương nữa.”

(*) 嵐-lam và 兰-lan đều phát âm là “Lán”

” À?” Nguyệt Mai rất là ám ức: “Lục tiểu thư chẳng qua chỉ là con nít sáu tuổi, nàng thì tính là tôn giả gì chứ? Muốn nói thì người mới là trưởng bối của nàng, người mới là tôn giả a.”

Trong giọng nói Triệu Huệ Lan có bất đắc dĩ và không cam lòng: “Ý tứ Lão gia, ngươi vẫn chưa rõ sao? Ta thân làm di nương, đã thành nửa nô tài hèn mọn, mà Lục tiểu thư vẫn là tiểu thư thiên kiều bách sủng, đương nhiên là nàng tôn ta tì. Cho nên di nương ta đây nên vi tiểu thư tị hý.” Nói xong, không khỏi tự thấy xót xa cảnh đời, rơi lệ.

Nguyệt Mai tức giận bất bình: “Lão gia thật sự quá cưng chiều Lục tiểu thư rồi. Đối với người thật là không công bằng!”

“Dựa vào sắc mà đánh giá người, sắc suy mà thích làm cao sao được. Tiểu thiếp a, cũng chỉ là đồ chơi có thể cung cấp giải sầu cho trượng phu, làm sao so được với nữ nhi thân sinh.” Nàng đột nhiên nhớ tới ánh mắt kia của Lục Thanh Lam phảng phất giống như có thể hiểu rõ hết thấy, chợt cảnh tỉnh lại, nàng đây là đang dùng loại biện pháp này bày uy ra cho nàng thấy.

Lục Thanh Lam là muốn nói cho nàng biết, nàng có thể dễ dàng thuyết phục Lục Thần ép nàng đổi danh tự, nghĩa là có thể thuyết phục Lục Thần đem nàng đưa đến điền trang, hoàn toàn bỏ rơi nàng.

Nàng nhịn không được rung mình một cái, cái tiểu nha đầu này thật sự đáng sợ!

Tay nàng, không tự chủ lại rơi vào trên bụng.

Chuyện tình Lục Thần buộc Triệu Huệ Lan đổi danh tự rất nhanh truyền khắp bên trong Thúy Phong uyển. Về mặt cao hứng phần chán hồi bẩm Kỳ thị chuyện lần này, Lục Ngạc bĩu môi nói: “Nàng thì coi là thứ gì, cũng chỉ là di nương, so với nô tài chúng ta cũng không cao quý là bao, lại cũng dám kêu cùng một cái tên với Lục cô nương nhà chúng ta? Hừ, bằng nàng cũng xứng chắc! Lão gia làm như vậy, thật sự là anh minh!”

Kỳ thị nghe xong trong lòng quả nhiên có chút vui vẻ. Cũng không phải Triệu Huệ Lan bị ủy khuất khiến nàng vui sướng khi người gặp họa, mà là cảm thấy Lục Thần vẫn đề nữ nhi ở vị trí thứ nhất, không bị hồ mị từ* kia mê văng đầu.

(*) 狐媚 dụ dỗ; cám dỗ; quyến rũ; mê hoặc; nịnh hót

Tục truyền rằng giống cáo tài cám dỗ người, cho nên gọi những đàn bà con gái làm cho người say đắm là hồ mị 狐媚.

Kỳ thị nói: “Lời này người ở chỗ này của ta nói một chút cũng thôi, đến bên ngoài ngàn vạn không nên truyền loạn. Làm cho người ta nghe thấy được, còn tưởng rằng là ta lấy lớn hiếp nhỏ, xúi giục lão gia sửa lại tên của nàng.”

Lục Loan và Lục Ngạc gật đầu đồng ý

Tối giờ cơm, Cảnh ma ma mang theo bọn nha hoàn đem cơm bày tại gian phía tây. Lúc này Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cũng từ học đường trở về, Kỳ thị liền kêu ba hài tử cùng nhau ăn cơm. Bởi vì Lục Thần không có ở đây, bữa ăn này có chút nặng nề.

Thức ăn đầy bàn, Cảnh ma ma chọn đều là đồ Kỳ thị bình thường thích ăn. Nhưng Kỳ thị chỉ tùy tiện ăn hai miếng, liền buông đũa. Nàng đã mấy ngày ăn rất ít, Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người tốt xấu gì cũng ăn thêm một chút, Tam thiếu gia cùng hai vị cô nương đều ở đây, người làm mẹ nếu kén ăn như vậy, sau này bọn họ học theo thì làm sao?”

Kỳ thị bất đắc dĩ nói: “Ma ma, ta không phải là kén ăn, ta là thật sự ăn không trôi, nhìn thức ăn một chút ta đã no rồi.”

Lục Thanh Nhân nhìn cảm nhon của mẫu thân, vẻ mặt lo lắng: “Mẫu thân người sao vậy, không thì để Cảnh ma ma đi mời Chu tiên sinh tới, xem cho người xem.”

Kỳ thị nói: “Ta lại không có bệnh, mời đại phu làm cái gì, đừng để người khác chê cười, cho là ta là ở giả vờ.” Hiện tại toàn phủ đều ở nhìn chăm chăm Nhị phòng để chê cười đây này, Kỳ thị lại càng phải làm việc cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí.

Ăn xong bữa cơm, Cảnh ma ma mang ba hài tử tránh Kỳ thị thương lượng: “Phu nhân đã ba bốn ngày không nghiêm chỉnh ăn cơm, như vậy thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi a.”

Lục Thanh Nhân nói: “Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ mẫu thân.”

Lục Văn Đình khoát tay: “Chúng ta mới vừa rồi không phải là khuyên rồi à, nhưng căn bản mẫu thân cũng không nghe lọt, nếu không chúng ta đi mời phụ thân tới khuyên?”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Nhưng mẫu thân hiện tại căn bản là không chịu gặp phụ thân, cửa của mẫu thân cũng không vào được, còn có thể có ích lợi gì?”

Lục Thanh Lam vừa rồi luôn nghe ca ca tỷ tỷ nói chuyện, lúc này chen lời nói: “Phụ thân muốn lấy được tha thứ của mẫu thân còn phải từ từ, còn trước hết phải để cho mẫu thân gặp đại phu.”

Cảnh ma ma nói: “Nhưng phu nhân chết sống không chịu a!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta có biện pháp.”

Đêm đó Lục Thanh Lam nghỉ ở trong gian phòng của Kỳ thị, sáng ngày thứ hai Lục Thanh Lam lâm bệnh không chịu dậy, “Mẫu thân, đầu ta đau! Có phải ta sốt rồi không?”

Kỳ thị sợ hết hồn, lấy tay thử nhiệt độ trên trán nàng một chút, nghi ngờ nói: “Không sốt a!”

Lục Thanh Lam nói: “Người để cho Cảnh ma ma thử xem?”

Cảnh ma ma tiến lên, lấy tay già bộ thăm dò trán của Lục Thanh Lam hồi lâu, Lục Thanh Lam len lén trừng mắt nhìn Cảnh ma ma, Cảnh ma ma hiểu ý, về mặt ngưng trọng nói: “Lục tiểu thư đúng là sốt rồi, phu nhân, hay là mời Chu tiên sinh đến xem xem sao!”

Kỷ thị bản thân có bệnh có thể không sao, nhưng cũng không dám coi thường bệnh tình của ái nữ, cuống quýt nói: “Nhanh đi mời Chu tiên sinh! Nhanh đi!”

Cảnh ma ma đi chỉ chốc lát liền mời Chu tiên sinh đến, Chu tiên sinh có thể ở trấn giữ ở bên trong Hầu phủ, y thuật phải vô cùng tốt, vọng, vấn, vẫn, thiết liền nhìn ra tiểu nữ oa căn bản chỉ ăn vạ không có bệnh, hắt ra vào gia đình giàu có, có phần thông nhân tình thế sự, đã sớm trở thành nhân tình rồi, cũng không nói ra, kê cho Lục Thanh Lam chút thuốc ích khí bổ nguyên, rồi nói với Kỷ thị mấy câu “Không có gì đáng ngại, Lục cô nương chỉ là khí huyết hơi hư hao”. Nói các loại tương tự vậy.

Cảnh ma ma vội vàng nói: “Tiên sinh nếu đã đến, giúp phu nhân nhà ta xem một chút đi.”

Kỷ thị hơi ngạc nhiên, nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi nằm ở trên giường càng tỏ ra buồn bực, tựa hồ hiểu ra cái gì. Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không tiện phản đối nữa, liền ngồi xuống bên cạnh vờn một bàn tay ra lộ ra cổ tay khi sương tái tuyết (dễ vỡ như hạt sương, bông tuyết).

Chu đại phu chẩn mạch, lại hỏi cận kề sinh hoạt thường ngày của Kỷ thị, sau đó gặt đầu vắn về chòm râu dê một phen, trầm ngâm không nói.

Cảnh ma ma có chút khản trương, Lục Thanh Lam còn ngồi dậy khỏi giường. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân gần đây vẫn không vui vẻ ngon miệng, đã bốn năm ngày không ăn cái gì cho đầy đủ, vậy nên uống thuốc gì?”

Chu đại phu bỗng dừng nở nụ cười. “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Phu nhân không phải là bị ốm, mà là có tin vui.”

“Cái gì?” Người trong phòng tất cả đều tròn tròn mắt.

Kỷ thị lại càng khó có thể tin hỏi: “Đại phu, lời này của người là thật ư, ta thật sự có thai ư?” Nàng và Lục Thanh Lam thành thân hơn mười năm rồi. Từ sau khi có Lục Thanh Lam bụng vẫn không có động tĩnh nữa. Nàng mặc dù nhi nữ song toàn nhưng nhi tử dù sao chỉ có Lục Văn Đình, đương nhiên hi vọng lại sinh một nhi tử. Thế nhưng trong lúc mấu chốt này lại có, nàng có thể không cao hứng sao?

Chu đại phu gặt đầu nói: “Lão hủ hành nghề chữa bệnh mấy năm, hi mạch vẫn sờ được chuẩn.” Bằng sự cẩn thận của Chu đại phu, hẳn dám nói như vậy tức là đã có mười phần nắm chắc rồi.

Lục Thanh Lam cũng bất chấp già bộ bệnh, xoay người xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng, liền đi sờ bụng của mẫu thân: “Thật tốt quá, ta muốn có đệ đệ! Thật tốt quá, mẫu thân!”

Cảnh ma ma, Lục Loan, Lục Ngạc tất cả đều đáng vẻ vui mừng chúc mừng Kỷ thị. Cảnh ma ma vừa xin chu đại phu kê đơn thuốc giữ thai cho Kỷ thị vừa phân phó Lục Ngạc: “Người nhanh đi phía trước, đem tin vui này nói cho lão gia.”

Lục Ngạc vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Kỷ thị ngăn cản: “Chậm đã, chuyện này hôm nay, các người ai cũng không cho nói cho lão gia!”

Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người và lão gia giận nhau, cũng không thể chuyện như vậy cũng gạt hẩn chứ?”

Kỷ thị hừ một tiếng nói: “Nếu lão gia biết ta có bầu, tất nhiên sẽ đến cầu khẩn xin lỗi, ta thật sự không thể chịu được cái này.” Huống chi, nàng còn có một ý nghĩ, đứa bé này, chính là cơ hội để nàng đối phó Triệu Huệ Lan. Thừa dịp đuổi Triệu Huệ Lan đi điền trang.

Cảnh ma ma nói: “Vậy người định dấu điểm lão gia đến khi nào?”

“Đến lúc, ta đương nhiên sẽ nói cho lão gia!” Kỷ thị vừa nhờ cậy Chu đại phu: “Cũng xin tiên sinh tạm thời che giấu cho ta.”

Tiền Chu đại phu, tất cả Thủy Phong uyển đều hân hoan dào dạt dương dương tự đắc, trận này chính viện bị Triệu Huệ Lan huyên náo, rốt cục có thể dương mi thổ khí* rồi.

(*) như rồng mây, bật hơi: ý nói thư thái

Một khi mẫu thân có đứa bé này, nhất định sẽ không đi theo con đường kiếp trước, Lục Thanh Lam cũng rốt cuộc cũng yên lòng.

Như thế qua nửa tháng, Triệu Huệ Lan mãn kỳ giữ đạo hiếu ba năm, được trừ phục. Một ngày kia Kỷ thị đến Mục Nguyên đường thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân hỏi: “Nương tử Lão Nhị, người định khi nào để cho Triệu thị vào cửa vậy?”

Kỷ thị thần nhiên nói: “Con dâu cho người tra xét hoàng lịch, mừng tám tháng sau là một ngày tốt lành, Lão phu nhân xem được không?” Nếu không cho Triệu Huệ Lan danh phận di nương này, nàng còn không tiện động thủ với đối với nàng ta.

Lão phu nhân tính một cái, hiện tại đến mừng tám, bất quá chỉ hơn mười ngày, lúc này mới hài lòng.

Tin tức truyền tới Thu Thủy viện, Triệu Huệ Lan vui mừng quá đổi.

***

Ngọc Minh cung.

Tiêu Thiệu Giác mặc một bộ cẩm bào lục sắc ngồi ở ghế thái sư, đôi môi mỏng mân thành một đường, đang nhàn nhả lật xem mấy trang giấy thật mỏng. Vệ Bân đứng ở phía sau hần một bước, lặng yên không một tiếng động, không dám quấy rầy suy tư của hần.

Tờ giấy kia hần lần qua lộn lại nhìn hồi lâu, mới rút cục ngẩng đầu lên, vuốt cằm của mình thản nhiên nói: “Tam phòng Trường Hưng Hầu phủ thật là cùng một giuộc, lá gan cũng không nhỏ.”

Giọng nói của hần lạnh như băng khiến người sợ hãi, Vệ Bân nghe thử thăm dò nói: “Thật đáng thương mà, tất cả người của Nhị phòng đều chẳng hay biết gì, người xem chúng ta có nên giúp Lục tiểu cô nương một tay không?” Ấn tượng của Vệ Bân đối Lục Thanh Lam vẫn là tương đối tốt. Tình báo của Bí doanh Hạ tộc mỗi ngày cũng do Vệ Bân sửa sang lại rồi mới đưa Tiêu Thiệu Giác xem, cho nên đối với chuyện quan trọng của Trường Hưng Hầu phủ, Vệ Bân cũng biết rất tường tận.

Vệ Bân đang định đáp ứng một tiếng “Vâng”, nhưng Tiêu Thiệu Giác nhớ đến hôm đó Lục Thanh Lam dứt hần uống thuốc từng muỗng từng muỗng, rốt cuộc vẫn thay đổi chú ý. Cho nên nói với Vệ Bân: “Thôi, người phân phó Trương tẩu tử, nhắc nhở tiểu nha đầu kia một tiếng.” Về phần tiểu nha đầu có thể hiểu ám hiệu của Trương tẩu hay không, hần cũng mặc kệ.

***

Lục Thanh Lam nghe nói mừng tám tháng sau sẽ đem Triệu Huệ Lan đón vào cửa, trong lòng rất là khó chịu. Mặc dù vận mệnh của mình đến cùng vẫn thay đổi, mẫu thân có bầu, tất nhiên sẽ không lại tự sát, nhưng cuối cùng vẫn để cho Triệu Huệ Lan thành tiểu thiếp của phụ thân. Nàng thật sự là nghĩ làm thế nào để ứng phó. Đang tự phiền não, chợt nghe thấy một hồi tiếng động lớn xôn xao bên ngoài. Trong lòng Lục Thanh Lam phiền não, kêu Bò Đào đi vào hỏi: “Àm ĩ quá, chuyện gì vậy?”

Bò Đào nói: “Lục cô nương, Trương tẩu tử lại tới nữa, để nô tỳ đuổi nàng ra.”

Thì ra là kể từ khi Lục Thanh Lam học vỡ lòng, bởi vì nàng một mình học chữ có chút cô đơn, Kỷ thị liền ý định tìm cho nàng một tiểu nha hoàn tuổi xấp xỉ cùng nhau đi học, trong lúc nhất thời không riêng gì Nhị phòng, cả Hầu phủ đều có người xin giúp đỡ đi cửa sau.

Phải biết rằng nhiều nha hoàn bà tử ở Nhị phòng như vậy, có thể hầu hạ thân cận chủ tử, cũng chỉ vài người như vậy, hôm nay Nhị phụ nhân tìm một thư đồng cho Lục Thanh Lam, đây cũng là công việc béo bở tương đối béo bở rồi. Tương lai hoặc đi theo của hồi môn Lục cô nương đến trong nhà cô gia, nói không chừng còn có thể trở thành thiếp thất các loại ở nhà cao cửa rộng, vậy cũng coi như một bước lên trời. Cho dù không thể, dựa vào thân phận thư đồng của Lục cô nương này, giả cho một quán sự ngoại viện còn dư sức.

Huống chi, đi theo Lục cô nương còn có thể đọc sách tập viết, riêng một cái này, nói ra cũng vô cùng có mặt mũi, làm cho mình thêm không ít phân lượng.

Thật ra có mấy tay thủ đoạn thông thiên, đến van xin người bên cạnh Lục Thanh Lam.

Vốn chuyện này sẽ không để kéo dài thời gian mà không quyết như vậy, thật sự là gần đây Kỷ thị không có có tâm tư tuyển chọn thư đồng cho nữ nhi. Những lão bộc lâu năm này, có chút tâm tư linh hoạt, sẽ dùng biện pháp đánh tới trên người của Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam là người trong cuộc, ở chuyện này, nàng nói một câu, còn hữu hiệu hơn người khác nói mười câu.

Trương tẩu tử này vốn là một tiểu quản sự kho thuốc ở Tam phòng, Lục Thanh Lam đương nhiên có ác cảm với Tam phòng, cũng chưa từng gặp nàng. Không nghĩ tới người của Tam phòng quả nhiên không biết cất nhắc, không biết tiến thoái, vậy mà lại tới phiền nhiễu nàng.

Vì vậy nghe lời Bò Đào nói, đang định gạt đầu, chợt nghe bên ngoài có người nói: “Lục cô nương, nô tỳ có chuyện trọng yếu muốn gặp lục cô nương, sự tình liên quan đến vị ở Thu Thủy viện kia, sự tình quan trọng, xin Lục cô nương nhất định phải gặp nô tỳ.”

Bất kể nàng nói thật hay giả, Trương tẩu tử có thể nói ra nói như vậy, khiến Lục Thanh Lam có chút hứng thú. Nàng gọi Bò Đào lại: “Người báo Trương tẩu tử đi vào gặp ta.”

Chỉ chớp lát Bò Đào dẫn Trương tẩu tử đi vào. Trương tẩu tử bộ dạng hơn hai mươi tuổi, y phục sạch sẽ, nhìn cũng có chút thuận mắt. Da nàng trắng nõn, bộ dạng cũng thanh tú, khiến cho người ta thấy liền sinh hảo cảm, ít nhất ấn tượng đầu tiên của Lục Thanh Lam coi như không tệ.

Một nữ hài nhỏ nhỏ gầy gầy đi theo bên người nàng cúi đầu, Lục Thanh Lam cũng không nhìn thấy tướng mạo của nàng.

Trương tẩu tử đi tới phía trước cách Lục Thanh Lam năm bước, liền kéo nữ nhi quỳ xuống, miệng nói: “Nô tỳ ra mắt lục cô nương.” Lại kéo nữ nhi, cô bé cúi đầu nói một tiếng: “Lục cô nương đại an.”

Lục Thanh Lam giờ lên tay nói: “Đứng lên đi.”

Lục Thanh Lam nhàn nhả nói: “Trương tẩu tử muốn tới gặp ta, đây là lần thứ ba phải không? Có chuyện gì gấp gáp, người nói đi. Nếu không thể khiến ta hài lòng, ta đây không thể làm gì khác hơn là đem người đưa đến chỗ đó của Du ma ma. Ta muốn nhìn xem, một bà tử tam đẳng như người, ở trong viện của tiểu thư âm ĩ nào loạn, là đạo lý gì?”

Du ma ma kia là lão nhân của Trường Hưng Hầu phủ, từng hầu hạ Lão Hầu gia, mấy năm nay luôn chủ quản hình phạt trong phủ, luôn luôn mặt lạnh tâm lạnh, lục thân không nhận*, nha đầu bà tử toàn gia không có một người nào không sợ nàng.

(*)六亲不认 Lục thân; họ hàng; thân thuộc; LỤC THÂN BẤT NHẬN mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Trương tẩu tử cũng đã nghe nói qua về Du ma ma, nghe xong mặt liền biến sắc. Sợ Du ma ma là một chuyện, Lục Thanh Lam còn nhỏ tuổi có thể nói ra như vậy càng làm cho nàng toát mồ hôi. Nàng không dám lại có bất kỳ lòng khinh thường nào với Lục Thanh Lam nữa, chuẩn bị cẩn thận nói ra: “Hồi bẩm cô nương, nô tỳ mang theo tiểu nữ vội tới dập đầu thỉnh an cô nương.”

Lục Thanh Lam khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta biết mục đích ngươi tới lần này, hiện tại không muốn nghe cái này, ngươi nói chút gì để cho ta cảm thấy hứng thú. Nếu ngươi có thể làm cho ta hài lòng, suy tính của ngươi, ta khiến ngươi như nguyện là được.”

Trương tẩu tử không khỏi vui mừng khôn xiết: “Chuyện này là thật ư?”

Lục Thanh Lam nhìn móng tay dùng phượng tiên hoa* nhuộm hết sức diễm lệ của mình nói: “Ta có cần thiết lừa gạt ngươi sao?”

(*) 凤仙花 Bóng nước (danh pháp hai phần: Impatiens balsamina) còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa

Trương tẩu tử lại ngẩng đầu lên, nhìn hai người Bò Đào và Thạch Lựu đứng ở bên cạnh Lục Thanh Lam một chút, Lục Thanh Lam hiểu được ý của nàng nói: “Hai vị tỷ tỷ đều là người đáng tin nhiệm của ta, ngươi có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Trương tẩu tử lúc này mới nhẹ gật đầu: “Lục cô nương nói vậy chắc hẳn cũng biết, nô tỳ là làm việc ở trong được phòng của Hằng Phong uyển.”

Lục Thanh Lam có chút không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Cái đó và chuyện ngươi muốn nói có liên quan sao?”

“Có liên quan, có liên quan!” Trương tẩu tử cuống quýt nói.

“Được, vậy ngươi nói đi.”

“Nô tỳ có thể lên làm tiểu quản sự của được phòng này cũng là có chút nguyên nhân, tổ tiên nô tỳ cũng làm nghề y, bởi vì phụ thân trị chết người, bị kiện lên quan, lúc này mới bị bán vào Hầu phủ. Tam phu nhân cũng là bởi vì cái này, mới sai nô tỳ trông coi được phòng cho nàng. Cũng bởi vậy, nô tỳ hiểu sơ một chút y thuật, cũng có thể kê một ít đơn thuốc thường gặp.”

“A?” Lục Thanh Lam nghe đến đó, rốt cục có một chút hứng thú.

Trương tẩu tử tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian này, Triệu cô nương Triệu Huệ Lan vào Hầu phủ, ở tại Thu Thủy viện, nhưng bởi vì Tam phu nhân đối với nàng đặc biệt khác biệt, cho nên được liệu của Thu Thủy viện bên kia, cũng là đều là từ được phòng của Tam phòng cung ứng.”

Lục Thanh Lam nhảy cảm ý thức được cái gì: “Cái này có vấn đề gì không?”

“Đích thật là có chút vấn đề.” Trương tẩu tử nói: “Được liệu Thu Thủy viện dùng lượng không lớn, mỗi lần cũng chỉ là một ít vụn vặt lẻ tẻ, trước sau lấy trở về tổng cộng bốn lần thuốc, cảm đi đại khái hơn mười loại được liệu. trong đơn không có gì, chẳng qua đem những được liệu này đặt ở một chỗ, có thể phát hiện, đây là một đơn thuốc...” Nàng nói đến đây dừng lại, sau đó nói ra một câu long trời lở đất: “Một đơn thuốc giữ thai.”

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên: “Cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa?”

Trương tẩu tử nói: “Ý nô tì là, cái vị ở Thu Thủy viện kia... có thể có thai ời!”

Phản ứng đầu tiên của Lục Thanh Lam là Triệu Huệ Lan mang thai hài tử của Lục Thần. “Tiện tỳ này!” Nàng xoay quanh phòng hai vòng, Kỷ thị có thái khiến nàng còn chưa kịp vui vẻ hai ngày, Triệu Huệ Lan liền mang ngọt ngào tới cho nàng rồi. Thật sự là càng nghĩ càng giận.

Chẳng qua, chờ một chút...

Nàng nhớ rõ phụ thân từng chính miệng thừa nhận, hần và Triệu Huệ Lan quen biết là ở cuối tháng sáu, hiện tại chẳng qua mới một hai tháng, cho dù phụ thân và nàng có da thịt chi thân, nhưng cũng không quá một hai lần mà thôi. Từ lúc Triệu Huệ Lan vào Thúy Phong uyển, phụ thân liền không bước vào cửa phòng của nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu gì, đương nhiên hiểu được chỗ mấu chốt trong chuyện này, chẳng lẽ vận khí của Triệu Huệ Lan tốt, có thể một phát trúng ngay hay sao?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ quái, lòng mày không khỏi nhăn lại suy nghĩ, hai con người cũng trở nên sâu thẳm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kéo căng chăm chú, Trương tẩu tử lại không hiểu sao cảm thấy có một loại áp lực đánh úp lại, làm nàng có chút không thở nổi. Không khỏi cúi đầu.

Trương tẩu cân nhắc liên tục, rốt cục nổi lên dũng khí nói: “Nô tỳ nghe nói... Nhị phu nhân muốn tuyển chọn tiểu nha hoàn trong phủ bồi cô nương đọc sách. Nô tỳ suy nghĩ, Hương Cẩn nhà ta hiện giờ tám tuổi, ngày thường cũng xem như hiểu chuyện lanh lợi, chính là chẳng biết có cái phúc khí này hay không, có thể được lọt vào pháp nhãn của cô nương.”

Lục Thanh Lam nhìn tiểu cô nương kia một chút, sau đó nói: “Hương Cầm, ngươi ngẩng đầu lên.”

Hương Cầm theo lời ngẩng đầu, Lục Thanh Lam thấy bộ dạng nàng thanh thanh tú tú, đôi mắt sáng ngời trong suốt, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, chỉ đơn thuần nhìn ánh mắt thôi Lục Thanh Lam cảm thấy tiểu cô nương này hẳn là có thể đào tạo thành tài. Liền âm thầm gật đầu. Nàng liền hỏi vài vấn đề, Hương Cầm mặc dù có hơi dè dặt, nhưng trả lời mạch lạc rõ ràng, có chút khéo léo.

Lúc này Lục Thanh Lam mới chậm rãi nói: “Mẫu thân cho ta chọn lựa thư đồng, quan trọng nhất chính là gia thân trong sạch, hiếu quy củ. Ngươi như vậy, ta vốn không thích. Chẳng qua là ta là một người thương phạt phân minh, ngươi cung cấp tin tức như thế, ta muốn thưởng ngươi. Ngươi để Hương Cầm ở lại viện của ta, để cho Thạch Lự tỷ tỷ dạy dỗ một phen, nếu thật là người có khả năng, ta liền báo cáo mẫu thân để lại bên cạnh ta.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đỗi, “Đa tạ Lục cô nương, đa tạ Lục cô nương!” Lại đẩy Hương Cầm một cái, “Còn không mau dập đầu tạ ơn Lục cô nương.”

Hương Cầm vội vàng quỳ xuống dập đầu với Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam bảo Bồ Đào nâng Hương Cầm dậy, lại dặn dò Trương tẩu tử: “Chuyện ngươi nói với ta vừa rồi, không thể để lộ ra ngoài một chút. Nhất là bên nhà chính, hiểu chưa! Nương ta hay phức tạp mọi chuyện, ngươi không thể lại dùng việc nhỏ này tăng thêm phiền não cho người.”

Trương tẩu tử: “Nô tỳ hiểu.”

Hiện giờ Kỷ thị đang có mang, Lục Thanh Lam là sợ nàng trong con tức giận động thai khí. Chuyện này đương nhiên không thể nói với Trương tẩu tử.

Tiền Trương tẩu tử, Lục Thanh Lam ngồi ở trên giường phập phồng không yên, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Triệu Huệ Lan mang thai có chút kỳ quái, liền gọi người mời Cảnh ma ma tới.

Cảnh ma ma từ ái sờ lên đầu nhỏ của nàng: “Lục cô nương gọi lão nô đến, có chuyện gì phân phó?” Từ khi Kỷ thị có thai, Lục Thanh Lam liền chuyển ra khỏi phòng ngủ của nàng. Ở tiểu viện của mình, chuyện gì cũng đều không cần Kỷ thị quan tâm, hết sức hiểu chuyện.

Cảnh ma ma cảm thấy Lục tiểu thư thật sự là hiểu chuyện hơn.

Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, liền đem lời nói của Trương tẩu tử cái kia nói lại một lần. Cảnh ma ma sau khi nghe liền vỗ đùi, “Oan nghiệt a, thật là oan nghiệt!”

Nàng không nghĩ quá nhiều, chỉ cho là đó là mầm mống của Lục Thần. Vốn Kỷ thị mang thai là một việc khiến mọi người vui mừng, hiện giờ lại ra chuyện này, chẳng phải là muốn Kỷ thị tức chết. Nàng nói: “Lục cô nương, chuyện này tuyệt đối không thể để phu nhân biết, người hiểu được không?”

Lục Thanh Lam gật đầu: “Ta hiểu.”

Cảnh ma ma khen một câu “Lục cô nương thật là thông minh” Liền đứng dậy, nàng có thể gạt Kỷ thị, nhưng là chuyện Triệu Huệ Lan mang thai vẫn là phải phải người xác minh một chút cho thỏa đáng, nàng là vô luận như thế nào cũng ngồi không yên.

Lại bảo Bồ Đào đi vào, gọi nàng phái người ngó chừng động tĩnh của Thu Thủy viện, có gió thổi cỏ lay gì đều phải qua bẩm kịp thời.

Cảnh ma ma ra khỏi tiểu viện của Lục Thanh Lam, liền phái hai ma ma có kinh nghiệm đi Thu Thủy viện tra xét.

Hai vị ma ma này một người họ Lý, một người họ Cùng, đều là bà đỡ kinh nghiệm phong phú, lúc Kỷ thị sinh mấy đứa con cũng đều đi theo hầu hạ bên cạnh Kỷ thị.

Người của chính viện phái tới, Triệu Huệ Lan đương nhiên tiếp đãi ân cần. Hai người cũng không quá đáng, tùy tiện hỏi sinh hoạt thường ngày ăn uống của nàng liền cáo từ rời đi.

Triệu Huệ Lan sai Nguyệt Mai đưa hai người đi ra tiểu viện. Không đến một lát Nguyệt Mai trở về, nói với Triệu Huệ Lan: “Di nương, người nói hai người kia kỳ quái không, vậy mà hỏi nô tỳ kinh nguyệt của người đã bao lâu không có.”

“Ngươi nói cái gì?” Triệu Huệ Lan nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên trắng như tuyết.

Nguyệt Mai lại càng hoảng sợ: “Di nương, người làm sao vậy?”

Triệu Huệ Lan vội vàng nói: “Ngươi đừng quan tâm ta, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi trả lời các nàng thế nào.”

Nguyệt Mai nói: “Người không phải là đã dạy ta, có người hỏi vấn đề này, ta phải trả lời kinh nguyệt của người đến vào giữa tháng, cực kỳ đúng ngày nha, ta chính là dựa theo phân phó của người trả lời. Có vấn đề gì không? Nói thật, di nương kinh nguyệt của người đã thật lâu không thấy tới.”

Triệu Huệ Lan bỗng nhiên nổi giận nói: “Ngươi cảm miệng cho ta!”

Nguyệt Mai không lý do bị nàng trách mắng, sợ tới mức lập tức quỳ xuống.

Triệu Huệ Lan ngữ khí hòa hoãn nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, hẳn có người hỏi, nhất định phải dựa theo sự phân phó của ta trả lời, hiểu chưa?”

Nguyệt Mai cuống quýt nói: “Nô tỳ nhớ kỹ.”

Triệu Huệ Lan vô lực khoát tay nói: “Đi xuống đi.”

Đội trong phòng chỉ còn lại một người nường, Triệu Huệ Lan đặt mông ngồi ở trên ghế, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ là Kỳ thị phát hiện cái gì?” Nàng nhớ tới ánh mắt xem xét của Lý ma ma và Củng ma ma kia, thủy chung như có như không dừng lại trên bụng của nàng, đã cảm thấy sau lưng ướt sũng.

Nàng cảm thấy, nhất định là bị phát hiện rồi.

Triệu Huệ Lan càng cảm thấy bất an. Mất thấy mấy ngày nữa, Lục Thần sẽ nạp nàng làm thiếp, chính thức định ra danh phận. Lúc này bị vạch trần, nàng làm sao có thể cam tâm.

Nàng đưa tay sờ bụng của mình.

Đứa bé này tới thật không phải lúc rồi. Sớm biết như thế, còn không bằng kịp thời xoá sạch nó. Nếu thật sự vạch trần chuyện này, nàng không những không có khả năng làm thiếp của Lục Thần, thậm chí có thể ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Nàng càng nghĩ càng lo lắng. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp, không thể để cho Kỳ thị vạch trần chuyện này.

Triệu Huệ Lan gọi một tiếng: “Nguyệt Mai!”

Nguyệt Mai vén màn đi đến, “Di nương có gì phân phó.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nhanh trang điểm cho ta, ta muốn đi thỉnh an phu nhân.”

Triệu Huệ Lan ăn mặc thỏa đáng, Nguyệt Mai đang muốn đỡ cánh tay của nàng đi ra ngoài, Triệu Huệ Lan bỗng phân phó nói: “Người đi đem hộp trang sức khắc hoa hồng kia lấy tới cho ta.”

Nguyệt Mai nói: “Di nương muốn mang trang sức gì, phân phó một tiếng, nô tỳ đưa cho người.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nói nhảm nhiều vậy, làm theo sự phân phó của ta là được.”

Nguyệt Mai không dám nói thêm gì nữa, lấy hộp trang sức tới. Triệu Huệ Lan đuổi Nguyệt Mai đi ra ngoài, tự mình đóng phòng lần tìm nửa ngày, đợi Triệu Huệ Lan đi ra, Nguyệt Mai phát hiện nàng cũng không đổi trang sức, không khỏi âm thầm kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người tới chính viện của Kỳ thị, Kỳ thị vừa tỉnh ngủ. Cảnh ma ma liền nói: “Nếu phu nhân không muốn gặp nàng ta, để lão nô kêu nàng quay về viện của mình.”

Kỳ thị muốn biết nàng rốt cuộc tới làm gì, liền nói: “Nếu đã tới, liền kêu nàng vào đi.”

Cảnh ma ma liền đi ra ngoài xin Triệu Huệ Lan đi vào, ánh mắt cay độc chần chờ trên bụng của nàng ta, trong lòng mắng to nàng ta là hồ ly tinh. Trước đây hai vị ma ma Lý Củng đã xem tình huống bẩm báo, Cảnh ma ma cơ bản có thể khẳng định Triệu Huệ Lan là đang có mang thai rồi.

Kỳ thị lại còn chẳng hay biết gì, thấy Triệu Huệ Lan thái độ nàng vẫn còn coi như là hòa ái. Kêu Lục Loan mang một cái ghế tới cho Triệu Huệ Lan, để cho nàng ngồi, nhân thoại mấy câu, chuyển tới chính đề: “Mùng tám chính là ngày lành của người và lão gia, người chuẩn bị mọi việc thỏa đáng rồi chứ? Có vấn đề gì, người cứ nói cho Cảnh ma ma.”

Triệu Huệ Lan nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, tỳ thiếp vô cùng cảm kích. Nếu có gì không hiểu nhất định sẽ thỉnh giáo ma ma.”

Kỳ thị nói: “Như vậy thì tốt. Sau này người hầu hạ lão gia cho tốt, chỉ cần người an phận thủ thường, ta cũng sẽ không làm khó người.”

Triệu Huệ Lan cuống quýt nói: “Phu nhân khoan hồng độ lượng, tỳ thiếp đương nhiên sẽ hầu hạ lão gia và phu nhân thật tốt, không để cho phu nhân bận tâm về tỳ thiếp.”

Hai người không mặn không nhạt nói mấy câu. Triệu Huệ Lan tới vốn là muốn thăm dò thái độ của Kỳ thị, thấy nàng một chữ cũng không nói đến chuyện hai vị ma ma Lý Củng, nàng ấy càng khó hiểu như vậy, nàng càng là đoán không ra tâm tư của Kỳ thị, trong lòng càng lo lắng, chỉ cảm thấy dựng lông gáy, toàn thân không thoải mái.

Giương mắt lại bắt gặp ánh mắt phần hân kiêu kỳ của Cảnh ma ma vẫn luôn dừng lại bụng của mình, trong lòng nàng đột nhiên chấn động. Một chút may mắn trong lòng liền ném đến tận ngoài chín tầng mây.

Lòng nàng biết rõ ma ma này là tâm phúc của Kỳ thị, ngay cả nàng cũng biết, Kỳ thị còn có thể không biết trong bụng nàng đang mang thai hay sao?

Triệu Huệ Lan chỉ cảm thấy phía sau lưng ẩm ướt nhon nhớt, vạn phần khó chịu hoảng sợ. Ánh mắt của Kỳ thị nhìn về phía nàng vốn không có gì, cũng bị nàng hiểu thành một chút ý tứ khác.

Nàng cũng là hạng người thông minh, nếu là Kỳ thị biết rõ đứa bé này là của ai, quả quyết sẽ không nói chuyện cùng nàng hòa hòa khí khí như vậy, nàng

nhất định sẽ lập tức đến tìm Lục Thần đuổi nàng ra đại môn của Trường Hưng Hầu phủ.

—— chỉ có một khả năng, Kỳ thị làm tương phụ thân đứa bé này là Lục Thần.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng bàn tay của Triệu Huệ Lan đều là mồ hôi. Nếu Kỳ thị muộn nửa tháng nữa, nàng và Lục Thần đã thành vợ chồng chỉ lễ, hiện tại đem chuyện này vạch trần ra ngoài, cũng không tiện che giấu.

Triệu Huệ Lan càng nghĩ càng sợ hãi, nhất thời không khỏi hận chết Kỳ thị. Nếu người này khoan hồng độ lượng, sớm đi cho phép mình nhập phủ làm thiếp, làm nào sẽ có quần canh của mình hôm nay, lại không nghĩ xem Kỳ thị đối với nàng mặc dù không tính là tốt, thế nhưng mà thân là chủ mẫu, nắm giữ hậu trạch, cũng không lợi dụng quyền hạn trong tay mình gây khó dễ cho nàng, đã được xem là cực kỳ nhân hậu rồi.

Đúng vào lúc này, Lục Ngạc nâng một cái khay chạm khắc sơn đỏ đi đến, bên trên để một chén thuốc giữ thai. Trong mắt Triệu Huệ Lan hiện lên vẻ mặt âm tàn, đứng dậy đi tiến lên, “Lục Ngạc tỷ tỷ, để cho tỷ thiếp hầu hạ tỷ tỷ uống thuốc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tìm Đường Chết (2)

Tâm tư của Triệu Huệ Lan là, nếu Kỳ thị chết rồi, Nhị phòng nhất định đại loạn, khi đó bên trong không có chủ mẫu chủ trì đại cục, lại có Tam phu nhân hỗ trợ dàn xếp che giấu, nàng gán đứa bé này cho Lục Thần cũng có khả năng. Huống hồ Kỳ thị chết rồi, bằng thân phận của nàng, tìm mọi cách tác động một phen, ngày sau phù chính trở thành kế thất, cũng có thể nhìn thấy một chút hi vọng.

Nàng biết rõ Kỳ thị và Lục Thần đang xích mích, nhưng thật ra Kỳ thị vừa chết, chỉ cần nói nàng lòng dạ nhỏ mọn, không thông suốt chuyện Nhị lão gia nạp thiếp, một gói thuốc độc tự giết chính mình, ai có thể biết là nàng ra tay?

Lục Ngạc do dự một chút, có chút lưỡng lự liếc mắt nhìn Kỳ thị một cái. Kỳ thị suy nghĩ một chút, nàng đã muốn hạ quyết tâm lợi dụng hài tử đuổi Triệu Huệ Lan đi, cũng có thể thừa việc này lấy được tín nhiệm của nàng, liền cũng không để ý khẽ gật đầu.

Lúc này Lục Ngạc mới cẩn thận đem khay giao cho Triệu Huệ Lan.

Ở bên kia, ngày hôm đó chẳng biết tại sao trong lòng Lục Thanh Lam bất an cực độ. Dù sao vẫn cảm thấy chính mình tựa hồ không để ý đến chuyện gì đó trọng yếu.

Ở tiểu viện của mình cũng ngồi không yên. Bồ Đào và Thạch Lựu tiến vào đưa đưa hầu ướp lạnh cho nàng ăn, ngày thường Kỳ thị sợ nàng tham ăn đồ lạnh, không cho nàng ăn nhiều. Hiếm thấy hôm nay không ai quản thúc, nhưng nàng dùng thìa bạc ăn mấy khối, bỗng nhiên cảm thấy đưa hầu kia màu đỏ mầu hết sức không lành.

Đúng lúc này, Bồ Đào đi đến, nói với Lục Thanh Lam: “Cô nương, Triệu Huệ Lan đi đến chỗ phu nhân.”

Trong lòng nàng đột nhiên hoảng sợ.

Lục Thanh Lam đứng dậy đi giày, kêu Bồ Đào và Thạch Lựu, “Chúng ta mau quay trở lại.”

Hai nha hoàn vội vàng giúp nàng mặc váy xiêm y, Lục Thanh Lam vừa đi vừa nghĩ, bất an này rốt cuộc từ đâu đâu ra? Nàng nghĩ tới điều kiện bá phụ Lục Hân cho Triệu Huệ Lan, lẽ ra Triệu Huệ Lan là tiểu thư nhà quan cũng là người trải việc đời, không thể nào không biết thế thiếp có khác, giống như một trời một vực, nàng ta vì sao phải cự tuyệt điều kiện của Đại bá phụ, một lòng muốn gả vào Hầu phủ làm thiếp đâu chứ?

Cho dù là nàng mang thai hài tử của phụ thân, cũng hoàn toàn có thể xoá sạch rồi, theo đuổi tương lai của mình một lần nữa.

Chẳng lẽ —— suy đoán lúc trước là đúng, đứa bé kia vốn cũng không phải là của phụ thân sao?

Nàng bị ý nghĩ này của mình dọa sợ, bước chân không khỏi dừng lại. Kiếp trước mẫu thân chết đi làm cho nàng trăm mối không thể lý giải, trước khi thành thân phụ thân từng có có thông phòng, mẫu thân cũng không ghen tị như điên, vì sao có Triệu Huệ Lan mẫu thân liền không thể không chết?

Huống hồ, còn có ba huynh muội bọn họ ở đây? Mẫu thân sẽ phải lo nghĩ vì bọn họ một chút mới phải, sao lại đi đến bước đường cùng như vậy? Còn nữa, kiếp trước mẫu thân không phát hiện mình đã mang thai sao? Nếu biết, nàng sao có thể tự vẫn?

Lục Thanh Lam nghĩ đến đây, chân chạy như điên hướng về phía Thụy Phong uyển.

Bồ Đào và Thạch Lựu lại càng hoảng sợ, vội vàng bước nhanh đi theo.

Nàng vẫn cho là kiếp trước mẫu thân là tự sát, nhưng thật không ngờ, nàng cũng có thể là bị người khác đầu độc giết chết.

Bồ Đào và Thạch Lựu hoang mang liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi tới.

Lục Thanh Lam thờ không ra hơi tiến vào phòng của mẫu thân, vừa lúc chứng kiến Triệu Huệ Lan dùng thìa bạc múc một môi được trấp (*dịch thuốc dạng lỏng) đen sì đút qua miệng của Kỳ thị.

Lục Thanh Lam hét to một tiếng: “Mẫu thân đừng uống!”

Miệng Kỳ thị đã sắp mở ra, trông thấy Lục Thanh Lam đi vào, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ cung chiêu, “Bảo Nhi sao lại tới? Xem người chạy đầu đầy mồ hôi kia, gấp cái gì vậy?”

Liền cũng không uống được trấp (*dịch thuốc dạng lỏng) Triệu Huệ Lan đưa tới.

Triệu Huệ Lan cũng nóng nảy, “Phu nhân uống thuốc trước đi, nếu không uống thuốc sẽ nguy.” Cầm cái thìa định cứng rắn rót vào trong miệng Kỳ thị.

Việc này có thể làm bại lộ bí mật. Kỳ thị nghiêng đầu một cái, toàn bộ được trấp kia liền vẩy vào trên giường của nàng.

Cảnh ma ma kinh sợ: “Tiện tỳ, người muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam ba bước làm thành hai bước chạy tới, đánh đổ chén thuốc trong tay của Triệu Huệ Lan. Sau đó lo lắng bắt lấy tay Kỳ thị nói: “Mẫu thân, người không sao chứ, người có uống thuốc đó không?”

Kỳ thị cũng không phải kẻ ngu, cũng hiểu được, trong thuốc này ắt hẳn có vấn đề, liền lắc đầu, “Bảo Nhi, mẫu thân không uống thuốc này.”

Lúc này Lục Thanh Lam mới yên lòng lại. Lúc này Cảnh ma ma đã gọi mấy bà tử to lớn thô kệch đi vào chế trụ Triệu Huệ Lan.

Nhà đầu Nguyệt Mai của Triệu Huệ Lan ở một bên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, không biết như thế nào cho phải.

Trên mặt Triệu Huệ Lan lóe lên vẻ kinh hoàng rồi biến mất, cố gắng trấn định nói: “Phu nhân đây là ý gì?”

Lục Thanh Lam thấy chén thuốc kia bị nàng đánh nghiêng đổ trên mặt đất, bên trong còn giữ non nửa chén thuốc không đổ ra ngoài, liền ngồi xổm người xuống đem chén thuốc kia nhặt lên, sau đó dùng ngữ khí chân thật nói đối với Triệu Huệ Lan: “Người uống hết nửa bát thuốc này đi!”

Sắc mặt Triệu Huệ Lan cuồng biến(hóa rồ) : “Lục cô nương nói đùa! Ta lại không mang thai, uống thuốc giữ thai này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam đã xác nhận bên trong chén thuốc này có vấn đề. Nghĩ đến kiếp trước nàng hại chết mẫu thân, dẫn đến chính mình cửa nát nhà tan, phụ thân về sau bởi vì trầm mê luyện đan mà chết, ca ca tỷ tỷ cũng không có một ngày tốt đẹp. Hận ý trong lòng quả thực giống như nước sông cuộn cuộn, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, người kêu người chế trụ nàng, cho tiện tỳ này uống hết chén thuốc này.”

Cảnh ma ma cũng ý thức được trong thuốc có vấn đề, liền gật đầu với hai bà tử vừa rồi, một bà tử dùng sức giữ mặt của Triệu Huệ Lan, cho dù Triệu Huệ Lan không muốn, cũng không thể không há miệng.

Mắt thấy nửa bát thuốc độc chết người sẽ rót vào miệng mình, Triệu Huệ Lan thầm kêu mạng ta xong rồi!

Đúng vào lúc này, chợt nghe có người nói: “Nơi này của Nhị bá mẫu thật là náo nhiệt, đây là chuyện gì vậy?” là Tam phu nhân Triệu thị mang theo Hồ ma ma đi đến.

Lục Thanh Lam đang nổi giận, căn bản không để ý tới Tam phu nhân, phân phó hai bà tử cái kia: “Đừng quan tâm tới người không có liên quan bên ngoài, rót hết thuốc cho nàng!”

“Ồ, Lục cô nương nhà chúng ta tính khí thật nóng nảy! Còn là người không liên quan, ta là thím của người đấy!” Triệu thị có thể bắt lấy đầu đề câu chuyện rồi. “Nhị bá mẫu, không phải ta nói người rồi sao, đứa nhỏ thiếu quy củ, thế nhưng phải dạy dỗ cho tốt, chúng ta là người một nhà, ta sẽ không so đo cùng nàng, nếu là đến bên ngoài còn vô lễ như vậy, chỉ có thể vứt hết thể diện của toàn bộ Hầu phủ chúng ta.”

Kỳ thị khoát tay áo, phân phó một tiếng: “Dừng tay đi.” Cho dù là trong thuốc thật sự có độc, nàng cũng không có ý định cứ như vậy giết chết Triệu Huệ Lan, nàng cũng không phải là người lòng dạ ác độc, trong bụng nàng hiện giờ đã có Bảo Bảo, càng thêm mềm lòng, coi như là tích phúc vì Bảo Bảo. Huống chi, nàng không thể để cho nữ nhi còn nhỏ như vậy trên lưng đeo một cái mạng.

Hai bà tử cái kia lúc này mới thả Triệu Huệ Lan, Triệu Huệ Lan đã sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Tam phu nhân càng hứng thú nhìn hết thầy trước mắt. “Nhị bá mẫu có thể giải thích không, nơi này của ngài đang xướng khúc gì à? Chẳng lẽ ngài đây là lại muốn độc chết Triệu di nương? Chúng ta là nhà quy củ, không thể như vậy. Nếu truyền đi, thanh danh Hầu phủ chúng ta mất hết rồi.”

Nàng ngược lại không sợ ngồi đài cao xem cuộc vui.

Kỳ thị thần nhiên nhìn nàng một cái. “Tam đệ muội xin ăn nói thận trọng! Chúng ta làm chị em dâu nhiều năm, người chẳng phải biết rõ tính tình của ta, ta làm sao lại là người điên cuồng ngoan độc!”

“Vậy Nhị bá mẫu giải thích cho ta xem, vừa rồi tốt cùng là là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan run lẩy bẩy quỳ xuống: “Tam phu nhân cứu ta! Van xin Tam phu nhân cứu ta!”

Tam phu nhân đưa tay giúp nàng đứng lên: “Đáng thương mà, ngươi không cần sợ, Hầu phu chúng ta là chỗ có quy tắc, không ai có thể một tay che trời chà đạp người!”

Lục Thanh Lam cười lạnh một tiếng nói: “Tam thẩm thẩm có thể hỏi rõ ràng nguyên nhân lại nói tiếp hay không?”

Mặt Tam phu nhân trầm xuống: “Ngươi đứa nhỏ này, nói chuyện cùng trưởng bối đây à!”

Kỷ thị cũng nói: “Bảo Nhi không được vô lễ.”

Lục Thanh Lam hít sâu một hơi, áp chế hận ý cuộn cuộn trong lòng, để thanh âm bình tĩnh nói ra: “Ta chỉ muốn nói cho Tam thẩm, ngươi nghĩ làm người tốt không sao, nhưng cũng muốn biết rõ ràng tiền căn hậu quả. Hạ độc trong thuốc không phải là mẫu thân của ta, mà là vị Triệu di nương giả bộ đáng thương này!”

Nàng chỉ vào chén thuốc nói: “Ngài nhìn rõ ràng rồi chứ, đây là thuốc giữ thai nương ta uống, không phải là thuốc độc hại người gì.” Giờ này khắc này trong tâm nàng đã hết sức bình tĩnh, phân phó Cảnh ma ma nói: “Ma ma đi tìm một con mèo con lại đây.”

Cảnh ma ma hiểu ý của nàng, mất một chút thời gian tìm một con mèo con lại đây. Lục Thanh Lam gọi người đem thuốc kia đổ ra một tí cho mèo kia uống. Mèo con kia vốn vui vẻ, uống thuốc kia xong, chỉ trong nháy mắt, khoe miệng lại chảy ra một dòng máu đen, trong khoảnh khắc liền chết.

Người cả phòng thấy vậy kinh tâm động phách, Tam phu nhân cũng sợ tới mức lui về sau từng bước.

Cảnh ma ma tiến lên trước một bước, “Bốp”c ho Triệu Huệ Lan một bạt tai. “Tiện tỳ, phu nhân đối với ngươi không tệ, ngươi lại dám hạ loại độc thù này!”

Tam phu nhân có chút nghi ngờ, do dự một chút, vẫn là quyết định đứng ở phía Triệu Huệ Lan: “Cảnh ma ma, chuyện còn chưa rõ ràng, tại sao lại đánh người?”

Triệu Huệ Lan lại quỳ xuống: “Tam phu nhân, xin ngài làm chủ cho tỳ thiếp a! Thuốc kia chính là Lục Ngạc cô nương tự mình bung vào, tỳ thiếp chẳng qua là muốn làm tròn bổn phận, hầu hạ phu nhân uống thuốc, nào biết đâu rằng trong thuốc kia có độc, thuốc này là người của phu nhân sắc, tỳ thiếp nếu muốn hạ độc, làm gì có cơ hội đâu chứ? Đích thị là có người nào đó muốn hãm hại tỳ thiếp!”

Nàng mặc dù không nói rõ ràng, nhưng Tam phu nhân đã nghe rõ hàm nghĩa trong lời nói của nàng. Ý của nàng nói là Kỷ thị thiết kế liên hoàn độc kế, vu hãm nàng đầu độc chủ mẫu, thừa cơ đem nàng đuổi đi. Nếu Triệu Huệ Lan nói là sự thật, vậy Kỷ thị thật là âm độc, mà nàng bắt được điểm yếu của Kỷ thị... Việc này nếu là thật, cho dù là hừ Kỷ thị cũng không đủ a!

Tam phu nhân không khỏi hưng phấn kích động.

Liên an ủi Triệu Huệ Lan nói: “Ta vẫn là câu nói kia, đen chính là đen, trắng chính là trắng. Hầu phu là địa phương nói quy củ, sẽ không oan uổng một người tốt, cũng sẽ không bỏ qua một người xấu!” Nói xong nhìn Kỷ thị một cái.

Tam phu nhân bảo vệ Triệu Huệ Lan ở phía sau nói: “Sự thể trọng đại, ta thấy vẫn là mời Lão phu nhân tới hỏi cho rõ ràng đi!” Lại muốn đem Lão phu nhân ra áp chế trên đầu Kỷ thị.

Kỷ thị cũng không phải là người dễ khi dễ như vậy, thân nhiên nói: “Ta cũng không biết, Thúy Phong uyển ta đây lúc nào lại cần Tam đệ muội thay mặt ta làm chủ!”

“Cũng được, một khi Tam đệ muội đã muốn đi mời Lão phu nhân tới đây, vậy liền đem Lão thái gia cũng mời tới bình luận phân xử đi.” Lão phu nhân đương nhiên là một lòng một dạ đứng về phía Tam phòng, nhưng Lão thái gia lại có thể nói câu công đạo. Kỷ thị cũng không ngốc, không để mình rơi vào chỗ bất lợi.

Nhị phòng và Tam phòng chia nhau đi mời Lão phu nhân và Lão thái gia, Lục Thần hôm nay không đi Đông Sơn thư viện, chuyện này cũng kinh động đến hần, chạy tới rất nhanh.

Vào cửa liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Kỷ thị không muốn để ý đến hần, Cảnh ma ma liền đem tiền căn hậu quả nói cho hần. Kỷ thị bên này mang thai, mặc dù vẫn cho người gạt hần, nhưng Lục Thần lại không ngốc, rất nhiều dấu vết để chung một chỗ, há có thể thực sự không biết gì cả.

Kỷ thị thật hần đã sớm biết, bất quá là thời kì phi thường nhạy cảm, không dám chọc Kỷ thị tức giận. Nhưng vẫn âm thầm quan tâm sinh hoạt ăn uống thường ngày của Kỷ thị. Nghe nói thuốc giữ thai bị hạ thuốc độc lợi hại như vậy, lòng Lục Thần vẫn còn sợ hãi. Hần đi tới trước mặt Triệu Huệ Lan, giơ tay lên cho nàng một cái tát vào mồm: “Tiện nhân, tâm của ngươi thật nham hiểm!”

Triệu Huệ Lan che mặt mình, trong mắt rung rung, không dám tin nhìn Lục Thần. Lòng của nàng giống như rơi vào hầm băng. Điều nói nam nhân có mới nói cũ, thể nhưng mà hần vì sao che chở nương tử cả như thế?

Cái này còn không sao, bị đánh hai tát, bất kể nói thế nào, Lục Thanh Lam cũng thấy vạn phần sáng khoái.

Triệu Huệ Lan coi như là nửa tiểu thiếp của Lục Thần, Lục Thần dạy dỗ tiểu thiếp thiên kinh địa nghĩa, Tam phu nhân cũng không có tư cách nói này nói kia, vì vậy há miệng, cũng không nói ra cái gì.

Bên này tin tức Lão thái gia Lão phu nhân đã đến, phái người tới truyền bọn họ đi qua.

Nhất thời mọi người đều đi Mục Nguyên đường hành lễ. Cho Lão thái gia Lão phu nhân, ác nhân Tam phu nhân cáo trạng trước, thêm mắm thêm muối câu chuyện một lần, theo như lời nàng, Triệu Huệ Lan hiển nhiên liền biến thành một củ cái trắng nhận hết ụy khuất. Lại càng ngoài sáng trong tối ám chỉ, đây hết thấy đều là bầy của Kỷ thị có ý thiết kế, là Kỷ thị không dung nạp nổi Triệu Huệ Lan, định đem Triệu Huệ Lan đưa vào chỗ chết.

Lão phu nhân nghe được nhủ cau mày: “Chúng ta đường đường trăm năm Hầu phủ, làm sao lại có chuyện như vậy? Các người ngại thanh danh của Hầu phủ không tốt hay là như thế nào?” Trong lời nói đã có thể có mấy phần bất mãn với Nhị phòng rồi.

Không đợi Kỷ thị nói chuyện, Lục Thần đã nói: “Xin phụ thân mẫu thân minh xét, A Hành cũng không phải người ác độc như vậy ta dám lấy tính mạng của mình đảm bảo, trong chuyện này tất có ân tình khác.” Kỷ thị mặc dù oán trách Lục Thần, nhưng nghe xong lời này, trong lòng dù sao cũng ảm áp.

Lão Hầu gia quát lớn với nhị tử: “Người cầm miệng cho ta!” Lại quay đầu phân phó nói: “Đi mời Chu tiên sinh tới, trước nghiệm xem thuốc trong chén này đến tột cùng thứ gì?”

Chu tiên sinh ở trong Hầu phủ, chỉ chốc lát đã tới rồi. Nghe xong phân phó của Lão Hầu gia cầm lấy chén thuốc đi sang một phòng bên cạnh nghiệm, qua một lát quay lại, mọi người chỉ thấy hân xanh cả mặt, hết sức không tốt.

Lão Hầu gia hỏi: “Tiên sinh có nghiệm ra trong chén này bỏ cái gì không?”

Chu tiên sinh nhìn chung quanh một chút, Lão Hầu gia hiểu ý. Cho lui một đám hạ nhân, chỉ để lại vài cái chủ tử. Lục Thanh Lam đương nhiên là chơi xấu lôi kéo làn váy của mẫu thân ở lại.

Lão Hầu gia nói: “Tiên sinh có thể nói.”

Chu tiên sinh nói: “Nếu lão phu không nhìn lầm, trong thuốc này hạ một vị kỳ độc là hạc đỉnh hồng, thường nhân nếu uống lầm, trong khoảng khắc sẽ mất mạng. Chỉ là thuốc độc như thế khó có được, lão phu thật sự không biết cái này...”

“Hạc đỉnh hồng?” Lão Hầu gia cười gượng, thuốc độc lợi hại như thế cho dù ngu dốt nữa cũng nghe nói qua. Tiên sinh vất vả rồi, đi xuống trước đi. Chuyện ngày hôm nay, kính xin tiên sinh giữ bí mật thay cho.”

Chu tiên sinh chấp tay, nói: “Lão phu biết rõ nên như thế nào!” Xoay người đi.

Nhất thời không khí trong phòng phảng phất ngưng tụ thành băng. Ánh mắt Lão phu nhân lạnh như băng rơi vào trên người Kỷ thị: “Thật là nghiệp chướng a! Trường Hưng hầu phủ không chứa nổi yêu ma quỷ quái bức này!” Lập tức liền muốn đem tội danh hạ độc ném lên người Kỷ thị.

Lục Thanh Lam còn đang hung tợn trừng mắt Triệu Huệ Lan, không nghĩ tới lá gan nàng ta lớn như vậy, lại cứ nhiên lại có thể dám ở trên đất Nhị phòng hạ kỳ độc như vậy cho mẫu thân, hơn nữa làm cho người ta phản nộ chính là, kiếp trước lại còn để cho nàng ta thành công! Ở kiếp này nếu không phải mình cảnh giác an bài trước, chỉ sợ còn dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước, Lục Thanh Lam nghĩ đến kiếp trước mẫu thân bị chết oan uổng, liền hận không thể băm thây vạn đoạn Triệu Huệ Lan.

Lão Hầu gia hận đến vỗ bàn, “Là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan quỳ trên mặt đất nói: “Lão Hầu gia, oan uổng thiếp. Độc tuyệt đối không phải là của tỳ thiếp, vừa rồi Chu tiên sinh cũng nói, hạc đỉnh hồng này tuy là thiên hạ kỳ độc, nhưng hiếm thấy, một nữ lưu tỳ thiếp, làm sao lấy được thuốc độc bức này đâu chứ?”

“Tỳ thiếp cũng chỉ là đến nhà chính, nhìn thấy phu nhân uống thuốc, nghĩ muốn làm tròn bổn phận của thiếp thất, lúc này mới nhận lấy chén thuốc, dưới chúng con mắt, thiếp làm sao có cơ hội bỏ thuốc độc đâu. Nhất định là trong chén sớm đã bị kẻ dưới hạ kịch độc, kính xin Lão Hầu gia làm chủ cho tỳ thiếp a!” Đây rõ ràng chính là đồ tội cho Kỷ thị hãm hại nàng.

Kỷ thị không khỏi buồn cười: “Chẳng lẽ lại là ta hạ độc chén thuốc của mình, muốn độc chết ta sao?”

Triệu Huệ Lan nói: “Không phải là phu nhân làm, nhưng cũng chưa chắc không phải là người bên ngoài làm. Nói không chừng là ai đó bất mãn với phu nhân, âm thầm động tay động chân cũng chưa biết chừng. Thuốc là Lục Ngạc sắc, nói không chừng là Lục Ngạc hạ độc!” Nàng hiện tại nghĩ liều mạng khuấy nước lên, nàng mới có thể thừa dịp thoát thân, nói không chừng từ đó ngư ông đắc lợi.

Lão Hầu gia nói: “Đem Lục Ngạc gọi vào!”

Lục Ngạc đi đến, nghe nói Triệu Huệ Lan vu oan nàng hạ độc trong chén thuốc của phu nhân, vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ là nô tài từ nhỏ của phu nhân, phu nhân đối với nô tỳ có đại ân, nô tỳ tuyệt đối không dám hạ độc.”

Kỷ thị cũng nói: “Lục Ngạc là ta mang từ miền nam tới, cả nhà nàng làm nô cho Kỷ gia, tuyệt sẽ không hạ độc.”

Lão Hầu gia suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Người đâu, lục soát người hai tiện tỳ này cho ta!”

Lập tức có hai bà từ tiến vào, đem hai người Triệu Huệ Lan và Lục Ngạc lục soát từ trên xuống dưới một lần, nhưng làm sao có thể lục soát thấy bóng dáng của hạc đỉnh hồng?

Tam phu nhân mỉm môi cười một tiếng: “Ta thấy chuyện này có chút kỳ lạ! Triệu di nương là kẻ ăn nhờ ở đậu, cho dù có lá gan hại người sợ cũng không có bản lĩnh hại người. Chẳng lẽ là có người nhìn không nổi Triệu di nương sắp gả cho Nhị bá, cố ý thiết kế như vậy, muốn nhân cơ hội độc chết Triệu di nương ư?” Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Kỷ thị.

Tam phu nhân nhìn về phía Lão Hầu gia nói: “Phụ thân, Hầu phủ chúng ta danh dự trăm năm, chuyện như vậy cũng không thể phát sinh ở bên trong.”

Lão phu nhân tiếp lời nói: “Độc phụ bức này, không giữ lại được, ta thấy vẫn là đuổi về Giang Châu đi a.” Giang Châu là quê quán của Kỷ thị, ý tứ hẳn là muốn hưu Kỷ thị.

Lục Thanh Lam giận dữ, Lão phu nhân và Tam phu nhân cùng một giuộc, võ đoán như thế, còn muốn đàn độn, u mê liền đem hưu Kỷ thị như vậy, thật là khinh người quá đáng!

Lục Thần cũng không khỏi thâm giận, hẳn không thể phát tác với Lão phu nhân, liền nói với Tam phu nhân: “Kính xin Tam đệ muội ăn nói thận trọng. Lời như vậy cũng không thể nói lung tung. Dựa theo luật Đại Tề, vu khống người, phản toạ (lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo), nếu là một lát nữa chứng minh A Hành là trong sạch, người dám tự trở về Bình Lương Hầu phủ sao?”

Tam phu nhân không khỏi cứng lại, thấy dưới tình huống vậy, Lục Thần vẫn che chở Kỷ thị, không khỏi vừa hận vừa đỏ kị.

Lão Hầu gia lại nói: “Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó, còn không câm miệng cho ta! Việc xấu như thế là do người không tự biết tu thân kiểm điểm, mới dẫn tới bây giờ hay sao?”

Lão phu nhân vội vàng khuyên nhủ: “Hầu gia xin bớt giận, vì chuyện này chọc tức thân mình cũng không đáng.” Lại nói: “Ta thấy chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần nghiêm hình ép hỏi với người gây chuyện, không sợ các nàng không nói ra chân tướng. Ta thấy sai người đem Lục Ngạc và Nguyệt Mai kia bắt lại đi tra hỏi đi.”

Triệu Huệ Lan vốn đang có tâm tư chịu trách nhiệm, nghe tới chỗ này hoàn toàn yên lòng. Thì ra là chuyện này từ đầu tới đuôi Nguyệt Mai đều không tham dự, đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, cho dù nghiêm hình tra khảo Nguyệt Mai thế nào cũng quả quyết không ra.

Lục Thanh Lam không khỏi âm thầm sốt ruột, nàng cũng có chút không rõ ràng cho lắm, Triệu Huệ Lan là làm thế nào hạ độc trong thuốc giữ thai của nữu thân. Thế nhưng mắt thấy sự tình thay đổi đột ngột, trong đầu nàng bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Kiếp trước hai vị phi tần trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền đánh nhau, giờ mọi mảnh khoé. Một người trong đó giấu độc trong móng tay, sau đó hạ độc trong thuốc của một vị phi tần khác, quả nhiên thực hiện được, độc chết phi tần được tên kia sủng ái, nội vụ phủ tra xét hỏi lâu cũng không tra ra nguyên nhân, về sau vị phi tần kia muốn dùng thủ đoạn giống vậy độc hại một vị phi tử mới được sủng ái khác, mới bị phát hiện.

Chẳng lẽ nàng cũng giấu ở trong móng tay? Lục Thanh Lam càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Thừa dịp người của Mục Nguyên đường kéo Lục Ngạc xuống đánh, nàng bỗng nhiên nói chen vào: “Triệu di nương móng tay của người nhìn rất đẹp, nhuộm ở nơi đâu vậy?”

Mười móng tay của Triệu Huệ Lan nhuộm máu đỏ máu, vốn là màu sắc che dấu rất tốt, bên trong giấu cái gì cũng nhìn không thấy. Nghe nói đến móng tay của mình, giống như bò cạp ngủ đông, sợ tới mức toàn thân giật mình. “Lục cô nương, ta ta...” Lời nói không rành mạch.

Đúng là có tật giật mình.

Kỷ thị cũng là người thông minh, lập tức liền hiểu ra, “Kính xin Lão Hầu gia và Lão phu nhân phái người kiểm tra móng tay của Triệu di nương, nếu ta không đoán sai, trong móng tay Triệu di nương ẩn dấu hạc đỉnh hồng.”

Hai bà từ gắt gao cầm lấy cánh tay của Triệu Huệ Lan, làm cho nàng muốn di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Chu tiên sinh dùng một cái tăm bạc nhỏ nhỏ cạo một ít bột phấn màu đỏ nhạt từ trong móng tay của Triệu Huệ Lan, Chu tiên sinh cẩn thận nghiệm xem, lúc sau nói: “Hồi bẩm Lão Hầu gia, là hạc đỉnh hồng không thể nghi ngờ.”

Lão Hầu gia gật đầu, sai người đưa Chu tiên sinh đi xuống. Sau đó trầm giọng nói: “Triệu Huệ Lan, người còn có gì lời muốn nói?”

Triệu Huệ Lan mặt xám như tro, thất hồn lạc phách ngã ngồi dưới đất.

Khuôn mặt Tam phu nhân không dám tin, “Người người người... Tại sao người có thể...” vô dụng như vậy!

Lão Hầu gia phân phó nói: “Đi lục soát Thu Thủy viện của nàng.”

Mọi người tại Mục Nguyên đường kiên nhẫn đợi chờ, thời gian hai khắc, liền có kết quả, người được phái đi phát hiện kịch độc hạc đỉnh hồng bên trong cái hộp trang sức hai lớp của Triệu Huệ Lan. Hộp trang sức kia không phải là vật của Hầu phủ, là Triệu Huệ Lan mang vào Hầu phủ.

Đến lúc này, hết thảy mọi chuyện đều rõ ràng. Triệu Huệ Lan đem hạc đỉnh hồng giấu ở bên trong hộp trang sức hai lớp. Ngày xưa phụ thân nàng bị giết, toàn gia lưu đầy, nàng sai người làm ra hạc đỉnh hồng, vốn vạn nhất sự tình phát triển đến nông nổi không còn hy vọng nào nữa, mình cũng có thể uống

thuốc độc tự sát. Không nghĩ tới hôm nay nổi sát tâm, đem hạc đỉnh hồng kia lấy ra, giấu ở trong móng tay, mượn danh nghĩa hầu hạ Kỳ thị uống thuốc, hạ độc trong chén thuốc, định độc chết Kỳ thị, không nghĩ tới Lục Thanh Lam đoán được ngăn cản.

Lão phu nhân nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, cuối cùng người hiền đều có trời giúp, không để cho độc phụ kia được như ý, để cho nương tử lão Nhị nhận ủy khuất này.” Nàng ngược lại trở nên mau lẹ, lập tức thay đổi hòng súng. Lão thái gia chỉ là thản nhiên hừ một tiếng.

Lão phu nhân thiên vị Tam phòng từ trước đến giờ hẳn biết rõ, nhưng là hôm nay biểu hiện như vậy, quả thực có chút quá đáng.

Kỳ thị nói: “Triệu Huệ Lan, ta có một chuyện không rõ! Muốn hỏi rõ nguoi một chút. Ta đã đồng ý cho nguoi gả vào Hầu phủ, mừng tám tháng sau liền vì nguoi cử hành nghi thức, tâm nguyện nguoi đã đạt được, vì sao còn muốn mạo hiểm hạ độc ta?” Nàng thật sự là trăm mối không lý giải được.

Triệu Huệ Lan chợt ngẩng đầu lên nói: “Ta hận nguoi! Ta hận nguoi chiếm tất cả súng ái Nhị gia, còn muốn ở đó ra vẻ dè dặt, giả vờ rộng lượng. Ta cũng yêu Nhị gia, nhưng trong lòng hẳn chỉ có nguoi, cho dù là ta đối tốt với hẳn, tự tiến cử với hẳn, hẳn cũng cũng lạnh nhạt ta! Ta hận nguoi đã có ba đứa bé, rồi lại mang thai cốt nhục của Nhị gia... Ta hận tất cả chuyện tốt trên đời này đều bị nguoi một mình chiếm hết, mà ta lại rơi rụng thành bùn, mặc cho nguoi chà đạp vũ nhục!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trạng thái điên cuồng, chợt nhảy bổ về phía Kỳ thị.

Kỳ thị hoảng sợ, đúng lúc Lục Thần nhanh chóng, kịp thời chắn phía trước Kỳ thị.

Lúc này sẽ không thương hoa tiếc ngọc nữa, giờ chân lên đạp bay Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan nhổ ra một ngụm máu, uể oải ngã trên đất.

Trong lúc nhất thời trong sân một mảnh ồn ào.

Lão thái gia chỉ nghe thấy một câu, nói với Kỳ thị: “Nguoi nói cái gì, nguoi có thai ư? Tại sao không nói cho chúng ta! Thật là hồ đồ.” Lúc trước con trai nói dối của hẳn khó khăn, đối với cháu trai đặc biệt vừa ý. Thật vất vả mới có hai nhi tử thân sinh, Lục Thần hiện giờ dưới gối chỉ có một Lục Văn Đình, Lục Diệp mặc dù cũng có một nhi tử, nhưng lại là một con vợ lẽ. Lão Hầu gia tâm tình vạn phần cấp bách chờ ôm cháu ruột.

Lão Hầu gia cuống quýt nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau dọn chỗ cho nương tử lão Nhị.”

Ánh mắt Tam phu nhân nhìn về phía Kỳ thị quả thực muốn bốc hỏa rồi, thật sự là ghen tỵ sắp nổi điên rồi. Lão phu nhân cũng miễn cưỡng cười nói: “Nguoi hài tử này, có chuyện vui bức này, vì sao không cho chúng ta biết trước tiên?”

Lần này Lão Hầu gia nhìn lại Triệu Huệ Lan, thần sắc đã rất là bất đồng: “Dám mưu hại cháu ruột của ta, độc phụ nhà nguoi không giữ lại được rồi, nhất định phải xử phạt nặng mới có thể giải mối hận trong lòng của ta! Người đâu, đem độc phụ này kéo xuống, đánh hai mươi gậy trước!”

Lão Hầu gia tuy rằng tức giận, nhưng không mất lý trí, Triệu Huệ Lan dù sao cũng là người nhà trung lương, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không tiện để nàng chết ở Hầu phủ.

Chẳng qua lấy thân thể nhỏ bé của Triệu Huệ Lan hai mươi gậy cũng đủ khiến nàng điêu đứng.

Triệu Huệ Lan chợt xoay người lại: “Tam phu nhân, cứu ta!”

Tam phu nhân vội vàng co rút lại phía sau, “Nguoi làm ra việc táng tận thiên lương bức này, còn liên lụy tới ta làm cái gì?” Hôm nay đã đủ mất mặt rồi, cũng không muốn dính líu tới từ này nữa.

Hai bà tử không nói lời gì tiến vào, dắt Triệu Huệ Lan đi ra ngoài, trong miệng Triệu Huệ Lan không ngừng kêu “Tam phu nhân cứu ta”, nhưng Tam phu nhân lại cúi đầu không nói.

Trong bụng Cảnh ma ma cảm thấy hết sức bất an. Triệu Huệ Lan có thai nàng biết, đừng nói là hai mươi, cho dù mười gậy năm gậy, Triệu Huệ Lan cũng nhất định sẽ sinh non. Nàng là biết Lão Hầu gia xem trọng con nối dõi, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, khó tránh khỏi lại muốn vu oan cho phu nhân, bởi vậy Cảnh ma ma mặc dù là vạn phần không muốn, vẫn mở miệng cầu tình: “Lão Hầu gia bớt giận, gậy này không thể đánh a!”

Đợi đến cửa ải này, Triệu Huệ Lan vẫn không chịu nói ra chuyện có thai, tâm Lục Thanh Lam như gương sáng, lai lịch đứa nhỏ này chắc chắn bất minh, cho nên cũng sẽ không ngăn cản Cảnh ma ma vạch trần việc này.

Lão Hầu gia có chút kỳ quái nhìn nàng: “Nguoi lại có lời gì muốn nói?”

Cảnh ma ma nói: “Lão thái gia, không thể đánh a. Triệu di nương nàng, nàng cũng có bầu rồi!”

“Cái gì?” lời vừa nói ra, mọi người lại ồn ào!

Lục Thần là người đầu tiên không tin. Nhảy ra nói: “Không thể nào!” hẳn và Triệu Huệ Lan chỉ có duyên phận một buổi tối, lúc ấy vẫn là do say mềm, hẳn không tin một lần Triệu Huệ Lan đã có hài tử của hẳn.

Chuyện này biến đổi bất ngờ, Lão thái gia cũng là vui buồn lẫn lộn.

Triệu Huệ Lan khàn giọng nói: “Đúng vậy, ta thật sự có thai của Nhị gia rồi. Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Nguoi nói hươu nói vượn, chuyện này không thể nào!” Lục Thần căn bản cũng không tin.

Lão thái gia nhướng mày, vội vàng phản phó: “Lại đi mời Chu tiên sinh tới cho ta.”

Một khoảng thời gian như vậy, Chu tiên sinh đã là ba lần tiến cung. Hắn ngược lại vẫn bảo trì bình thân, không nói nhiều không hỏi nhiều, bảo làm cái gì liền làm thật tốt. Triệu Huệ Lan bị kéo lại, Chu tiên sinh bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát nói: “Lão Hầu gia, nàng quả thật là mang thai, đã hơn hai tháng rồi.”

Lục Thần chấn động toàn thân: “Hơn hai tháng? Chu tiên sinh, ngươi có nhầm lẫn không?”

Chu tiên sinh nói: “Nhị lão gia, việc này quan hệ trọng đại, lão phu sao dám dễ dàng có kết luận. Lại nói hi mạch cũng không khó bắt, lão phu có mười phần nắm chắc.”

Lục Thần chợt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan nói: “Đồ tiện tỳ, đứa nhỏ này đến tột cùng là của ai?”

Lão thái gia cũng nghe ra ý ở ngoài lời, “Lão Nhị, ngươi đang nói cái gì?”

Lục Thần bởi vì tức giận mà đỏ bừng cả khuôn mặt nói: “Phụ thân, ta với nàng biết nhau vẫn chưa tới hai tháng, làm sao có thể làm cho nàng mang thai hơn hai tháng?” Hắn vừa nghĩ cũng hiểu, khó trách nàng ta gấp gáp muốn gả vào như vậy, đại ca cho nàng điều kiện tốt như vậy, để cho nàng gả ra ngoài làm chính đầu nương tử nàng cũng không chịu. Ngắm lại bản thân chẳng những bị đội nón xanh (cắm sừng!), còn suýt tỳ nữa ngu ngốc mà thay người khác nuôi con, chuyện này ai có thể nhẫn!

Nhớ tới ngày đó chính mình sau khi hò hẹn, Triệu Huệ Lan ôm mình khóc sụt sùi nói bản thân còn là một xử nữ, lại để cho chính mình kiểm tra lạc hồng trên đệm giường, lúc ấy mình tâm tư rối loạn, làm sao có tâm tư kiểm tra cái này, lại không nghĩ rằng nữ tử này vô sỉ như thế, vậy mà hết thầy cũng đều là diễn kịch, đáng tiếc mình vẫn chẳng hay biết gì, thật sự tin lời nói dối của nàng.

Lão thái gia nghe xong lời này sắc mặt cũng triệt để âm trầm. Đại gia tộc tới kỳ nhất là sự thuần khiết của huyết mạch, kiêng kỵ nhất là lẫn lộn huyết mạch. Triệu Huệ Lan như thế, chẳng những là vũ nhục của Lục Thần, càng là vũ nhục đối với Trường Hưng Hầu phủ.

Thanh âm hần âm lãnh như băng: “Nói, đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai?”

Triệu Huệ Lan cười ha ha, nhìn Lục Thần nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này đúng là không là của ngươi!” Nàng lại quay đầu nói: “Lão Hầu gia, nhưng hài tử này đích thực là tôn nhi của ngài. Phụ thân của đứa nhỏ này là Tam gia Lục Diệp!”

Tam phu nhân lập tức nhảy dựng lên: “Ngươi nói vậy, này, điều này sao có thể?”

Triệu Huệ Lan nhìn chằm chằm ánh mắt của Tam phu nhân nói: “Chuyện cho tới bây giờ, ta còn có gì để giấu diếm sao? Tam phu nhân, ngày đó lúc ngươi bảo ta câu dẫn Nhị gia, là nói thế nào với ta, ngươi nói hề có chuyện gì, ngươi nhất định sẽ vì ta làm chủ, hiện giờ sự đảo lộn đầu (sự việc vỡ lỡ), ngươi lại mặc ta tự sinh tự diệt. Tam phu nhân, ngươi đối với ta như vậy hay sao?”

Tam phu nhân thét to: “Ngươi nói vậy! Ta lúc nào sai khiến ngươi đi câu dẫn Nhị bá?” Chuyện này vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Lão thái gia không nghĩ tới đào sâu đi xuống chuyện này, ắt dính dáng ra rất nhiều. Lão phu nhân nghe được đã như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than: “Lão Hầu gia, nàng ta đúng là điên rồi, vu cáo lung tung, tâm tư nàng ta là muốn quấy đến cả nhà không yên, nếu như đã điều tra rõ chuyện nàng độc hại nương tử lão Nhị, không bằng bây giờ đánh giết luôn, miễn cho làm cho nàng khích bác tính cảm giữa phụ tử huynh đệ.”

Lục Thần lại bất đồng ý, “Chuyện đến bây giờ, không thể nào không làm cho rõ ràng! Nếu phụ thân mẫu thân không cho Nhị phòng một cái công đạo, hôm nay ta liền quỳ gối ở đây không dậy.” Dứt lời vẫy áo bào quỳ xuống. Hắn tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải kẻ hèn nhát, bỏ qua Tam phu nhân tính kẻ Nhị phòng, muốn xử tử Triệu Huệ Lan một cách không minh bạch, giải quyết việc này cho qua chuyện, vô luận như thế nào hắn là không chịu đáp ứng.

Lão Hầu gia hừ lạnh một tiếng: “Trong bụng nàng còn có một cái thai không biết là của ai đâu này? Cứ đánh giết như vậy sao được?” Lão phu nhân rõ ràng cho thấy làm tặc làm nhưng sợ người khác biết, Lão Hầu gia lại không thấy như vậy.

Lão Hầu gia nhìn Triệu Huệ Lan, ánh mắt rét lạnh như đao: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi kể ra cho thật. Nếu không đừng trách bốn hầu dùng trọng hình đối với ngươi!”

Triệu Huệ Lan nói: “Tiểu nữ tử tất nhiên tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói vậy)!” Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không còn gì để giấu diếm. Liền đem hết chuyện nói ra.

Thì ra ngày đó Triệu Huệ Lan cùng đường, đến Trường Hưng Hầu phủ tìm nơi nương tựa, ban đầu Tam phu nhân lạnh nhạt với nàng. Về sau không biết tại sao thân thiện với nàng, Triệu Huệ Lan mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng là Tam phu nhân là tám vạn gỗ duy nhất nàng có thể nắm được trong nước, chỉ đành phải phó thác cho nàng.

Thường xuyên qua lại, Tam phu nhân liền khuyên nàng gả vào Hầu phủ làm thiếp, cũng nói cho nàng nghe rất nhiều chỗ tốt. Triệu Huệ Lan vốn không muốn làm làm thiếp cho người ta, nhưng Tam phu nhân sắp xếp nàng vụng trộm ở sau bình phong nhìn Lục Thần một lần, nàng thấy Lục Thần anh tuấn tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn, đối nhân xử thế lại càng như tấm gió xuân, thêm vinh hoa phú quý Trường Hưng Hầu phủ, phồn hoa tự cảm, liền không khỏi động vài phần tâm tư.

Nào biết sự tình bỗng nhiên nổi lên ngoài ý muốn. Bởi vì nha hoàn đi lại bên ngoài bất tiện, Tam phu nhân vẫn dùng gã sai vặt trong phủ liên lạc với Triệu Huệ Lan, mà tất cả gã sai vặt của Tam phòng đều thuộc về trông coi của Lục Diệp, Lục Diệp cũng chậm rãi phát hiện. Một ngày kia đi theo gã sai vặt tìm được chỗ ở của Triệu Huệ Lan, hần vốn là là một sắc phôi (kẻ háo sắc), thấy Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, lại là loại người không chỗ nương tựa, nhất thời động tâm tư.

Triệu Huệ Lan đương nhiên là vô lực phản kháng, chỉ đành phải ủy khuất cầu toàn mà thuận theo hần. Tam lão gia được mới mẻ, đương nhiên nhàn rỗi liền đi chỗ nằng ngủ lại.

Về sau Triệu Huệ Lan dưới áp cầu dất mối của Tam phu nhân, Triệu Huệ Lan trù tính leo lên Lục Thần, Lục Thần và Lục Diệp tuy là thân huynh đệ nhưng là hai người nhân phẩm khác biệt một trời một vực, so sánh hai bên, Triệu Huệ Lan đương nhiên càng muốn đi theo Lục Thần, lúc này mới có chuyện tình liên tiếp phía sau.

Triệu Huệ Lan không thể không nghĩ tới chuyện xoá sạch hải tử, dựa theo lời Lục Hần gả cho một cái người địa vị hơi thấp làm chính đầu nương tử. Nhưng nằng vụng trộm gặp đại phu, đại phu nói cho nằng biết thân thể nằng quá yếu, nếu là phá thai, rất có thể tổn thương thân thể của nằng, một thi hai mạng.

Nằng từng thấy tận mắt một vị thông phòng của phụ thân mang thai con của phụ thân, bị mẫu thân cho uống một chén thuốc phá thai, ở trên giường kêu rên suốt hai ngày, lúc này mới khí tuyệt mà chết, chuyện này để lại ám ảnh thật lớn trong lòng nằng, cho nên mới không dám mạo hiểm phá thai.

Lão thái gia trầm mặt nghe Triệu Huệ Lan khóc kể. Cả giận nói: “Đem nghiệt tử Lục Diệp gọi về cho ta?” Nhi tử của mình là đức hạnh gì hần đều rõ ràng hơn so với ai khác, vì vậy đối với lời Triệu Huệ Lan nói, hần đã tin bảy tám phần.

Lục Diệp rất nhanh đã đến, dưới “uy quyền” của Lão thái gia, hần không kiên trì bao lâu liền nhận tội.

Triệu Huệ Lan quỳ gối ôm bắp đùi của Lục Diệp nói: “Tam gia, tỳ thiếp mang thai hải tử của ngài, xin ngài nhất định phải cứu tỳ thiếp a!”

Trước đây Lục Diệp nghe nói Triệu Huệ Lan muốn gả cho Nhị ca làm tiểu thiếp, trong lòng thật là hâm mộ ghen tỵ, hần là một lòng muốn đem Triệu Huệ Lan thu vào làm thiếp, nê hà trong nhà có một vị cọp cái, hần là có tặc tâm lại không có tặc胆 (muốn trộm mà không có can đảm).

Lục Diệp nghe xong lời nói của Triệu Huệ Lan liền vụng trộm nhìn sắc mặt thê tử, Tam phu nhân như là một con mèo bị dẫm vào đuôi, chột nhảy lên: “Người dám, nếu người muốn đem tỳ này nạp vào trong phòng, trừ phi ta chết!”

Lão Hâu gia háng giọng nói: “Người cũng là người chờ xử tội, sao dám can rờ như thế! Còn không quỳ qua một bên cho ta! Thân là chị em dâu lại quản chuyện trong phòng Nhị bá, ta thật sự là mới nghe lần đầu!”

Thân mình Tam phu nhân run lên, không dám nhiều lời, ngoan ngoãn quỳ xuống ở một bên.

Lục Diệp cảm thấy có hi vọng, ánh mắt tha thiết nhìn phụ thân: “Con nói dối của nhi tử không nhiều, hiện giờ Triệu cô nương đã đã có cốt nhục của nhi tử, kính xin phụ thân mẫu thân thành toàn, cho nhi tử đem Triệu cô nương vào cửa.”

“Không thể!” Lão phu nhân đối với nhi tử của mình luôn ủng hộ, nhưng lập tức phản đối nói: “Nữ tử độc địa rắn rết như thế, sao có thể ở lại Tam phòng, ta thấy nếu không hay là trước đợi nằng sinh hạ nhi tử, ngày sau suy tính xem làm gì tiếp.”

Lão Hâu gia cũng là ý này. Liền nói: “Như thế, liền đem nằng tạm thời giam giữ tại sái phòng (phòng chứa cũi), đợi ta điều tra rõ ràng, xử trí tiếp cũng không muộn.” Hần là người từng trải, sẽ không chỉ nghe lý lẽ của một phía, Triệu Huệ Lan nói gì hần liền tin cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tìm Đường Chết (3)

Lại nói mọi người trở lại Thúy Phong Uyển, Lục Thần mảy dạn mặt dày theo vào nhà chính.

Kỷ thị sai người chốt cửa lại. Lục Thần nóng nảy, gõ cửa rầm rầm: “A Hành, người mở cửa ra, người nghe ta giải thích!”

Kỷ thị cả giận nói: “Đừng gõ nữa, hiện tại ta không muốn gặp người.”

Lục Thần làm sao chịu đi, lại gõ cửa một hồi, Kỷ thị đã che lỗ tai trốn vào nội thất.

Lục Thần đang không biết làm sao cho được, chỉ nghe thấy dưới chân truyền đến một tiếng hừ lạnh, chỉ thấy tiểu nữ nhi Lục Thanh Lam mặt như băng hàn đứng ở nơi đó. “Nếu mẫu thân không muốn gặp người, cho dù người đập nát đại môn này, có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Lục Thần thấy một hải tử nhỏ như nằng, bày ra bộ dạng người lớn, vừa đáng yêu lại buồn cười. Nhưng hần bây giờ không có tâm tư cười đùa: “Ngay

cả Bảo Nhi cũng oán giận phụ thân ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân đừng quên trong giấy cam đoan người cho ta ghi cái gì?” Từ “cha”* biến thành “phụ thân”, thân sơ có khác.

(*) 爹爹 Cha

Lục Thần nhất thời cứng họng

“Phụ thân không muốn nói, ta thay phụ thân nói.” Khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh thán nhiên: “Phụ thân viết trong giấy cam đoan, đời này người chỉ trông giữ một mình mẫu thân, vừa không nạp thiếp cũng không cần nha đầu thông phòng, sẽ không làm mẫu thân vì người chảy một giọt nước mắt. Giấy trắng mực đen, lời nói còn vang vọng bên tai! Nhưng người xem, người đã làm cái gì?”

Lục Thần xấu hổ không thôi, lẩm bẩm nói: “Bảo Nhi người nói rất đúng, nhưng phụ thân cũng không muốn, ta vốn chỉ muốn giúp Triệu Huệ Lan một tay, sự tình sao sẽ biến thành như vậy? Ta đối với Triệu Huệ Lan đích thật là không có tâm tư kia. Ai ngờ Tam đệ muội lại vô si như thế, sai năng hạ thuốc mê trong huan hương, nếu không, ta sao lại cùng nàng...” Hắn bắt lực nắm lấy tóc của mình, “Ta thật xin lỗi nương của người! Không thể thực hiện lời hứa với người, ta thật xin lỗi Bảo Nhi!”

Hắn hổ thẹn nói: “Không nghĩ tới ta đường đường một đại nam nhân, lại rơi vào kế của hai nữ nhân. Nể tình sau này ta không dây dưa với Triệu Huệ Lan nữa, tha cho phụ thân lần này đi!”

Chuyện này hôm nay ở Mục Nguyên đường, Triệu Huệ Lan cũng đã nhận tội rồi. Thì ra là chuyện Triệu Huệ Lan với Lục Thần, là là bởi vì Tam phu nhân cho nàng một loại mê hương, năng âm thầm bỏ chút mê hương, khiến Lục Thần hôn mê, lúc này mới hoàn thành ý đồ.

Lục Thanh Lam nói: “Ta có một việc, thủy chung nghĩ mãi mà không ra, phụ thân cũng không phải là ngốc, rốt cuộc là làm sao lại dây dưa một chỗ với Triệu Huệ Lan hay sao? Cuối cùng lại bị các nàng thay nhau tính kế mà không biết?”

Lục Thần nói: “Người cũng biết. Từ trước đến giờ phụ thân thích nhất văn phòng tứ bảo I, nhất là nghiên mực. Hôm đó phụ thân đi đến một cửa hàng bút mực nổi danh nhất kinh sư, vào cửa đã nhìn thấy một cái quán sự bộ dáng xấu hổ bị ông chủ nhục nhã chế ngạo. Thì ra quán sự kia muốn bán cho cửa hàng một bộ văn phòng tứ bảo, ra giá rất cao, ông chủ không chịu cho giá cao như vậy. Ta nghe thấy quán sự kia nói một câu, ‘tiểu thư nhà ta chính là người trung liệt, hiện giờ hồ xuồng đồng bằng...’ trong lòng khê động, bình thời phụ thân giao du rất nhiều, là một người thích lo chuyện bao đồng, lại thấy mặt mũi quán sự kia sạch sẽ đoan chính, một thân chính khí, liền nổi lòng hiếu kỳ, vừa hỏi mới biết được chủ tử của hắn chính là Triệu Huệ Lan, trong lòng ta kính ngưỡng Triệu phụ, liền cho quán sự kia một tờ ngân phiếu một trăm lượng, cũng đem danh thiếp của mình cho hắn, nói hắn nếu có chuyện gì có thể tới Hầu phủ.”

“... Về sau quán sự kia tới tìm ta mấy lần, van xin ta giúp bọn hắn giải quyết một vài vấn đề. Quán sự kia nói với ta tiểu thư nhà bọn họ chịu nhiều ân huệ của ta đây muốn gấp mặt cảm ơn ta, ta vốn không muốn đi, nhưng quán sự nói Triệu Huệ Lan có chuyện hết sức khẩn cấp phải gấp mặt cầu xin ta, cứu người cứu đến cùng, vậy nên ta cũng đáp ứng đi qua gặp nàng một lần. Không nghĩ tới chỉ một lần, nàng lại hại ta...” Lục Thần lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: “Trước đây ta và nàng chưa từng gặp nhau, và lại lần đó giúp nàng, thật sự không nghĩ tới nàng sẽ hại ta, lúc này mới như vậy.”

Lục Thanh Lam lúc này mới rõ ràng. Lại nói tiếp thật ra trong lòng Kỷ thị vẫn biết Tam phu nhân giờ trò trong đó nhưng sau khi Triệu Huệ Lan xuất hiện, tình cảm hai vợ chồng xuất hiện vết rách, chưa kịp khai thông, nếu không Lục Thần có lẽ đã có thể nghĩ đến mình bị tính kế rồi.

“Nhưng vì sao hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ, nương người vẫn tức giận không chịu gặp ta.”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Thế nhân đều nói gương vỡ lại lành, nhưng gương vỡ, dù tìm thợ giỏi hơn nữa, và hoàn hảo đi chăng nữa, cũng không có cách nào đánh tan hoàn toàn vết rách kia. Người thử nghĩ xem, người chỉ một câu hỏi hột là phạm hồ đồ, mang đến cho nương bao nhiêu thương tổn, thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng, có khi một thi hai mệnh. Nếu không phải trên người ngài còn có một chút thói ăn chơi trác táng, làm sao lại dễ dàng bị dính loại kế như vậy? Nếu không phải Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, đổi lại một bà lão già bảy tám mươi tuổi tóc bạc da nhăn nheo, ngài còn có tâm tư gặp nàng không, nghe lời nàng nói muốn gặp người tạ ơn ư?”

Lục Thần bị hỏi đến sững sờ, suy nghĩ cảnh tượng như vậy một chút, rốt cuộc lắc đầu. Nhất thời chỉ cảm thấy hết sức xấu hổ.

Lục Thanh Lam lại nói: “Tình cảm của người và nương, tựa như tấm gương xuất hiện vết nứt, làm sao một ngày hay hai ngày là có thể bù lại được hay sao? người không biết tu thân tự xét lại, chỉ đem hết thảy giao cho Triệu Huệ Lan, thái độ này của người, nếu ta là mẫu thân, ta cũng nhất định không tha thứ cho người.”

Cả người chấn động, “Bảo Nhi, người nói rất đúng. Thật sự do ta không tu sửa bản thân, không thể thời thời khắc khắc dựa theo góc độ mẹ con người suy nghĩ, mới rước lấy đại họa hôm nay.”

Lục Thanh Lam thấy phụ thân có thể nghe lọt, không khỏi thở phào.

Mẫu thân còn sống, sẽ không bởi vì chuyện Triệu Huệ Lan mà chết. Tương lai vận mệnh ba huynh muội bọn họ tất cả đều sẽ thay đổi.

Có thể làm đến thế này, cho dù hiện tại phải chết, nàng cũng không hối hận.

Về phần phụ thân làm tổn thương tâm mẫu thân, chỉ có thể dựa vào biểu hiện sau này của phụ thân từ từ cảm hóa mẫu thân.

Thật ra biểu hiện của Lục Thanh Lam có chút quá yêu nghiệt. Nhưng Lục Thần yêu thương nàng như chí bảo, chỉ cảm thấy nữ nhi của mình cho dù thông

minh cũng là chuyện thuyền kinh địa nghĩa, cũng không nghĩ nhiều.

“Bảo Nhi nói đúng! Ngươi về tiểu viện của mình trước đi, để phụ thân ở đây suy nghĩ một chút.”

Sau khi Lục Thanh Lam trở về, Lục Thần vẫn chưa rời đi. Mà vẫn luôn đứng ở phía ngoài chính viện, cứ như vậy một canh giờ, QuanNgion khuyên hấn: “Lão gia, trời trở lạnh rồi, chúng ta trở về đi, xem tình hình này, phu nhân chắc không mở cửa cho chúng ta đâu.”

Lục Thần lắc đầu: “Nếu ta không biểu hiện mình thật tâm, A Hành sao có thể tha thứ cho ta?”

Hấn cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp ngồi xuống ngoài cửa. Cảnh ma ma nghe nói đi vào bẩm báo với Kỷ thị.

Kỷ thị bắt vi sở động.

Lục Thần ngồi ngoài cửa hơn một canh giờ, Quan Ngion khuyên hấn, hấn cũng không chịu rời đi. Đến sau nửa đêm, Lục Thần liền tựa vào đại môn ngủ.

Liên tục mấy ngày, ngày nào cũng như thế. Mặc kệ biểu hiện của hấn như thế nào, Kỷ thị vẫn không chịu mở cửa cho hấn.

Lục Thần chịu lạnh mấy ngày, cũng không ngủ ngon, cuối cùng bị bệnh, chẳng những nhiễm phong hàn nghiêm trọng hơn nữa còn sốt cao không lùi.

Kỷ thị nghe nói, cũng chỉ sai người mời Chu tiên sinh đến xem bệnh cho hấn, thái độ với hấn vẫn chưa có chuyển biến. Lục Thần nhớ đến từ trước đến giờ mỗi lần hấn sinh bệnh, thê tử đều hỏi han ân cần, cả ngày cả đêm vất vả hầu hạ hấn, nhưng lần này Kỷ thị lạnh lùng với hấn như thế, xem ra hấn khiến tâm nàng tổn thương rất sâu.

Lục Thần không khỏi vô cùng hối hận.

Trận bệnh này của Lục Thần, phải đến ba ngày mới từ từ tốt lên.

Triệu Huệ Lan bị Lão thái gia giam vào sài phòng, Lục Thanh Lam vẫn cực kỳ chú ý mọi việc bên đó như trước. Phái Thạch Lự luôn luôn phải chú ý bên kia. Một ngày nọ, Lục Thanh Lam ngủ trưa tỉnh dậy, đã thấy Thạch Lự gấp gấp xông vào, “Lục cô nương, Lục cô nương, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lục Thanh Lam buồn ngủ nhập nhèm xoa mắt nói: “Thạch Lự tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói chậm thôi.”

Thạch Lự nói: “Lục cô nương, Lão hầu gia sai người cho Triệu Huệ Lan uống thuốc phá thai.”

“Cái gì?” Lục Thanh Lam liền thanh tỉnh lại. Lão thái gia hơn ba mươi tuổi mới sinh được Lục Thần, hy vọng có con nối dõi càng lớn càng mãnh liệt hơn những đại gia tộc phong kiến bình thường, Lục Thanh Lam vô cùng hiểu rõ tâm lý này của hấn.

Một người coi trọng con nối dõi như vậy! Tại sao lại sai người phá bỏ cái thai của Triệu Huệ Lan chứ?

“Vì sao tổ phụ lại phải làm như vậy?” Lục Thanh Lam thì thào tự hỏi.

Thạch Lự gãi đầu: “Cái này nô tỳ cũng không rõ.”

Lục Thanh Lam cũng không trông cậy vào nha hoàn có thể trả lời vấn đề này. Nàng đi đi lại lại trong phòng hai vòng, lại hỏi: “Trước đó, có phát sinh tình huống gì dị thường không?”

Thạch Lự nói: “Cũng không có gì dị thường. A, đúng rồi Lão thái gia tự mình thăm vấn Triệu Huệ Lan và tỷ nữ của nàng ta. Nghe nói, sau khi Lão hầu gia ra khỏi sài phòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.”

“Vậy là được rồi.” Lục Thanh Lam gật đầu. Xem ra, trong đó còn có bí mật gì đó nàng chưa biết. Hoặc là Lão hầu gia xác nhận đứa bé này không phải là của Tam gia, hoặc là không tin tưởng lời nói của Triệu Huệ Lan. Cho dù Trường Hưng hầu phu khuyết thiếu nam đinh, nhưng cũng không thể để đứa trẻ không rõ lai lịch sinh ra ở Trường Hưng hầu phủ, làm rối loạn huyết mạch Lục gia.

Lục Thanh Lam biết mình miên man suy nghĩ cũng không đoán ra cái gì, liền kêu Bò Đào ra ngoài hỏi thăm tiến triển của sự tình.

Triệu Huệ Lan đau chết đi sống lại, kêu rên một ngày một đêm ở sài phòng. Đứa bé mất, nàng cũng mất nửa cái mạng. Theo lời đồn đại của mấy bà tử, đứa bé kia đã thành hình, nói lên Triệu Huệ Lan đã mang thai hơn ba tháng.

Hằng Phong uyển.

Tam phu nhân trong miệng liên tục nói: “Tiện nhân ác độc này, đáng, thật là xứng đáng! Sao không đau chết luôn đi cho xong chuyện?”

Tâm phúc Hồ ma ma thấy nàng như vậy, không khỏi sốt ruột. Chuyện của nàng đã bại lộ, bị Lão hầu gia đuổi về, giam ở Tam phòng, bị cấm chân triệt để. Lão hầu gia cũng không nói xử trí nàng như thế nào, nhưng Nhị phòng từng bước ép sát, xin Lão hầu gia chủ trì công đạo cho họ. Lục Thần vốn là người tính tình hiền hậu ôn hoà, chẳng qua người ai chẳng có ba phần tức giận trong người, Tam phòng tính kế hấn và Kỷ thị như thế, hấn cũng bị chọc giận triệt để.

Hồ ma ma khuyên nhủ: “Phu nhân, chúng ta cũng nên sớm có dự định a!” Tam phu nhân bên ngoài kiêu ngạo thực ra trong lòng cũng sợ hãi. Nàng biết lần này gây ra họa rất lớn, không giống như trước đây, chỉ sợ mình cũng không có gì tốt đẹp. Lại vẫn cứ mạnh miệng nói: “Cha ta là Bình Lương hầu, nương ta lại yêu thương ta nhất, Kỳ gia chỉ là một kẻ sa cơ thất thế mà thôi, bọn họ có thể làm gì ta?”

Nàng luôn kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, chẳng qua cũng chỉ dựa vào lực của cha và huynh cho thôi.

Trong đại gia đình không có bí mật gì có thể giấu được. Rất nhanh có các loại tin tức nhỏ bay đầy trời, Lục Thanh Lam kết hợp các loại tin tức nhỏ, rốt cuộc biết rõ vì sao Lão thái gia phải xử trí Triệu Huệ Lan như vậy.

Tin tức truyền đến Thủy Phong Uyển rất nhanh, Cảnh ma ma vui vẻ ra mặt. Mọi chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng mây mù cũng tan. Nàng vào phòng Kỳ thị, thêm mắm thêm muối kể một phen, cho rằng Kỳ thị nghe xong sẽ vui vẻ, không ngờ Kỳ thị chỉ bình tĩnh nghe, cũng không có bộ dáng vui vẻ.

Cảnh ma ma khuyên nhủ: “Tiểu thư, xin phép cho lão nô nói mấy lời quá phận?”

Kỳ thị không khỏi có chút động dung. Cảnh ma ma là vú nuôi của nàng, chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, đối tốt với nàng còn hơn thân sinh nữ nhi. Nàng lại là người biết quy củ, cho tới bây giờ chưa từng thị sủng sinh kiều, từ ngày gả đến Hầu phủ, nàng luôn gọi nàng là phu nhân, chưa từng kêu tiểu thư.

Nay nàng sửa lại xưng hô, tất là có chuyện quan trọng không tốt muốn nói với nàng. Kỳ thị thật ra luôn coi Cảnh ma ma là thân nhân mà đối đãi, chưa bao giờ xem nàng là ngoại nhân, bởi vậy nghiêm mặt nói: “Ma ma muốn nói gì, A Hành xin chăm kính cẩn lắng nghe!”

Cảnh ma ma nói: “Ta nhìn tiểu thư lớn lên, hiểu rõ tính tình của tiểu thư. Tiểu thư bên ngoài tính tình có vẻ hiền hòa, kỳ thực trong xương vẫn có một cỗ ngạo khí. Ta biết trong lòng tiểu thư nghĩ gì, chẳng qua là nghĩ cho dù Cô gia có gì với nữ nhân kia hay không, vẫn là làm chuyện cho lỗi với người, người đem cả trái tim giao cho hân, hân đối xử với người như vậy, làm người luôn cảm thấy thất vọng đau khổ, không thể tha thứ. Lão nô không sai phải không?”

Kỳ thị không khỏi gật đầu. Nàng thật sự nghĩ như vậy, nàng có thể tha thứ cho Lục Thần trước khi thành thân có thông phòng, nhưng không thể tha thứ chuyện sau khi thành thân phản bội nàng, đây là vấn đề nguyên tắc.

Cảnh ma ma thở dài: “Nhưng nhiều năm như vậy, lão nô thấy, cô gia họ dù là tâm tính hay nhân phẩm đều là người tốt nhất, hân xuất thân nhà quyền quý, mặc dù hơi ăn chơi trác táng, nhưng từ sau khi tiểu thư gả đến, cô gia cũng gần như sửa lại hết. Cái gọi là người ta không ai toàn vẹn, cô gia có thể làm được như thế đã là không dễ dàng, việc trên đời không ai làm được thập toàn thập mỹ, ban đầu cô gia vốn không có ý phản bội tiểu thư, lại không làm gì thật sự với Triệu Huệ Lan kia, người nhường một bước, để hạn nghĩ nàng khoan dung rộng lượng, không phải so với chuyện mỗi ngày bắt bẻ nhau tốt hơn sao? Huống chi tính cả đứa trẻ trong bụng người, nàng đã có với cô gia bốn đứa con. Thật sự có thể lường đảo nhất đoạn hay sao? Làm người, nên cúi đầu thì cúi đầu, nên nhượng bộ thì nhượng bộ, lão cô nãi nãi, không phải là vết xe đổ của chúng ta sao?”

Lão cô nãi nãi là cô cô của Kỳ thị, năm đó nổi danh lad tài nữ của Kỳ gia. Nàng và trưởng phu là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, sau khi hai người thành hôn, đáng tiếc lão cô nãi nãi là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, hà khắc với trưởng phu, sau này hai người cao nhau vì chuyện, cuối cùng đành phải cùng cách.

Lão cô nãi nãi tổn thương vì tình, cả đời không gả. Cuối cùng sống cô độc suốt quãng đời còn lại, vô cùng thâm trầm.

“Huống chi nếu hai người con nháo nữa, chẳng phải là tự mình đưa nhục điểm đưa đến chỗ Lão phu nhân và Tam phu nhân sao!”

Toàn thân Kỳ thị chấn động, chậm rãi nói: “Ma ma, ta hiểu.”

Ban đêm, Lục Thần lại đến chính viện, Kỳ thị rót uộc cho hân vào cửa. Bất kính với phu quân là tội lớn, nếu lại ảm tử với Lục Thần nữa, vô fuyeen vô cơ lại đưa nhục điểm vào tay Lão phu nhân và Tam phu nhân, vợ chồng bọn họ lúc này nên đồng tâm hiệp lực, đêm Triệu thị ác độc hưu đuổi về nhà mẹ đẻ.

Kỳ thị để Lục Thần ở lại ăn cơm, Lục Thần quả nhiên vui mừng, liên tục nói: “Chuyện Triệu Huệ Lan, là ra sai rồi! Ta có lỗi với A Hành, hại người chịu nhiều ủy khuất như vậy, ta chân thành xin lỗi người. Có lần giáo huấn này, ta nhất định sẽ tu thân dưỡng tính, sẽ không liếc mắt với nữ tử bên ngoài dù một cái.”

Kỳ thị chỉ thân nhiên đồng ý, trong lòng Lục Thần cũng hiểu, muốn hồi phục sự hòa thuận ân ái như trước kia, mình còn phải biểu hiện cho tốt, dùng sự thật tâm của mình làm tan lạnh của Kỳ thị nóng trở lại.

Nhắc tới Triệu Huệ Lan cũng thật là bi ai, cấu kết cùng nàng không chỉ có riêng Tam gia Lục Diệp, còn có gã sai vặt của hân Thần Phong. Kể từ khi Lục Diệp và Triệu Huệ Lan đã có gian dâm, liền tâm dương khó nhịn, một lòng muốn cùng tiếp tục tiền duyên cùng mỹ nhân. Nề hà Tam phu nhân quân thúc với hân cực nghiêm, Lục Diệp không tìm được cơ hội chạy đi điên trang, liền phái Thần Phong thỉnh thoảng thay hân đưa các loại đồ ăn hoặc là đồ trang sức cho Triệu Huệ Lan.

Tam lão gia Lục Diệp là một sắc phôi, gã sai vặt của hân Thần Phong cũng không là vật gì tốt. Sắc dâm của hân lớn, chủ tử so với cũng không bì kịp. Lục Diệp ở bên ngoài lén lút vụng trộm nuôi mấy ngoại thất, cơ hồ đều bị gã sai vặt này mượn cơ hội dâm dật qua.

Thường xuyên qua lại, lá gan của Thần Phong càng lớn. Tướng mạo Triệu Huệ Lan xuất chúng, thêm phụ thân đã làm Tri Phủ, mặc dù gia tộc xuống dốc, nhưng là danh môn khuê tú. Quý nữ sa sút, tướng mạo đẹp như hoa, nữ tử như vậy hấp dẫn đối với nam nhân không giống bình thường. Thần Phong làm sao cầm giữ nổi? Có một lần hân lợi dụng cơ hội tặng đồ cho Triệu Huệ Lan, bỏ thuốc trong nước trà của nàng, làm thành chuyện tốt với nàng.

Sau khi sự việc xảy ra Thần Phong lại lấy việc truyền chuyện này đi ra ngoài làm có uy hiếp nàng, buộc Triệu Huệ Lan lén lút sau lưng Tam gia, lui tới với

mình. Lại nói, số lần Triệu Huệ Lan và Thần Phong tăng tị, còn nhiều hơn với Lục Diệp không ít. Vốn chuyện này nàng là chắc chắn rằng kiên quyết không chịu nói, không biết sao chuyện này Nguyệt Mai cũng biết, Nguyệt Mai làm sao chịu được đại hình, rất nhanh liền đem mọi chuyện biết được tất cả đều nói ra.

Vì vậy mặc dù Triệu Huệ Lan một mực chắc chắn trong bụng hoài chính là hài tử của Tam gia Lục Diệp, Lão Hầu gia vô luận như thế nào cũng không chịu tin nàng, không chút dự cho nàng uống thuốc phá thai.

Nguyệt Mai chẳng những khai ra chuyện này, còn vạch trần một bí mật khác. Thì ra là theo như lời Triệu Huệ Lan luôn mồm nói, đã có da thịt chi thân cùng Lục Thần căn bản là nói bậy. Ngày ấy Triệu Huệ Lan dùng mê hương Tam phu nhân đưa làm Lục Thần mê man, nhưng bởi vì lần đầu sử dụng mê hương, không biết dùng số lượng bao nhiêu, bỏ quá nhiều, khiến Lục Thần ngủ mê không tỉnh, một đại nam nhân như Lục Thần, mặc dù không phải là đại tam thê (người to lớn thê khách), nhưng Triệu Huệ Lan làm sao có thể đi chuyện nói hảm, chỉ đành phải kêu Nguyệt Mai giúp đỡ đưa hắn lên giường.

Lục Thần ngủ như người chết, đồ vật phía dưới kia cũng không thể làm việc, Triệu Huệ Lan cho dù có tâm đi chăng nữa, cũng khó mà làm việc với hắn, chuyện này cũng biến thành trò khôi hài. Về sau Triệu Huệ Lan mặc dù tiến vào Hầu phủ như ý nguyện, nhưng Lục Thần chưa từng ngủ lại trong phòng của nàng.

Sau khi Lão thái gia biết chuyện này, dở khóc dở cười. Đem gọi Lục Thần vào thư phòng của mình chửi mắng một trận: “Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, ngay cả ngủ hay không ngủ với một nữ nhân cũng không biết, bị các nàng đùa bỡn xoay quanh, ta sao lại sinh một cái đồ ngu xuẩn như ngươi vậy!”

Lục Thần tuy bị Lão Hầu gia chửi mắng một bữa, nhưng tâm tình cũng cực kỳ vui vẻ. Vốn tưởng rằng mình có lỗi với thê tử, trong lòng luôn áy náy. Bây giờ thì tốt rồi, Nguyệt Mai trả lại trong sạch cho mình, mình là người trong sạch. Hắn chỉ cảm thấy như đặt xuống được một khối đá lớn, vô cùng thoải mái.

“Phốc!”

Tiêu Thiệu Giác đang uống nước, Vệ Bản đem chuyện lần này trở thành chuyện cười nói cho hắn nghe, hắn trực tiếp phun ra một ngụm

Lục Thần này, có một nữ nhi tình quái như vậy, sao làm cha như hắn lại ngu dốt như vậy?

Tin tức không ngừng liên tục truyền về, chân tướng chuyện Triệu Huệ Lan, hắn càng rõ ràng hơn mấy người trong cuộc.

Chẳng qua không nghĩ tới cuối cùng Lục Thần còn cho hắn một điều “Vui mừng”!

Lục Thanh Lam cũng nghe nói, sắc mặt biến chuyển hết sức cổ quái. Người cha này của nàng nha, cái gì cũng tốt, chẳng qua là tâm địa quá mềm yếu, sau này cho dù vào quan trường, chỉ sợ cũng khó khăn không làm được việc lớn.

Tin tức rất nhanh truyền đến Thúy Phong Uyển, Cảnh ma ma không khỏi vui vẻ ra mặt. Chuyện này, cuối cùng đám mây cũng tản đi rồi. Nàng vào phòng của Kỷ thị, đem chuyện này thêm dầu thêm muối kể lại một phen, vẫn cho là Kỷ thị nghe xong sẽ cao hứng phấn chấn, không nghĩ tới Kỷ thị chẳng qua là không mặn không nhạt nghe, cũng không ra vẻ vô cùng vui mừng.

Lão thái gia cứ do dự mãi, vốn dựa vài sở tác sở vi của Triệu Huệ Lan, giết nàng một trăm lần cũng không đủ, tuy nhiên thân phận của Triệu Huệ Lan đặc thù, không tiện động thủ, Lão hầu gia cuối cùng vẫn là sai người đưa Triệu Huệ Lan ra khỏi phủ, đưa nàng đến đền trang trước đây. Hắn âm thầm cắt hết cung ứng, để nàng tự sinh tự diệt.

Về phần Thần Phong kia, bị Lão Hầu gia lấy cớ phải đi ra ngoài làm việc, kết quả nửa đường xe ngựa xảy ra sự cố, rơi xuống vách núi, chết vô cùng thảm. Buồn cười là Lục Diệp thấy thi thể gã sai vặt của mình, lại bị hù dọa sinh bệnh, mấy ngày không dậy nổi.

Đối với xử trí lần này của Lão Hầu gia, mọi người không đồng nhất. Đám người hầu Thúy Phong Uyển cũng tức giận bất bình. Bỏ Đào không chỉ một lần oán trách trước mặt Lục Thanh Lam: “Tiện nhân Triệu Huệ Lan kia thiếu chút nữa làm hại phu nhân một thi hai mạng, lại khiến cả nhà chúng ta quấy nhiễu không được an bình, lại có được kết cục như vậy. Tiện nhân ác độc, Lão Hầu gia lại tha cho mạng chó của nàng, thật sự là quá hời cho nàng.”

Lục Thanh Lam lại càng hận chết nữ nhân này, chẳng qua sắc mặt nàng ung dung.

Chỉ bảo Thạch Lự đi gọi Trương tẩu tử tới.

Trương tẩu tử theo Thạch Lự vào nhà chính, thấy tiểu cô nương trắng ngần ngồi nghiêm chỉnh ở trên giường La Hán, trắng trắng mập mập hết sức khả ái, chẳng qua là đôi mắt phát sáng kinh người, phảng phất nhìn một cái đã nhìn thông thấu bí mật trong ngoài của nàng. Nàng không dám nhìn nhiều, vội rũ mắt cúi đầu. Lục Thanh Lam nói với nàng: “Chuyện Hương Cầm, ta đã nói với mẫu thân, bảo nàng tháng sau đến viện của ta, theo ta đi học.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đổi, “Tạ ơn đại ân của Lục cô nương. Nô tỳ quay về nhất định bảo Hương Cầm tận tâm tận lực hầu hạ cô nương, không dám có chút sai lầm nào.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ngươi trước chớ vội cảm ơn ta, có chuyện, ta còn muốn nhờ ngươi giúp ta!”

Trương tẩu tử vội nói: “Cô nương có chuyện gì, chỉ cần phân phó!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nghe nói nam nhân của ngươi là quản sự trong phủ này, mỗi ngày vào nam ra bắc, kiến thức không ít!”

Trương tẩu tử nói: “Khẩu tử nhà chúng ta là người hầu, về phần kiến thức không biết nhiều, cũng không dám nhận lời khen của cô nương.”

“Vậy người để hần giúp ta truyền một câu.”

“Truyền cái gì?”

“Người kể tai tôi đây!”

Lục Thanh Lam nói vài lời bên tai Trương tẩu tử, Trương tẩu tử nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Lục Thanh Lam nói: “Làm xong chuyện này, đương nhiên có chỗ tốt cho cả nhà các người, chẳng qua có một vấn đề, các người nhất định phải miệng thủ như bình đối với chuyện lần này. Hề bên ngoài có một chút tiếng gió truyền tới, ta liền tính toán trên đầu nhà các người, đến lúc đó, hừ hừ...”

Hương Cầm nằm trên tay của Lục Thanh Lam, hể bọn họ dám ra ngoài nói loạn một câu, xui xẻo đầu tiên chính là Hương Cầm. Sau lưng Trương tẩu tử không khỏi thấy lạnh cả người, đối với Lục Thanh Lam không khỏi càng thêm kính sợ.

Không lâu sau, chung quanh thôn trang chỗ của Triệu Huệ Lan nổi lên lời đồn bốn phía, nói là trong thôn trang có một nữ nhân đẹp như thiên tiên, hơn nữa ở thôn trang giấu nhiều tiền tài châu báu.

Mỹ nhân, tài bảo, mập mờ, hương diễm, hấp dẫn, giống như gắn cho lời đồn một đôi cánh. Để cho tin tức này càng truyền càng thật, càng bay càng xa.

Không quá mấy ngày, liền truyền đến tin tức. Thôn trang chỗ Triệu Huệ Lan gặp phải đám cướp hung hãn cướp sạch, hai chủ tớ Triệu Huệ Lan đều chết dưới đao bọn cướp.

Lúc Lục Thanh Lam nghe nói, đang ngồi ở bàn viết chữ đặc chế của Lục Thần làm cho nàng. Kiếp trước nàng là Thực phi, chẳng những dung mạo tuyệt lệ, lại là tài nữ số một số hai trong cung viết được trăm hoa tiểu Khải*, cho nên viết chữ đối hải tử khác có lẽ là việc khó, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

(*) 簪花小楷 Trâm hoa tiểu giai: chữ Khải nhỏ viết tay

Đặt bút vận dụng ngồi bút hình thức kết cấu kiểu chữ, nàng cũng không có bất cứ vấn đề gì, thiếu sót cũng chỉ là do bắp thịt chưa to mà thôi, đối với chút vấn đề này đương nhiên dễ dàng giải quyết.

Nàng viết xuống giấy hai chữ “Lương thiện”, nhìn hồi lâu, lại đem giấy vò lại thành một cục, ném xuống mặt đất.

Nữ nhi của Trương tẩu tử Hương Cầm —— hiện tại đã được Lục Thanh Lam đổi tên là Mặc Cúc —— mặc vải bồi để giày xanh da trời, chải song nha kế, một bộ trang phục nhẹ nhàng khoan khoái của tiểu nha hoàn, đứng ở một bên Lục Thanh Lam, thấy thế liền lập tức nhặt tờ giấy kia lên, đọc thầm từng chữ từng câu: “Lương —— thiện. Cô nương, chữ đẹp như vậy sao người lại ném?”

Lục Thanh Lam cười nhạt.

Lương thiện? Hai chữ này sớm đã bị chó ăn rồi, kiếp trước Trường Hưng Hầu phủ chính là quá mức lương thiện, cho nên mới nhận tai hoạ diệt môn, vì để cho người nhà hạnh phúc an khang, tội lỗi cả đời này liền để một mình nàng gánh chịu đi.

Đám cướp hung hãn kia đang ở núi Ngưu Đầu, Lục Thanh Lam bảo đương gia nhà Trương tẩu tử ra ngoài tung lời đồn, chính là để thu hút sự chú ý của bọn hần.

Sống hai đời, nàng cũng không phải là người lương thiện. Sở tác sở vi của Triệu Huệ Lan đã sớm vượt qua điểm mấu chốt của nàng, cho nên nàng ta phải chết!

Trong Ngọc Minh điện.

Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác hứng thú nhìn tin tức truyền lại của nhóm mật thám bí doanh, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Mượn đao giết người? Không nghĩ tới nha đầu Bảo Nhi này còn nhỏ tuổi lại có thủ đoạn như vậy... thú vị thú vị!” Vệ Bân thật không biết chủ nhà mình sao lại bật cười. Một tiểu nữ oa, gần sáu tuổi, có thể thiết kế độc kế bức này, hại chết mấy mạng người, lòng dạ cũng quá ác độc rồi. Mặt ngoài nàng thoạt nhìn còn là một bộ dạng thiên chân vô tà (*ngây thơ), Vệ Bân nghĩ tới sống lưng có chút lạnh.

“Bảo người một nhà Trương tẩu tử làm việc cẩn thận một chút, không nên bị tiểu nha đầu nhìn thấu!” bên này Vệ Bân đang suy nghĩ lung tung, bên kia Tiêu Thiệu Giác đã ra lệnh.

“Vâng!” Vệ Bân đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Trong tây thiên điện Lớn như thế, nhất thời chỉ còn lại một mình Tiêu Thiệu Giác, hần vuốt ve ban chỉ ngọc bích mang trên ngón tay cái, sa vào trầm tư.

Triệu Huệ Lan chết rồi, nhưng người khởi xướng là Tam phu nhân còn sống hết sức dễ chịu. So với Triệu Huệ Lan, Lục Thanh Lam càng hận hơn chính là Tam phu nhân. Nhưng nàng cũng biết, Tam phu nhân chính là đích nữ Bình Lương Hầu phủ, Lão Hầu gia đương nhiên sẽ không giống như xử trí Triệu Huệ Lan, tùy tùy tiện tiện xử trí Tam phu nhân. Nàng nay tuổi còn nhỏ, trong tay lại không có gì, muốn thu thập Tam phu nhân có thể sẽ khó khăn.

Chỉ có thể cổ động trước mặt cha mẹ, đốc thúc bọn họ ngàn lần không được mềm lòng nhượng bộ.

Lục Thần và Kỳ thị lúc này cũng dồn hết sức lực khai hòa với Tam phòng, tuyệt không thể để cho Tam phu nhân cứ thường thường an an qua ải như vậy, nếu không ngày sau Tam phòng còn không cười trên đầu Nhị phòng?

Lục Thần ba ngày hai lần đi tìm Lão Hầu gia khiếu nại, Kỳ thị cũng “Bị bệnh”, tuyên bố với bên ngoài là biết được chân tướng sự tình Triệu Huệ Lan —— bị gien đến.

Đây đều là tạo áp lực cho Mục Nguyên đường.

Thái độ của Nhị phòng hết sức rõ ràng, Tam phu nhân đã phạm vào “Nói nhiều” trong bảy điều, phải bị đuổi ra khỏi cửa, hừ độc phụ này, nếu không Nhị phòng tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thời gian này Lão Hầu gia cũng là bề đầu sứt trán. Dựa theo cách làm của Tam phu nhân, quấy gia đình không yên, hạ mê được Nhị bá không cùng chi, thù đoạn bức này, đích xác là nên hừ. Lão Hầu gia lại phá lệ thiên vị Lục Thần một chút, vì vậy cũng cảm thấy đối con dâu này có chút không thể nhìn được nữa. Nhưng phụ thân nàng là Bình Lương hầu, mấy ca ca tay cũng cầm thực quyền, thân gia này cũng không nên đắc tội.

Lão phu nhân nghe nói có chút luống cuống. Nàng cũng không phải rất thích Triệu thị, chỉ là đây là vì danh tiếng của Tam lão gia, nếu hừ Triệu thị, làm sao còn có thể lấy một thê tử môn đăng hộ đối? Đối với việc thừa kế tước vị của hần ngày sau hết sức bất lợi.

Nàng tìm Lão Hầu gia cầu tình. Mồm miệng liền nói: “Nương tử Lão Tam cũng là nhất thời hồ đồ, ta thấy không bằng tiểu trùng đại giới, phạt nàng cầm tước nửa năm, để cho nương tử lão Nhị giúp ta quản lý hậu trạch, coi như là cho nàng một phần bồi thường là được.”

“Càn quấy!” Lão Hầu gia lạnh lùng nhìn nàng: “Phạm lỗi lớn như vậy, ngươi liền định nhẹ nhàng buông tha nàng? Nhiều năm như vậy, nàng vẫn làm xằng làm bậy muốn làm gì thì làm, ngươi cho rằng bản hầu là mắt mù không biết sao? Bản hầu nói qua bao nhiêu lần rồi, bảo ngươi quản nàng, đừng nàng gây chuyện sinh sự, ngươi quản giáo nàng thế nào? Nếu không phải bởi vì ngươi dung túng, nàng làm sao lại dám làm ra chuyện như vậy! Ngươi còn có mặt mũi nói những này, đừng tưởng rằng ngươi lửa cháy thêm dầu, làm những sự tình kia ta cái gì cũng không biết? Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Ngươi nhớ kỹ cho ta, không riêng lão Tam mới là nhi tử của ngươi, lão Nhị cũng là nhi tử của ngươi!”

Trong chuyện này Lão phu nhân ở cũng có chút chột dạ, nếu là thường ngày cho dù không có lý nàng cũng phải nói với Lão thái gia mấy câu, nhưng hiện tại, nàng không thể nói chuyện.

Lão Hầu gia nói: “Ngươi có biết không, Kỳ gia lão gia tử đã viết thư cho ta. Mặc dù không có nửa lời mắng chửi, nhưng ý tứ giữa những hàng chữ kia, so với nằng ta một trận còn khiến ta cảm thấy xấu hổ hơn!” Văn nhân dựa vào một cây bút, tổ phụ của Lục Thanh Lam chưa nhược quán* đã là Tiến sĩ, chính là đại tài tử số một của Đại Tề, không chịu nổi câu thúc của quan trường, sớm từ quan hồi hương làm một cá điền xá ông (làm ruộng), bằng bản lĩnh của hần chỉ sợ sớm đã vào Bái Tương các rồi.

(*) Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.

Kỳ gia mặc dù nhìn không lừng lẫy bằng Bình Lương Hầu phủ, nhưng mấy trăm năm truyền thừa gia truyền thế gia bức này, bản về ngọn nguồn, bản về nhân mạch cùng quan hệ ở trong quan trường, sợ rằng chưa chắc kém so với Bình Lương Hầu phủ.

Lão phu nhân nói: “Vậy Lão Hầu gia nói nên làm sao bây giờ?”

Lão Hầu gia nói: “Theo lý mà nói, vợ lão Tam phạm vào ‘miệng lưỡi’, trong bảy điều*

(*) Ly hôn trong Trung Quốc cổ đại, hay còn được gọi là “Tu thê” (bỏ vợ). Theo nghi lễ và phong tục tập quán của người xưa, pháp luật Trung Quốc đặt ra quy định 7 điều kiện để được phép ly hôn. Khi người chồng và gia đình người chồng muốn cắt đứt với người vợ, họ phải chỉ ra được chính xác 1 trong 7 điều kiện này với quan lại địa phương.

Thứ nhất: “Bất thuận phụ mẫu” – bất hiếu

Thứ hai, “Vô tử” – Không có con trai

Thứ ba, “Dâm” – ngoại tình

Thứ tư, “Đố” – ghen tuông

Thứ năm, “Hữu ác tật” – mang bệnh hiểm nghèo

Thứ sáu, “Khẩu đa ngôn” – nhiều lời

Thứ bảy, “Thiệt đạo” – ăn trộm

“Cái gì?” Lão phu nhân thất kinh không phải là nhỏ, “Ngươi muốn hừ vợ lão Tam ư? Làm sao có thể, nàng dù sao cũng đi theo lão Tam nhiều năm như vậy, lại vì lão Tam sinh con dưỡng cái.”

Lão Hầu gia gầm lên: “Còn không phải là nàng tự tìm đây!” Dừng một chút, hân hòa hoãn giọng nói, “Ta đã mời Bình Lương Hầu gia cùng Kỳ đại nhân đến phủ thương lượng chuyện này, ngược lại lúc này ngươi nên tỉnh táo chút, đừng chỉ biết thiên vị xuân phụ kia, đến lúc đó khiến cả Hầu phủ sượng mặt!”

Kỳ đại nhân, là Kỳ Thành đường huynh không cùng chi của Kỳ thị, cữu cữu của Lục Thanh Lam. Hiện nay đảm nhiệm tứ phẩm Thái Thường tự Thiếu khanh, Kỳ gia ở kinh thành nhậm chức của không nhiều lắm, Kỳ lão gia từ liên ủy thác hẳn tới làm chỗ dựa Kỳ thị. Mấy ngày nay Kỳ Thành đã nhiều lần tới cửa, cho Lão Hầu gia áp lực thực lớn.

Hai ngày sau, Bình Lương hầu Triệu Bình, Kỳ Thành cùng với Bình Lương hầu phu nhân Vương thị, cữu mẫu Trần thị của Lục Thanh Lam tất cả đều đến.

Lão Hầu gia cùng mấy vị khách quý bí mật nói chuyện trong trong thư phòng một canh giờ. Sau khi Kỳ Thành đi ra, liền cùng Trần thị đi Thúy Phong Uyển, Lục Thanh Lam nghe nói đi đến chỗ mẫu thân gặp cữu cữu cữu mẫu.

Vừa vào cửa, chỉ nghe thấy bên trong truyện tới một thanh âm ôn nhu ấm áp, cúi đầu nói: “Ta biết trong lòng tiểu cô ủy khuất, nhưng dù sao tương lai của cô gia quan trọng hơn...”

Đã nghe Kỳ thị nói: “Ta cũng không phải là muốn ép Tam thúc hưu Triệu thị, nhưng đại tẩu ngươi không biết bản tính của Triệu thị, ta sợ nàng có ý định ngày sau trở lại, phát tiết oán khí với ta trên đầu mấy hài tử, hạ thủ với mấy hài tử!”

Trần thị còn muốn lên tiếng, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Thanh Lam, cười nói: “Bảo Nhi đến rồi!” Cứ như vậy ngưng nói chuyện.

“Cữu cữu cữu mẫu!” Lục Thanh Lam giang hai tay cánh tay.

Phụ thân của Kỳ Thành và phụ thân Kỳ thị là thân huynh đệ, hai nhà quan hệ thân mật, đi lại cực kỳ thường xuyên. Hai huynh đệ tổng cộng sinh tám nhi tử, cộng lại chỉ có một nữ nhi Kỳ thị, vì vậy hai nhà đối Kỳ thị cũng cực kỳ thương yêu, các ca ca của Kỳ thị ngược lại còn muốn xếp sau.

Kỳ Thành lớn hơn Kỳ thị mười hai tuổi, hoàn toàn đem nàng trở thành khuê nữ mà đối đãi. Sau khi Kỳ thị đến kinh sư, cùng Kỳ Thành đi lại có phần thân mật. Kiếp trước Kỳ thị bị Triệu Huệ Lan độc chết, Kỳ Thành vốn định đem Lục Thanh Lam đón trở về Kỳ gia nuôi nấng, Lục gia đương nhiên không đồng ý.

Sau này Lão phu nhân cùng Tam phu nhân bố trí độc kế khích bác quan hệ giữa ba đứa bé với nhà cữu cữu. Thêm chi Kỳ Thành sau này được điều ra bên ngoài làm Linh Châu Bố Chính Sứ, quan hệ của ba người bọn họ và nhà cữu cữu càng lúc càng xa.

Sau này Trường Hưng Hầu phủ xảy ra chuyện trong tay tân đế, các gia tộc ngày thường xưng huynh gọi đệ tất cả đều thành rùa đen rút đầu, không có một người dám ra mặt nói lời công đạo, Kỳ Thành cho dù đã từ chức Linh châu Tổng đốc về hưu rồi, nhưng hẳn vẫn mạo hiểm viết tấu chương kêu oan cho Trường Hưng Hầu phủ, cũng làm cho Lục Thanh Lam thấy rõ cách làm người của hắn.

Cho nên tiếng “Cữu cữu” này của Lục Thanh Lam được phát ra từ phế phủ cam tâm tình nguyện.

Kỳ Thành bộ dạng bốn mươi mấy tuổi, mặc một thân áo choàng màu xanh thêu hoa văn ẩn, bộ dạng có chút tuấn tú văn nhã, có mấy phần giống Kỳ thị, vừa nhìn đã thấy là người đọc sách, hắn cười ha ha ôm lấy Lục Thanh Lam. “Nửa năm không gặp, Bảo Nhi nhà chúng ta lại cao lớn không ít.” vừa nói cúi người ôm lấy Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chuyện Tốt Thành Đôi

Lục Thanh Lam nhẹ giọng nói chuyện với cữu cữu, nàng thân thể nhỏ bé mềm mại, nói chuyện cũng mềm mại đáng yêu ngọt chết người, Kỳ Thành quả thực vô cùng hưởng thụ.

Kỳ Thành vuốt đầu của nàng nói: “Bảo Nhi thật ngoan.”

Lục Thanh Lam nhìn phụ thân một cái, nói: “Bảo Nhi ngoan, phụ thân không ngoan!”

Kỳ Thành cười ha ha: “Cha ngươi đúng là không ngoan bằng Bảo Nhi.”

Lục Thanh không khỏi đỏ mặt xấu hổ, hắn biết ý ám chỉ trong lời nói của Kỳ Thành. Ngập ngừng nói: “A huynh...”

Kỳ Thành liền đặt Lục Thanh Lam xuống, để nàng đi tìm Trần thị chơi, sau đó về mặt nghiêm túc nói với Lục Thanh: “Lục Vạn Hòa, cách kỳ thi Hương còn chưa đầy hai tháng, ngươi nhìn bộ dáng ngươi bây giờ xem, tinh thần sa sút, ngươi muốn để cho A Hành chịu của những khổ sở ủy khuất kia tất cả đều là uống công vô ích sao? Ngươi muốn cả đời cứ ngày ngò đại dột như vậy, để cho Lão Hầu gia nuôi ngươi cả đời, vĩnh viễn làm một kẻ quần là áo

lượt vô tích sự sao?”

Lời này nói cũng hơi nặng. Vốn dĩ quan hệ của Kỳ Thành và tiểu muội phụ Lục Thần này vẫn rất tốt, Lục Thần đối đãi với hắn như huynh như hữu (như anh như bạn), thường xuyên thỉnh giáo hắn kiến thức về phương diện chế nghệ văn bát cổ, Kỳ Thành cũng nể hắn là con cháu, mới có thể không kiêng kị chút nào mà nói như vậy.

Trần thị vội vàng hoà giải: “Lão gia, có cái gì không thể từ từ nói...”

Lục Thần lại nói: “A tâu không cần che dấu thay ta, cũng do ta không biết kềm chế tu thân, mới gặp phải tai họa như vậy, a huynh giáo huấn rất phải.” Lục Thần hết sức xấu hổ, hắn đã gần ba mươi tuổi, lúc Kỳ Thành lớn bằng hắn đã thi đậu Tiến sĩ làm quan trong triều rồi, hôm nay hắn còn vương nặc giữa mấy nữ nhân, là kẻ vô tích sự.

Kỳ Thành thấy thái độ hắn thành khẩn, giọng rớt cuộc Hòa hoãn nói: “Từ trước đến nay khoa cử là chính đạo, ngươi là người nhà trăm anh, mặc dù có thể dựa vào âm chức, khiếm được một quan nửa chức không khó, nhưng nếu có chí tiến thủ, muốn có tương lai, cũng là khó càng thêm khó. Cơ hội Lần này ngàn năm một thuở, nếu ngươi vẫn không thể đổi, ta chỉ có thể nói, là Lão thái gia nhìn lầm rồi, mới gả A Hành cho ngươi.”

Lục Thần nói: “A huynh chớ nói vậy, khoa này ta nhất định cố gắng gấp bội.”

Lục Thanh Lam không thấy kinh ngạc, phương pháp khích tướng của cữu cữu nàng dĩ nhiên hiểu được, chẳng qua là không biết cơ hội ngàn năm một thuở mà hắn nói rớt cuộc là chỉ cái gì?

Nghe ý tứ cữu cữu, chuyện Triệu Huệ Lan, Nhị phòng và Tam phòng đã đạt thành thỏa hiệp, vậy rớt cuộc muốn xử trí Tam phu nhân như thế nào?

Rất nhanh, nàng liền biết đáp án.

Rạng sáng vài ngày sau, trời còn chưa sáng, Hằng Phong uyển đã náo nhiệt.

Trong viện có một chiếc xe ngựa, lại đi vào thêm hai xe lớn, nhìn dáng dấp như có người nào đó sắp đi xa. Lục Diệp và Triệu thị đứng ở trong sân, một phu xe cách ăn mặc của người đi đường đi tới nói: “Tam phu nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta nên lên đường.”

Triệu thị hét lên một tiếng, tê tâm liệt phế: “Ta không đi! Ta không đi! Ta không muốn đi loại địa phương quỷ quái đó chịu khổ, ta muốn gặp Lão Hầu gia, ta muốn gặp nương ta! Nương ta ở đâu? Ta không tin nương ta có thể vứt bỏ ta như vậy, ta không tin!”

Thì ra Lão Hầu gia ra quyết định cuối cùng, là đem Triệu thị đưa đến từ đường ở Thông Châu xa xôi, để ở tự cầu phúc suy nghĩ.

Lục Diệp ở bên khuyên nhủ: “Đây đều là quyết định của phụ thân tự mình định ra, ngươi vẫn nên biết điều nghe theo an bài của phụ thân, không nên chọc cho lão nhân gia tức giận nữa...”

“Ngươi cái đồ cây táo, rào cây sung!” Lục Diệp vừa mới khuyên hai câu, đã bị Tam phu nhân cho một cái tát, “Ta làm những chuyện này, còn không phải là vì suy nghĩ cho Tam phòng chúng ta. Có phải ngươi ngóng trông ta chết sớm một chút có hay không, để ngươi có thể lêu lổng với những nữ nhân ngoài kia a...”

Tam lão gia che má trái của mình, sắc mặt xanh mét.

Trong viện đang náo loạn, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, dưới vòng vây nha hoàn bà tử, một người phụ nhân hơn năm mươi tuổi đi tới, nàng mặc bối tử thêu hoa ung dung hoa quý, hai đường lông mày xéo vào tóc mai, một đôi mắt hẹp dài trong lúc khép mở hết sức bén nhọn.

Khi tức phụ nhân này cường đại dị thường, khiến những người nhìn thấy nàng đều cảm như hén.

Tam lão gia thấy nàng tới, có chút nao núng gọi một tiếng: “Nhạc mẫu đại nhân.”

Người đến là nương ruột của Triệu thị, nữ chủ nhân của Bình Lương Hầu phủ Vương thị, là nhân vật lợi hại nổi danh kinh thành, cũng là núi dựa lớn nhất ở nhà chồng của Tam phu nhân.

Wương thị thần nhiên nhìn Lục Diệp một cái, nói với với hắn: “Ngươi đi trước đi, ta có mấy câu muốn nói với nàng.”

Lục Diệp đáp ứng một tiếng xoay người rồi đi.

Wương thị nhìn nữ nhi nói: “Không phải là ngươi muốn gặp ta sao, hiện tại ta tới rồi, ngươi có lời gì muốn nói?”

Triệu thị thấy mẫu thân, lập tức như có người tâm phúc, “Nương, người mau giúp ta van xin Lão Hầu gia, nữ nhi không muốn đi từ đường, không muốn đi Thông Châu chịu khổ!”

Wương thị lạnh lùng nhìn nữ nhi một cái, vung tay đánh nữ nhi một cái tát: “Ngươi thật ngu xuẩn, hiện tại mới biết hối hận sao, không kịp nữa rồi. Lúc trước ta dạy ngươi thế nào, muốn ngươi ân nhân, không nắm chắc tuyệt đối, ngàn vạn không nên xuất thủ với Nhị phòng. Ngươi ngược lại, gạt ta làm ra chuyện bực này, hôm nay chứng cứ rơi vào trong tay Nhị phòng, ngươi bảo ta làm sao giúp ngươi? Có thể giữ được địa vị của ngươi ở Hầu phủ không bị hưu bỏ, ta đã hết sức cố gắng rồi, ngươi còn ở đây quẩn lầy không tha!”

Triệu thị che má trái, khó có thể tin nói: “Nương, ngươi đánh ta!” nàng là đích trưởng nữ của Vương thị, bởi vì tính tình nhất giống Vương thị, cho nên trong ba tỷ muội luôn được sủng ái nhất, lại bởi vì vì ủy khuất gả cho Lục Diệp, Vương thị càng thêm phá lệ thương tiếc nàng.

Vương thị nói: “Ta đánh ngươi, là để cho ngươi tỉnh táo một chút, sau này không nên làm chuyện hồ đồ như vậy nữa! Ngươi cũng biết nếu không phải Đại cử cử ngươi là quan chủ khảo của kỳ thi Hương này, Lục gia sẽ hưu ngươi. Bọn họ muốn đưa ngươi đi từ đường, ta cũng từng liều mạng phản đối, nhưng thái độ Kỳ Thành kia hết sức cứng rắn, nếu Lục gia không đáp ứng, hẳn sẽ đi Thuận Thiên Phủ đệ đơn kiện, chuyện này nếu là vỡ lở ra, Lục gia và Bình Lương Hầu phủ cũng đừng nghĩ đến chuyện đặt chân ở kinh sư nữa.”

“Chẳng lẽ vì mặt mũi Bình Lương Hầu phủ, các ngươi có thể không cố kỵ chút nào vứt bỏ ta ư?” Triệu thị khó có thể tin. Nhưng nàng lại không thể không tin, bởi vì là mẫu thân Vương thị vốn chính là một người như thế, vì lợi ích gia tộc, nàng có thể không chút do dự vứt bỏ bất cứ người nào.

“Chúng ta cũng không vứt bỏ ngươi, người vứt bỏ ngươi là chính ngươi.” Nàng thấy nữ nhi khóc thương tâm, rốt cuộc cũng mềm lòng: “Đây đã là kết cục tốt nhất nương có thể tranh giành cho ngươi rồi. Ngươi yên tâm, ngươi trước cứ ở trong miếu ủy khuất một đoạn thời gian, nương sẽ tìm cách đem ngươi trở về.”

Triệu thị gần như sụp đổ: “Nương, ta không đi từ đường, ta không đi từ đường!”

Thật ra trong lòng Vương thị cũng rất khó chịu, tàn nhẫn rồi nhẫn tâm, phân phó bà tử theo tới: “Đem Tam phu nhân đỡ lên xe, lập tức đưa đi!”

Vô luận Triệu thị khóc rống như thế nào, vẫn không tránh được bị đưa đi từ đường. Đây là quyết định chung của hai Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ và Bình Lương Hầu phủ, không phải một người như nàng có thể sửa đổi.

Sau khi Tam phu nhân đi, ăn uống cuộc sống hàng ngày của Tam lão gia, do mấy vị di nương trong viện chịu trách nhiệm.

Lục Thanh Lam cũng không phải là rất hài lòng với kết quả này, nhưng nàng cũng hiểu, đây là kết quả mà nhà cử cử cố gắng tranh giành. Thử nghĩ xem nếu nàng giải quyết, núi xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, thời gian sau này còn dài mà, nếu khiến Triệu thị chết, chẳng phải là không có ý nghĩa.

Tam phu nhân đi lần này, Trường Hưng Hầu phủ nhất thời thanh tịnh không ít. Lão phu nhân trải qua lần dạy dỗ này, cũng thu liễm mấy phần, đối Nhị phòng khách khí không ít. Kỳ thị đóng cửa phòng, một lòng một dạ dưỡng thai. Lục Thần cũng chinh đốn tâm tình, chuẩn bị cho thi Hương của năm nay.

Mùng chín tháng tám chính là thời gian thi Hương, tính toán thời gian, còn không tới hai tháng. Lục Thần càng nỗ lực.

Rất nhanh hoàng đế ban xuống chiếu thư, bổ nhiệm Trực Lệ Tổng đốc Vương Hoảng làm quan chủ khảo của Bắc Trực Lệ năm nay. Lục Thanh Lam sau khi nghe bổ nhiệm này cảm thấy thư thái, khó trách Lão Hầu gia và cử cử thỏa hiệp, khó trách Bình Lương Hầu phủ không sợ hãi như vậy.

Thì ra nguồn gốc đều ở đây mà ra. Trực Lệ Tổng đốc Vương Hoảng kia, chính là thân ca ca của Vương thị, thân cử cử của Triệu thị.

Nếu Lục gia quyết tâm, muốn hưu Triệu thị, Vương Hoảng cũng chắc chắn sẽ để cho Lục Thần rút khoa thi này. Tuổi Lục Thần không còn nhỏ rồi, không đỗ khoa này, cử nghiệp sau này chỉ sợ cũng khó có thành tựu.

Một vụ giao dịch, khiến Lục Thanh Lam không biết nên khóc hay cười. Nàng ngược lại cũng có thể hiểu được lựa chọn của Lão Hầu gia và Kỳ Thành, dù sao cử nghiệp của Lục Thần cũng không phải là chuyện của riêng hắn, nó liên quan đến thịnh vượng của cả Trường Hưng Hầu phủ.

Còn chưa bắt đầu cuộc thi, Hầu phủ đã khẩn trương. Nhị phòng lại càng như lâm đại địch, Cảnh ma ma phân phó xuống, tất cả mọi người trong viện không được nói chữ “Roi”, người vi phạm xử phạt nặng. Cảnh ma ma một ngày ba nén hương, cầu khẩn cô gia đề danh bảng vàng.

Lục Thanh Lam nhìn ra được, ngoài mặt mẫu thân biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, thật ra trong lòng cũng rất quan tâm chuyện này.

Buông lỏng nhất ngược lại là Lục Thần. Hắn cảm thấy mình đã hết sức, cho dù là thi không đỗ, cùng lắm thì tương lai giống như đệ tử huân quý khác đi con đường ân ẩm, Lão Hầu gia sẽ tự an bài cho hắn.

Cuối cùng đã tới ngày thi Hương, Lão Hầu gia tự mình dẫn người đem Lục Thần đưa vào trường thi Bắc Trực Lệ. Lục Thần dờ khóc dờ cười, hẳn từng này tuổi rồi, thi Hương còn muốn lão tử đưa hắn vào, như một hài tử chưa lớn, thật sự là quá mất mặt mà.

Nhưng lần này Lão Hầu gia cũng có chấp khác thường, vô luận Lục Thần phản đối như thế nào, cũng không có hiệu quả.

Lão Hầu gia trở lại từ trường thi, thất hồn lạc phách, giống như chết con.

Thi xong ba tràng, Lão Hầu gia lại tự mình đón nữ tử từ một môi như thoát một lớp da từ trường thi trở về. Lục Thần nghĩ là hẳn sẽ hỏi mình thi thế nào, không ngờ Lão Hầu gia một chữ không nói, đến nhà lại làm một bàn thức ăn hắn thích nhất, hai cha con tiểu chúc đối ẩm (uống rượu) ở ngoại thư phòng.

Lục Thần vừa ăn vừa nói: “Phụ thân, nếu lần này vẫn không được, nhi tử không có ý định thi lại nữa. Người thân với Đại Các lão Binh bộ, mưu cầu cho nhi tử công việc ở Binh bộ đi. Nhi tử lớn từng này tuổi, không thể vẫn ăn không uống không trong nhà, cũng không làm gì cống hiến cho gia đình sao được?”

Lão Hầu gia hiếm khi ôn hòa nói: “Chớ nói bậy. Lần này ngươi nhất định có thể đỗ! Huống chi chỉ cần ngươi tận lực. Cho dù lần này không được, chúng ta còn có lần sau. Quân tử chi trạch, ngũ thể nhi trảm (on trạch người quân tử, chỉ năm đời là dứt), nếu muốn chấn hưng Hầu phủ, kéo dài vinh quang của

tổ tông, dựa vào cái bóng của tổ tiên ham hưởng thụ là không được, nhất định phải dựa vào cử nghiệp đi lên.”

Hốc mắt Lục Thần không khỏi ê ẩm. Dù Lão Hầu gia có muôn vàn điều có lỗi, tình phụ tử với hắn cũng là chân thật. Hắn vốn muốn nói, “Cử nghiệp không phải còn có đại ca, đại ca đã sớm đậu Tiến sĩ rồi.” Nhưng rốt cuộc không dám nói ra khỏi miệng. Sau đó không lâu yết bảng thi Hương, Lục Thần không phụ sự mong đợi của mọi người, đỗ thứ năm trong tên Cử nhân Bắc Trục Lệ.

Tin tức truyền về, oanh động cả Hầu phủ. Lão Hầu gia vui mừng hồng mắt, bày tiệc bảy ngày liên tiếp ở Hầu phủ, Lục Thanh Lam không khỏi bĩu môi, chẳng qua chỉ là đỗ Cử nhân, cũng không phải là Tiến sĩ, vẫn khiến cho cả Hầu phủ vênh váo.

Kiếp trước có thể Lục Thần bởi vì Kỳ thị chết đi mà bị đá kích lớn, khoa này mặc dù tham gia, nhưng lại thi rớt.

Thật ra nàng cũng vui mừng thay cho Lục Thần, cho dù sau này không được Tiến sĩ, nhưng có công danh Cử nhân, mượn thế lực của Hầu phủ, Lục Thần cũng có thể đảm nhiệm quan viên văn chức, so với huân quý binh thường tiền đồ rộng lớn hơn nhiều lắm.

Đây cũng là nguyên nhân Lão Hầu gia coi trọng khoa này như vậy.

Trong lúc nhất thời Lục Thần bận rộn tham gia lộc mình yển do Tuần phủ tổ chức, bài kiến quan lớn, tham gia các yến hội của các vị vị đồng khoa cùng tuổi cử hành, cực kỳ bận rộn. Làm sao còn có thời gian đọc sách làm văn.

Kỳ thị không nhìn được nhắc nhở hắn, “Sang năm là năm quan trọng, tháng hai chính là thi hội, lão gia lúc đó chuẩn bị kết thúc cử nghiệp hay là làm tiếp?”

Lục Thần nghe vậy mới tỉnh táo lại, tập trung tinh thần toàn bộ tinh lực chuẩn bị thi hội năm sau một lần nữa. Kỳ thị thấy trạng phu nghe lời khuyên, trong lòng vui vẻ, nhưng trong lòng nàng vẫn còn hơi bất an, ngày dự sinh của mình, lúc sắp sinh vừa lúc ngày Lục Thần sẽ thi, ngày sinh con cũng ngàn vạn lần đừng trùng ngày Lục Thần thi mới được.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Thời gian thấm thoát, rất nhanh đã đến kỳ thi hội tháng hai năm sau, Lục Thần khua chiêng gõ trống chuẩn bị thi hội, Kỳ thị bên kia cũng sắp sinh.

Trước khi vào đợt thi, trong lòng Lục Thần hết sức khẩn trương. Tuổi Kỳ thị cũng không còn nhỏ rồi, ở thời đại kia coi như là sản phụ cao tuổi rồi, lại mấy năm liên tiếp không sinh, hẳn hơi lo lắng thai này của Kỳ thị sẽ không thuận lợi.

Mùng chín tháng hai này là ngày thi đầu, sáng sớm Lục Thần chuẩn bị thỏa đáng đang định đi, bà tử vợ vã chạy vào bẩm báo: “Lão gia, phu nhân sắp sinh rồi.”

Lục Thần chỉ cảm thấy đầu văng lên vù vù, nhất thời cảm thấy mềm cả chân. Hắn không kịp quan tâm cái gì, nhắc chân đi đến phòng sinh, Kỳ thị đang được đẩy vào phòng sinh, Lục Thần nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên trắng bệch vì đau đớn, không khỏi tiến lên bắt lấy tay nàng: “A Hành, người thế nào rồi?”

Kỳ thị thấy hắn lúc này còn đang ở nhà, nôn nóng: “Sao người còn chưa lên đường, loại đại sự này không thể chậm được.”

Lục Thần lo lắng nói: “Bộ dáng người như thế này, ta làm sao an tâm dự thi?”

Kỳ thị nghe không khỏi sốt ruột: “Từ Hòa, ta không có chuyện gì, ta đã sinh ba đứa bé cho người, không phải cũng bình bình an an sống đây sao? Người gian khổ học mười năm, chính là vì cuộc thi hôm nay, nếu người không thể thi tốt, ta ở nhà cũng không an lòng.”

Đạo lý này Lục Thần cũng hiểu được, nhưng hắn vẫn cảm thấy không yên lòng. Lục Thần nói: “Ta ở bên ngoài với người một lát, lại đi trường thi cũng không muộn!”

“Có ta và ca ca tỷ tỷ ở đây, phụ thân cứ việc đi dự thi là được!” Lục Thanh Lam năm nay đã bảy tuổi, vóc dáng điều dưỡng, thân thể khỏe mạnh hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chải song nha kế, mặc áo nhỏ màu đỏ, giống như tiểu tiên nữ từ trong tranh vẽ đi ra.

Lục Thần thấy nữ nhi, tâm tình nói lòng không ít, sờ đầu của nàng nói: “Người thật là nhân tiểu quý đại(*). Người ở đây, có thể bảo đảm nương và đệ đệ người bình an vô sự sao?”

(*) 人小鬼大 Nhân tiểu quý đại: Nhân tiểu quý đại: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là người còn nhỏ mà đầu óc thông minh lanh lợi nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ, phần lớn dùng đối với con nít.

Lục Thanh Lam lớn tiếng nói: “Sao không thể? Ngược lại muốn hỏi phụ thân đại nhân một chút, người ở đây, ngoại trừ làm cho mẫu thân uống công lo lắng thêm, còn có tác dụng gì? Người và mẫu thân có trách nhiệm khác nhau, mẫu thân gánh trách nhiệm sinh con quản gia, người gánh vác trách nhiệm giải quyết môn hộ. Ngày thi trọng đại như vậy, người không đi thì lại ở chỗ này hồ đồ, chẳng những không thể chia sẻ thống khổ giúp mẫu thân, còn để cho mẫu thân và người lo lắng, đây chính là thất trách!”

Nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, có thể nói ra một phen như vậy, Lục Thần cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thị nhìn đầu nói: “Từ Hòa, lời nói của Bảo Nhi đúng đấy. Chỗ ta có mẫu thân hai vị tẩu tử chiếu ứng, không thiếu cái gì, người mau đi thi đi.”

Lục Thần do dự chốc lát, nói: “Vậy người bảo vệ thân mình, ta đi đây.”

Sau khi Lục Thần đi, Kỳ thị được đưa đến phòng sinh, thai này cũng không sinh thuận lợi như nàng nói, giăng co trong phòng sinh một ngày, đứa nhỏ còn chưa sinh ra. Kỳ thị không yên tâm về Lão phu nhân, mời Trần thị tới trấn giữ.

Lão phu nhân, Phùng thị, Trần thị ngồi ngoài phòng sinh một ngày, cũng hơi mệt chút.

Lão Hầu gia cũng không sai người tới hỏi tình hình, Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Lam không được phép tiến vào tiểu viện có phòng sinh, liền chờ tại bên ngoài, nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền đến thanh âm kêu đau của Kỳ thị, đều cảm thấy vô cùng lo sợ.

Sáng sớm Lục Văn Đình cùng gã sai vặt đưa phụ thân vào trường thi, trở về nhà cũng đến ngoài phòng sinh, cùng tỷ tỷ và muội muội ngồi một chỗ đợi tin tức.

Kiếp trước Lục Thanh Lam vẫn chưa từng sinh con đường cái, là nỗi đau nói không nên lời nửa đời của nàng. Lòng nàng biết rõ không phải là nàng không thể sinh, mà là Tiêu Thiếu Huyền không cho phép nàng sinh, khi đó Trương Hưng Hầu phủ vẫn vô vẹn toàn, thế lực hùng hậu, mặc dù cũng không có ai có ý nghĩ mưu phản, nhưng Tiêu Thiếu Huyền lại hết sức lo lắng về bọn họ. Đương nhiên sẽ không để cho Lục Thanh Lam thân là Thục phi sinh hạ hoàng tử, gia tăng lợi thế của Hầu phủ.

Nghĩ đến đây Lục Thanh Lam khó tránh khỏi có chút buồn phiền. Cả đời này, nhất định phải sinh một đứa con của riêng mình! Chẳng qua nói đi thì nói lại, ngay cả trượng phu cũng chọn được người đâu, hiện tại nghĩ đến hài tử, có phải có chút quá sớm hay không?

Lục Thanh Lam đang suy nghĩ tâm sự của mình, chỉ nghe thấy thanh âm Lục Văn Đình vang lên bên tai: “Bảo Nhi, ta đang nói chuyện muội đấy, nghe thấy không?”

Lục Thanh Lam vội vàng che lỗ tai của mình, cau mày, chán ghét nói: “Tam ca, ta nghe thấy được, lớn tiếng như vậy muốn hù chết người sao?”

Lục Văn Đình nói: “Nếu nghe thấy, vậy muội trả lời ta đi.”

Lục Thanh Lam mới phản ứng tới: “Huynh mới vừa nói cái gì?”

Lục Văn Đình im lặng: “Không phải muội nói muội đã nghe sao? Ta hỏi muội lúc nào nương mới sinh? Cũng đã một ngày rồi.” Nói đến đây, hài tử này từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất hai đầu lông mày cũng lộ ra thần sắc lo lắng.

Lục Thanh Lam bĩu môi: “Sinh con là chuyện của nữ nhân, một đại nam nhân như huynh, xem nào nhiệt gì!” Nói xong xoay người cái bắt chuyện cùng Lục Thanh Nhân, “Muội muốn về phòng trước.”

Lục Văn Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai, cô muội muội này thích nhất đúng là tranh cãi cùng hắn.

Lục Thanh Nhân từ trước đến giờ cũng rất có phong thái của trượng tử, nói: “Ở đây đợi một ngày rồi, tất cả cũng cũng đều mệt mỏi. Các người đi nghỉ một lát trước, có ta ở đây là đủ rồi. Bên này có tin tức, ta lập tức cho người báo cho các người.”

Lục Thanh Lam đáp ứng một tiếng, trở về tiểu viện của mình. Cũng không phải Nàng cảm thấy mệt mỏi, không ngủ ngốc ở ngoài phòng sinh được, mà là cảm thấy lúc này có lẽ làm một việc. Nàng để cho gọi Trương tẩu phân phó nói: “Người cho đương gia nhà người truyền một câu cho Quan Ngôn, nói buổi trưa hôm nay nương ta sinh hạ, sinh một tiểu tử mập mạp, nặng bảy cân, mẫu tử bình an. Quan Ngôn đương nhiên sẽ đem tin tức này mang cho cha ta.”

Lúc này Lục Thanh Lam đã không ít lần sai sử toàn gia này. Trương tẩu tử cũng biết thức thời, ở Tam phòng nàng không được trọng dụng, cũng biết ôm chặt lấy gốc cây Lục tiểu thư. Trương ứng, hiện giờ đang quản nước nồi ở Nhị phòng, trượng phu của Trương tẩu tử cũng được Lục Thanh Lam cho tới ty phòng (nơi điều khiển; tổ chức).

Bởi vậy toàn gia Trương tẩu tử lại càng cần cù chăm chỉ, càng trung thành với Lục Thanh Lam.

Trương tẩu tử biết đây là nói dối, cũng không hỏi nhiều, lập tức trở về tìm trượng phu nàng. Trượng phu của Trương tẩu tử cũng không dám trì hoãn, lúc này liền đi truyền tin tức này đến Quan Ngôn.

Quan Ngôn không nghi ngờ gì, đợi Lục Thần thi xong hỏi một, liền đem tin tức này nói cho hắn. Cả ngày hôm nay Lục Thần đều nghĩ đến chuyện này, nghe xong lời này tăng đá trong lòng rốt cục rơi xuống.

Nghĩ đến mình lại có thêm một nhi tử, lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn gấp trăm lần. Buổi tối ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau cầm đề bài trên trường thi chỉ cảm thấy văn tư tuôn ra như suối, đợi thi xong ba tràng đi ra, cảm thấy mình thi coi như cũng được, đồ Tiến sĩ không có vấn đề gì.

Đợi Lục Thần về đến nhà, Kỳ thị quả nhiên đã sinh con, cũng thật sự sinh cho hắn một nhi tử, hắn ôm nhi tử trắng trắng mập mập, cười đến mức không ngậm miệng được, cũng không so đo người trong nhà truyền lời sai, rõ ràng là buổi tối gần giờ Tý mới sinh ra, tại sao truyền tới tai của hắn trở thành buổi chiều giờ Mùi.

Lại qua mấy ngày yên bình, sáng sớm Lục gia liền phái gã sai vặt đi qua xem xét. Qua đại khái một cái canh giờ, gã sai vặt vui vẻ chạy đến bẩm báo: “Đồ đồ! Lão gia đồ! Lão gia đồ nhất giáp Tiến sĩ thứ hai mươi ba.”

Mục Nguyên đường bên kia cũng nghe được tin tức. Cho đến lúc này, tâm Lão thái gia đang treo cao mới coi là rơi xuống đất.

Hắn cười ha ha, nói liên tục ba chữ tốt, lại thưởng gã sai vặt thật hậu. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mờ mờ mịt mịt, cười với Lão phu nhân nói: “Không nghĩ đến lão Nhị nhìn vô thanh vô tức, cũng là một khối ngọc thô, trong giới huân quý của kinh thành, đã hơn mười năm không người nào có thể đậu Tiến sĩ rồi, lần này chúng ta phải làm một trận, mời tất cả các phủ tới vui vẻ, đem đoàn kịch nổi danh nhất kinh thành cũng mời đến trong phủ diễn hí khúc!”

Còn nói: “Hiện giờ nương tử lão Nhị còn đang trong tháng, chuyện này phiền người lo liệu.” Lục Thần đậu Tiến sĩ, hắn nhìn Kỳ thị thì càng thuận mắt.

Lão phu nhân lại cười nói: “Chúc mừng Hầu gia! Chúc mừng Hầu gia!” Ngoài miệng nói trong lòng lại ề ảm đặng chất, hết sức không sáng khoái. Mắt thấy Lục Thần lại đậu Tiến sĩ, lại phải có một ầu tử, nhất thời phong quang vô hạn, tựa hồ một mình hắn chiếm hết tất cả chuyện tốt trên đời này.

Nhưng nhi tử của nàng thì sao? Tam lão gia Lục Diệp đến bây giờ vẫn còn là kẻ vô tích sự, đừng nói là Tiến sĩ, ngay cả tú tài cũng không thi đỗ, mắt thấy đường cừ nghiệp này xem như đi không thông.

Tiếp tục như vậy, cho dù tương lai Lão Hầu gia không để cho Lục Hãn kế thừa Hầu phủ, sợ cũng không tới phiên Lục Diệp rồi.

Lão Hầu gia quả thực là vui vẻ, lại bảo Lão phu nhân mài mực cho hắn, trải rộng giấy Tuyên Thành ra viết xuống một chữ “Vinh” rồng bay phượng múa thật to trên giấy. Lão Hầu gia tuy xuất thân là võ tướng, rốt cuộc vẫn biết chữ, đề bút rất tốt. Cũng chỉ là chữ không được đẹp mà thôi.

Lão Hầu gia làm khô nét mực, lớn tiếng phân phó người bên ngoài: “Đem cái này đưa đến Nhị phòng” Lục Thần sinh thứ tư, sớm tìm lão Hầu gia để xin danh tự, Lão Hầu gia nhưng vẫn khéo léo từ chối ban tên cho. Kỳ thật danh tự hắn đã sớm nghĩ kỹ, vẫn đợi đúng lúc này.

Thời điểm Gã sai vặt đến Thúc Phong uyển, toàn gia đang vây quanh bên trong nhà chính vui vẻ hòa thuận. Gã sai vặt đem chữ Lão thái gia ban cho giao cho Lục Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.